

Vợ Yêu Khó Thuần Phục

Contents

Vợ Yêu Khó Thuần Phục	3
1. Chương 1: Ánh Mắt Khoá Tình	3
2. Chương 2: Tiếng Cười Hạnh Phúc	5
3. Chương 3: Không Xin Lỗi Đã Muốn Rời Đi?	6
4. Chương 4: Cô Chủ Động Ôm Ấp Yêu Thương ?	7
5. Chương 5: Lại Muốn Ôm Ấp Yêu Thương?	7
6. Chương 6: Thật Sự Là Anh Ta?	9
7. Chương 7: Chờ Đợi Từ Sớm	10
8. Chương 8: Được, Tôi Đồng Ý	11
9. Chương 9: Có Cần Phải Kích Động Như Thế Không?	12
10. Chương 10: Lòng Bàn Tay Ấm Ướt	13
11. Chương 11: Hoàn Toàn Không Có Bị Sao	14
12. Chương 12: Em Định Giải Quyết Thế Nào?	15
13. Chương 13: Gối Hết Lại Cho Tôi	16
14. Chương 14: Nghiến Răng Ken Két	17
15. Chương 15: Mình Cũng Giống Một Tri Thức Chuyên Nghiệp Đó Chứ	18
16. Chương 16: Có Tài Năng Ngủ, Bất Cứ Nơi Đâu, Khi Nào Cũng Ngủ Được	19
17. Chương 17: Ngày Đầu Tiên Đi Làm: Đánh Ông Chủ	20
18. Chương 18: Tôi Hôn, Cô Hôn, Chúng Ta Cùng Hôn Nhau	21
19. Chương 19: Tôi Không Làm Nữa	22
20. Chương 20: Không Tự Chủ Khoé Miệng Cong Lên Cười	23
21. Chương 21: Tôi Nói Rồi, Tất Cả Đều Phải Nghe Tôi	24
22. Chương 22: Anh Ta Giận Dữ	26
23. Chương 23: Gậy Ông Đập Lưng Ông	27
24. Chương 24: Cường Đoạt Nụ Hôn	28
25. Chương 25: Tôi Không Làm Nữa	29
26. Chương 26: Hành Động Nực Cười	29
27. Chương 27: Trên Đời Không Có Thuốc Hối Hận	31
28. Chương 28: Tin Nhắn Mười Bốn Chữ	32
29. Chương 29: Tâm Hồn Lơ Lửng	33
30. Chương 30: Nha Đầu Ngốc	34
31. Chương 31: Người Đàn Bà Đánh Đá	35
32. Chương 32: Lạnh Đạm Thông Dong	36
33. Chương 33: Có Thật Chỉ Là Như Vậy?	36
34. Chương 34: Về Mặt Nghiêm Túc Như Vậy, Chẳng Lẽ Là Thật?	37
35. Chương 35: Một Màn Ái Muội	38
36. Chương 36: Em Muốn Cười, Cũng Phải Kín Đáo Chứ!	40
37. Chương 37: Em Nghĩ Tôi Sẽ Dễ Dàng Bỏ Qua Sao?	41
38. Chương 38: Tôi Yêu Ôt Hối Một Chút	41
39. Chương 39: Nếu Ánh Mắt Có Thể Giết Người	42
40. Chương 40: Thật Có Lòng Muốn Chết	43

41. Chương 41: Ai Cho Cô Ngoại Lệ Nhiều Như Vậy?	44
42. Chương 42: Lại Có Điểm Nhung Nhở	46
43. Chương 43: Anh Đùa Giỡn Với Tô? Em Cũng Vậy	47
44. Chương 44: Đàn Ông Làm Nũng Cũng Không Tồi	47
45. Chương 45: Cô Gái Thế Nào Mà Được Cậu Chiếu Cố?	48
46. Chương 46: Dù Có Khó Khăn Gì, Tôi Đầu Muốn Cô Ở Bên Cạnh	50
47. Chương 47: Bởi Vì Là Cô Pha	51
48. Chương 48: Che Mặt Khóc Thút Thít	51
49. Chương 49: Thế Nào, Cậu Có Hứng Thủ Với Cô Ấy?	53
50. Chương 50: Suy Đoán Ý Tứ Trong Lời Nói Của Anh Ta	54
51. Chương 51: Vợ Bạn Không Thể Đoạt, Chẳng Lẽ Cậu Không Biết?	55
52. Chương 52: Để Cho Tôi Đắm Chìm Một Lần Thôi	56
53. Chương 53: Dưới Ánh Đèn Mờ	57
54. Chương 54: Chín Giũo Sáng Mai Sân Bay Quốc Tế	58
55. Chương 55: Cầm Hận	59
56. Chương 56: Chính Là Không Muốn Để Ý Tới Anh	60
57. Chương 57: Thích Trêu Chọc Lắm Sao?	61
58. Chương 58: Anh Sẽ Không Bao Giờ Xa Em	63
59. Chương 59: Chỉ Cần Ở Cùng Chỗ Với Anh	64
60. Chương 60: Ở Chung Một Phòng Không An Toàn	65
61. Chương 61: Chỉ Có Một Cái Giường	66
62. Chương 62: Đùng Nhúc Nhích	67
63. Chương 63: Không Biết Đàn Ông Nguy Hiểm Nhất Là Vào Buổi Sáng Sao?	68
64. Chương 64: Bọn Họ Cùng Nhau Biến Mất	69
65. Chương 65: Chỉ Là Một Cái Liếc Mắt, Có Thể Bước Vào Lòng Anh	70
66. Chương 66: Có Anh Bên Cạnh Em	71
67. Chương 67: Anh Ấy Không Phải Bạn Trai Thật À?	72
68. Chương 68: Anh Vẩn Dắt Tay Cô	73
69. Chương 69: Trần Đầy Khát Vọng Với Tiền Bạc Và Quyền Lợi	74
70. Chương 70: Phòng Bệnh Sặc Mùi Thuốc	75
71. Chương 71: Ủng Ưc	76
72. Chương 72: Về Sau Có Anh Bên Cạnh Em	78
73. Chương 73: Xin Em Ở Nguyên Tại Chỗ, Chờ Anh Từng Bước Một Tới Gần	79
74. Chương 74: Năng Lực Của Cô Ấy Thế Nào Tôi Hiểu Rõ Nhất	80
75. Chương 75: Hương Vị Của Cô Giống Như Hoa Anh Túc	81
76. Chương 76: Chân Ba Có Hy Vọng	82
77. Chương 77: Em Không Cần Lo Lắng	84
78. Chương 78: Bởi Vì Anh Thích	85
79. Chương 79: Cả Trái Tim Tan Chảy	86
80. Chương 80: Sao Anh Sờ Ngực Em?	87
81. Chương 81: Bị Thức Ăn Ngon Đánh Bại	88
82. Chương 82: Con Gái Hay Thay Đổi	89
83. Chương 83: Chúng Ta Không Hợp	90
84. Chương 84: Nếu Như Anh Cũng Có Thể Hạnh Phúc Như Vậy	91
85. Chương 85: Sao Anh Lại Đến Đây?	92
86. Chương 86: Rốt Cuộc Có Thể Ngắm Nhìn Em Thức Giấc Vào Mỗi Sáng, Thật Là Tốt!	93
87. Chương 87: Nửa Ngày Biến Thành Nửa Ma Nửa Quỷ	94
88. Chương 88: Trao Gửi Cả Tâm Hồn	100
89. Chương 89: Tia Nắng Mập Mờ Lúc Sáng Sớm	106
90. Chương 90	113
91. Chương 91: Yêu Là Yêu Cả Tật Xấu Của Người Đó Và Thay Đổi Một Phần Tính Cách Của Mình	119
92. Chương 92: Rùng Mình	125

93. Chương 93: Rừng Minh	129
94. Chương 94: Chúng Ta Đều Có Lỗi	131
95. Chương 95: Khó Tránh Khỏi Lời Đồn Đại	133
96. Chương 96: Vui Mừng	135
97. Chương 97: Vui Mừng (2)	137
98. Chương 98: Vui Mừng (3)	140
99. Chương 99: Vui Mừng (4)	142
100. Chương 100	145
101. Chương 101: Bao Nuôi	148
102. Chương 102: Người Tình Lãng Mạn Của Tôi	150
103. Chương 103: Con Dâu Gặp Gỡ Mẹ Chồng	155
104. Chương 104: Em Luôn Tin Tưởng Anh	157
105. Chương 105: Có Vợ Quên Mẹ	161
106. Chương 106: Tâm Ma Nảy Mầm	162
107. Chương 107: Mưu Mạo Của Thư Thụy	166
108. Chương 108	168
109. Chương 109: Anh Đã Sớm Đi Vào Lòng Của Em	170
110. Chương 110	172
111. Chương 111	173
112. Chương 112	176
113. Chương 113	178
114. Chương 114: Yêu Liền Đau Đớn	181
115. Chương 115: Nguy Cơ	182
116. Chương 116	184
117. Chương 117	186
118. Chương 118	188
119. Chương 119: Năm Ấy Cô Và Anh Kết Hôn	192
120. Chương 120: Đại Kết Cục	194

Vợ Yêu Khó Thuần Phục

Giới thiệu

Người xui xẻo cũng chưa đến mức như vậy nha! Vợ vãi về nhà đụng phải anh ta làm đau đầu cô còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-kho-thuan-phuc>

1. Chương 1: Ánh Mắt Khoá Tình

Tiểu tử, kỹ thuật bóng của cậu có tiến bộ nha, Mạnh Tử Long vỗ vai Hạ Vũ nói.

Tôi mỗi ngày đều chăm chỉ khổ luyện với mục tiêu lớn nhất chính là có thể vượt qua cậu. Hạ Vũ lau mồ hôi trên trán.

Mạnh Tử Long và Hạ Vũ là bạn học, thời đại học bọn họ thường cùng nhau chơi bóng. Bây giờ mặc dù vì công việc không thể thường tụ chung một chỗ nhưng chỉ cần là không bận việc gì thì bọn họ liền tới đây PK một trận xem có hay không có người lười biếng tập luyện.

Vũ, muốn vượt qua tôi sợ rằng cậu còn phải khổ luyện thêm mấy năm nữa mới được nha. Mạnh Tử Long vỗ vỗ bả vai Hạ Vũ, vừa đi vừa nói.

Long, thời đại học cậu vẫn là coi thường tôi, đến hiện tại vẫn là coi thường tôi thế này, sẽ có một ngày tôi sẽ vượt qua cậu để cậu cũng ném thử mùi vị thất bại.

Quả thật như thế, Mạnh Tử Long bất kể là từ thời đi học hay thời điểm bây giờ đang ở thương giới anh chưa từng ném qua thất bại...

Một nữ sinh cầm túi chạy thẳng tới đụng phải lồng ngực kiên cố của Mạnh Tử Long.

Cô có chuyện gì xảy ra? Đi bộ đều không mở to mắt như vậy sao? Hạ Vũ rõ ràng có chút tức giận nhìn đến nữ sinh trước mặt đang dùng tay xoa ót mà trách cứ.

Thật xin lỗi. Cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Long.

Ta không phải cố ý, nhẹ nhàng cúi đầu bày tỏ áy náy.

Làn da trắng nõn, lông mày thanh tú, mắt to lung linh, sống mũi màu hồng, cánh môi mỏng, còn có kia má lúm đồng tiền hãm sâu.

Về sau đi bộ cẩn thận một chút. Hạ Vũ lỡ mắng hướng nữ sinh kia nói mà Mạnh Tử Long chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn cô.

Thật ngại quá, tôi không phải cố ý. Nhìn bộ dạng người nam nhân do mình đụng trúng cô lại lần nữa nói lời xin lỗi.

Chúng ta đi thôi. Hạ Vũ ý bảo Mạnh Tử Long nếu không có sao thì có thể rời đi.

Vậy tôi đi trước. Cô hướng về phía Mạnh Tử Long hí hí mắt cười áy náy.

Bây giờ nữ sinh thật sự là càng ngày càng lỗ mãng, đi bộ cũng không để ý một chút, rõ ràng gấp gấp như vậy chắc đến tám phần là đi hẹn hò bạn trai.

Mặc dù đã xong chuyện nhưng Hạ Vũ vẫn ở bên cạnh Mạnh Tử Long thao thao bất tuyệt.

Cô ấy có bạn trai chưa? Không biết vì sao mà trong Mạnh Tử Long lại có nghi vấn như vậy.

Long, cậu ở đây nghĩ gì thế? Không nghe thấy lời tôi nói sao? Từ lúc xảy ra va chạm tới giờ Hạ Vũ phát hiện Mạnh Tử Long không hề có phản ứng với chủ đề của mình.

Không có gì, chỉ là đang nghĩ một chút chuyện công ty thôi. Cô gái kia nụ cười thật đẹp, Mạnh Tử Long không nghĩ tới chỉ ánh mắt nhìn vào nữ sinh kia thôi cũng có thể trực tiếp khoá trụ tim hắn. Không biết cô gái ấy có bạn trai chưa?

Long, cậu cũng quá liều mạng với công việc, khó khăn lắm mới ra ngoài thư giãn một chút, không nên nhiều về công việc. Nghe Mạnh Tử Long nói đang suy nghĩ công việc Hạ Vũ cảm thấy cuộc sống nên vào thời điểm cần hưởng thụ hãy hưởng thụ không cần vì sự nghiệp mà hi sinh tất cả.

Đi ăn cơm đi, Mạnh Tử Long vỗ vỗ vai Hạ Vũ nhưng là trong đầu lại thoáng qua bóng dáng cô gái kia, cô vội vàng như vậy rút cục muốn đi làm gì?

Chưa từng nghĩ tới đối với một nữ sinh vừa gặp đã yêu nhưng hôm nay dường như chuyện đó đã xảy ra.

2. Chương 2: Tiếng Cười Hạnh Phúc

Ba, con đã trở về. Cô mở chốt cửa nhà mình.

Chị đã trở về.

Thư Thụy nhận lấy túi xách rồi đi kêu ba. Cô vừa cởi giày vừa nói với Thư Thụy. Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của cô em gái cô cảm thấy rất vui vẻ mặc dù cô và em gái thực chất không có máu mủ nhưng cô lại thật lòng coi như em gái ruột.

Ba, chị đã trở lại. Thư Thụy hướng người đàn ông đang nấu ăn trong bếp mà gọi.

Năm cô tám tuổi mẹ cô bị tai nạn xe cô đã qua đời. Quãng thời gian mười năm sau đó hai cha con cô nương tựa vào nhau mà sống.

Còn nhớ năm cô tròn mười tám tuổi, ngày đó ba cô đã hứa sẽ đáp ứng nguyện vọng sinh nhật của cô, cô chính là hi vọng cha có thể tìm một người bạn cùng trải qua nửa quãng đời còn lại của ông. Kể từ khi mẹ cô qua đời, cô đều biết nỗi cực khổ của ba cô, chỉ là sau này lớn lên cô mới càng thấu hiểu những khổ cực đó của ba.

Ông hãy đi ra ngoài đi, nơi này để tôi làm là được rồi. Trong phòng bếp người phụ nữ cười nói với ba cô. Đi chăm sóc Diễm Diễm một chút đi, khó có dịp con gái lớn mới trở về nhà.

Sau ngày đó ba cô dẫn người phụ nữ tên Thư Uyển về nhà.

Thư Uyển là một bà mẹ đơn thân, thời điểm cùng cha cô kết hôn đem theo con gái riêng tới nhà cô, bây giờ chính là em gái Thư Thụy của cô.

Kể từ sau khi ba cô tái hôn, cô như thấy được nụ cười trên gương mặt ông từ mười năm trước, cô càng cảm thấy quyết định để ông tìm một người cùng ông chung sống nửa đời còn lại của cô là đúng.

Ừ. Cam Lâm cười đáp lại người phụ nữ rồi rời khỏi phòng bếp.

Diễm Diễm.

Ba. Cô đi tới ôm thật chặt Cam Lâm, Ba, con rất nhớ ba.

Con gái ngọc, ba cũng rất nhớ con. Cam Lâm nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Cam Lâm là người ít nói cũng không biết cách biểu đạt tình cảm thế nào, chỉ yên lặng chăm sóc tốt nhất cho cô, ông muốn cô cũng có một tuổi thơ vui vẻ giống bao đứa trẻ khác cho nên bất kể ông phải chịu cực khổ như thế nào cũng không để cho cô bị một chút xú ury khuất.

Ba, Thụy Thụy cũng muốn được ôm. Nhìn cô cùng Cam Lâm hạnh phúc, Thư Thụy thấy ghen tị.

Được, ba cũng ôm con. Cam Lâm buông cô ra mở rộng vòng tay ôm cô con gái nhỏ Thư Thụy thật chặt.

Thư Thụy từ nhỏ lớn lên chỉ có mẹ, chỉ sau khi đến Cam gia mới phát hiện chính mình có bao nhiêu khát vọng tình thương của cha.

Nhìn một nhà vui vẻ đầm ấm như vậy, cô luôn luôn vui cười. Từ sau khi ba cô tái hôn, bốn năm nay chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất từ sau khi mẹ cô qua đời.

Vốn đã mất đi nụ cười nhưng vì có Thư Uyển cô lại tìm thấy lại được.

Có lẽ đại đa số những gia đình kiểu như thế này là không hạnh phúc nhưng cô lại cảm thấy đáng mừng là gia đình mình hạnh phúc.

Chuyện gì vui vẻ vậy? Thư Uyển bưng món ăn từ trong bếp ra.

Không có gì. Ba người cùng xoay qua Thư Uyển cười ha ha...

Lại có chuyện bí mật không cho tôi

biết? Thư Uyển dọn thức ăn ra bàn, Nhanh đi rửa tay ăn cơm.

Phải. Ba người đồng thanh trả lời, cùng nhau cười chạy đi rửa tay.

Quanh phòng lại vang lên tiếng cười hạnh phúc.

3. Chương 3: Không Xin Lỗi Đã Muốn Rời Đi?

Không kịp rồi, không kịp rồi, cái đồng hồ báo thức chết tiệt sao mà cũng không kêu vậy? Cô cầm cái đồng hồ báo thức có lẽ cũng sắp phải bỏ đi, cây kim đã chỉ tám rưỡi mà cô chín giờ đã phải vào làm việc.

Chết rồi, chết rồi hôm nay chắc là sẽ đi làm muộn mất, trời mới biết đi làm muộn sẽ bị trừ tiền. Cô vừa mặc áo miêng vừa lẩm nhẩm, mặc dù cô biết có nói đi nói lại cũng là vô ích nhưng cô chính là không thể không chế được mỗi lần khẩn trương đều nói câu trời mới biết.

Điềm Điềm không ăn điểm tâm sao? Thư Uyển gọi khi thấy cô vội vội vàng vàng từ trong phòng lao ra.

Mẹ, không kịp rồi, con bị muộn làm rồi.

Thư Uyển còn muốn nói gì đó nhưng thoáng một cái đã thấy bóng cô biến mất sau cánh cửa gỗ.

Trời mới biết ngồi xe buýt từ đây đến công ty mất mười lăm phút, trời mới biết có lúc xe buýt tới trễ, trời mới biết đến cửa lớn công ty còn phải trình bày, trời mới biết hôm nay đi làm muộn thật rồi.

Bác tài, bác tài chờ chút, chờ tôi một chút. Cô lúc đi học rất ghét thể dục, đặc biệt là chạy bộ cô thật không nghĩ đến mình hôm nay lại có thể bộc phát lợi hại như vậy chạy bộ một cây số trong vòng 20 phút nhưng đang tiếc là đến được trạm xe buýt chỉ thấy được phần đuôi của chiếc xe buýt trở đầu hi vọng kia.

Bác tài, bác tài chờ tôi một chút. cô liều mạng chạy theo sau chiếc xe buýt chỉ ôm một tia hi vọng bác tài có thể nhìn mình.

Cô thở hổn hển, chắc là ông trời cũng nhìn thấy cố gắng của cô nên cửa xe buýt cũng dần dần mở ra.

Cô một hơi nhảy vọt tới xe buýt, lúc này là giờ cao điểm nên trên xe buýt đông người rất ngột ngạt, cô hít thở không thông còn tưởng mình vì cố gắng đuổi theo xe mà muốn tắt thở, nhưng mà trước mắt là thể giới tối tăm đang đung đưa kia cũng không đánh ngã được tiểu thư ngoan cường vĩ đại là cô.

Cuối cùng cũng thoát khỏi chiếc xe buýt, cô đứng trước cửa siêu thị Thịnh Hoa ra sức hít thở không khí trong lành.

Đời đã, giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, trời mới biết tiền thưởng của ta. Cô dồn tất cả hơi sức lao nhanh về phía cửa siêu thị. Bất hạnh là có chuyện xảy ra... nghe thấy tiếng hét thảm, cô cảm giác đau đớn hình như mình đứng vào cửa kính.

Ai mà đáng chết như vậy, không có mắt sao? Bình thường cô luôn là người nho nhã nhưng chỉ cần lúc khẩn trương như lúc đi làm muộn thể này cô mới lộ rõ.

Người đàn ông xoay người nhìn tới cô gái vừa đụng mình còn lên tiếng mắng chửi mình. Sao lại là cô ấy? Có người nếu không phải do Mạnh Tử Long đỡ thì đoán chừng cảm đã rơi xuống đất rồi.

Sao lại là anh? Nhìn người đàn ông trước mắt cô rất kinh ngạc, đây không phải là người hôm qua mình đụng trúng sao? Hôm nay tại sao lại là anh ta, không phải oan gia ngõ hẹp chứ?

Hiện tại thì tốt rồi, giờ không phải thời điểm thắc mắc vấn đề này, ôi tiền thưởng của mình sẽ lập tức bay mất rồi, tiền thưởng của mình....!

Cô vòng qua bên cạnh người đàn ông muốn chạy về phía trước nhưng lại bị bàn tay rắn chắc của người đàn ông kéo lại.

Tiểu thư, không xin lỗi đã muốn chạy đi sao?

4. Chương 4: Cô Chủ Động Ôm Ấp Yêu Thương ?

“Buông tôi ra.” Cô thực sự tức giận. Tiền thưởng của tôi quan trọng hay xin lỗi của anh quan trọng.

Mạnh Tử Long nhẹ giữ cánh tay cô không muốn buông. Ngày hôm qua, bộ dạng cô còn là xinh đẹp dịu dàng như thế mà hôm nay dường như đã hoàn toàn thay đổi thành một người bướng bỉnh. “Muốn tôi buông tay, trừ phi cô xin lỗi tôi.”

Không phải chỉ là một câu xin lỗi sao, có cần gấp gáp như thế?

“Thật xin lỗi”. Cô muốn rút tay ra khỏi tay anh ta nhưng mà cánh tay vẫn bị giữ chặt trong bàn tay cứng rắn của anh ta.

“Không có chút thành ý, vừa rồi cô còn không thèm nhìn tôi.”

Không thể nào, không phải là câu xin lỗi thôi sao, còn đòi hỏi cao như vậy. Cô nhìn vào mắt anh ta nói.

“Thật xin lỗi. Như vậy đã được chưa, còn không mau buông tôi ra.”

“Vẫn chưa được.” Mạnh Tử Long không nhanh không chậm, từ từ phun ra mấy chữ.

“Tôi đã nói lời xin lỗi rồi, anh còn muốn như thế nào?” Cô tức giận, thật chưa từng gặp qua người nào khó chiều như anh ta.

“Tôi đã nói xin lỗi rồi anh thật còn muốn thế nào?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi... Tôi đều đã nói bao nhiêu lần rồi anh có phải đang cố ý làm khó tôi hay không?” Thì ra là đã gặp phải ôn thần rồi.

“Tôi muốn cô dùng thái độ xin lỗi như ngày hôm qua.”

“Tôi không có nghe lắm chứ, ngày hôm qua ư? Ngày hôm qua có quỷ mới biết tại sao tôi lại xin lỗi, mau buông tôi ra bằng không đừng trách tôi không khách khí. Thở nóng nảy cũng sẽ cắn người, không phải không cho anh cơ hội.”

“Vậy tôi cũng muốn xem xem thế nào là không khách khí.” Ngày hôm qua cô còn là cô gái dịu dàng xinh đẹp, hôm nay lại là cô gái ngang ngược đáng yêu, dù là bộ dạng nào cũng khiến cho Mạnh Tử Long không thể rời mắt khỏi cô.

Cô nhắc chân muốn đá cho Mạnh Tử Long một cước nhưng mà không may anh đã đoán được ý định của cô nên hiện tại một chân của nàng cũng bị tay anh giữ lại.

Mọi người có thể tưởng tượng được bộ dáng của cô hiện tại như thế nào?

“Anh khốn kiếp, anh buông ra cho tôi.” Muốn công kích đối phương ai ngờ kết quả lại bị đối phương bắt bài. Cô muốn rút chân về.

Mạnh Tử Long buông chân của cô ra nhưng lại khóa chặt hông sau đó ôm cô vào ngực. “Sao lại không cẩn thận như thế?” Lời này nghe như đang quan tâm cô, có trời mới biết, cô đang được ăn đậu hũ cơ đấy.

“Còn không mau buông tôi ra?” Cô muốn đẩy Mạnh Tử Long ra nhưng anh chỉ vừa dùng lực một chút thì cả gương mặt cô đã chìm trong lồng ngực anh ta.

“Cô gái nhỏ sao lại có thể chủ động ôm ấp yêu thương như vậy?” Mạnh Tử Long ôm ngang thắt lưng cô khoe miệng cong lên thể hiện tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Đây không phải là trả đũa hay sao? Rõ ràng cô bị thua thiệt mà, bị nói là ăn đậu hũ của anh ta, đây chẳng phải là ngậm bồ hòn làm ngọt sao, là có nỗi oan mà khó nói ra sao?

5. Chương 5: Lại Muốn Ôm Ấp Yêu Thương?

“Anh...” Cô bị lời nói của Mạnh Tử Long làm cho nghẹn lại không biết phải trả lời thế nào cho tốt.

“Long, cậu ở đây làm gì?” Hạ Vũ từ cửa đi vào nhìn thấy Mạnh Tử Long đang ôm một nữ sinh trong ngực. Mạnh Tử Long liếc thấy Hạ Vũ đang nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc, dò xét liền theo phản xạ buông ra cô gái đang ôm trong ngực.

Cô hung hăng đánh mạnh một quyền lên ngực Mạnh Tử Long.

“Sao lại là cô?” Hạ Vũ nhìn thấy cô gái Mạnh Tử Long vừa buông ra thì hết sức ngạc nhiên.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã 9h20'. Trời ơi công việc của tôi chắc lần này sẽ bị đuổi mất.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Vũ, cô hướng vào bên trong chạy tới. Nếu tôi mà mất việc thì sẽ không tha cho anh, đồ đàn ông đáng ghét.

Mạnh Tử Long nhìn bóng dáng vội vàng của cô dần xa liền thắc mắc, sao hai lần thấy cô đều bộ dáng nôn nóng như thế?

“Long, cậu cười gì đấy?” Hạ Vũ thấy Mạnh Tử Long nhìn theo hướng cô gái biến mất khóe miệng cong lên.

“Cậu đã đến rồi à.”

“Làm sao cậu cùng cô ấy một chỗ? Bọn cậu nhận ra nhau sao?” Nhìn bọn họ vừa rồi thân mật như vậy, chẳng lẽ họ trước kia biết nhau?

“Chúng ta đi thôi.”

Mạnh Tử Long đi về phía trước với vẻ tự mãn giống như không nghe thấy Hạ Vũ nói chuyện với anh.

Hạ Vũ đuổi theo phía sau, “Tôi vừa hỏi cậu, cậu không nghe thấy sao?”

“Cô ấy sao? Tôi không quen.” Nghĩ tới cô gái vừa rồi đáng vẻ vừa vội vàng lại vừa bức tức thật đáng yêu, Mạnh Tử Long bất giác nở nụ cười.

“Vậy sao mới vừa rồi cậu lại ôm cô ấy?” Theo như Hạ Vũ biết Mạnh Tử Long không phải còn người tùy tiện, đối với việc ôm một cô gái xa lạ lại càng không thể tùy tiện.

“Hôm nay cậu tìm mình có việc sao?” Đối với việc vừa mới xảy ra anh cũng không nghĩ giải thích, bản thân anh cũng biết mình không phải người tùy tiện chỉ là vừa rồi trong nháy mắt lại phát sinh mong muốn ôm cô.

“Cậu có phải cậu không muốn nói về đề tài này không, cậu thích cô bé đó hả?” Hạ Vũ vừa nói vừa bấm thảng máy lên trên.

Thích ư? Nhưng mình hôm qua không phải mới là lần đầu tiên gặp mặt cô ấy sao? Có thích không?

“Tôi đang nói chuyện cậu với đấy sao lại ngờ ngẩn ra thế?” Cậu ta sao lại thay đổi từ lúc nào mà lại thành ra ngờ ngẩn ngẩn như thế.

Đối với vấn đề này Mạnh Tử Long hiện tại cũng không thể khẳng định, có lẽ chỉ là có cảm tình với cô bé ấy thôi.

“Cậu vẫn chưa trả lời tôi, có phải cậu thích cô bé đó không?” Đây là lần đầu tiên Hạ Vũ thấy Mạnh Tử Long ôm một cô gái.

Cửa thang máy mở ra, Mạnh Tử Long thấy trong thang máy một cô gái đang cúi đầu nhìn chân của mình đang đá đá không để ý rằng thang máy đã tới nơi.

“Tiểu thư, thang máy đến nơi rồi.”

“Ừm,” cô gái vẫn cúi đầu tiến về phía trước đụng phải ngực của Mạnh Tử Long.

“Cô lại muốn ôm ấp yêu thương?” Mạnh Tử Long bất lấy bả vai của cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đến trước mặt chính là người đàn ông chết tiệt kia liềm gờ nắm đấm trên mặt anh ta.

Thật không may cho cô, vừa gờ tay lên đã bị Mạnh Tử Long chụp được.

“Thế nào, mới vừa rồi tình thần còn sáng láng sao bây giờ lại ủ rũ cúi đầu.”

“Anh mau trả cho tôi công việc.” Trời mới biết cũng vì đến muộn 20 phút mà cô bị đuổi việc.

Thì ra là mất công việc nên sắc mặt mới khó coi như vậy. Mạnh Tử Long lấy trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho cô.

“Ngày mai mang tấm danh thiếp này tới tìm tôi là được.”

Mạnh Tử Long thâm cười trong lòng.

6. Chương 6: Thật Sự Là Anh Ta?

Long, cậu đối với cô gái đó rất đặc biệt. Hạ Vũ ngồi đối diện Mạnh Tử Long khuấy đều tách cà phê.

Có sao?

Có.

Thật ra Mạnh Tử Long sao lại không biết mình đối với cô gái kia rất đặc biệt. Đó là một loại cảm giác nói không thành lời, dù là cô mỉm cười hay quật cường cũng đều hấp dẫn anh. Bản thân chưa từng bao giờ có cảm giác như thế đối với bất kỳ người con gái nào nhưng đối với cô ấy lần đầu tiên nhìn thấy đã bị ánh mắt của cô hút hồn.

Có lẽ đây chính là vừa thấy đã yêu. Từ trước tới giờ anh không tin trên thế giới này có người con gái khiến cho anh vừa gặp đã yêu nhưng khi cô gái ấy thực sự xuất hiện trước mặt mình, mặc cho bản thân không chịu thừa nhận nhưng mà sâu trong thâm tâm lại vang lên thanh âm – mày đã thích cô ấy rồi.

Long, có phải cậu thích cô ấy? Tôi chưa từng thấy cậu mỉm cười với cô gái nào như thế hơn nữa trong mắt còn tràn đầy yêu thương dịu dàng.

Có lẽ là....! Đối với cô và anh, anh cũng không muốn nhiều lời giải thích bởi vì duyên phận đến thì sẽ không ngăn được, cô và anh ngẫu nhiên là gặp nhau thế thì cứ thuận theo tự nhiên.

Cô cầm tấm danh thiếp chột chặc chú vào dòng chữ Chủ tịch tập đoàn Long Phi.

Anh ta là Tổng giám đốc của Tập đoàn Long Phi? Anh ta là thiên tài lừng lẫy trong thương giới? Anh ta là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả các nữ sinh? Thật sự là anh ta sao? Đây là thật sao?

Mặc dù báo chí ngày nào cũng đưa tin tức về anh ta nhưng rất ít khi thấy anh ta xuất hiện nên cô căn bản cũng không nhận ra người đàn ông kia lại là Mạnh Tử Long.

Trời ạ? Đây là thật sao? Cô có chút không tin vào hai mắt mình.

Cô ngáy người trong chốc lát, người đàn ông hoàn mỹ như vậy có cô gái nào có thể chống lại được sức hút đây?

Cô cầm tấm danh thiếp lên nhìn cẩn thận lần nữa “không phải gạt người chứ?” Cô lấy tay bẹo vào má thấy đau... Đau như vậy thì đúng là sự thật rồi.

Cô đứng dậy mở máy tính, trên trang tìm kiếm đánh vào ba chữ Mạnh Tử Long, trong nháy mắt đã nhảy ra vô số kết quả tìm kiếm, trời ơi sao lại nhiều như thế?

Di con chuột vào dòng kết quả đầu tiên, hình ảnh lớn hiện ra trước mắt, trời ạ thật sự là anh ta.

Cô mặc dù lúc nhỏ cũng có chút mơ mộng mình là cô bé Lọ Lem được gả cho hoàng tử, đó đúng là mơ giữa ban ngày. Sau này, khi lớn lên cô hiểu được những thứ đó đều là vô tuyến biên tập ra để lừa phỉnh những trẻ nhỏ cho nên cô hiểu chỉ có làm tốt công việc thì mới là vương đạo.

Cô tắt máy tính, nằm ngửa mặt lên trời nhớ tới ban ngày sao lại bị tổng giám đốc cho ăn đậu hũ? Tổng giám đốc thì có thể tùy tiện ăn đậu hũ một cô gái sao? Tổng giám đốc có thể hại người khác bị mất việc mà không cần xin lỗi sao? (tiểu thư, người ta dường như đã mời cô đến công ty của hắn nhận công tác, bây giờ cô nên cười thầm mới đúng)

Ai nha, không muốn quan tâm anh ta cái gì tổng giám đốc cái gì công tử, bây giờ ngủ mới là vương đạo bằng không mai dậy muộn sẽ chết mất. Cô nhắm mắt lại, đi vào giấc mộng ngọt ngào.

7. Chương 7: Chờ Đợi Từ Sớm

“Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai.”

Cô miễn cưỡng bị ngăn lại hỏi ở đại sảnh tập đoàn Long Phi.

“Tôi...tôi tìm tổng giám đốc.” Cô nhìn lễ tân đại sảnh nhỏ giọng trả lời, cô chưa từng thấy qua càng chưa dám tưởng tượng có một ngày cô tới một tập đoàn lớn như vậy nhận công tác, cho nên cô có phần nhút nhát.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Không hẹn trước thì không thể gặp Tổng giám đốc của chúng tôi được.” Đây là quy tắc của công ty dù ai đến cũng đều dựa theo quy tắc để làm việc, tuy rằng Tổng giám đốc Long Phi không phải là người hà khắc nhưng quy củ tất yếu vẫn phải tuân theo, một tập đoàn lớn như vậy ngay cả chuyện cơ bản này cũng không làm được sao có thể nói đến chuyện vượt ra thế giới?

“Là Tổng giám đốc của cô hẹn tôi đến.” Cô lấy ra tấm danh thiếp mà hôm qua anh ta đưa cho cô, trong lòng có chút run run, nếu như lễ tân không tiếp nhận danh thiếp này thì phải làm thế nào đây.

Trong đại sảnh, cô gái cầm tấm danh thiếp lên xem lập tức thay đổi thái độ, vừa rồi còn tươi cười khách sáo giờ đã thành nịnh nọt. “Cam thiếu thư? Tổng giám đốc đã căn dặn nếu tiểu thư tới có thể trực tiếp lên trên.”

“Oh.” nghe vậy cô liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, may mà anh ta có căn dặn trước nếu không có lẽ cô không thể đi lên?

“Tiểu thư, đây là danh thiếp, xin gửi lại cô.” Lễ tân đem tấm danh thiếp gửi lại cho cô.

“Vâng, vậy tôi bây giờ có thể lên rồi sao?” Cô chỉ hướng thang máy.

“Đúng vậy.” Lễ tân cúi đầu cung kính với cô. Cô ta nghĩ người mà Tổng giám đốc của mình đích thân căn dặn hẳn là không phải nhân vật tầm thường, có điều nhìn cách ăn mặc không giống với người có danh vọng, chiếc váy đen kiểu dáng hơi cũ, chỉ là gần đây người có tiền đều thích ăn mặc kỳ kỳ lạ lạ, cho nên cô cũng không dám dễ dàng kết luận, chuyện của Tổng giám đốc căn dặn cô đương nhiên không dám chậm trễ.

Cô đứng trước cửa thang máy, đúng là tập đoàn lớn ngay cả thang máy cũng lớn như vậy, nhẹ nhàng ấn nút thang máy, cô bước vào đứng trong thang máy tự nhiên lại có cảm giác khẩn trương nghĩ tới cảnh ngày hôm qua cùng anh ta ôm ấp, khuôn mặt vô thức trở nên nóng ran.

Cô soi vào vách tường của thang máy chỉnh lại trang phục. Đây là bộ đồ công sở cô cảm thấy ưng nhất. Nhìn vào gương cô cười cười tự nói với mình đã có cơ hội tới một công ty lớn như vậy về sau nhất định phải làm việc cho thật tốt.

Cô bình thường thích để tóc xõa, nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày đầu đến một công ty lớn và trang trọng như vậy cô cố ý cột tóc đuôi ngựa, tóc tai không lòa xòa cô cảm thấy như thế này trang trọng hơn.

“Đỉnh” thang máy đã đến tầng.

Cô ra khỏi thang máy đi về phía cuối hành lang, cảm thấy nơi này vắng vẻ không có người đi lại, không hiểu sao trong lòng có chút sợ hãi, có chút hồi hộp.

Văn phòng Tổng giám đốc ở cuối hành lang, cô nhìn thấy tấm biển gỗ khắc chữ Văn phòng Tổng giám đốc treo trước cửa lớn, hẳn là đây rồi, cô thì thầm.

Mạnh Tử Long vốn không đi làm sớm nhưng hôm nay anh lại sớm ngồi trong văn phòng, nghe được bên ngoài có hình như có tiếng người nói nên nghĩ hẳn cô đã tới.

“Vào đi.”

Cô sững sốt, anh ta đang nói với cô sao?

8. Chương 8: Được, Tôi Đồng Ý

“Là cô sao?” Mạnh Tử Long còn chưa thấy cô mở cửa đi vào đã lên tiếng.

Ồi mẹ ơi, làm sao mà anh ta biết mình đang nghĩ gì chứ, cô đưa tay đặt ở nắm cầm đẩy cửa vào.

Đừng lo lắng, hãy hít thở sâu, mày không cần khẩn trương.

“Cô định cứ đứng ở cửa sao? Còn không mau vào trong.” Mạnh Tử Long nhìn cô bộ dáng ngơ ngác đứng ở cửa, ngày hôm qua còn hung hãn như vậy hôm nay sao lại biến thành tiểu bạch thỏ (cô nàng nhút nhát, mềm yếu), thật đúng là có thể biến đổi khôn lường mà, nhưng mà dù với bộ dáng thế nào anh đều cảm thấy đặc biệt.

Cô nhìn về phía người đàn ông ngồi ở ghế Tổng giám đốc, trời ơi thật sự là anh ta, không phải là mơ, cô lấy tay dụi dụi hai mắt của mình nhưng người trước mặt không có biến mất mà còn là đang cười nhìn cô.

“Cô không có nhìn lầm, chính là tôi, là Mạnh Tử Long, tổng giám đốc tập đoàn Long Phỉ.” Nhìn thái độ mơ hồ của cô thật đáng yêu, Mạnh Tử Long thoải mái nói, “còn không mau lại đây, cô định đứng ở khoảng cách xa như vậy nói chuyện với tôi sao?”

“Tôi...” Cô bị hấn nói có phần cảm thấy xấu hổ, bước chân từ từ tiến về phía anh ta nhưng mà càng bước tim cô càng đập mạnh giống như lập tức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô đứng trước mặt Mạnh Tử Long, may mắn có chiếc bàn làm chặn lại hình ảnh cô đang liều mạng xoa nắn vụn vụn hai bàn tay.

“Tôi...” Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại có thời điểm không biết mở lời nói chuyện như thế này.

“Cô sao lại có dáng vẻ căng thẳng như thế? Chẳng lẽ sợ tôi sẽ ăn cô?” Mạnh Tử Long rời ghế đứng lên đi về phía cô thuận tiện đưa tay khoác lên vai cô.

Cảm nhận được trên vai truyền đến áp lực, cô không khỏi chấn động, anh ta thực ra muốn làm cái gì? Là muốn ăn đậu hũ mình sao?

“Anh muốn làm gì?”

“Căng thẳng như vậy làm gì? Tôi sẽ không ăn cô”, Mạnh Tử Long vỗ vỗ vai cô rồi thu tay về.

“Về sau làm trợ lý riêng cho tôi, 24 giờ đợi lệnh tôi, đối với những chuyện tôi phân phó không thể nói không.” Mạnh Tử Long nghiêng người đi đến trước mặt đối diện với cô.

Gì chứ? Cô hoài nghi tai mình nghe nhầm, làm trợ lý riêng cho anh ta chưa tính lại còn 24h đợi lệnh, thật là quá dọa người đi, anh ta cho cô là thần sao, cũng không cần ngủ sao?

“Đối với tiền lương, cô có yêu cầu gì không?” Mạnh Tử Long đã sớm liệu đến cô sẽ nhất định kinh ngạc, quả thực như vậy nhưng anh đã sớm có cách ứng phó.

“Tôi có thể từ chối công việc này không?” Đối với công việc có yêu cầu vô lý như vậy cô thực sự không tiếp nhận được.

“Có thể, nhưng mà tôi chắc là không thể sắp xếp cho cô một công việc khác, hơn nữa nếu cô ra ngoài tìm việc khác nhất định sẽ không thể tìm được.”

“Cái gì?” Thế này chẳng phải quá tàn nhẫn sao, cô biết thực lực của tập đoàn Long Phỉ, nếu anh ta muốn giết một người thì người kia chắc chắn cùng đường rồi, thật đáng tức cười chẳng lẽ người kia chính là mình sao? “Chúng ta có thể hay không thảo luận một số điều kiện?”

“Điều kiện? Còn có nhân viên cùng ông chủ của mình thảo luận điều kiện sao, cô có phần hơi đánh giá cao sức quyền rũ của mình?”

“Tôi... tôi có thể làm trợ lý riêng của anh của nhưng mà không thể 24h đợi lệnh, tôi còn phải ngủ.”

“Điều này đơn giản thôi, tôi nhất định sẽ cho cô đủ thời gian để ngủ.” Mạnh Tử Long trong lòng nở một nụ cười mờ ám, chẳng qua ngủ cùng ai thì do tôi quyết định. “Như vậy một tuần đi làm năm ngày, hai ngày nghỉ ngơi. Năm ngày đi làm 24h đợi lệnh, hai ngày nghỉ ngơi là thời gian tự do của cô, tiền lương mỗi tháng một vạn, được chứ?”

“Mỗi tháng một vạn?” nói thật cô có chút bị lay động, vốn dĩ công việc cũ của cô mỗi ngày chỉ có hơn hai ngàn tính ra căn bản là không thể giúp ba cô san sẻ gánh nặng, vừa nghĩ tới khuôn mặt tiêu tụy của ba lại nghĩ tới trước mắt là công việc với tiền lương cao như vậy thì bản thân chịu vất vả một chút cũng không sao.

“Được, tôi đồng ý.”

9. Chương 9: Có Cần Phải Kích Động Như Thế Không?

“Ngày mai đúng chín giờ đi làm, muộn một phút trừ một ngàn đồng.” Mạnh Tử Long trở lại ghế ngồi nhìn cô.

“Một phút trừ một ngàn đồng, như vậy thật quá độc ác, tiền lương của tôi một tháng một vạn, nếu đi muộn mười phút thì tôi đi làm cả tháng không công rồi. Một phút trừ một ngàn đồng, anh quá tàn nhẫn rồi.”

“Vậy thì một phút hai ngàn đồng.” Mạnh Tử Long nhìn điệu bộ ủy khuất của cô rất muốn cười.

“Anh...” thật đúng là ‘ăn người miệng mềm, bắt người tay ngắn’ nếu đổi lại là người khác đối với cô như vậy cô đã sớm phản kháng, nhưng mà bây giờ ở trước mặt cô chính là ‘miếng cơm, manh áo’ của mình nếu cô làm anh ta không vừa ý thì công việc của cô coi như bọt nước.

“Anh yên tâm, một giây tôi cũng không đến muộn, anh không cần lo lắng thay tôi,” cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng bề ngoài cô vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Cô thật ra vừa nhắc nhở tôi, tới muộn một giây cũng coi như một phút cho nên cô ngàn vạn lần không nên đi muộn, haha...” tiếng cười nghe ra tràn đầy đắc ý.

“Anh... khụ khụ...khụ khụ...” cô nghe Mạnh Tử Long nói mà thiếu chút nữa bị sặc chết vì nước miếng của mình.

“Sao thế, có cần kích động đến mức ho khan như thế?” Mạnh Tử Long xoay cây bút trong tay.

“khụ khụ...tôi...tôi không có.” Cô ho tức mức cúi thấp cả người.

“Không sao chứ?” không biết từ lúc nào Mạnh Tử Long đã vòng đến sau lưng cô, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô dễ thở hơn.

Cô rõ ràng có chút hoảng hốt dựng thẳng người, xoay lại nhìn Mạnh Tử Long, khuôn mặt vô thức đỏ ửng, “không...không sao cả.”

“Em then thùng sao?” nhìn sắc mặt hồng hồng của cô, Mạnh Tử Long kích động chỉ muốn đi tới hôn lên môi cô nhưng mà hiện giờ còn chưa đến lúc.

Cô then thùng sờ khuôn mặt nóng bỏng của mình, “Tôi không có.” cố ra vẻ trấn tĩnh nhẹ giọng nói, “Anh đột nhiên đứng phía sau tôi nên dọa tôi sợ.”

“Vậy xem ra tôi phải xin lỗi em, là tôi không nên đứng ở sau lưng em.”

“Sao có thể để ông chủ nói xin lỗi, như vậy sẽ gãy đường tài lộc của tôi.”

“Ha ha... em thật đáng yêu, xem ra cuộc sống của tôi về sau sẽ tràn đầy thú vị.” Mạnh Tử Long nhìn cô gái trước mắt biết rằng đây chính là người phụ nữ mình muốn bảo vệ cả đời.

Ngày mai đi làm thay đổi trang phục một chút. Mạnh Tử Long đánh giá tổng thể một chút phong cách của cô, tóc cột cao có vẻ gọn gàng, khoan khoái anh cũng rất thích nhưng mà đối với bộ đồ kiểu dáng đã cũ anh thật không dám khen tặng.

Cô cúi đầu đánh giá chính mình. “Đây chính là bộ đồ đẹp nhất của tôi, tôi cảm thấy rất ổn, tôi tới để làm việc cũng không phải làm gì khác.” Cô có chút tủi thân, “Không phải tôi không muốn mặc quần áo đẹp nhưng mà... Tôi lại không giống như anh ngâm chìa khóa vàng ra đời.”

“Em là trợ lý riêng của tôi, cô ăn mặc thế này tôi sao còn mặt mũi ra ngoài, người khác lại tưởng tôi không trả lương cho em.”

“Dù sao... tôi...” cô thật không biết làm gì mới tốt đây, hiện tại quần áo đắt đỏ như vậy.

Mạnh Tử Long bỗng chốc nắm tay cô kéo đi.

“Đi đâu?” tự nhiên bị anh ta kéo đi cô căn bản không kịp phản ứng.

“Đi sẽ biết.”

10. Chương 10: Lòng Bàn Tay Ấm Ướt

Mãi đến khi đi hết đoạn hành lang dài cô mới phát hiện tay mình vẫn bị anh ta kéo, “Này, anh buông tay.” cô dừng bước ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Long.

Thế nhưng Mạnh Tử Long một chút cũng không muốn thả tay cô ngược lại còn nắm chặt hơn. “Đi nhanh một chút.”

“Này, buông tay.”

Cô từ nhỏ tới lớn chưa từng nói đến chuyện yêu đương càng chưa từng cùng một người con trai nắm tay, ngày hôm qua đã là không may mất đi cái ôm đầu tiên của mình hôm nay lại không may mất đi cái nắm tay đầu tiên, càng thêm không may là hai cái lần đầu tiên lại hiển dâng cho người đàn ông này.

Mặc kệ cô vùng vẫy thế nào đi nữa Mạnh Tử Long đều bỏ qua tiếng kêu la của cô.

Cửa thang máy đóng lại, cô cảm thấy thang máy vốn rộng rãi như thế bỗng trở nên chật chội.

Một bàn tay bị anh ta nắm lấy, một bàn tay còn lại lại không biết nên để vào đâu.

“Tôi nói này, anh rút cục khi nào mới chịu thả tay?” Cô muốn giãy dụa nhưng ngược lại càng cô tay mình đau nhức.

Mạnh Tử Long không nói gì chỉ nhìn thang máy phía trước.

Trên vách thang máy phản chiếu hình ảnh anh cùng cô tay nắm tay, bộ dáng cô, gương mặt vắn vẹo thể hiện rõ thái độ không bằng lòng còn Mạnh Tử Long khéo miệng cong lên tuy không rõ ràng nhưng cũng đủ thấy được tâm tình anh đang rất tốt.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Người đàn ông này rút cuộc sao lại như thế, hỏi hần cái gì anh ta cũng không trả lời, còn nữa vì sao anh ta nhất định cứ phải nắm tay mình?

Nếu giãy dụa không ra cô nghĩ nể tình anh ta mặt mũi khô ngô đẹp trai cô sẽ không so đo, chỉ mong về sau trong công việc anh ta đối xử tốt với cô là được.

Đến khi cô tỉnh tâm lại cảm giác được lòng bàn tay của Mạnh Tử Long cư nhiên ẩm ướt, chẳng lẽ anh ta cũng căng thẳng? ở trong lòng nở một nụ cười thầm.

“Em cười cái gì...” Cô bị anh ta dọa tới chết khiếp, rõ ràng cô chỉ cười thầm trong lòng chẳng nhẽ anh ta cũng có thể phát hiện. Nhìn thang máy chuẩn bị xuống đến tầng trệt “Này, anh còn không định buông tay sao?”

“Ha ha”

Cô buồn bực, bên ngoài thang máy đều là nhân viên của tập đoàn, nếu để họ thấy tổng giám đốc nắm tay cô thì không chừng ngày mai cô sẽ chết chìm trong biển nước bọt.

Mạnh Tử Long nắm chặt tay cô “Thế nào, sợ sao?”

“Tôi...”

Mạnh Tử Long cố ý trêu đùa là muốn nhìn thấy bộ dáng ảo não nhưng lại không dám bộc phát của cô.

Lúc này đến phiên cô căng thẳng, bàn tay túa đầy mồ hôi mạo muội nói “Này, anh buông tay được không?” Cô lại định giãy ra khỏi tay anh ta trong lòng thầm nghĩ, cho anh một cô hội buông tay, nếu không buông đừng trách tôi không khách khí.

Cô dùng ánh mắt cực kì cầu khẩn nhìn Mạnh Tử Long nhưng mà ngày đến con mắt cũng không thêm để ý nàng.

“Anh buông tay cho tôi”. Cô hét to lên nhưng thật không may cùng với âm thanh của nàng là tiếng thang máy mở cửa, tất cả nhân viên bên ngoài đến nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Cô nhất thời không được tự nhiên cúi đầu cũng cảm thấy anh đã buông tay cô, sau đó cô nghe được nhân viên ngoài thang máy đồng thanh chào hỏi Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long gạt đầu với họ rồi bước ra ngoài thang máy còn lại cô đón nhận ánh mắt khác thường của bọn họ.

“Tiểu thư, cô có đi ra không?” nhìn bộ dáng ngơ ngác của cô một nhân viên tốt bụng nhắc nhở cô.... “Tôi ra ngoài, tôi ra ngoài.”

Sắc mặt cô chuyển sang đỏ dần, cúi đầu tháo chạy khỏi thang máy lại nhìn thấy Mạnh Tử Long dựa lưng vào thang máy run run khóe môi cười.

11. Chương 11: Hoàn Toàn Không Có Bị Sao

Cô nhìn điệu bộ vui sướng khi người khác gặp nạn của anh ta chỉ muốn ngay lập tức đem anh ta băm vằm. Nhưng mà hiện giờ anh ta là sếp của cô cho nên dù tức giận thế nào cũng không thể làm thế. Anh ta cố ý khiến cô bị mọi người cười chê, làm cô bẽ mặt, chiều này của anh ta thật hiểm ác.

“Xem như anh lợi hại.”

Cô cúi đầu không thêm để ý Mạnh Tử Long, đi qua anh ta chỉ để lại một câu nói kia.

Mạnh Tử Long nhìn cô lướt qua mình đi ra hướng cửa chính “Này, em không muốn biết tôi dẫn em đi đâu sao?”

Nhìn cô tức giận dậm mạnh chân lên sàn nhà mà bước đi càng khiến anh không nhịn được cười “Em đi như thế có phải là muốn phá hỏng tài sản của Công ty không?”

Có quỷ mới biết anh muốn dẫn tôi đi đâu, hiện tại tôi đây tâm tình không tốt muốn về nhà, ai rảnh để ý anh. Nghe Mạnh Tử Long nói ở phía sau nhưng cô cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước.

“Không phải chỉ đùa một chút mà em đã tức giận như vậy chứ? Chịu không nổi trêu chọc thật chẳng thú vị.” Mạnh Tử Long bước nhanh theo sau cô.

Muốn khích tướng? chiều này của anh không hề có tác dụng với tôi, thật không biết lượng sức, với tài nghệ của anh muốn khích tướng tôi, không đơn giản thế đâu.

“Em đi nhanh như thế làm gì?” Mạnh Tử Long bước dài chân chạy lên trước kéo tay cô lại.

“Anh muốn ở giữa sảnh đông người thế này lôi kéo tôi sao?” Cô cúi đầu nhìn Mạnh Tử Long đang kéo tay mình.

“Em nghĩ sao thì sẽ cho là như vậy, tôi cũng không để ý.”

Có lẽ cô tức giận đến phát điên, mặt ửng hồng càng thêm xinh đẹp khiến cho Mạnh Tử Long nghĩ cuộc sống của anh sau này có cô sẽ vô cùng thú vị.

“Anh....” Cây muốn có vỏ tốt, người muốn có thể diện, người không biết xấu hổ như anh ta đúng là thiên hạ chỉ có một, đúng là đã đạt đến trình độ ‘lô hỏa thuần thanh’ (là đạo luyện linh đơn, ý nói MTL đã luyện da mặt dày đến mức không ai bì kịp, haha.....) cô thật sự không bội phục anh ta không được.

“Tôi... Tôi làm sao... đây là công ty của tôi nếu muốn dây dưa với em chắc rằng không ai dám có ý kiến, cho nên em ngoan ngoãn nghe lời sẽ tốt hơn nếu không tôi cũng không thể đảm bảo giữa thanh thiên bạch nhật sẽ không ăn đậu hũ của em.” Mạnh Tử Long kéo cô tới trước mặt mình.

“Anh muốn làm gì?” Nhìn động tác của anh ta khiến cô khẩn trương, không phải anh ta định hôn cô chứ?

Mạnh Tử Long từ từ cúi đầu xuống.

“Anh... anh muốn làm cái gì?” nhìn động tác của anh ta thật sự muốn hôn cô khiến tim cô xém chút nhảy khỏi lồng ngực.

Mạnh Tử Long cúi sát đầu vào vai cô.

Cô nín thở, chẳng lẽ anh ta thực sự muốn hôn cô sao?

Mạnh Tử Long lại từ cô tay cô di chuyển đến ngón tay cô nhẹ nhàng nắm lại rồi tỉ mỉ ngắm nghía cổ tay cô.

Anh ta đang làm gì? Nhìn cổ tay mình làm gì, chẳng lẽ cổ tay mình là quá dài hay sao? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạnh Tử Long cô lại cảm thấy bức mình.

“Hoàn toàn không có sao.”

“Cái gì không có sao?” Đột nhiên cô lên tiếng khiến anh giật mình thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi

“Không có gì.”

“Không có gì?” cô gái này thật kì lạ, không thể giải thích nổi.

12. Chương 12: Em Định Giải Quyết Thế Nào?

“Đi thôi, tôi dẫn em đi mua quần áo.” Mạnh Tử Long lại nắm lấy tay cô.

Mua quần áo? Mua quần áo gì chứ? Cô thật sự nghi ngờ lỗ tai của mình có vấn đề, đầu óc tổng giám đốc bị nước vào rồi sao, sao lại có chuyện ông chủ dẫn nhân viên đi mua quần áo hơn nữa anh ta lại là người đàn ông hoàn hảo, là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, vậy mà lại muốn dẫn một cô gái bình thường như cô đi mua quần áo, chẳng phải là muốn hạ sát cô hay sao.

“Chẳng lẽ em nghĩ em ăn mặc thế có thể làm trợ lý riêng của tôi sao?” Mạnh Tử Long đánh giá từ đầu đến chân cô, thật sự là không cách nào tiếp nhận bộ dáng này của cô có thể làm trợ lý riêng cho anh, mặc dù anh bị cô hấp dẫn bởi tính tình thẳng thắn ngây thơ chứ không phải là bề ngoài của cô nhưng dù sao công việc vẫn là công việc, cho nên cần chú ý tới ăn mặc một chút nếu không mang theo một trợ lý ăn mặc như thế ra ngoài đàm phán khách hàng chỉ sợ sẽ dọa người mất.

Cô hiểu ý của Mạnh Tử Long nhưng để cho ông chủ dẫn cô đi mua quần áo thật kì quái, khiến cô thấy trong người không được tự nhiên thoải mái.

“Chuyện mua quần áo tự tôi sẽ đi mua, đảm bảo sẽ không khiến anh mất mặt, bây giờ anh có thể trở về.”

Cô mặc dù không hiểu mục đích thực sự anh ta muốn dẫn cô đi mua quần áo là gì nhưng cô từ trước tới nay không bao dựa vào quan hệ nam nữ để kiếm lợi ích, cô cho rằng những thứ do bản thân mình lao động kiếm được mới là những thứ có giá trị nhất.

“Em muốn tự mình đi mua vậy em định mua như thế nào đây?” Ngay từ lúc quyết định để cô đến công ty làm việc, Mạnh Tử Long đã cho điều tra về gia cảnh của cô cho nên anh hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của cô. Cô có lẽ vì muốn đứng ra gánh vác gia đình cho nên mới đáp ứng những yêu cầu vô lý của anh vì vậy anh mới có thể đem cô gái này đến gần bên cạnh mình.

“Không cần anh quan tâm, tóm lại tôi sẽ tự xử lý được.” Mặc dù thật sự cô chưa biết giải quyết vấn đề này như thế nào nhưng cô vẫn tự nhủ thầm cái mà một cô gái cần chính là khí chất.

“Tôi đã nói công việc của em chính là nghe theo lời tôi, mới đó mà em đã quên rồi sao?”

Trời ạ, anh ta đề cập đến yêu cầu như thế lúc nào, có nói tất cả mọi cái đều phải nghe theo anh ta sao.

“Anh từ khi nào thì lại thêm điều kiện như thế chứ?”

“Bây giờ.”

“Có thể xem xét linh động một chút hay không?”

“Em không có quyền nói không.”

Ồi mẹ ơi sao lại để con gặp phải người này chứ, ở trước mặt anh ta nói cái gì cũng phải nghe theo, không thể nói không.

“Hiện tại công việc còn chưa chính thức bắt đầu nên tôi có quyền nói ‘không’ chứ?”

“Vậy tôi tuyên bố công việc của em bây giờ chính thức bắt đầu, công việc đầu tiên em được giao là đi theo tôi mua quần áo.”

Cô sao lại có cảm giác như bị bán vậy, trong lòng toát mồ hôi lạnh.

“Tôi nói lần nữa em không có quyền nói không.” Mạnh Tử Long kéo cô bước nhanh tới khu bán đồ thời trang.

“Này, anh có thể đi chậm một chút không?” cô không thể theo kịp bước chân của anh.

“Còn có rất nhiều việc phải làm sao có thể chậm được.” vừa nói anh ta vừa bước đi nhanh hơn.

Cô dường như bị anh ta túm tay lôi tới khu thời trang.

13. Chương 13: Gối Hết Lại Cho Tôi

“Em xem thích gì thì tự mình chọn đi.”

“Tôi...” Cô biết những trang phục ở đây không hề rẻ, coi như với công việc bây giờ muốn mua những thứ này cũng phải mất mấy tháng làm việc. Những thứ hàng hiệu này trước kia cô cho dù nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Con gái gì mà như em, còn không mau chọn đồ đi, tôi không có nhiều thời gian cùng em ở đây lãng phí, còn rất nhiều việc cần tôi giải quyết.”

Cô nghĩ thầm tôi đã nói không cần, là anh nhất định dẫn tôi đến chỗ này mà còn làm ra vẻ tôi khiến cho công việc của anh chậm trễ.

“Tôi... tôi có thể không mua được không?” Cô vẫn không có dũng khí lấy đi những thứ quần áo kia.

“Bảo em mua thì em mua đi sao còn ở đó nói nhảm, nhanh chọn đồ đi.” Mạnh Tử Long dửng dưng vẻ hung hăng nói, thật ra anh muốn cô thoải mái mua đồ một chút không bị cảm giác thiếu nợ anh.

Nhân viên bán hàng thấy ông chủ mình dẫn một cô gái đến mua quần áo đương nhiên rất nhiệt tình “Tiểu thư xin hỏi cô muốn mua quần áo với giá tiền và kiểu dáng như thế nào?”

“Tôi...” Cô nhìn Mạnh Tử Long không biết phải nói thế nào nữa.

“Giúp cô ấy chọn mấy bộ đồ phù hợp.” Mạnh Tử Long suy nghĩ nếu mua cho cô những y phục khác cô nhất định sẽ không đồng ý cho nên trước cứ mua những bộ đồ công sở cho cô là tốt nhất.

“Vị tiểu thư này rất trắng cho nên mặc màu sắc gì cũng đẹp.” Nhân viên bán hàng cầm lên một bộ váy màu hồng nhìn cô nói, “Tiểu thư chắc hẳn khoảng hơn 20 tuổi một chút nên màu hồng rất hợp với cô, vừa dễ thương lại vừa sang trọng.”

Cô cầm bộ váy hồng nhìn đến nhãn hiệu của nó trong lòng nghĩ thầm chất vải mịn màng thật thoải mái, so với quần áo trước đây của cô đúng là một trời một vực. Cô nhìn đến giá tiền của sản phẩm, mẹ ơi đây là bao nhiêu tiền cô cảm thấy thật sự hoa cả mắt, “Cái này tôi không thích lắm, chọn cái khác đi.”

“Dem cái này gói lại.” Mạnh Tử Long mới vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt của cô đã biết cô vì giá tiền cho nên mới nói không thích.

“Không cần.” cô nhìn nhân viên bán hàng ý bảo không phải nghe lời Mạnh Tử Long.

“Gói lại.”

“Vâng ,thưa Tổng giám đốc.” Nhân viên bán hàng thấy Mạnh Tử Long muốn mua trong lòng rất vui mừng vì cô sẽ được trích phần trăm khá cao khi bán được hàng.

“Cái đó quá đắt.” cô đến gần Mạnh Tử Long nói. Chỉ nhìn thấy dây số kia mà cô cảm thấy xót ruột, nếu như mặc bộ đồ này ra ngoài cô cảm giác như khoác tiền trên mình vậy.

“Nhìn xem còn thích những thứ khác không?” Tiền này đối với Mạnh Tử Long không đáng gì. “Em không cần lo lắng, tiền đó tôi không có đòi em phải trả.”

“Đây là đồ anh trả tiền cũng không thể xem như đồ của tôi, đủ rồi, chúng ta đi thôi.”

Mạnh Tử Long kéo tay cô đi tới trước bộ váy màu đen, “Bộ này cũng rất phù với vị trí công việc của em, cần phải có vài bộ đồ nhìn chừng chặc một chút.”

“Gói những thứ đó lại cho tôi.” Trời mới biết anh ta quét tay qua bao nhiêu bộ trang phục.

“Anh....anh làm gì vậy?”

Mạnh Tử Long không nói năng gì chỉ chờ nhân viên bán hàng mang y phục đã gói lại tới đưa cho cô cầm “Tôi nói rồi, trước mặt tôi cô không có quyền nói không.”

“Tôi...”

Cô còn muốn nói gì đó nhưng Mạnh Tử Long không cho cô cơ hội, “Ngày mai mặc những trang phục này, đúng giờ đến công ty làm việc.”

Cô nhìn theo bóng lưng anh rời đi rồi lại nhìn bên chân mình bao nhiêu là quần áo, ngày hôm nay cô cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

14. Chương 14: Nghiến Răng Ken Két

“ Mẹ, con đã về.” cô mở cửa thấy Thư Uyển đang quét dọn nhà cửa.

“Điềm Điềm, hôm nay sao lại về sớm vậy, con không được khỏe sao?” Thư Uyển cảm thấy kì lạ, bây giờ đang là giờ làm việc cô phải đang đi làm mới đúng, sao lại trở về?

“Con không sao, là do con đổi công việc mới, ngày mai mới bắt đầu chính thức đi làm.” Cô không nói do mình bị đuổi việc nên mới phải tìm công việc mới với mẹ để cho bà không phải lo lắng.

“Sao lại muốn đổi công việc khác?” Thư Uyển dừng tay đi tới chỗ cô.

“Công việc trước đây làm không thoải mái sao?”

“Hiện tại tìm việc làm rất khó khăn, con nghĩ việc đã có thể tìm ngay được công việc mới rồi hay sao?”

Thư Uyển thương xót cô cực khổ, tuổi còn trẻ mà phải bỏ dở việc học hành, giúp cha chia sẻ gánh nặng gia đình, hiện tại bà là nữ chủ nhân trong nhà mà không giúp được gì, chỉ làm mấy việc nội trợ trong nhà, “Điềm Điềm là mẹ khiến con phải vất vả rồi.”

“Mẹ, Điềm Điềm không cực khổ, mẹ yên tâm đi đây là do công ty sắp xếp con đến một đơn vị mới nhận công tác, mẹ không cần lo lắng.”

“Vậy thì tốt, con đã ăn cơm chưa?” Thư Uyển nhìn đồng hồ đã hai giờ chiều, không biết con bé này đã ăn cơm chưa.

Đúng là không nói đến thì không sao nhưng giờ nhắc đến cô cảm thấy bụng đói cồn cào liền cất giọng nhẹ nhàng, “Con chưa có ăn.”

“Vậy mẹ đi làm chút đồ ăn cho con, con ngồi xem Tivi chờ một chút.”

Cô nhìn mấy túi lớn đựng quần áo mới mua kia vừa rồi đã phải tốn sức chín trâu hai hổ mới đem được chúng về nhà, cũng may là chúng không đến nỗi quá nặng, nếu không chắc cô chết vì mệt mất.

Cô cầm những túi đồ kia mang về phòng, treo từng cái từng cái vào tủ, trong tủ vốn rất ít quần áo giờ đã được treo kín trang phục của các hang thời trang nổi tiếng. Cô đưa tay chạm tới một thứ trong đó, chất vải trơn trượt mềm mại khiến cô cảm nhận rõ những thứ đồ đắt tiền này đúng là chất liệu rất tốt, rất thoải mái.

Nhưng mà quần áo đắt tiền như vậy mình phải làm bao lâu mới trả đủ cho anh ta, mặc dù cô nhận quần áo này của anh ta nhưng cũng không muốn nhận không những thứ này. Cùng lắm là mỗi tháng sẽ trích một khoản từ lương ra để hoàn trả anh ta.

Cô nghĩ Mạnh Tử Long nói rất đúng, Long Phi là tập đoàn lớn, cô ăn mặc như học sinh nghèo đến đó làm việc thực sự sẽ làm mất mặt anh ta, vì vậy cô mới miễn cưỡng nhận những thứ trang phục này của anh ta.

“Điềm Điềm, cơm chín rồi, mau ra ngoài ăn.” Thư Uyển ở bên ngoài gọi cô.

“Vâng.”

Mặc dù chỉ là đĩa cơm rang trứng đơn giản nhưng trong đó chứa đựng tình cảm Thư Uyển dành cho cô, “Mẹ làm món cơm rang này càng ngày càng ngon.”

“Thích thì ăn nhiều một chút, mẹ có việc cần ra ngoài một lát, con ở nhà nhé.”

“Con biết rồi.”

Cô vừa ăn vừa xem tivi, mặc dù gia đình cô không phải là hoàn hảo nhưng chỉ cần ấm áp vui vẻ như vậy thì cô cảm thấy hài lòng rồi.

Tin tức mới nhất sáng nay, Tập đoàn Long Phi đã thành công tiến vào thị trường Quốc Tế, dự tính không bao lâu sau Long Phi sẽ chiếm được thị phần nhất định. Trên tivi vừa mới đưa tin.

Long Phi? Cô ngẩng đầu lên nhìn tivi thấy Mạnh Tử Long đang bị một đồng kí giả vây quanh, khuôn mặt anh ta lạnh lùng không biến sắc. Anh ta thay đổi quá nhanh, buổi sáng còn bộ dáng trêu đùa cô mà về mặt anh ta bây giờ giống như ai đó đang thiếu anh ta mấy trăm vạn. Cô trong miệng còn đầy cơm mà vẫn nghiêng răng ken két.

15. Chương 15: Mình Cũng Giống Một Tri Thức Chuyên Nghiệp Đó Chứ

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, bởi vì cái quy định kinh khủng kia chậm một phút trừ một ngàn cho nên Cam đại tiểu thư đáng thương của chúng ta mới sáu rưỡi sáng đã phải nhanh nhanh chóng chóng rời giường.

Tóc tai rối bù, mắt mũi còn lơ mơ đã ra khỏi phòng ngủ, khi còn làm ở công ty cũ tám giờ cô mới phải rời giường, bây giờ phải dậy sớm hơn gần hai tiếng đồng hồ, đúng là một sự thật tàn khốc khiến cô khó có thể chấp nhận.

“Mẹ” cô ra ngoài phòng khách tìm kiếm Thư Uyển.

“Điềm Điềm, sao hôm nay con lại dậy sớm như thế?” Thư Uyển thấy dáng vẻ lơ đãng của cô có chút giật mình, còn tưởng mình nhìn nhầm.

“Hôm nay là ngày đầu tiên con đi làm, không thể đến muộn.” thật ra cô đâu muốn dậy sớm như thế chứ, tất cả đều là do người đàn ông đáng chết kia.

“Thật khó có dịp thấy con dậy sớm như vậy, nhưng mà công việc mới đòi hỏi phải dậy sớm đi làm vậy sao?” Thư Uyển suy nghĩ công việc cũ của cô sáng 9h vào làm chiều 5h về, hiện tại đổi công việc mới phải đi làm sớm như vậy.

“Vâng công việc mới phải đi làm sớm một chút.” Cô cũng không dám nói với Thư Uyển công việc mới lương cao nhưng đi muộn một phút sẽ bị trừ một ngàn còn nữa nếu không tiếp nhận công việc này thì cũng sẽ không thể đi đâu tìm công việc.

“Vậy con mau đi tắm, mẹ sẽ làm đồ ăn sáng bây giờ.” Nhìn cô sớm như vậy đã phải ra ngoài đi làm Thư Uyển rất đau lòng, nhưng mà cũng chỉ có thể giúp cô làm đồ ăn sáng mà thôi.

Cô đánh răng rửa mặt xong liền đi vào phòng thay quần áo, mở tủ quần áo ra toàn là những thứ trang phục đều trị giá trên bốn vạn, cô quanh đi quẩn lại cũng không biết chọn bộ trang phục nào, nhìn những nhãn mác thời trang kia cô có cảm giác mình không xứng với chúng.

“Tôi cảm thấy những trang phục này rất hợp với cô.” nhìn những bộ quần áo này cô lại nhớ tới lời nói ngày hôm qua của Mạnh Tử Long.

Cô cầm lên bộ váy đen ướm thử trước gương “bộ này thật sự thích hợp với mình sao?”

Thay xong trang phục cô đứng trước gương ngắm lại lần nữa, đúng là bộ váy được may rất tinh xảo, mặc lên rất vừa vặn, dài chấm gối, không bị quá ngắn thực sự rất hợp với cô. Cô nhìn mình trong gương cảm thấy mặc bộ đồ này lên khiến mình trông thật giống một phần tử tri thức chuyên nghiệp.

Cô kẹp gọn gàng tóc mái, tóc dài phía sau thì búi cao nhìn thành bộ dáng rất xinh đẹp. Một cô gái thuộc tầng lớp tri thức bỗng nhiên hiện ra trước mặt cô (Điềm Điềm của chúng ta cũng tự sướng đã man ^^)

Do yêu cầu của công việc mới cho nên cô phải trang điểm một chút thật nhẹ nhàng, đeo đồ trang sức đơn giản, cô phải khiến cho bản thân phần chấn lên một chút.

Sửa soạn xong xuôi, cô lại nhìn mình trong gương “Oa, là mình đây sao? Thì ra mình cũng là cô gái xinh đẹp như vậy!! (sặc, lại tự sướng =)))))))))

“Điềm Điềm, đồ ăn sáng đã làm xong, con ra ăn nhanh còn đi làm không trễ giờ mất.”

Chưa từng thấy Điềm Điềm ăn mặc như thế bao giờ Thư Thụy có chút giật mình “Điềm Điềm, hôm nay con thật xinh đẹp.”

Nghe Thư Thụy khích lệ như vậy trong lòng cô rất vui vẻ “Thật không mẹ?”

“Ừ, con gái cũng nên để ý chăm sóc bề ngoài một chút, không cần quá lo lắng mọi việc trong nhà, mẹ có thể ra ngoài kiếm việc gì đó làm cũng được.” Thư Uyển biết cô trước kia ăn mặc đơn giản cũng là vì tiết kiệm để lo cho gia đình.

“Mẹ, không cần phải như vậy, con ăn điểm tâm đã.” Chuyện này Thư Uyển đã đề cập đến nhiều lần nhưng mà dù không phải mẹ ruột cô nhưng cô cũng không nỡ để bà ra ngoài vất vả.

16. Chương 16: Có Tài Năng Ngủ, Bất Cứ Nơi Đâu, Khi Nào Cũng Ngủ Được

Cô khổ sở đứng trước cửa tập đoàn Long Phi, mắt nhìn chăm chăm cửa lớn còn đang đóng kín, nhìn đồng hồ mới 8h sáng, còn cách giờ làm những một tiếng, cô thật sự muốn đâm đầu vào cửa quá.

Người đàn ông đáng chết, cô đành hùng hống hổ hổ ngồi xuống bồn hoa lớn bên cạnh mà chờ đợi.

Cũng may nơi này sáng sớm cũng không có người nào đi qua đi lại, bằng không sẽ phiền chết đi được.

Buồn ngủ quá, cô không nhịn được mà ngáp một cái, mí mắt không tự chủ được cứ dúi vào nhau.

Cô cố gắng chống đỡ mí mắt của mình, không cho chúng nhắm lại nhưng mà ý chí của cô không bao giờ thắng nổi cơn buồn ngủ cho nên hiện giờ cô đã lấy tay chống đỡ đầu, hai mắt nhắm nghiền.

Cô ngủ mà quên cả thời gian, ngồi như vậy mà vẫn ngủ ngon lành được thật là bội phục.

“Cô xem, con gái kiểu gì mà lại ngủ ở đây thế này?” hai nhân viên công ty mới tới nhìn thấy cô ngủ như thế thì liền bàn tán.

“Đúng đó, trên người cô ta mặc là đồ hiệu sao có thể ngồi ở bồn hoa ngủ mà con thỏ to như thế chứ?” một người khác lên tiếng.

“Chúng ta cô nên qua đánh thức cô ấy?” Một nhân viên đứng bước nói “có lẽ là cô ấy đến Long Phi có chút việc nhưng vì tới sớm quá nên thế.”

Người đó định tới đánh thức cô nhưng lại bị giọng nói của một người đàn ông chặn lại, “Mọi người lên trước làm việc đi.”

Xoay người mới thấy người vừa lên tiếng chính là Tổng giám đốc, mọi người đều cung kính chào “Tổng giám đốc, vậy chúng tôi đi lên trước.”

Đám đông nhân viên bước chậm rãi từng bước nhìn Tổng giám đốc đang hướng tới bồn hoa nơi có cô gái đang ngủ mà đi tới, trong lòng thầm thắc mắc không biết cô gái đó và Tổng giám đốc có quan hệ gì.

Mạnh Tử Long quay lại nhìn đám nhân viên, cho bọn họ một ánh mắt cảnh cáo, đám người vội thu hồi tầm mắt bước vội tới thang máy.

Nhẹ nhàng đi tới chỗ cô, dường như sợ quấy rầy giấc ngủ của cô. Anh cảm thấy quá bội phục cô, giữa chốn này cũng có thể ngủ được, như vậy ban đêm ngủ say có bị bán đi có lẽ cô cũng không biết.

Mạnh Tử Long cũng ngồi xuống chỗ bồn hoa, chăm chú nhìn cô ngủ gà ngủ gật, anh phát hiện hôm nay cô trang điểm nhẹ đi làm điều này cho thấy cô khá coi trọng công việc này.

“Này, tỉnh dậy, tỉnh dậy.” anh đưa tay đẩy bả vai cô.

“Ừm... phiền chết mất... đừng quấy rầy tôi... tôi muốn ngủ.” cô gạt cánh tay Mạnh Tử Long đang để trên bả vai mình.

Mạnh Tử Long nghe được bốc hỏa trên đầu, cô gái này sao có thể tùy tiện chỗ nào, giờ nào cũng ngủ được như thế.

“Em cứ ở đây ngủ thì chết chắc rồi, tôi sẽ trừ lương của em.” Mạnh Tử Long ghét sát tai cô nhẹ giọng nói.

“Con muỗi đáng chết, còn dám làm phiền ta.” cô khua khua tay lên lại đụng trúng mặt Mạnh Tử Long.

Ô, vừa rồi hình như đụng phải không giống con muỗi, mà thanh âm vừa rồi cũng không giống tiếng muỗi... Cô giật mình choàng mở mắt, Mạnh Tử Long đang kề gần sát mặt cô, cô hoảng sợ ngã ngửa về phía sau, may mà Mạnh Tử Long nhanh tay đỡ kịp nếu không cô đã bị ngã lộn nhào.

17. Chương 17: Ngày Đầu Tiên Đi Làm: Đánh Ông Chủ

Cảm giác được Mạnh Tử Long đang ôm ngang hông mình, cô vội vàng từ trên người anh ta giật lùi lại, đứng trước mặt anh ta, nhìn thấy trên khuôn mặt anh còn nhàn nhạt dấu tay, dấu vết này chẳng phải do vừa rồi cô mơ ngủ nên đánh anh ta sao? Đi làm ngày đầu tiên đã ra tay đánh ông chủ của mình, vậy cuộc sống sau này phải làm sao để đối phó đây....

“Thật xin lỗi.”

Mạnh Tử Long sờ sờ gò má mình, mặc dù không đau nhưng đây là lần đầu tiên bị phụ nữ ra tay.

“Xin lỗi có thể có tác dụng sao?”

“Tôi... tôi không phải cố ý.” Cô bắt đầu nói chuyện run rẩy, mặc dù không nhìn thấy trong mắt anh ta một tia tức giận nào, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân anh ta toát lên khí lạnh.

“Về phòng làm việc tôi sẽ tính toán với em.” Mạnh Tử Long không để ý tới cô nữa mà thẳng tiến vào cửa lớn tập đoàn Long Phi.

Anh ta muốn trừng phạt mình thế nào đây, nhân viên đắc tội với cấp trên chắc chắn là không có kết quả tốt, chẳng lẽ công việc của mình mới đây sẽ tiêu tan sao? Cô dường như vừa nhìn thấy dáng vẻ nổi giận lôi đình của anh.

“Đi nhanh chút.” Mạnh Tử Long nhìn tới người đang đi lững thững phía sau nói.

“Vâng.” Cô cúi đầu, bước nhanh chân đuổi theo anh ta.

Trong thang máy hai người không nói chuyện với nhau, cô dựa vào tường cô tình kéo xa khoảng cách giữa cô và anh sợ hàn khí của anh sẽ giết chết mình.

Mạnh Tử Long không nhìn cô, ánh mắt chăm chăm hướng về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Mạnh Tử Long ngồi trên ghế, cô đứng trước mặt anh, cách bởi bàn làm việc, hai tay cô xoắn ở sau lưng, không ngừng vắn vẹo, mặc dù bây giờ đang là mùa xuân ấm áp nhưng cô vẫn cảm thấy nổi da gà.

Tại sao trên mặt anh ta một chút biểu cảm cũng không có, cô nhìn thấy mà kinh ngạc vô cùng.... “Thật xin lỗi.... tôi thật sự không cố ý...” Nhìn Mạnh Tử Long đáng sợ như vậy cô lại một lần nữa nói tiếng xin lỗi.

“Đi làm ngày đầu tiên đã đánh ông chủ của mình, lá gan của em cũng thật quá to.” Mạnh Tử Long không nhanh không chậm nhả ra mấy chữ.

“Tôi thực sự không cố ý, tại anh dẫm vào lỗi tai tôi nói chuyện.” về sau câu nói đương nhiên cô hết sức nhỏ giọng, dường như không có âm thanh gì.

“Vậy là em đang trách tôi, xem ra tôi phải xin lỗi em mới đúng.”

Không may cho cô dù đã nói rất nhỏ nhưng người đàn ông kia lại quá thính tai.

“Tôi... tôi...” Cô không ngờ đã nói nhỏ như vậy vẫn bị anh ta nghe được.

“Anh không nên hiểu lầm tôi có ý đó.”

“Vậy em nói xem em định xử lý việc này như thế nào?”

Tôi làm sao biết phải thế nào, tôi đương nhiên muốn anh cho qua chuyện này, cô nghĩ trong đầu như thế.

“Tôi không biết.”

“Em không biết vậy để tôi nói cho em biết, nhân viên đánh ông chủ thì sẽ phải xử trí thế nào?” Mạnh Tử Long cố tình hù dọa cô.

“Tôi... tôi... anh muốn đuổi việc tôi sao?” Cô nghĩ theo như ý tứ của anh ta thì chắc chắn cô sẽ bị cho thôi việc.

“Đây là do em nói, em cảm thấy tôi sẽ đuổi việc em sao?”

“Tôi... tôi làm sao mà biết được.” Mặc dù công việc này rất quan trọng đối với cô nhưng nếu như thực sự bị đuổi việc thì cô cũng đành chấp nhận.

18. Chương 18: Tôi Hôn, Cô Hôn, Chúng Ta Cùng Hôn Nhau

“Vậy tôi cho em ba lựa chọn.” Mạnh Tử Long trong lòng len lén cười thầm, ba lựa chọn đối với cô mà nói đều không có gì tốt.

Cô suy nghĩ một chút xem sẽ làm thế nào lựa chọn đây? Anh ta muốn mình sẽ phải là tự động từ chức chứ còn muốn thế nào? Theo lý thuyết nhân viên đánh ông chủ nhất định sẽ bị đuổi việc, mặc dù cô là không cố ý nhưng cũng không thể phủ nhận việc đã xảy ra, bây giờ lựa chọn cái gì?

“Thứ nhất: em hôn tôi một cái, thứ hai: tôi hôn em một cái, thứ ba: chúng ta cùng hôn nhau” Mạnh Tử Long nhìn thái độ sững sờ của cô, anh ta cố gắng nén cười nhưng lông mày cũng đã nhướng lên.

“Cái này... cái này...” Tôi muốn hỏi đây là cái lựa chọn chó chết gì chứ, bốn tiểu thư ta nộ hôn đầu đã cất giữ rất cẩn thận, anh chỉ là ông chủ của tôi còn muốn ăn đậu hũ của tôi sao?

“Tôi... tôi có thể hay không, không lựa chọn ba điều trên.”

Lựa chọn như thế ai mà chịu nổi, tôi chỉ vô ý đánh anh một cái, hơn nữa tôi là nhân viên của anh, sao lại muốn hôn tôi, chẳng lẽ anh là ông chủ thì muốn làm gì cũng được, chẳng lẽ người không có tiền thì không được lựa chọn, là anh có thể đem tôn nghiêm của tôi chà đạp. Cô uất ức suy nghĩ trong lòng.

“Ừm, dĩ nhiên có thể.” Cô nghe được câu trả lời tâm trạng lập tức phấn chấn hẳn lên, bởi vì ủy khuất mà thiếu chút nữa nước mắt đã chảy xuống.

“Có thật không?” Cô vui mừng thốt lên muốn biết đáp án.

“Đương nhiên là thật, em tới đây.” Anh ta vẫy tay ý bảo cô tới bên cạnh mình.

Mặc dù không biết anh ta định làm gì nhưng mà chỉ phải không lựa chọn mấy yêu cầu kia thì được rồi, cô liền đi tới gần anh ta.

Bởi vì cô đứng còn Mạnh Tử Long đang ngồi cho nên anh ta ngẩng đầu lên nhìn “Bộ váy này rất hợp với em.” Cô không nghĩ anh ta đổi đề tài nhanh như vậy, nên không kịp phản ứng.

“Cái gì ạ?”

“Chẳng qua là khen em mặt trang phục đẹp thôi, có cần làm ra biểu cảm kinh ngạc thế không?”

“Tôi...” Cô lập tức đỏ mặt, cô ở trong lòng không giải thích được, mặc dù không phải thích nhưng mà những lời này lại khiến cô đỏ mặt.

“Sau này em sẽ ngồi đó làm việc.” Mạnh Tử Long chỉ sang một chiếc bàn khác trong phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Theo hướng anh ta chỉ cô thấy được một chiếc bàn làm việc khá lớn, trên bàn là bộ vi tính màn hình tinh thể lỏng cùng một chén trà, ngoài ra còn có một xấp văn kiện đầy...

Cô đột nhiên kêu lên một tiếng đồng thời giật bắt người ra xa mấy bước.

“Anh... anh làm cái gì vậy?” Vừa rồi thừa dịp cô đang mải mê nhìn chiếc bàn làm việc của mình anh ta đã hôn cô một cái. [anh gian quá đi mất ^_~*]

Mạnh Tử Long ngược lại rất bình tĩnh.

“Làm gì ư? Em đã không biết lựa chọn thế thì tôi giúp em lựa chọn, còn nếu em muốn chọn phương án thứ ba thì tôi cũng không để ý.”

Rõ ràng cô bị thua thiệt nhưng mà bị anh ta cứng giọng nói thành ra lỗi của cô, ông trời ơi sao không cho con một con dao con sẽ tự đi chết.

“Anh... anh... anh khốn kiếp.” Cô tức giận không nói rõ thành lời chỉ giơ ngón tay về phía anh ta, cả người run rẩy.

19. Chương 19: Tôi Không Làm Nữa

“Không cần kích động như thế, em có biết bao nhiêu cô gái muốn được tôi hôn hay không, bây giờ em nên cười thầm trong bụng mới phải.”

Mạnh Tử Long đứng đó kéo ngón tay đang chỉ trở của cô xuống. “Lấy tay chỉ chỉ người khác còn là không lễ phép đó.”

Cứng họng thật rồi, thật là hết nói nổi. “Tôi biết anh đẹp trai, là bạch mã hoàng tử của bao cô gái, nhưng không phải tất cả mọi cô gái trên đời này đều thích anh, ít nhất còn có tôi không thích.”

Cô thật sự bị làm cho tức điên lên, cô không thể dễ dàng tha thứ hành động của anh ta, anh ta đã đạp đổ giới hạn cuối cùng của cô, nói ra mấy câu này hậu quả là gì cô cũng không màng đến nữa.

Cùng lắm là bị đuổi việc thôi, cô không tin cả thành phố rộng lớn này cô không thể tìm nổi một công việc khác, cho dù phải đi thành phố khác tìm việc tôi cũng không muốn ở nơi đây bị anh coi thường.

“Tôi không phải là... tôi không phải là...”

Từng lời của cô vang lên trong lòng Mạnh Tử Long, anh thật ra không cố ý khiến cô tức giận, chỉ vì gò má xinh đẹp của cô khiến anh không kìm chế được đã hôn lên, thực sự không ngờ tới cô lại nổi trận lôi đình như thế. Mạnh Tử Long thấy gương mặt cô đỏ ửng lên, trong mắt dâng đầy sự tức giận.

“Tôi không làm nữa.” Cô xoay người muốn rời đi. Nhưng cánh tay lại bị Mạnh Tử Long giữ lại, cô xoay người lại nhìn anh ta “Anh còn muốn gì?”

“Em chẳng qua sức chịu đựng chỉ có vậy thôi sao, như vậy khi gặp khó khăn thử thách sao có thể vượt qua? Xem ra tôi quá coi trọng em rồi, em đi đi.” Mạnh Tử Long buông lỏng cánh tay cô, ý bảo cô có thể đi.

Đây là thử thách sao? Rõ ràng cô bị thua thiệt, anh ta còn nói ra những lời như thể cô đã làm sai, anh ta đã nói thế thì mình cũng không còn lý do gì ở lại đây.

“Em có thể đi, nhưng mà tôi không đảm bảo công việc của ba em có thể giữ được.” lời nói của Mạnh Tử Long giống như tuyên án.

Đang bước đi cô bỗng khựng lại, không thể di động nổi, ba mình, anh ta muốn làm gì ba?

“Anh muốn như thế nào?” cô quay lại, trong mắt tỏa ra tia nguy hiểm.

“Tôi muốn thế nào ư, phải hỏi em muốn thế nào mới đúng.” Mạnh Tử Long nắm chắc việc cô nhất định sẽ ở lại bên cạnh mình.

Cô nhắc chân rón bước đi, sau lưng lại truyền đến âm thanh đáng sợ, “Cho dù em không vì mình thì cũng phải vì cha em mà suy nghĩ chứ, em thực sự muốn cha em từng tuổi này rồi còn...”

Mạnh Tử Long còn chưa nói hết câu cô đã vọt tới trước mặt anh ta, hai tay cô nắm lấy cà vạt.

“Anh muốn làm gì?, muốn làm gì ba tôi chứ?” cả người cô run rẩy, không biết anh ta sẽ giở thủ đoạn gì với ba cô, ông đã cả đời cực khổ, đến lúc tuổi già... cô thực sự không dám nghĩ tiếp nữa.

“Tôi không làm gì với ba em cả, tôi chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở em, em còn có cha già, chẳng lẽ không muốn cùng ông ấy san sẻ gánh nặng một chút sao?”

Một câu nói kia khiến tâm tình cô rơi xuống đáy, đúng là từ đầu cô muốn thay ba chia sẻ vất vả nên mới đồng ý yêu cầu vô lý đáng sợ kia của anh ta, nhưng tình huống vừa rồi xảy ra làm sao có thể ở lại đây tiếp tục?

20. Chương 20: Không Tự Chủ Khoé Miệng Cong Lên Cười

Nhìn thấy vẻ mặt dao động của cô, Mạnh Tử Long lại tiếp tục “Ba em đã già rồi, chẳng lẽ em không muốn ông ấy sớm nghỉ ngơi hưởng phúc sao?”

Nghe những lời anh ta nói, nước mắt cô cứ thế rơi xuống. Ba cô đáng lẽ đã phải được nghỉ ngơi, nghĩ đến cô thực sự rất đau lòng, nhưng trước kia tiền lương của cô quá ít ỏi, căn bản không thể một mình gánh vác chi tiêu trong nhà, hơn nữa em gái cô vẫn còn đang đi học, thời điểm này trong nhà thực sự rất cần tiền.

Nghĩ tới đây cô hạ quyết tâm, chỉ cần người thân của cô hạnh phúc vui vẻ là được, cô chịu chút thiệt thòi thì có sao đâu, anh ta muốn hôn thì hôn, dù sao cũng không mất đi chút thịt nào.

“Tổng giám đốc Mạnh, hiện tại tôi cần làm những việc gì?”

Một tiếng Tổng giám đốc Mạnh đã kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Mạnh Tử Long biết hiện tại cô đang tức giận, hơn nữa mọi việc chỉ có giới hạn của nó, nếu nói nữa chỉ sợ rằng hoàn toàn phản tác dụng cho nên anh ta muốn bỏ qua không nói đến chuyện này. “Em xem tập văn kiện trên bàn, phân loại ra sau đó lưu vào vi tính, nhớ rõ làm chưa xong việc chưa được về.”

“Nhiều như vậy sao?” Cô nhìn tới đồng văn kiện cao ngất, trong đầu phát ra tiếng ong ong, công việc nhiều như vậy lúc nào mới làm xong được, ngày đầu tiên đi làm đã phải tăng ca, số của mình sao lại khổ thế, cô ở trong lòng thầm thương xót bản thân.

“Vậy em cho rằng tôi mời em về đây ngồi đó để trả lương cho em sao, tôi còn chưa có nhiều tiền đến mức thế.” Mạnh Tử Long đang phê duyệt văn kiện.

“Tôi... tôi không có ý đó.” Ở trước mặt người khác cô cũng mồm miệng sắc bén nhưng sao trước mặt anh ta cô trở nên yếu thế như thế chứ, là do anh ta quá mạnh mẽ hay do lâu rồi cô không cùng ai cãi vã cho nên trình độ đã giảm sút.

“Vậy em còn không mau bắt tay vào làm việc, chẳng lẽ muốn ngủ đêm ở đây sao, tôi sẽ không chiếu cố cho em đâu.” Mạnh Tử Long cũng không ngần ngại nói chuyện với cô.

Tôi mới không cần anh chiếu cố đấy. Cô xoay người đi tới bàn làm việc của mình, nhưng trong lòng cảm thấy kì quái, rút cục vấn đề là ở chỗ nào, cô vừa đi vừa nghĩ.

Làm gì có trợ lý nào cùng Tổng giám đốc ngồi chung một phòng làm việc, tình huống như thế không phải sẽ bị người ngoài dị nghị hay sao.

Cô nhanh chóng đi tới chỗ Mạnh Tử Long “Anh chắc chắn là tôi sẽ ngồi đó làm việc chứ?” cô cũng không trông mong anh ta ngần ngại nhìn cô, nhưng vẫn chỉ vào cái bàn đó.

“Sao nào, chẳng lẽ em nghĩ tôi ngay cả việc đó cũng không biết tính toán?”

“Tôi không phải ý đó, chẳng qua tôi chưa từng thấy nhân viên và Tổng giám đốc ngồi chung phòng làm việc, huống chi...” cô định nói nam nữ ngồi chung phòng để bị người ta nói ra nói vào.

“Huống chi cái gì? Em yên tâm, tôi không nhầm lẫn, xác định là em ngồi chỗ đó làm việc, còn vấn đề gì không?” Mạnh Tử Long tay đặt trên xấp văn kiện ngần ngại nhìn cô, trong khi đó anh ta lại xoay tròn chiếc bút trên tay.

Không ngờ tới anh ta không chỉ sự nghiệp thành công mà ngay cả xoay bút cũng lợi hại như thế. (có phải bắt đầu xiêu vẹo rồi không Điem Điem ^^)

“Tôi... tôi có thể chuyển sang phòng khác ngồi làm việc được không?” Thật sự cô không muốn bị người ta bàn ra tán vào, nhưng lại sợ nên cứ lắp ba lắp bắp.

“Em là trợ lý riêng của tôi đương nhiên phải làm việc dưới sự giám sát của tôi, vấn đề này không cần bàn thêm, nếu em còn không mau làm việc thì tối nay nhất định sẽ phải ở lại đây tăng ca đấy. Tôi nói cho em biết nơi này buổi tối rất đáng sợ, có những âm thanh tiếng cười kì quái” [

“Không cần nói tiếp, tôi lập tức đi làm việc.” Mạng mình nhỏ nhoi, nếu có lời đồn đại cũng sẽ bỏ ngoài tai, thanh giả tự thanh.

Mạnh Tử Long nhìn tới chồng văn kiện trên bàn, khóe miệng không tự chủ cong lên cười.

21. Chương 21: Tôi Nói Rồi, Tất Cả Đều Phải Nghe Tôi

Cô nhìn chồng tài liệu cao ngất trên bàn mà trong đầu phát ra mấy tiếng ong ong, muốn lưu tất cả tài liệu vào trong máy tính thì tối nay đoán chừng phải ngủ ở văn phòng thôi.

Mở ra xấp văn kiện đầu tiên, toàn là Anh văn chẳng chịt, mặc dù thời trung học cô là người học giỏi ngoại ngữ đứng thứ hai, nhưng nhiều năm như vậy không đụng đến những từ ngữ học được cũng đã bay sạch, hơn nữa cô nhìn vào tài liệu thấy dài dằng dặc là tiếng Anh chuyên ngành, xem không hiểu gì cả, thật đúng là nó biết ta, ta không biết nó. (rõ ràng anh có ý định đưa cô vào tròng ngay từ ngày đầu tiên đi làm, haha.....)

Cái này còn phải phân loại, tất cả đều là Anh văn thử hỏi ta làm sao mà biết phân loại, không phải anh ta đang cố tình đùa bỡn hay sao, anh ta nghĩ rằng từ ngữ, câu cú trong này mình đều biết hay sao, ôi thật là phát điên lên mất.

Cô không có chủ đích gõ trên bàn phím máy tính bởi vì chỉ biết gõ từng từ một giống như văn bản nhập vào máy tính.

Ánh mắt đầu lơ mơ buồn ngủ, hiện tại cô chỉ hận sao máy tính không báo hỏng đi để cô có thể không cần phải làm công việc chết người không đền mạng này. (đừng quên không làm xong công việc thì không được rời khỏi chỗ này, cô còn muốn ngồi đây oán trách)

Bụng đã bắt đầu kêu ùng ục, rõ ràng buổi sáng đi làm có ăn điểm tâm, sao nhanh như vậy đã đói rồi, nhìn thời gian bên phải góc màn hình, cô không khỏi hoảng sợ chút nữa thì hết lên, sờ sờ bụng mình đã thấy xẹp lép.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Tử Long nhưng lại thấy anh ta đang nghiêm túc phê duyệt văn kiện, đã 12h mà vẫn còn chưa được đi ăn cơm sao? Cô bây giờ tâm tình thực sự rối ren, muốn đứng lên nhắc nhở anh ta đã tới giờ ăn cơm nhưng lại sợ làm gián đoạn công việc của anh ta sẽ không có kết quả tốt.

Nhìn đồng hồ trên màn hình vi tính nhảy từng giây từng phút, cô cảm giác bụng càng ngày càng đói, không biết anh ta lúc nào mới có thể đứng lên, cô đành dựa đầu vào máy tính, dùng ánh mắt cực độ khát vọng nhìn Mạnh Tử Long nhưng anh ta căn bản đang tập trung làm việc, không để ý tới cô.

Cô lại đem những văn kiện loảng ngoảng tiếng Anh kia ra nhập từng từ vào máy tính.

Sau lưng chợt vang lên âm thanh làm cô thiếu chút nữa chết sặc nước bọt của mình... ho khan mấy tiếng.

“Thế nào?” Mạnh Tử Long vỗ lưng cô giúp thông hô hấp.

Khuôn mặt cô đỏ hồng lên... “Anh đứng sau lưng tôi từ lúc nào thế, muốn dọa chết người sao?” Sao lại có người đi lại mà không hề có tiếng động, chẳng lẽ hôm nay mình gặp quỷ sao, nhưng anh ta không giống quỷ, làm gì có quỷ nào đẹp trai như vậy.

Lúc này, Mạnh Tử Long ghé mặt sát bả vai của cô chỉ vào máy tính “Xin hỏi em đang làm cái gì đây?”

“Tôi đang làm việc.” Cô nhìn nội dung mình vừa đánh trên màn hình mà không để ý có người đang lợi dụng tiến sát gần mình.

“Làm việc? nhưng mà em đã đánh sai từ rồi, em cho rằng mười từ đánh sai chín từ như vậy mà thành câu được sao?” Mạnh Tử Long chỉ vào một chữ trên màn hình “cái này thiếu ‘o’ cái này thiếu ‘r’, còn cái này... Em cho rằng khách hàng có thể nhìn hiểu được tài liệu này sao?”

“Tôi... tôi... lần sau tôi sẽ chú ý.” Cô không ngờ rằng mặc dù trình độ Anh văn có giảm sút nhưng cũng không đến nỗi mười từ sai chín như vậy, trời ơi có cái kẻ nứt nào cho tôi chui vào không, tôi không còn mặt mũi nào gặp ai cả.

“Chú ý?, em có biết một từ em đánh sai làm tổn thất bao nhiêu cho tập đoàn Long Phi không?” giọng nói Mạnh Tử Long vô cùng lạnh lùng, gương mặt cũng trầm xuống.

Cô không dám nhìn anh, mà chỉ cúi đầu tự nói trong lòng, tôi không làm tốt được công việc như vậy, anh muốn tôi làm sao bây giờ?

“Tốt lắm, những công việc như vậy sau này em không cần làm nữa, chỉ cần theo tôi tiếp đãi khách hàng và nghe điện thoại được rồi.” Mạnh Tử Long lập tức đưa tay ấn nút tắt máy tính.

“Uầy anh làm gì thế? Tôi chỉ làm sai có một chút, anh có cần đem tâm huyết cả buổi sáng của tôi mà lãng phí như vậy không, đây chính là tôi từng từ từng chữ cẩn thận làm ra anh sao có thể không tôn trọng như thế chứ, có phải công việc chính anh mời tôi đến đây là để bưng trà rót nước hay sao?”

Cô trong lòng không phục.

“Tôi hiện nay chưa làm tốt công việc nhưng cũng có thể từ từ học thêm mà, anh đừng coi thường tôi như thế, anh có phải thừa tiền không mà bỏ ra một vạn đồng thuê một người làm việc vặt chứ, anh bỏ ra một vạn thuê tôi đến nơi này làm người vô dụng sao?”

“Vô dụng tại nơi này? Em cho rằng mình là người vô dụng ở đây?” Mạnh Tử Long và cô nhìn nhau với ánh mắt giằng co.

“Tôi... tôi không có trình độ học vấn, không có bằng cấp cũng không có kinh nghiệm làm ở vị trí công việc này, tôi đúng là người không có ích lợi gì cho nơi này, tôi là người không dùng được cho nên tôi muốn từ chức.”

Cô tình nguyện tìm một công việc phù hợp dù lương thấp nhưng cũng không cần ở đây để người đàn ông này coi thường, không có chí khí mà ở lại nhận lương hàng tháng.

“Tôi khuyên em sau này không bao giờ được nói đến chuyện từ chức nữa, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường, em nên nhớ tôi sẽ không nói thêm lần nữa.”

Uy hiếp người ta đúng là uy hiếp người mà, nhưng mà cô cũng chỉ còn biết chấp nhận vì cha cô nên cô đành hết thấy chấp nhận, chỉ có thể nói “Xin hỏi Tổng giám đốc, bao giờ thì tôi được ăn cơm?” khuôn mặt cô vô cảm mà nhìn Mạnh Tử Long.

“Em đói bụng?” Mạnh Tử Long nhìn đồng hồ trên tay, thì ra đã trễ thế rồi, “Đi ăn cơm đi.”

Mạnh Tử Long theo thói quen định kéo tay cô đi nhưng đã bị cô né tránh, làm tay anh chừng hững hờ giữa không trung.

Mặc dù không cầm được tay cô nhưng Mạnh Tử Long không tức giận mà chỉ cười hỏi cô, “Muốn ăn gì?”

“Tôi chỉ là trợ lý của anh, không cần thiết ăn gì cũng phải báo cáo với anh.” Cô xoay người dọn bước đi.

“Tôi đã nói hết thấy mọi chuyện đều phải nghe theo tôi.” Mạnh Tử Long liền chộp lấy cánh tay cô, vòng vào trong tay mình.

22. Chương 22: Anh Ta Giận Dữ

Tại nhà hàng đồ ăn Tây, trong không khí lãng mạn, một đôi nam nữ đang ưu nhã thưởng thức món bít tết.

Cô nén xuống cảm giác thấy không khí nơi này thật lãng phí, cô chỉ biết im lặng.

Cô nghiêm chỉnh cầm dao đĩa bắt đầu hành hạ thức ăn, miếng thịt bò tươi mới ngon lành như vậy, bít tết nguyên một khối nhưng bị cô cắt nát thành nghìn mảnh.

“Em tức giận cũng không cần hành hạ miếng thịt đáng thương như vậy chứ, nó đâu có chọc giận em.” Nhìn cô hành hạ miếng thịt bò bít tết khiến anh không nhịn được lên tiếng.

“Hừ..” cô từ trong miệng mạo hiểm nói ra “Nó không có chọc giận tôi nhưng anh thì trêu đùa tôi”

“Em không đói bụng sao?” Nhìn cô bức thiết như vậy không khỏi kinh ngạc. Chẳng lẽ lúc trong phòng làm việc, trên khuôn mặt cô, ánh mắt khát vọng nhìn anh là do anh tưởng tượng ra?

Đói, thật ra cô đói đến sắp chết rồi, nhưng mà không tiêu xuống được, những lời ám ức phải nuốt xuống vẫn còn nghẹn ở lồng ngực khiến cô rất khó chịu.

“Thật sự không đói bụng? hay không thích ăn bít tết, để tôi gọi cho em đồ ăn khác nhé?” Mạnh Tử Long nghĩ chắc là do mấy đồ ăn này không hợp khẩu vị của cô cho nên mới để đồ ăn nguội lạnh như thế.

Cô không trả lời chẳng qua vẫn cứ vẫn vò đĩa bít tết.

“Em thực sự muốn thế nào? Cho dù là tức giận cũng không cần hành hạ thức ăn như vậy chứ.” Mạnh Tử Long thực sự tức giận “Tôi nói những lời hữu ích mong tốt cho em, em lại có thái độ như vậy, tôi từ nhỏ tới lớn còn chưa có ai dám dùng thái độ đó với tôi.” trong ánh mắt anh cơ hồ có tia tức giận.

Cô không nghĩ tới anh ta sẽ nổi giận như thế nên hoàn toàn bị giật mình, ngẩng đầu nhìn anh thấy gương mặt anh nổi toàn gân xanh biểu hiện anh ta cỡ nào tức giận.

“Bộp.” Là Mạnh Tử Long tức giận đập bàn rất lớn, khiến tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía họ.

“Ày, đó chẳng phải là Tổng giám đốc tập đoàn Long phỉ hay sao, cô gái bên cạnh anh ta là ai?”

Bởi vì Mạnh Tử Long tức giận đã thu hút ánh mắt của mọi người trong phòng, tất cả đều rôm rả bình luận về anh ta.

Mạnh Tử Long xoay người bước về phía cửa nhà hàng rồi đi, bỏ lại nữ nhân vừa bị mình hù dọa đang ngồi lặng người tại chỗ.

“Anh ta sao lại tức giận như thế? Là do cô gái kia sao? Cô ta xấu xí như thế còn chọc giận đến người đàn ông mà chúng ta yêu mến, thật đáng ghét”

Trong nhà hàng ăn vốn đang yên tĩnh chỉ vì cái đập bàn của Mạnh Tử Long mà nhốn nháo cả lên.

Càng khổ hơn chính là có mấy cô gái đang theo đuổi Mạnh Tử Long, đến trước mặt cô lớn tiếng mắng “Cô đáng ghét, cô là thân phận gì mà dám chọc giận đến Long.”

Một người khác cầm thức ăn trên bàn trực tiếp hất vào mặt cô.

Chất lỏng từ trên trán từ từ chảy xuống, cô thật sự muốn khóc, tại sao xã hội này lại không công bằng như vậy, tất cả mọi người đều cho là lỗi của cô.

Không giải thích, không mắng chửi, không đánh trả, khuôn mặt không cảm xúc, cô đứng lên không lau mặt, cứ như vậy đi ra khỏi cửa.

Phía sau vẫn là những tiếng mắng chửi của mấy cô gái chanh chua kia “tốt nhất đừng để chúng tôi thấy cô và Long cùng một chỗ, nếu không gặp một lần sẽ hất thức ăn một lần.”

Đi ra đến cửa, nước mắt liền lăn vào thức ăn, rơi đầy trên mặt cô.

23. Chương 23: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Mọi người nhìn xem cô ta bị sao thế? Dưới đại sảnh tầng một của Tập đoàn Long Phi, các nhân viên nhìn cô bàn ra tán vào khi thấy cô trên người dính đầy thức ăn.

“Tám chín phần là bị Tổng giám đốc của chúng ta đá rồi, cuối cùng thì Tổng giám đốc cũng đã nhìn ra, trước đây không hiểu vì cái gì mà đòi leo cao, không có học vấn bằng cấp, dáng người, khuôn mặt cũng không xinh đẹp” Một đồng nghiệp nữ đứng ở một góc trên tay đang cầm hộp cơm bình luận “giống như chúng ta đi làm vất vả hàng ngày cũng chỉ có thể ăn loại cơm hộp này, cũng không bằng người ta mới đi làm, chỉ đơn giản bằng một ánh mắt khêu gợi...” cô ta càng nói càng khó nghe.

“Cô nói nhỏ thôi.” Một nữ nhân viên bên cạnh nhắc nhở “Có lẽ cô ta và tổng giám đốc chị là giận hờn thôi, cô nói thể coi chừng đến tai Tổng giám đốc thì sẽ chết chắc đó.”

“Không thể như thế đâu, nhìn bộ dạng cô ta sao có thể cùng Tổng giám đốc chung một chỗ, cô ta đơn giản không thể chèo uốn cùng với Tổng giám đốc, như thế chẳng phải là cóc đòi ăn thịt thiên nga sao?” nữ nhân viên kia đúng là không hề sợ sệt mà vẫn tiếp tục nói năng linh tinh, không buông tha cô.

“Bảo cô nhỏ giọng một chút cô còn không nghe sao, nếu như một ngày nào đó sự việc đúng như thế thì cô muốn cuốn gói hay sao?”

Cô ta vừa dứt lời đã thấy ánh mắt của cô đang nhìn về phía họ, bọn họ không khỏi cảm thấy run rẩy có lẽ bởi vì ánh mắt của cô mang theo tia nguy hiểm, dọa đến bọn họ, ánh mắt rất giống với ánh nhìn của Tổng giám đốc, bình thường rất bình dị nhưng khi tức giận, Tổng giám đốc chính là dùng loại ánh mắt này nhìn họ, nữ nhân viên kia cảm giác sẽ có gì không hay xảy ra.

Việc cô ngồi chung phòng làm việc với Tổng giám đốc đã sớm lan truyền khắp công ty, ai cũng nghĩ giữa cô và Tổng giám đốc có mối quan hệ gì đó.

Mặc dù cô biết nhất định sẽ phát sinh chuyện như vậy nhưng không nghĩ hậu quả lại nghiêm trọng, mặc dù cô và anh ta không có gì nhưng có một số chuyện cũng không thể giải thích được.

Cô nghe thấy những lời quá đáng kia thực sự muốn khóc, cảm giác tủi thân dâng đầy trong lòng, nhưng đây không phải là lúc tỏ ra yếu đuối, nước mắt rơi xuống chẳng qua sẽ càng làm bọn họ coi thường cô.

Hít sâu một hơi cô bước tới hai nữ nhân viên kia, mặt không biểu cảm gì, chỉ có ánh mắt âm lãnh khiến cho bọn họ không rét mà run.

“Cô... cô định làm gì?” Mới vừa rồi miệng lưỡi còn bén nhọn như thế giờ này cô ta đến nói cũng không rõ lời.

Không nói một tiếng nào bởi vì nói chuyện với loại người đó chỉ tốn nước bọt, cô trực tiếp giáng cho cô ta một bạt tai.

Không chờ cô ta kịp phản ứng, cô đã đi về phía thang máy.

“Cô...cô sao lại đánh ta?” cô ta chẳng qua cũng chỉ nói theo bóng lưng cô mà không dám đuổi theo.

“Bảo cô ít lời cô lại không nghe, bây giờ đã biết hậu quả chưa?” nữ đồng nghiệp bên cạnh nói xong liền rời đi ngay.

Cô mặc dù không muốn cùng người khác so đo nhưng mà cũng dễ dàng để người khác miệt thị.

24. Chương 24: Cường Đoạt Nụ Hôn

Mạnh Tử Long mặc dù tức giận nhưng ngồi trong phòng làm việc lại bắt đầu lo lắng cho cô, không biết từ lúc nào mà mình lại trở nên nóng nảy như thế.

Mạnh Tử Long bắt đầu nhìn đồng hồ trên tay, từ lúc anh rời đi đã một lúc lâu sao cô còn chưa về, anh lo lắng nhìn trân trân vào cánh cửa phòng làm việc nghĩ ngợi có phải đã xảy ra việc gì rồi không. Mới chỉ có 1 lúc thôi nhưng sao anh lại thấy bồn chồn không yên.

Nhưng mà cánh cửa kia vẫn y nguyên không có động tĩnh.

Rút cục đang làm gì? Sao đến giờ vẫn chưa về, không phải cô sau này không cần làm những công việc là không muốn cô phải vất vả sao, không phải vừa rồi nói chuyện có nóng giận một chút mà cô không muốn quay lại chứ?

Mạnh Tử Long cố dần lòng không đứng lên đi tìm cô, nhưng mà rút cục cũng không có tâm trạng ngồi xem văn kiện, những câu chữ trên tập văn kiện kia đều biến thành tên của cô.

Cô chật vật đứng trước cửa phòng làm việc Tổng giám đốc, không có dũng khí bước vào phòng, mới vừa rồi anh ta còn tức giận, không biết đã nguôi chưa. Cô cúi nhìn bộ dạng của mình đột nhiên sợ rằng anh ta nhìn thấy cô thế này nhất định sẽ cười nhạo cô.

Mạnh Tử Long ném xuống tập văn kiện trên tay, đột nhiên đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng.

Vừa đuổi tay mở cửa ra thấy trước mắt là người mình đang lo lắng đứng đó.

“Em đứng đây làm gì?” vừa rồi còn lo lắng cho cô như thế nhưng nhìn thấy cô thì một câu quan tâm cũng không nói ra được.

“Không có... không có gì.” Cô cúi đầu đi lướt qua anh vào phòng, chỉ sợ anh nhìn thấy bộ dạng luống cuống của cô.

Lướt qua người anh ta để vào trong phòng nhưng mà cánh tay cô bị anh ta kéo lại.

“Em làm gì mà chậm như thế? Có biết công ty còn bao nhiêu công việc đang chờ em không, chẳng lẽ em muốn ở lại phòng làm việc tới khuya?” nghe qua giống như anh đang trách cứ cô nhưng thực tế lại là anh đang biểu lộ sự quan tâm cô.

Cô chợt ngẩng đầu, trong ánh mắt đều là tức giận thay thế cho bộ dáng tủi thân lúc trước “Anh quản nhiều như vậy làm gì, mặc dù tôi nhận lương của anh nhưng tôi vẫn cần tự do cá nhân.” Tay của cô đã nắm chặt thành nắm đấm, nếu không phải anh ta là ông chủ của cô thì có lẽ cô thực sự đã ra tay đánh người, anh ta thực sự quá kinh người “Chẳng lẽ tôi sinh ra để cho các người trút giận hay sao, các người có tiền thì giỏi lắm sao, muốn làm gì thì làm sao?”

“Nhận lương của tôi chính là em để đem tự do của mình trao cho tôi.” Mạnh Tử Long tăng thêm lực siết chặt tay cô.

Rõ ràng đau đớn từ cổ tay đã truyền vào trong tâm cô.

Nhìn về mặt cổ chấp của cô Mạnh Tử Long không kìm chế được liền cúi xuống cưỡng đoạt lấy môi hôn của cô.

“Ừm... anh... làm... làm... cái gì?” cô dùng một tay không bị anh nắm lấy liền mạng đánh vào ngực anh, nhưng chỉ vài giây sau hai tay cô đều bị anh khống chế, một tay khác của anh giữ chặt đầu cô không cho cô giãy giụa, cứ như vậy mà hôn lên môi cô.

25. Chương 25: Tôi Không Làm Nữa

Cô cảm thấy thân thể thiếu dưỡng khí không thở nổi, Mạnh Tử Long lúc này chợt buông cô ra, bất ngờ không kịp để phòng cô lao đảo lùi về phía sau vài bước mới lấy được thăng bằng không để bị ngã.

Mạnh Tử Long cứ như vậy nhìn cô mà không nói gì cả, nhìn về mặt tức giận của cô, nhìn cô đang liều mạng chúi đi nụ hôn của anh, hận không thể lau rách đôi môi của mình mới thôi.

“Em chán ghét nụ hôn của tôi đến thế sao?” Trước đây anh luôn giữ được bình tĩnh trong mọi tình huống nhưng hôm nay trước mặt cô anh lại một lần nữa mất đi sự kìm chế, anh chưa bao giờ quan tâm đến phụ nữ, duy chỉ quan tâm đến cô, trong mắt mọi người ở công ty anh luôn là người lạnh lùng cứng rắn, nhưng sao cô không hiểu được rằng anh quan tâm đặc biệt đến cô.

“Bốp...” Cô hung hăng tát một bạt tai lên mặt Mạnh Tử Long, trưởng bộ phận mang văn kiện lên trình ký chứng kiến thấy cảnh này mà sững sờ bất động.

Trong một ngày cô ta đã chứng kiến hai cái bạt tai, hơn nữa lại là từ cùng một người.

Mạnh Tử Long mặt không biến sắc nhìn cô gái trước mắt mà mình thật lòng quan tâm lại báo đáp mình như thế, mình đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn lại để xảy ra chuyện buồn cười như vậy.

Mạnh Tử Long, tôi cho anh biết Cam Diễm Diễm tôi cũng là người có tự trọng, mặc dù tôi rất cần công việc này nhưng không có nghĩa là tôn nghiêm của tôi ai cũng có thể chà đạp, tôi sẽ không tiếp tục làm nữa, tôi không tin không có công việc này tôi sẽ chết đói.

Cô cũng không để ý đến khuôn mặt anh đã trở nên khác thường mà cứ thế hướng thang máy chạy như điên.

Trưởng bộ phận nhìn bóng lưng cô rời đi lại nhìn đến gò má Tổng giám đốc vẫn còn in dấu tay, run run rẩy rẩy bước lên hỏi “Tổng giám đốc.....ngài không sao chứ?”

Mạnh Tử Long đối với nhân viên trước giờ đều rất tốt, mặc dù nghiêm khắc nhưng cũng không vô duyên vô cớ phê bình nhân viên, nếu nhân viên làm sai việc gì mà không ảnh hưởng nghiêm trọng thì anh vẫn luôn cho cơ hội sửa sai.

“Cút cho tôi.” Mạnh Tử Long vứt đồng văn kiện xuống đất phát ra âm thanh bực tức, trong mắt ngùn ngụt lửa nhìn người Trưởng bộ phận kia.

Cô ta cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy Tổng giám đốc luôn nho nhã lại phát lửa giận lớn như vậy, cô ta chỉ biết ngây người như phỗng cũng không dám nhặt văn kiện toan loạn dưới đất, chỉ biết cúi đầu đi ra không dám nhìn đến Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long đá văng tập văn kiện dưới đất. Sau đó anh đóng cửa thật mạnh, cả phòng làm việc dường như rung lên trong khoảnh khắc cửa đóng lại.

“Cô nghĩ mình là gì hả?”

Mạnh Tử Long lại điên cuồng đạp chiếc ghế Tổng giám đốc, chiếc ghế xoay xoay rồi đổ ra đất, văng cả linh kiện ra ngoài.

26. Chương 26: Hành Động Nực Cười

Cô mặc cho nước mắt cứ thế chảy xuống, cảm giác thế giới trước mắt đều mơ mơ hồ hồ chuyển động, cô không biết mình ra khỏi tập đoàn Long Phỉ bằng cách nào. Cô càng không biết làm sao cô và Mạnh Tử

Long ngay từ lần gặp đầu tiên thì đã một lần lại một cứ đụng nhau.

Không có dũng khí trở về nhà, cô cũng không biết phải đi đâu, cứ lang thang trên đường, sau đó cô lại dừng chân tại con đường mà cô và anh ta lần đầu gặp nhau, cô ngồi xõm xuống cứ như vậy mà ngồi mặc nước mắt lại trào ra.

Thế giới trước mắt lại mờ mịt, người đi đường qua lại đông đúc, ai cũng nhìn cô với ánh mắt tò mò nhưng không ai dừng lại hỏi han cô.

“Alo, được mình lập tức tới ngay.” Một chiếc xe Ferrari màu xám bạc gào rú phóng qua khiến bụi trên đường bay tốc lên.

Vừa rồi cô gái kia...? Triệu Quan Lâm chợt quay vô lăng vòng xe lại, động thời đạp phanh, dừng xe ngay chỗ Diễm Diễm đang ngồi.

Mặc dù anh ta mặc loại quần áo đơn giản thoải mái nhưng cô nhận thấy trên người anh ta lại toát lên khi chất cao quý. Anh ta đeo một chiếc kính râm rất đẹp, mặc dù không nhìn thấy ánh mắt anh ta mà chỉ thấy được từ sống mũi xuống nhưng cũng có thể nhận ra anh ta rất đẹp trai.

Một bóng dáng to lớn như vậy bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt cô, anh ta lên tiếng “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Anh ta hơi cúi người xuống hỏi thăm, âm thanh dễ nghe lạ thường, dường như vọng đến từ nơi xa.

Cô dường như chỉ cảm giác được ánh sáng trước mắt có thứ gì đó che mắt, cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông trước mắt, cô không hề có ấn tượng đã gặp qua người đàn ông này, anh ta đang nói chuyện với mình sao, hay là mình nghe nhầm.

Trong giây phút cô ngẩng đầu lên, Triệu Quan Lâm thấy được trên mặt cô toàn là nước mắt, trên quần áo còn dính chất lỏng dường như là thức ăn thức uống, trong ánh mắt mang đầy ủy khuất. Dáng vẻ của cô như vậy chắc chắn là gặp phải chuyện gì không hay rồi. Trong lòng anh tự nhiên có cảm giác xao động.

“Tiểu thư, cô không sao chứ, tôi đưa cô về nhà, cô ở đâu?” Mặc dù trước kia thấy người xa lạ xảy ra chuyện gì anh ta đều không để ý, nhưng mới vừa rồi bất chợt nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, ủy khuất của cô, anh ta lại không tự chủ được mà quay đầu xe lại

Cô không nói lời nào, hai tay chống đầu gối đứng lên, cô chỉ muốn bình tĩnh đứng đây suy nghĩ một chút về sự việc ngày hôm nay. Chắc có lẽ nhìn cô giống như không có nơi nào để đi cho nên anh ta mới có ý định giúp đỡ cô.

“Tôi rất thích tắm gội...” Điện thoại của Triệu Quan Lâm đột nhiên vang lên tiếng nhạc chuông.

Triệu Quan Lâm nhìn trên màn hình thấy hiện lên cuộc gọi của Hạ Vũ.

Nghe được nhạc chuông của anh ta, cô không thể tưởng tượng được một người đàn ông trưởng thành, chừng chạc như vậy lại dùng nhạc chuông giống của con nít. Cô bất chợt bật cười hi hi...

Nghe được tiếng cười của cô gái trước mặt, Triệu Quan Lâm mặt đỏ ửng đến tận cổ, cảm thấy vô cùng mất mặt với cô gái lạ này.

Anh ta ấn nút trả lời, đầu dây bên kia vang lên tiếng nói, “cậu có việc gì sao? Nói tới ngày mà sao giờ này còn chưa thấy đâu?”

Triệu Quan Lâm nhanh nhẹn đưa điện thoại ra xa nếu không thì lỗ tai chắc cũng bị thủng vì tiếng quát của Hạ Vũ. “Mình lập tức tới ngay đây” nói xong liền cúp máy.

Nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt, cô bất giác nở nụ cười, rồi lại bực tức suy nghĩ so với Mạnh Tử Long còn đẹp trai hơn nhiều.

Triệu Quan Lâm cũng ngồi xuống cùng với cô nói “Cười được là tốt rồi, cho dù có chuyện gì không vui cũng không nên ngồi mãi ở đường, về nhà sớm đi nhé.” Mặc dù không biết đồ giành con gái nhưng anh ta vẫn cố gắng nói những lời đó với cô.

“Vậy tôi đi trước.”

Nhìn chiếc Ferrari màu xám bạc phóng đi, cô không khỏi cảm giác người đàn ông này có điểm gì đó giống ‘anh ta’.

27. Chương 27: Trên Đời Không Có Thuốc Hối Hận

Cô lau nước mắt, dụi dụi khóe mắt rồi đứng lên. Lúc này mắt cá chân truyền đến một cơn tê rần rất khiến cô lão đảo cả người, cô vội vàng tiến về phía bức tường dựa người vào đó nếu không chắc có lẽ đã ngã chống vó rồi.

Cô quyết định về nhà, vừa đi đường vừa nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay. Mọi chuyện dẫn đến kết quả như vậy có phải là do cô đã phản ứng thái quá. Trước đây mọi chuyện có xấu đến đâu cô cũng vô cùng bình tĩnh đối mặt, thế mà thái độ sống trước đây của cô đã biến đâu rồi?

Trong vòng một ngày mà đánh anh ta hai lần. Lúc ăn cơm anh ta vô lý cáu giận, anh ta là cấp trên của cô dù có yêu cầu thế nào trong công việc cô cũng phải tuân thủ, huống chi anh ta bảo cô sau này bụng trà rót nước.

Chẳng phải quá nhàn hạ cho cô sao, không cần chịu trách nhiệm, cũng không cần nhọc đầu suy nghĩ, một tháng nhận tiền lương cao như vậy.

Có biết bao nhiêu người mong được làm công việc này vì sao cô lại lời nói đó của anh ta mà trở nên chuyện bé xé ra to như thế?

Mình đánh sai nhiều lỗi tiếng Anh như vậy rõ ràng là lỗi của mình, hơn nữa nếu để khách hàng đọc được nhưng vẫn bản đó không chỉ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty mà còn gây tổn thất về mặt kinh tế. Rõ ràng là lỗi của mình sao anh ta mới nói mấy câu cô đã tức giận như thế?

Anh ta dẫn cô đi ăn trưa, làm gì có ông chủ nào đối tốt với nhân viên như thế, anh ta đối xử đặt biệt tốt với cô như thế mà cô lại không biết điều còn nổi giận với anh ta.

Anh ta cường hôn cô là anh ta không đúng, đoạt nhiều lần đầu tiên của cô như thế là anh ta không đúng, nhưng dù sao cô cũng không nên động thủ như vậy, còn tức giận nói không muốn tiếp tục công việc, cứ như thế bỏ đi, chắc hẳn hiện giờ anh ta đang rất tức giận.

Cô mỗi bước đi mỗi bước lại cảm thấy mình thật quá đáng, anh ta là ông chủ của cô, bất kể là yêu cầu cô công việc thế nào chỉ cần không trái đạo đức cô cũng nên tuân thủ.

Nhưng hiện tại đã bỏ đi như thế cô làm gì còn mặt mũi nào trở lại yêu cầu tiếp tục công việc. Hơn nữa cô lại trước mặt nhân viên trong công ty cho anh ta một cái tát, hoàn toàn không giữ thể diện cho anh ta, nhất định anh ta đang hận cô tới chết, nếu bây giờ cô có nói lời xin lỗi có lẽ anh ta cũng sẽ không chấp nhận.

Mặc dù không hiểu tính tình anh ta nhưng cô biết cô hôm nay đã làm náo loạn mọi việc, nhất định anh ta sẽ không tha thứ.

Mạnh Tử Long ngồi trên sofa trong phòng làm việc, gục đầu xuống, hai tay đan vào mái tóc, “tôi biết lúc đó tôi không nên cường hôn cô, đúng là tôi đã quá đáng rồi”

Sau khi bình tĩnh lại Mạnh Tử Long vô cùng hối hận, anh ta chưa bao giờ dùng sức mạnh cưỡng ép phụ nữ, nhưng vào thời khắc đó nhìn thấy ánh mắt rừng rực lửa phẫn hận của cô khiến anh ta không thể tự chủ được.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận để uống. Điềm Điềm hối hận vì mình đã phản ứng thái quá, Mạnh Tử Long hối hận vì hành động có phần lỗ mãng của mình.

Càng về gần tới nhà cô càng cảm thấy sợ hãi, cô không biết làm thế nào giải thích chuyện xảy ra ngày hôm nay với mẹ — ngày đầu tiên đi làm đã đánh ông chủ, sau đó cho ông chủ vào xào mực.

Trên quần áo của cô còn đọng lại những thứ đồ ăn đồ uống, Mạnh Tử Long bất chợt nhớ đến và lo lắng, không biết sau khi anh ta rời khỏi nhà hàng đã xảy ra chuyện gì, tại sao quần áo lại dính những thứ đó.

Cô nổi giận như thế chạy ra ngoài, liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, nếu cô xảy ra chuyện gì, anh phải làm sao đây??? Không...cô ấy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì xấu, nhất định sẽ an toàn trở về nhà.

28. Chương 28: Tin Nhắn Mười Bốn Chữ

“Điềm Điềm, sao con lại trở về sớm vậy? Có chuyện gì xảy ra với trang phục của con?” Thoạt nhìn có thể thấy ngay trên đó là đồ ăn. Thư Uyển không ngừng hỏi cô.

“Mẹ, đây là do con không cẩn thận gây ra bẩn y phục, còn việc về sớm là vì hôm nay ngày đầu tiên đi làm cho nên ông chủ cho phép con về sớm một chút”. Điềm Điềm nói dối, rất điềm tĩnh, ngay cả chớp mắt cũng không

“Cho phép con về sớm ư? Ngày đầu tiên đi làm còn phải làm quen môi trường công ty, làm quen đồng nghiệp và làm quen công việc, tại sao lại cho con về sớm? Điềm Điềm, có phải xảy ra chuyện gì không, mau nói ẹ biết.” Thư Uyển cảm thấy hơi bất thường, hôm qua vừa mới nghỉ công việc cũ, nói là hôm nay đi nhận công việc mới nhưng lại về sớm như thế.

“Chính vì con đã quen công việc, cũng quen với môi trường mới, vì con gái mẹ thông minh, nhanh chóng nắm bắt công việc cho nên mới được về sớm.” Điềm Điềm vòng tay ôm ngang vai Thư Uyển “Mẹ không cần suy nghĩ lung tung, công việc của con rất thuận lợi.”

“Lớn như vậy rồi còn bám lấy mẹ” Miệng nói như thế nhưng thực ra Thư Uyển rất thích cô gần gũi với bà. Trước đây Thư Uyển còn rất lo lắng Điềm Điềm sẽ không chấp nhận mình, nhưng hiện giờ thấy nụ cười tình cảm của Điềm Điềm bà cảm thấy rất được an ủi. Thư Uyển đưa tay sờ lên mặt Điềm Điềm. “Sao mặt con lại dính dính như thế?” Thư Uyển kéo gần mặt cô đến gần hơn, lại nhìn thấy trong mắt cô có chút ngấn lệ liền hoảng hốt: “Điềm Điềm có phải con ở công ty bị ai đó bắt nạt không?”

“...không có...không có...mẹ đừng suy nghĩ nhiều, đồng nghiệp ở công ty đối với con rất tốt” Cô kéo tay Thư Uyển đang sờ trên mặt mình xuống “Mẹ, con đi vào phòng nghỉ ngơi 1 lát” Cô sợ sẽ bị Thư Uyển tiếp tục tra hỏi vấn đề này nên nhanh chóng trốn mất.

“Điềm Điềm, mẹ còn chưa hỏi xong?” Thư Uyển nói với theo bóng lưng của cô.

“Mẹ, con vẫn ổn mà” Cô nhanh tay đóng cửa phòng.

Thư Thụy than thở “Con cái lớn rồi có một số việc không muốn nói với mình”. Bà có chút mất mát, đành tiếp tục công việc của mình.

Điềm Điềm biết sẽ khiến ẹ không vui, nhưng nếu để bà biết chuyện xảy ra hôm nay sẽ càng khiến bà thêm lo lắng.

Cầm điện thoại trong tay, tìm trong danh bạ tên Mạnh Tử Long cô đắn đo “Mình có nên xin lỗi anh ta không, dù sao chuyện ngày hôm nay mình cũng có chỗ sai”

Cùng lúc này Mạnh Tử Long cũng đang cầm điện thoại trong tay, suy nghĩ “Chuyện hôm nay mình đã hơi quá đáng rồi, cô ấy dù sao cũng là một cô bé, chưa thạo công việc có thể từ từ học, mình hành động như thế chắc hẳn đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy.”

Nghĩ vậy anh liền soạn một tin nhắn “Xin lỗi em, hôm nay tôi đã hành động hơi quá!”

Điềm Điềm cũng soạn một tin nhắn “Thật xin lỗi, hôm nay tôi đã hành động hơi quá!”

Hai tin nhắn được gửi đi cùng một lúc cho nên Điềm Điềm và Mạnh Tử Long cùng một lúc nhận được tin nhắn của đối phương.

Nhìn trên di động là tin nhắn vắn vắn 14 chữ, cả hai người cùng nở nụ cười.

“Ngày mai vẫn đi làm nhé?!” Mạnh Tử Long nhìn trên điện thoại tin nhắn không khỏi dao động tâm tử, cười tươi vui vẻ, anh nhanh chóng gửi lại cho cô một tin.

“Ừ...” Điềm Điềm gửi đi một chữ, khóe miệng cong lên cười.

29. Chương 29: Tâm Hồn Lơ Lửng

“Mẹ, con giúp mẹ cùng làm cơm”. Chuyện đã được giải quyết nên Diễm Diễm tâm tình vui vẻ, đi ra phòng bếp làm cơm.

Chẳng lẽ con bé đang yêu? Thư Uyển có chút nghi vấn, vừa mới rồi mặt mũi còn buồn rầu vậy mà phút chốc đã thay đổi, tâm tình vui vẻ. Một cô gái đang yêu chính là có vẻ mặt thế này, tâm tình bất định như thế này, có thể khóc to một trận cũng có thể tươi cười lập tức ngay sau đó.

“Diễm Diễm, có phải con đang yêu không?”

Thư Uyển đột nhiên hỏi là cho Diễm Diễm sợ hết hồn.

“Không có, mẹ sao tự nhiên lại hỏi vậy?” Cô vô thức sờ sờ mặt mình, trong đầu bất chợt lại hiện lên hình ảnh Mạnh Tử Long, haiz... sao tự nhiên lại nhớ đến anh ta chứ.

“Mẹ, con giúp mẹ nấu cơm”

“Mẹ chỉ tiện hỏi thế thôi, con cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương rồi, nếu quả thật có bạn trai, nhân phẩm tốt thì ta và cha con cũng không phản đối.” Thư Uyển vừa nấu cơm vừa nói.

“Mẹ, con giúp mẹ nhặt quả đậu” cô chỉ chỉ quả đậu còn chưa được xử lý bên cạnh.

“Được”

Nói là giúp mẹ tước vỏ đậu nhưng mà tay thì chỉ vờ vò quả đậu, không biết tâm hồn đang lơ lửng nơi nào.

Thư Uyển nhìn Diễm Diễm đang lơ đãng thì tin chắc con bé nhất định đang yêu. Chỉ có người đang yêu mới có dáng vẻ đó, từ gương mặt đỏ hồng đến đôi mắt long lanh hạnh phúc.

“Diễm Diễm, con đang nghĩ gì thế” Thư Uyển đến gần cô lên tiếng hỏi.

Bên cạnh đột nhiên có âm thanh khiến Diễm Diễm giật bắn người, đậu rơi đầy sàn nhà.

“Diễm Diễm, con không sao chứ?” Thư Uyển cầm tay cô kiểm tra xem có bị thương không, sau đó sốt ruột nói “Diễm Diễm, con ra ngoài phòng khách xem ti vi đi, chuyện bếp núc cứ để mẹ lo”

“Vậy con ra ngoài”

“Ừ, đi đi”

Nhìn dáng vẻ Diễm Diễm đi ra, Thư Uyển cười vui trong lòng, xem ra con bé đã rơi vào lưới tình, chỉ mong cậu ta là một người tốt. Diễm Diễm đã phải trải qua những ngày tháng vất vả, khổ cực. Hi vọng gặp được người đàn ông tốt có thể thương yêu, chăm sóc con bé cả đời.

Diễm Diễm ra ghế sofa ngồi nhưng cũng không mở tivi mà mở ra tin nhắn ngắn gọn của Mạnh Tử Long, bất giác nở một nụ cười. Cô cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

“Chị có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Thư Thụy đi vào thấy chị đang chăm chú nhìn điện thoại cười khúc khích, cô rón rén đến gần định hù cho chị một trận.

“Không có...không có gì” Cô vội vàng cắt di động đi “Thụy Thụy, sao em đi bộ mà không có tiếng động gì vậy?”

“Nhìn chị khẩn trương như thế, có phải trong điện thoại có hình ảnh của ai đó đúng không?” Thư Thụy rướn người muốn ngó nhìn vào màn hình điện thoại cô đang giấu trong tay.

“Không có...không có” Sắc mặt cô càng thêm đỏ, không ngờ lại bị con bé bắt quả tang.

“Chị thật là không có gì? Sao chị phải khẩn trương như thế. Còn đem điện thoại giấu đi như thế, có phải chị đang nhắn tin yêu đương không vậy?”

“Thư Thụy, mau vào giúp mẹ nấu cơm” Thư Uyển trong bếp gọi với ra.

“Hôm nay tạm tha cho chị” Thư Thụy làm mặt quỷ với Diễm Diễm

Nhìn Thư Thụy chạy vào phòng bếp, Diễm Diễm thở phào nhẹ nhõm. “Thật may không bị con bé phát hiện”

30. Chương 30: Nha Đầu Ngốc

Hôm sau, Diễm Diễm đứng trước cửa tập đoàn Long Phỉ, trong lòng âm thầm nói cô đã trở về lần này nhất định cho những người xem thường cô nhất định phải chống mắt ra mà nhìn.

Đứng ở đây làm gì? Sau lưng vang lên giọng nói đàn ông.

Giọng nói này rất quen thuộc chẳng phải... là... Diễm Diễm chợt xoay người lại thì thấy Mạnh Tử Long... tổng... chào anh, tổng giám đốc. Sau đó liền nở một nụ cười thật to ngay cả trong ánh mắt cũng tản ra ánh sáng.

Vào thôi!

Mạnh Tử Long đi trước Diễm Diễm đi phía sau.

Nhân viên trong công ty nhìn có chút kinh ngạc, ngày hôm qua cô ấy nhếch nhác chạy ra ngoài không phải là cùng tổng giám đốc cãi nhau hay sao mà sao hôm nay lại cùng nhau đi làm?

Không nên trách nhân viên nhiều chuyện bởi vì chuyện xảy ra như vậy không muốn hiểu sai cũng khó, là một trợ lý riêng của tổng giám đốc lại là đi quang minh chính đại vào công ty trên thế giới làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế, chuyện trùng hợp lần này chưa tính nhưng mà vấn đề mấu chốt ở đây là chuyện này cũng rất trùng hợp đi các nhân viên nữ trong công ty đều một lòng hận thù sâu sắc với Diễm Diễm, hận không thể ngay lập tức bóp chết cô, thật không hiểu tại sao cô và tổng giám đốc lại như vậy, không có mắt thường thức gái đẹp.

Mặc dù Diễm Diễm cảm nhận được ánh mắt khác thường nhưng mà cô đã nghĩ thông suốt chính trực không sợ gian tà, họ thích nói thế nào thì họ nói coi như mình bỏ đi một chuyện không tốt vậy.

Chuyện ngày hôm qua thật sự là ngượng ngùng là tôi không hiểu chuyện rồi. Diễm Diễm vừa đi vừa hướng Mạnh Tử Long nói xin lỗi, mặc dù hôm qua đã nhắn tin xin lỗi nhưng mà cô vẫn cảm thấy tự mình xin lỗi trước mặt anh dù sao thì cô ở trước mặt cấp dưới của anh tất anh tất anh một cái chuyện như vậy chắc hẳn rất mất mặt vậy mà anh vẫn tha thứ cho cô như vậy cô cũng phải nỗ lực làm việc để báo đáp anh.

Chuyện đã qua không cần nhắc lại về sau làm việc cho tốt là được.

Ừ . Diễm Diễm khe khẽ gật đầu.

Đứng ở trong phòng làm việc tổng giám đốc Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long đang làm việc hỏi hôm nay cô phải làm gì? Mặc dù biết năng lực mình có hạn nhưng mà nếu nhận tiền lương cao, và đãi ngộ tốt như vậy khiến Diễm Diễm đột nhiên cảm thấy chắc là do kiếp trước mình làm nhiều việc tốt nên kiếp này mới gặp được tổng giám đốc tốt như vậy.

Mạnh Tử Long chỉ chỉ cho cô trên bàn làm việc của anh có cuốn từ điển Hán tự còn có sách quản lý để học tập thật tốt. Những cuốn sách này là do anh ngày hôm qua cố tình đi đến nhà sách mua cho cô, anh biết ngày hôm qua nói năng lực làm việc của cô như vậy nhất định lòng cô rất buồn nên mới phải làm ra chuyện này.

Diễm Diễm không nghĩ tới anh đột ngột làm như vậy khiến cô rất muốn khóc nước mắt không kiềm chế được mà bắt đầu rưng rưng, ngày hôm qua cô đối xử với anh như vậy mà anh lại chuẩn bị sách nói cô học tập, cô nhất định sẽ học tập thật tốt, cảm ơn anh. Giống như tất cả lời nói đều bị tắc lại cô chỉ có thể âm thầm nói lời cảm ơn anh.

Nha đầu ngốc. Mạnh Tử Long không nhịn được sờ sờ đầu cô không nghĩ rằng chuyện nhỏ như vậy có thể khiến cô cảm động như vậy, Nếu cảm động như vậy giúp tôi pha một ly cà phê đi.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, cùng với động tác xoa xoa khiến nước mắt cô không kiềm chế được mà muốn tuôn trào. Không muốn ở trước mặt anh rơi lệ, cô vội vàng trốn ra khỏi phòng làm việc.

31. Chương 31: Người Đàn Bà Đanh Đá

Editor: Lyly93

Điềm Điềm không thường xuyên uống cafe, nhìn cafe trong ngăn kéo nhiều loại như vậy hoa mắt, choáng váng, anh ta nói cô pha cafe nhưng mà không nói pha loại nào làm sao cô biết. Cô chỉ biết một loại đó là Nestle, mấy loại này cô chưa từng nhìn thấy qua.

Rốt cuộc thì cô phải pha loại nào đây? Điềm Điềm cầm túi này lên xem một lúc lại cầm một túi khác lên nhưng mà vẫn chưa biết chọn loại nào.

A, cái đó là cái gì? Cô thấy trong ngăn tủ nên cạnh để toàn bộ bình cây đậu, đây phải chẳng là cafe đậu trong truyền thuyết... Nhưng mà làm thế nào để đem những thứ này đi xay thành cafe đây? Cô đã từng xem qua trong tivi nhưng trong thực tế thì cô không biết phải làm sao nha.

Cô ở đây làm gì? Sau lưng truyền đến giọng nói một cô gái dọa khiến tay cô run run khiến cả bình cafe đậu rơi trên mặt đất.

Cô diên à, cô có biết cafe này giá bao nhiêu không? Hạ Như Vân chỉ vào cafe, Cô có biết hay không đây là cafe mà tổng giám đốc thích nhất, mỗi ngày làm việc anh ấy đều uống một ly, hiện tại cô đem cây đậu này đổ đi lỡ như tổng giám đốc muốn uống thì làm sao? Hạ Như Vân là thư kí của Mạnh Tử Long cô ta dĩ nhiên biết cô gái trước mắt này là trợ lí riêng của tổng giám đốc, đáng hận hơn chính là cô ta lại được ở chung một gian phòng với tổng giám đốc. Đối với Điềm Điềm cô ta đã hận bấy lâu nay có cơ hội tốt sao có thể bỏ qua.

Nhìn cô gái xa lạ trước mặt, dáng vẻ vô cùng hung dữ khiến cô bị hù sợ. Không phải một ly cafe thôi sao, giá trị bao nhiêu tiền chứ, cũng không phải do tôi cố ý, nếu không phải cô hù dọa thì tôi cũng không giật mình, như vậy thì cafe cũng không rơi xuống. Sao cô phải nói khó nghe như vậy, cùng lắm thì tôi đền tiền là được.

Đền tiền? Cô cho rằng đền tiền là có thể giải quyết mọi chuyện hay sao? Cô có biết mỗi ngày tổng giám đốc phải uống một ly cafe từ cây đậu này, nếu không có tổng giám đốc tức giận, cô sẽ chịu trách nhiệm sao? Hạ Như Vân chỉ còn kém là chỉ vào lỗ mũi Điềm Điềm mà mắng to.

Cái này cô không phải chịu trách nhiệm, nếu là chuyện tôi làm tôi sẽ phụ trách, về phần tổng giám đốc xử phạt tôi như thế nào đây cũng không phải chuyện của cô. Điềm Điềm đẩy cánh tay Hạ Như Vân đang chỉ cô, đừng tưởng rằng cô là thư kí thì có thể khoa tay múa chân, cô Điềm Điềm không phải là người dễ dàng bị người ta bắt nạt.

Cô... Hạ Như Vân không nghĩ tới nhìn qua Điềm Điềm chỉ là một cô gái nhỏ, thì ra cũng không dễ dàng ăn hiếp được cô ta...

Cô chờ bị đuổi đi.

Hạ Như Vân vội bước tiến vào phía phòng làm việc của tổng giám đốc, cũng không cần gõ cửa mà trực tiếp bước vào.

Anh Mạnh. giọng nói này làm người người phải nổi da gà, tim muốn rơi ra.

Mạnh Tử Long đang đóng lại tài liệu đang xem, nếu không phải cô ta không phải là em gái duy nhất của Hạ Vũ, anh tuyệt đối không đụng đến người đàn bà này huống chi là để cô ta làm thư kí của mình.

Chuyện gì? về mặt anh hoàn toàn biểu hiện thái độ cấp trên nói với nhân viên.

Anh Mạnh anh nhất định phải đuổi việc cô gái kia. Hạ Như Vân chỉ về Điềm Điềm ở phía sau.

Cô gái kia? Cô gái nào có thể chọc Hạ tiểu thư của chúng ta giận lớn như vậy? Anh khoanh tay trước ngực tỏ mò cô gái nào lại có gan làm cho người đàn bà biệt danh đanh đá này giận như vậy, là gan của cô ấy thật to, vô cùng lợi hại.

32. Chương 32: Lãnh Đạm Thông Dong

Editor: lyly93

Anh ngay lập tức đem cô gái kia đuổi việc đi. Hạ Như Vân nhìn thấy trong góc phòng làm việc cô kê một chiếc bàn nhỏ nhỏ, tại sao cô ta có thể cùng anh Mạnh ở chung một phòng làm việc được chứ.

Hạ Như Vân từ nhỏ đã yêu thích Mạnh Tử Long, cô vui vẻ nhất là khi được ở chung một chỗ với anh, cô tuyệt đối không cho phép bất kì người đàn bà nào cùng cô tranh giành anh.

Cô ấy làm gì cô? Mạnh Tử Long cảm thấy có chút kì quái, làm sao Diễm Diễm lại biết Hạ Tử Vân, làm sao lại chạy đến chọc cô ta được chứ.

Diễm Diễm đứng ở ngoài cửa gỗ gõ cửa, Tôi có thể vào được không? Thật ra thì vừa rồi cô đứng ngoài cửa đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện, cô cũng nghe thấy Hạ Vân Như đối với mình trách móc.

Để cô ta trực tiếp nói với anh đi. Hạ Như Vân tự nhiên đi tới ghế sofa ngồi vắt chéo chân.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Mạnh Tử Long nhìn Diễm Diễm đang đi vào từ cửa hỏi, Không phải tôi bảo em đi pha cafe sao, cafe đâu rồi?

Diễm Diễm đi tới trước mặt Mạnh Tử Long, đem hai tay mình dấu ở phía sau, mặc dù vừa rồi khi đứng trước mặt người đàn bà kia cô không yếu thế nhưng mà khi đứng trước mặt người đàn ông này cô lại cảm thấy có chút sợ hãi không biết phải làm gì, thậm chí còn sợ trách tội rồi đuổi việc mình, vừa rồi cô nghe cô ta gọi là anh Mạnh, nhất định là cô ta có quan hệ với anh, anh ta không có lí do gì không giúp em gái của mình làm sao có thể giúp người ngoài được đây.

Diễm Diễm, em ngây ngốc đứng đó làm gì? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Anh nhìn bộ dáng cô cúi đầu cấn môi của mình, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, thầm nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô không phải rất lợi hại sao, sao bây giờ lại biến thành dáng vẻ con mèo nhỏ như vậy rồi.

Tôi... Tôi... Diễm Diễm có chút cứng ngắc nói, Tôi... tôi đổ mất gói cà phê đậu. Sau khi nói xong cấn chặt môi mình cánh tay đặt sau lưng cũng không ngừng xoa nắn.

Cafe đậu? Đổ mất? nhìn dáng vẻ cô khấn trương như vậy làm anh phản ứng không kịp, không phải chỉ là cafe thôi sao, đổ rồi thì có thể mua cái mới, làm sao phải khấn trương như vậy?

Bởi vì... bởi vì... anh mỗi ngày đều muốn uống loại cafe kia. Diễm Diễm ấp úng nói, Mong anh tha thứ cho tôi đi, tội thật sự không cố ý.

Vậy sao? Giọng nói anh vô cùng lạnh lùng hoàn toàn không nghe ra điều gì bất thường.

A? Tôi làm đổ loại cafe mà anh yêu thích nhất. Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh không phải lỗi tại anh ta có vấn đề rồi chứ.

Em nhìn tôi làm gì? Không phải một gói cafe thôi sao, mua cái mới là được rồi, sao lại khấn trương như vậy? anh nói lạnh nhạt thông dong.

Phản ứng của anh như vậy khiến cô hoàn toàn bất ngờ, Cứ như vậy sao?

Ừ, không thì em muốn như thế nào? anh bắt đầu lật tài liệu ra xem tiếp, ngày hôm qua cô làm như vậy tôi còn tha thứ, huống chi chỉ là một bịch cafe thôi.

Cám ơn tổng giám đốc, sau này tôi sẽ cẩn thận. Cô thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng lần này mình xong rồi, không nghĩ tới anh lại có thái độ như vậy, hai tay đặt ở sau lưng bây giờ đặt lại về phía trước.

33. Chương 33: Có Thật Chỉ Là Như Vậy?

Lyly93

Anh Mạnh làm sao anh có thể như vậy? Hạ Tử Vân nhanh chóng chạy lại trước bàn Mạnh Tử Long, Lần trước em không cẩn thận đổ cà phê của anh, anh mấy ngày liền không để ý đến em, bây giờ lại có thể dễ dàng tha thứ cho cô gái này, cô ta rốt cuộc là có quan hệ gì với anh?

Như Vân, cô cố tình gây sự phải không, bây giờ đang là giờ làm việc nếu như cô không làm tốt công việc của mình tôi có đủ lí do để đuổi việc cô, dù là em gái Hạ Vũ cũng không ngoại lệ. Mạnh Tử Long nói mà đầu cũng không ngẩng lên.

Anh Mạnh... anh... Hạ Như Vân đem hai tay chống ở bàn làm việc của anh, Rốt cuộc cô gái này có quan hệ gì với anh, tại sao anh lại bảo vệ cô ta?

Điềm Điềm không nghĩ rằng anh lại bảo vệ cô, nhìn dáng vẻ Hạ Như Vân đang chất vấn anh cô không biết nên ở lại hay nên đi ra.

Cô ấy là trợ lí riêng của tôi.

Trợ lí riêng, chẳng qua chỉ là quan hệ đơn giản như vậy nhưng mà sao anh lại cùng cô ta làm chung một văn phòng làm việc, xem ra tám phần cô ta là người phụ nữ của anh. Hạ Như Vân vô cùng tức giận cô gái như vậy rốt cuộc là có tư cách gì tranh giành anh Mạnh với cô.

Hạ Như Vân nói chuyện với tôi đừng có mà quá phận. Mạnh Tử Long đập tài liệu đang xem xuống bàn đứng lên hướng Hạ Tử Vân quát, Cô ấy là trợ lí đặc biệt của tôi, tôi để cô ấy ở trong phòng để dễ dàng sai bảo, không có quan hệ gì đặc biệt, còn về phần cô ấy đổ gỏi cà phê tại sao tôi không trách phạt đơn giản vì tôi muốn đổi khẩu vị.

Thì ra không phải là bảo vệ cô, nghe Mạnh Tử Long nói vậy trong lòng cô có một trận mất mát, thì ra anh ta đối với mình cũng không có gì đặc biệt, tất cả đều có nguyên nhân.

Hạ Như Vân nhìn thấy trên trán anh đã nổi gân xanh, biết là anh đang vô cùng tức giận, Anh Mạnh, em hiểu lầm anh rồi, anh không cần tức giận như vậy. Muốn đưa tay ra vuốt ve trán anh nhưng bị anh trừng mắt cô chỉ có thể thu tay trở lại.

Vậy em đi ra ngoài làm việc trước. Hạ Như Vân cảm thấy vô cùng lúng túng, có một số việc nên dừng đúng lúc nếu không mình nhất định sẽ không có việc tốt.

Đi đi.

Hạ Như Vân trừng mắt nhìn Điềm Điềm trong mắt như muốn nói cô cho rằng tôi dễ dàng bỏ qua cho cô sao, cô cho rằng tôi không biết anh ấy đang bảo vệ cô sao, chờ đấy một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại.

Em còn đứng đó làm gì? anh thấy Điềm Điềm vẫn còn đứng đó không biết là đang suy nghĩ gì.

Không có gì... không có gì. Vậy bây giờ tôi phải làm gì? Nếu không pha cà phê thì tôi phải làm gì đây?

Cô đi đọc sách đi.

Vâng.

Cô ngồi trong vào chỗ mình bắt đầu mở sách ra đọc, nhưng mà một từ cũng không vào thật sự là anh thay đổi khẩu vị nên mới không trách cô sao, anh để cô làm việc trong phòng làm việc của anh để anh dễ sai bảo sao. Ánh mắt cô nhìn vào cuốn sách nhưng trong đầu đều là hình ảnh của Mạnh Tử Long thoát ẩn thoát hiện ra.

34. Chương 34: Về Mặt Nghiêm Túc Như Vậy, Chẳng Lẽ Là Thật?

Editor Lyly93

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ tan tầm, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Tử Long thấy anh còn đang chăm chú làm việc, không có dáng vẻ muốn đi về.

Trước kia cô cho rằng làm ông chủ là việc vô cùng dễ dàng, chỉ cần ngồi trong phòng mà đếm tiền thôi là được, có chuyện gì thì chỉ cần dặn dò cấp dưới làm là xong, nhưng bây giờ thì làm ông chủ quả thật là không dễ dàng chút nào.

Anh trừ lúc ăn cơm ra, thời gian còn lại đều dính vào cái ghế kia cả ngày, hơn nữa nhìn đồng tài liệu chất cao như núi kia, cô mới hiểu thì ra làm ông chủ lại khổ như vậy, nhưng mà ông chủ thì làm nhiều việc còn mình thì ngồi 1 chỗ xem sách, chuyện gì cũng không giúp được anh, cô cảm thấy mình thật vô dụng, có một trợ lý riêng như cô không làm mà nhận lương cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Này, đang suy nghĩ gì vậy? xong việc, không biết lúc nào thì Mạnh Tử Long đã đứng ngay trước mặt Diễm Diễm.

A, vâng. Diễm Diễm cầm cái túi phía sau chỗ ngồi đứng dậy đi theo sau anh.

Tôi đưa em về nhà. Anh từ đằng trước cô lui lại sánh vai với cô.

Không cần đâu, tôi tự đi về là được rồi, làm gì có ông chủ nào lại đưa nhân viên của mình về nhà, như vậy không tốt a. cô không biết là mình có tài đức gì có thể khiến đường đường là một tổng giám đốc tập đoàn Long Phỉ chăm sóc mình như vậy?

Anh Mạnh, hôm nay chúng ta đi ăn cơm đi. Hạ Vân Như từ đâu chạy lại phía Mạnh Tử Long dùng hai tay của mình vòng lên tay anh.

Hai người từ từ nói chuyện, tôi đi trước. Diễm Diễm cảm thấy không khí có chút lúng túng, cô không muốn là kỉ hà cản mũi hai người, nên vô cùng thức thời tránh xa, nếu không bị cô gái kia bắt được nhược điểm gì lại đem ra làm khó rồi sỉ nhục cô.

Chờ một chút. Mạnh Tử Long gọi lại đi về phía Diễm Diễm.

Còn chuyện gì nữa sao, tổng giám đốc? Diễm Diễm xoay người lại mỉm cười nhìn anh mặc dù là cười nhưng Mạnh Tử Long lại cảm thấy vô cùng chói mắt.

Như Vân, hôm nay tôi có hẹn cùng khách hàng ăn cơm, khi nào rảnh tôi sẽ đến nhà cô. sau đó lấy tay của Hạ Như Vân ra rồi bước về phía Diễm Diễm.

Hẹn cùng khách hàng? cô như thế nào không có một chút ấn tượng, chẳng lẽ cô bị đả kích sao, ngây ngốc một hồi lâu, Diễm Diễm ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Long nhưng không nói gì hết.

Anh Mạnh, anh có hẹn với khách hàng khi nào sao em không biết? Hạ Như Vân lại chạy về phía Mạnh Tử Long, lấy cánh tay vòng qua tay anh lần nữa.

Mạnh Tử Long vừa cầm tay của anh vừa nói, A, là ngày hôm qua khách hàng cùng ta giao hẹn, cho nên cô không biết. Sau đó nâng cánh tay đeo đồng hồ của mình lên nhìn và nói, Thời gian sắp đến, chúng ta đi trước có chuyện gì sau này hãy nói.

Anh Mạnh, em.... Hạ Như Vân còn đang muốn nói cái gì, nhưng mà Mạnh Tử Long đã bước lên phía Diễm Diễm nói, Em còn đứng đó làm gì, muốn khách hàng chờ sao? trong giọng nói không có một chút gì là đang nói đùa.

Vâng. Cô vội vàng đáp, chạy theo anh, vẻ mặt của anh nghiêm túc như vậy chẳng lẽ đúng là có hẹn với khách hàng. Nhưng mà theo lý thuyết thì cô đâu cần phải đi theo, đáng lẽ phải là cô thư kí Hạ Như Vân mới đúng chứ.

Anh Mạnh... Mạnh Tử Long cùng Diễm Diễm đã đi vào thang máy để lại một người nào đó đang giậm chân giậm dỗi, dỗi với oán hận với Diễm Diễm ngày càng dâng cao.

35. Chương 35: Một Màn Ái Muội

Editor: Lyly93

Anh có hẹn với khách hàng sao? cô đứng ở góc thang máy hỏi.

Em nghĩ sao? Mạnh Tử Long hướng phía cô cười mờ ám, đưa tay dựa vào tường thang máy, cả người nghiêng về phía Diễm Diễm.

Cô nhìn động tác của anh không biết phải nói gì, có lẽ là mất trọng tâm cho nên mới nghiêng về phía cô đi, cho nên bất đắc dĩ đem thân thể di chuyển xích ra.

Tôi làm sao biết? cô đoán là do anh muốn từ chối Hạ Như Vân nên lấy cớ có hẹn cùng khách hàng để đi, nhưng mà sự thật anh nghĩ làm sao thì sao cô biết được.

Em không biết? Vậy em có thể đoán xem? Mạnh Tử Long lại hướng về phía cô xích lại gần, hơi nhỏ phả trên mặt cô.

Thang máy lớn như vậy sao phải đứng sát về phía tôi như vậy, cô vô cùng buồn bực a, không những vậy hơi thở lại phả trên mặt cô, cho rằng hơi thở của mình thơm tho lắm sao, cô trong lòng thầm khinh bỉ anh vạn lần sau đó thân thể tiếp tục xích ra xa không biết phải làm sao, cả người bị vùi vào trong góc.

Tôi làm sao biết anh nghĩ gì chứ, tôi đâu phải con giun trong bụng anh. Cô chợt phát hiện ra nhịp tim của mình đập vô cùng nhanh, sao nó lại đập nhanh như vậy chứ, anh ta chỉ mới làm như vậy thôi mà mình đã khẩn trương như vậy là sao?

Vậy em muốn là con giun trong bụng tôi sao? Mạnh Tử Long đem hai tay chống về phía góc, để thân hình cô vùi vào hai tay anh.

Anh anh ta muốn làm gì, cô mặt đỏ, tim đập, hô hấp vô cùng khẩn trương, Anh... anh, muốn làm gì? cô bây giờ nói chuyện cũng thành lắp bắp.

Em cảm thấy tôi muốn làm gì? Mạnh Tử Long đem mặt của mình để sát mặt cô, cố tình đem hơi thở của mình phả trên mặt cô.

Anh... anh dựa gần tôi như vậy làm gì? cô muốn cúi đầu thoát khỏi hai tay anh, nhưng lại bị anh ngăn cản.

Này, Mạnh Tử Long, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh có biết bây giờ đã tan việc rồi không? cô phát hiện ở trước mặt người đàn ông này hiền lành thì không được, tốt nhất là nên dùng bạo lực để nói chuyện.

Tan việc, vậy ý em là trong giờ làm việc là tôi có thể làm gì gì sao? Mạnh Tử Long nâng cặp mắt mình nhìn cô.

Anh... cô tức ói máu, vội vàng lấy tay che mặt, Anh đang xem cái gì?

Em không phải là không biết tôi đang xem cái gì ư? anh cười vô cùng đắc ý, anh chính là muốn thấy bộ mặt xấu hổ vừa thẹn vừa giận của cô, trông vô cùng đáng yêu.

Anh... anh... may mà cô không có bệnh về tim nếu không khẳng định là ngay bây giờ có thể té xỉu trước mặt anh, nhưng mà giả bộ cũng được.

Em... em... em làm sao? Tôi... tôi... tôi đây.

Haha... haha... Chuyện này vô cùng buồn cười. Cô nghe thấy anh nói năng ấp úng cô liền cười vô cùng khoa trương, cười đến đau cả bụng, dùng hai tay mình ôm bụng cười.

Tôi rất tức cười sao?

Mạnh Tử Long đem hai tay của mình chống lên thang máy ngay cạnh chỗ cô.

Haha... Thật là buồn cười, thì ra là... thì ra là... Anh cũng có bộ dáng đáng yêu như vậy. Cô vẫn cười như cũ hai tay ôm bụng cười đến không đứng được.

Vậy thì em cứ ở chỗ này cười đi. Thang máy đã xuống tới nơi, Mạnh Tử Long bước ra ngoài thang máy.

Này? Chờ tôi một chút, không cần đi nhanh như vậy, này tôi nói anh không nghe sao? Diễm Diễm vừa đuổi theo Mạnh Tử Long vừa nói nhưng mà anh ta đi quá nhanh a.

36. Chương 36: Em Muốn Cười, Cũng Phải Kín Đáo Chứ!

Editor:Lyly

Này... Anh dừng lại sao không nói chứ? cô xoa xoa cái trán đung phải anh.

Cười xong rồi? Mạnh Tử Long xoay người nhìn cô, Em đi bộ mà không chú ý thì liên quan gì đến tôi?

Anh... gặp qua phụ nữ độc miệng không ngờ bây giờ cô cũng gặp người đàn ông độc miệng ôi, thật là mình đã quá coi thường thế giới này rồi.

Này, em còn đứng đó làm gì? Còn không nhanh lên xe? Mạnh Tử Long ngồi ở ghế lái hướng Diễm Diễm nói.

Đi đâu?

Em nói đi đâu, còn không nhanh chân lên xe.

Nghe giọng nói của anh chẳng lẽ là cùng khách hàng hẹn ăn cơm? Cô sau khi mở cửa xe phía sau định ngồi vào.

Ngồi phía trên này. lại nghe giọng nói của anh ta như sấm truyền đến, tại sao có thể dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, bây giờ là lúc tan việc tôi không còn là nhân viên của anh xin anh đừng mang thái độ ác liệt ấy nói tôi.

Diễm Diễm ngồi ở ghế cạnh tài xế lười để ý đến Mạnh Tử Long lập tức nhắm mắt lại nghỉ.

Mệt mỗi thì ngủ đi, khi nào đến nhà em tôi sẽ gọi em dậy. Mạnh Tử Long nhìn cô nhắm mắt thì cho rằng cô đang mệt mỗi.

Hả? Sao tên khốn này giọng nói lại trở nên hiền như vậy, mình suốt ngày ở trong phòng làm việc nhìn mấy từ tiếng anh như vậy vô cùng buồn ngủ làm việc như vậy cô căn bản là không chút nào mệt mỗi mặc dù sự thật là vậy nhưng mà Diễm Diễm vẫn nhắm mắt, nếu như anh ta cho rằng cô mệt mỗi vậy thì nhân cơ hội này ngủ một giấc rồi tính.

Mạnh Tử Long vừa lái xe vừa len lén nhìn cô ngủ, da cô rất trắng, lông mi lại rất dài, khuôn mặt còn có một chút trẻ con, khi cô ngủ cái miệng khe khẽ mở, tiếng thở hít đều đều khiến anh có mong muốn mỗi ngày đều có thể nhìn cô ngủ và tỉnh giấc là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Thật ra cô cũng không có ngủ, mơ hồ cảm nhận được Mạnh Tử Long đang nhìn mình, cô cọ quây thân thể tựa đầu hướng về phía cửa.

Nhìn cô cựa quậy anh thu hồi tầm mắt chăm chú lái xe.

Xe đi đến siêu thị Thịnh Hoa, ở bên trong bãi đỗ xe anh đem dây an toàn cởi ra, từ từ đến gần Diễm Diễm, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô.

Ánh mắt anh dừng lại ngay trên môi cô, môi cô màu hồng thật mỏng, lúc ngủ hơi chu ra nhìn vô cùng dễ thương anh từ từ đến gần muốn hôn trộm cô một cái.

Anh... anh đang làm gì? Diễm Diễm đột nhiên mở mắt thấy gương mặt của Mạnh Tử Long cách mình chưa đến một cm khoảng cách gần đến nỗi cô còn nhìn thấy rõ ràng lỗ chân lông trên mặt anh.

Anh muốn nhân lúc cô đang ngủ hôn trộm cô một cái nhưng mà không nghĩ tới cô đột nhiên mở mắt khiến anh sợ tới mức muốn lui thân thể về nhưng mà động tác anh quá mạnh, khiến đầu mình đụng phải chỗ dựa lưng khiến anh vô cùng đau đớn.

Hah... ai bảo anh muốn đùa giỡn tôi. cô nhìn anh đang ra sức xoa trán, khiến cô cùng vui vẻ mà cười to, Nhìn anh như vậy xem sau này còn đùa giỡn tôi nữa không?

Có gì đáng cười chứ? anh vừa xoa xoa trán mình vừa trợn mắt nhìn cô một cái.

Không buồn cười... không buồn cười... ha ha ha...

Anh liếc nhìn cô, cô không thể nào cười kín đáo một chút được à, không cho anh một chút mặt mũi nào cả, còn cười vô cùng to nữa chứ vừa nghĩ anh vừa cho Diễm Diễm mấy cái liếc mắt.

37. Chương 37: Em Nghĩ Tôi Sẽ Dễ Dàng Bỏ Qua Sao?

“Đến đây gặp khách hàng ư?” Diễm Diễm nhìn cửa siêu thị Thịnh Hoa mà vô số suy nghĩ thoáng qua trong đầu, thời buổi này còn có người đến siêu thị bàn chuyện làm ăn, không biết kiến thức mình nông cạn hay là sở thích của anh ta quá đặc biệt. Diễm Diễm kinh ngạc nhìn vào mắt Mạnh Tử Long có ý dò hỏi có phải anh ta thật sự đến đây để gặp khách hàng không.

“Tôi có nói chúng ta đến đây gặp khách hàng sao?” Mạnh Tử Long đút hai tay trong túi quần tây của mình, cho rằng bộ dạng của mình rất ngẫu nhưng trên thực tế anh chỉ giới hạn ở hơi ngẫu mà thôi.

“Anh...” Diễm Diễm lại nghĩ thấy anh ta hình như không muốn trả lời thẳng vấn đề mà lại hỏi ngược lại cô. Chẳng lẽ mình sập bẫy anh ta rồi sao? Diễm Diễm nghĩ, vậy mình đến đây làm gì? Cô không hiểu được bây giờ đã hết giờ làm việc, anh ta không ình về nhà mà đưa đến siêu thị để làm gì?

“Đến siêu thị dĩ nhiên là để mua đồ, còn làm được gì khác sao?” Mạnh Tử Long thản nhiên bước đến cửa siêu thị, cũng không nhìn đến Diễm Diễm đang đứng sững sờ trong xe.

“Này, anh đến mua đồ, vậy dẫn tôi theo làm gì? Tôi muốn về nhà.” Diễm Diễm hét về hướng bóng lưng Mạnh Tử Long, không thể hiểu được tên này, Hạ Như Vân mời anh ta đi ăn cơm lại lấy cô ra làm bia đỡ đạn rồi bây giờ lại muốn đi mua đồ mà lôi cô đến cái siêu thị địa phương này chẳng biết là ý gì?

“Em cho là làm đồ gói cà phê đắt tiền của tôi rồi có thể về nhà dễ dàng vậy sao?” Mạnh Tử Long dừng bước, quay người tiến tới nhìn giễu giễu Diễm Diễm.

“Anh có ý gì?” Diễm Diễm trợn to mắt nhìn Mạnh Tử Long. Không phải anh ta đã nói không quan tâm đến loại cà phê kia rồi sao? Không phải anh ta đã nói vừa đúng lúc hần thay đổi khẩu vị rồi sao? Vậy tình huống bây giờ là thế nào? Đường đường là đàn ông nói mà không giữ lời. “Sao anh nói không cần gói cà phê kia? Bây giờ anh muốn thế nào?” Tuy cô làm đồ gói cà phê yêu thích của anh là cô sai nhưng cô không cố ý, hơn nữa cô đã nói xin lỗi rồi mà. Bây giờ còn muốn truy cứu gì nữa tên khốn kia.

“Tuy tôi không quan tâm gói cà phê kia nhưng là do em đem đồ gói cà phê mà ngày nào tôi cũng muốn uống thì cũng phải bồi thường chứ. Chẳng lẽ em tưởng tôi dễ dàng bỏ qua cho cô vậy sao?” Mạnh Tử Long cũng đã sớm có tính toán trong lòng.

“Cũng biết anh không phải là người tốt lành gì. Đã vậy lúc này còn cảm ơn anh. Quả là đã đánh giá cao lương tâm của anh. Vậy anh muốn bồi thường thế nào đây?” Diễm Diễm nghĩ nếu anh ta dám nói điều kiện gì quá đáng thì đừng trách cô không khách khí.

“Đi theo rồi biết.” Mạnh Tử Long tiếp tục bước tới trước.

Làm ra vẻ thần bí, cô thật sự không biết anh ta muốn làm gì nhưng đúng là cô đã thiếu nợ anh nên chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo.

“Em là ốc sên hay sao mà đi chậm vậy?” Mạnh Tử Long dừng bước thúc giục Diễm Diễm.

“Anh mới là ốc sên đó.” Diễm Diễm chạy thẳng đến bên Mạnh Tử Long đang nghiêm mặt. Làm gì mà độc miệng vậy, chỉ là thiếu một gói cà phê thôi mà làm như thiếu nợ mấy triệu. Đường đường là đàn ông mà tính toán hẹp hòi vậy? Diễm Diễm liếc mắt khinh thường nhìn Mạnh Tử Long.

38. Chương 38: Tôi Yếu Ớt Hỏi Một Chút

editor: jubbie

“Này, chúng ta có thể đi siêu thị khác không?” Trong đầu Diễm Diễm chợt lóe lên ý nghĩ, đây chính là siêu thị Thịnh Hoa, nếu để cho đồng nghiệp cũ nhìn thấy cô đi mua sắm trong siêu thị với người đàn ông này thì nhất định bọn họ sẽ hiểu lầm nên nảy ra ý định muốn đi siêu thị khác.

“Siêu thị khác? Tại sao vậy? Tôi muốn biết lý do.” Mạnh Tử Long dừng bước, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Diễm Diễm, cô gái này trong đầu đang tính toán chuyện gì đây.

“Tôi... Tôi trước đây làm việc ở siêu thị này.” Diễm Diễm cúi đầu nhìn mũi chân, cắn cắn môi.

“Tôi biết. Vậy thì sao?”

Diễm Diễm ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mạnh Tử Long, chẳng lẽ anh ta không hiểu ý trong câu nói của mình sao, hay là anh ta giả bộ không hiểu. Diễm Diễm vừa có chút ngượng ngùng cúi đầu nhẹ giọng. “Tôi... Tôi không muốn bị đồng nghiệp cũ hiểu lầm.”

“Tôi nói em có phải tự cao quá không vậy. Em cảm thấy tướng mạo thể này của em mà có người hiểu lầm tôi với em có cái gì sao. Hôm nay trước khi ra khỏi nhà, em có soi gương không?” Mạnh Tử Long nói giọng nhạo báng, chính là xem thường Diễm Diễm.

“Anh... Anh... Miệng của anh sao độc địa đến vậy? Hôm nay ra khỏi cửa nhất định là chưa đánh răng nên thối quá.” Diễm Diễm nhăn mặt, khoa trương vẩy vẩy tay trước mũi.

“Yên tâm, dù em có muốn người khác hiểu lầm, cũng không thể xảy ra chuyện đó.” Mạnh Tử Long thuận thế cầm tay Diễm Diễm. “Đi nhanh lên một chút, lè mề như vậy, có phải muốn kéo dài thời gian ở bên tôi không?”

“Anh... đúng là không biết xấu hổ. Mặt dày thiên hạ vô địch.” Diễm Diễm không còn lời nào để nói, người cô đang nổi giận đùng đùng nên không cảm giác đang bị nắm tay dắt đi.

Mạnh Tử Long vừa bước đến cửa siêu thị đã thu hút biết bao ánh mắt của các cô gái.

“Oa... không phải Tổng giám đốc tập đoàn Long Phi đó sao? Thật sự là rất đẹp trai.” Cô gái A nuốt nước miếng.

“Nếu có bạn trai như vậy, kiếp này thật không hối tiếc.” Cô gái B càng thêm khoa trương ảo tưởng.

“Đợi chút, sao anh ấy lại nắm tay con gái?” Sau đó từ từ nhìn lên cô gái đang được Mạnh Tử Long nắm tay. “Tôi... tôi... Tại sao anh ấy nắm tay cô gái kia?” Cô gái A thiếu chút nữa tắt thở ngay tại siêu thị.

Tại sao họ nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ họ đã nhận ra mình? Mình đã giữ khoảng cách với Mạnh Tử Long rồi mà. Chẳng lẽ như vậy cũng bị họ phát hiện ra mình với anh ta có cái gì đó? Trong đầu Diễm Diễm nẩy lên vô vàn nghi vấn. (Tác giả: ta nói tiểu thư nhà ngươi có năng lực phản ứng hay không, hay là quá đần độn, chẳng lẽ bây giờ vẫn không cảm thấy bị Mạnh Tử Long nắm tay dắt đi sao?)

Diễm Diễm núp sau lưng Mạnh Tử Long yếu ớt hỏi: “ Tại sao họ dùng ánh mắt giết người đó nhìn tôi? Chẳng lẽ tôi có gì bất thường sao?”

May là Mạnh Tử Long không bị cận thị. Nếu không, chỉ với câu hỏi vừa rồi của Diễm Diễm có thể khiến mắt kính của anh ấy từ sống mũi rớt thẳng xuống đất. Mạnh Tử Long xoay người nhìn Diễm Diễm, sau đó nhẹ nhàng nâng tay lên: “Em cảm thấy thế nào?”

Tay. . . Tay . . . Tại sao là hai cái tay . . . Tại sao tay của anh ta giờ lên thì đồng thời tay của mình cũng giờ lên. . . Tại sao. . . Diễm Diễm rút mạnh tay mình ra khỏi tay Mạnh Tử Long, sợ hãi kêu lên: “Chúng ta nắm tay từ khi nào?”

“Ha ha. . .” Mạnh Tử Long ngậy thơ xoay người cười cười

39. Chương 39: Nếu Ánh Mắt Có Thể Giết Người

editor: jubbie

“Này, anh nói rõ đi. Mau nói ra hết...” Diễm Diễm ảo não, hướng về phía bóng lưng Mạnh Tử Long kêu rên, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cô liền đổi ý. Vì cô thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình với ánh mắt

khác thường, hơn nữa còn bàn tán xôn xao, mặc dù không nghe rõ nhưng cô vẫn hiểu nội dung đại khái họ đang nói cái gì.

Điềm Điềm đi nhanh đến bên anh ta. “Anh cố tình hại tôi đúng không?” Cô cố gắng nói nhỏ hết sức.

“Em không nên nói oan cho tôi.” Mạnh Tử Long cố tình nói lớn ọi người đều nghe. Tất cả đều nhìn về hướng hai người họ.

“Anh có thể nói nhỏ chút được không?” Toàn thân Điềm Điềm co lại, ánh mắt không thể giết người, nếu như có thể, cô sợ là bây giờ mình đã bị ánh mắt căm hận của các cô gái kia róc xương lóc thịt mất rồi.

“Anh muốn mua cái gì thì mua nhanh nhanh chút.” Bị người xung quanh ánh mắt khác thường nhìn, thỉnh thoảng còn bị chỉ chỉ chỏ chỏ khiến Điềm Điềm muốn nổi điên, nhưng đây lại là nơi công cộng không thể phát điên nhưng trong trời cao đất rộng này có ai đến cứu cô không.

“Mua đồ gấp gấp làm gì? Tôi nghĩ vậy không tốt đâu.” Mạnh Tử Long xem cái này một chút, sờ sờ cái kia một ít nhưng đều không bỏ cái nào vào xe đẩy.

“Tôi nói anh có thể nhanh lên chút được không? Bây giờ đã hết giờ làm việc. Tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi đi dạo ở đây với anh.” Điềm Điềm hận không thể một dao chém chết tên đàn ông này (Tác giả: tiểu thư à, nếu cô chém anh ta chết như vậy thì ai phát lương cho cô đây?). Nhìn điệu bộ chậm rãi của anh ta, rõ ràng là cố tình mà.

“Tôi nhớ ngày đầu tiên đi làm đã nói rất rõ, em là trợ lý riêng 24 giờ của tôi, tôi kêu đến là phải đến. Không phải em đã quên nhanh vậy chứ? Em cho rằng bây giờ không nằm trong khoảng 24 giờ đó ư?” Mạnh Tử Long nhàn nhã cầm lên một gió khô bỏ thượng hạng bỏ vào xe đẩy.

Điềm Điềm vốn đã chuẩn bị giải thích lại bị câu nói “Em cho bây giờ không nằm trong khoảng 24 giờ đó ư?” mà miễn cưỡng nuốt lời nói vào bụng trở lại, từ từ tiêu hóa.

“Tôi nhớ mình là trợ lý riêng của anh. Tôi cũng nhớ anh muốn kêu đến là tôi phải đến. Nhưng anh có thể mua đồ nhanh một chút được không? Chẳng lẽ anh không thấy mấy cô gái kia đang muốn dùng ánh mắt giết tôi sao?” Từ lúc vào cửa siêu thị đến bây giờ, Điềm Điềm cảm thấy mình bị ép đến mức sắp điên rồi.

“Chuyện này... tôi thật sự không biết. Là các cô ấy nhìn em, chứ đâu có nhìn tôi. Tôi đâu có cảm giác gì.”

“Anh... Anh được lắm, Mạnh Tử Long... Anh còn có thể trợn tròn mắt nói dối. Họ rõ ràng là dùng ánh mắt si mê nhìn anh đó.”

“A, thật sao? Vậy em bây giờ đang ghen à?” Mạnh Tử Long vẫn nhàn nhã như cũ chọn hàng trên kệ, trên mặt không có chút nào biểu tình nào, không nhìn ra bây giờ anh ta đang nghĩ gì.

“Ghen? Làm sao có thể? Ăn dấm chua của anh? Vậy còn không bằng về nhà ôm bình dấm chua uống cho rồi? Ghen với anh? Tổng giám đốc Mạnh ở Thiên Đô còn chưa có cửa đâu, anh nằm mơ rồi.”

“A há há, nói có đạo lý trời chưa có tối mà, chúng ta làm sao đang nằm mơ được chứ.”

Điềm Điềm thật muốn mua ngay miếng đậu hủ đập chết luôn cho rồi. Tại sao lại có người ghê tởm như vậy, kinh khủng hơn là còn để cho cô gặp phải. Rốt cuộc là kiếp trước của cô tạo nên oan nghiệt gì mà kiếp này phải lãnh hậu quả.

40. Chương 40: Thật Có Lòng Muốn Chết

Editor: jubbie

Em nói loại cà phê nào tốt? Mạnh Tử Long cầm gói cà phê trên kệ hàng nhìn qua nhìn lại.

Loại nào cũng được. Điềm Điềm nghĩ đâu có liên quan gì đến cô, cô hiện đang nổi nóng, anh ta còn dám hỏi ý kiến cô à.

Thật loại nào cũng được ư? Chẳng lẽ em không cảm thấy loại cà phê nào ngon sao? Mạnh Tử Long cúi đầu, ánh mắt nghi ngờ quan sát cái miệng tức giận của Diễm Diễm.

Tôi không uống cà phê, uống cà phê không tốt cho cơ thể. Diễm Diễm cầm hộp trà sữa Hương Phiêu Phiêu trên kệ hàng kế bên nhìn nhìn, cô nghĩ muốn hay không mình cũng đã đến siêu thị, thôi thì sẵn tiện mua về nhà để sau này cũng có lúc mà dùng đến.

À. Mạnh Tử Long trả lời, Vậy chúng ta liền mua trà sữa đi. Em thích nhãn hiệu này sao? Mặc dù Mạnh Tử Long chưa bao giờ nghe đến nhãn hiệu trà sữa này. (Tác giả: ta nói hiệu Hương Phiêu Phiêu mà anh cũng chưa nghe qua ư, anh thiệt là quá lạc hậu, chẳng lẽ anh không biết nhãn hiệu này một năm bán được hơn ba tỷ hộp, chẳng lẽ đến bây giờ anh cũng chưa nhìn thấy trên TV sao.)

Hả? Anh ta vừa mới nói cái gì? Mình không có nghe lầm chứ, anh ta nói Vậy chúng ta liền mua trà sữa đi. là có ý gì chứ.

Diễm Diễm còn chưa kịp phản ứng với câu nói vừa rồi của Mạnh Tử Long, quay lại đã thấy anh ta cho từng hộp từng hộp trà sữa Hương Phiêu Phiêu vào xe đẩy.

Này, anh đang làm gì? Cô nhìn Mạnh Tử Long hành động kỳ quái, vẫn còn đang nhồi nhét mấy hộp trà sữa Hương Phiêu Phiêu vào xe đẩy.

Mất của em để quên ở nhà sao? Chẳng lẽ không thấy tôi đang mua trà sữa sao?

Anh mua trà sữa làm gì? Diễm Diễm buồn bực, Đây là hiệu trà sữa tôi thích có được hay không, anh không phải là thích uống cà phê thượng hạng kia sao, anh mua trà sữa nhiều vậy làm gì, chẳng lẽ... chẳng lẽ... Anh ta không phải là tại cô muốn uống nên mới mua hết trà sữa ở đây đó chứ, cãi nhau với cô như vậy cũng không phải là không tốt. (Tác giả: nữ vương của chúng ta quả thật có trí tưởng tượng phong phú vô cùng đặc biệt, khả năng này tính ra trên cả thế giới này chỉ sợ cũng chỉ có cô mới có thể nghĩ ra được).

Thế nào? Chẳng lẽ em không thích? Thấy cô mới vừa rồi còn nhìn chăm chú như vậy, phải là thích mới đúng chứ, Mạnh Tử Long bị cô làm cho hoang mang không biết bây giờ là thế nào.

Anh muốn mua hết trà sữa để tôi không mua được sao? Diễm Diễm tức giận nhìn Mạnh Tử Long, chuyện như vậy chỉ sợ chỉ có loại người này mới làm được thôi.

Mạnh Tử Long cảm giác bị một đồng cốt chim rớt trúng đầu mình, ai có thể nói cho anh biết mình đang đàn gảy tai trâu, Nếu em nghĩ như vậy thì cứ cho là vậy đi. Đối với chuyện này Mạnh Tử Long thật bất lực, phải giải thích thế nào mới phải, bình thường nhìn cô cũng không phải là ngu ngốc, hôm nay cô bị trúng tà gì vậy.

Cái gì mà tôi muốn thế nào thì cho là như vậy? Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao? Diễm Diễm lấy trà sữa trong xe đẩy đặt lên kệ hàng trở lại, Anh trả thù tôi dùng phương thức này cũng không hẳn là không tốt, chẳng lẽ anh không biết còn nhiều người thích uống loại trà sữa này sao, làm sao anh có thể chiếm đoạt hết chứ.

Trời ạ, lấy sợi mì giết anh chết đi, anh làm sao lãng phí thời gian nói chuyện ngu ngốc với cô gái này như vậy, Mạnh Tử Long bây giờ thật có lòng muốn chết đi cho rồi, đồ gì cũng không muốn mua nữa, ném hết vào xe đẩy, bước ra cửa siêu thị.

Này . . . Anh bây giờ là sao đây? Đồ còn không cầm lấy? Diễm Diễm hướng về bóng lưng Mạnh Tử Long mà hét.

Này, người gì vậy, tôi còn chưa tức giận, ngược lại là anh tức giận sao. Diễm Diễm giận dữ đem xe đẩy đi tính tiền, bốn tiểu thư hôm nay có lòng từ bi.

41. Chương 41: Ai Cho Cô Ngoại Lệ Nhiều Như Vậy?

Editor: jubbie

Như Vân, hôm nay em làm sao vậy? Lúc này thấy em ngồi ăn cơm một mình có vẻ không được vui. Hạ Vũ ngồi ở trên ghế sa lon, nghiêm mặt nhìn Hạ Như Vân quan tâm hỏi.

Anh, em bị người khác xem thường. Hạ Như Vân làm nũng với Hạ Vũ.

Mặc dù Hạ Như Vân từ nhỏ cũng rất tùy hứng, nhưng dù sao cô cũng là em gái duy nhất của Hạ Vũ, đồng thời cũng là con gái duy nhất của Hạ gia, cho nên có lẽ cô tùy hứng cũng là do mọi người làm hư.

Hạ Vũ nhàn nhã uống trà, bấm chuyển đổi kênh tivi, Em đường đường là thiên kim Hạ gia, ai to gan dám trêu Đại tiểu thư của chúng ta tức giận? Hạ Vũ biết ở bên ngoài chỉ có em gái mình chọc giận người khác, tuyệt đối không có người nào dám chọc cô.

Là anh Mạnh. Hạ Như Vân cắn cắn môi dưới, cực kỳ ủy khuất nói ra ba chữ này.

Long, làm sao lại chọc giận em? Theo lý thuyết Mạnh Tử Long luôn đối đãi em gái của mình như em gái của anh ta, làm sao có thể khi dễ cô chứ, trừ phi là cô làm chuyện gì để cho anh ta tức giận, Như Vân, có phải em làm gì khiến Long tức giận không?

Em không có. Người em thích nhất là anh Mạnh mà. Em làm sao có thể khiến anh ấy tức giận chứ. Em lấy lòng anh ấy còn không kịp nữa là. Trong đầu Hạ Như Vân bỗng thoáng qua hình dáng của Điềm Điềm, cô gái này rốt cuộc có quan hệ thế nào với anh Mạnh mà anh ấy lại che chở cho cô ta đến vậy.

Rốt cuộc là có chuyện gì, anh hiểu rõ Long nhất, cậu ta tuyệt đối không làm chuyện gì khi dễ em đâu. Hạ Vũ cầm ly trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp.

Anh Mạnh không biết từ lúc nào đi tìm một trợ lý riêng, còn cho cô ta ngồi trong phòng làm việc của anh ấy. Hôm nay, cô trợ lý riêng đó đem loại cà phê anh Mạnh thích nhất đổ đi, nhưng anh Mạnh lại không trách mắng gì. Anh ấy còn nói đã thay đổi khẩu vị cà phê rồi. Nhưng đó là loại cà phê anh ấy thích nhất, làm sao nói muốn đổi là có thể thay đổi khẩu vị chứ. Em nói đuổi việc cô trợ lý riêng kia đi thế là anh ấy nổi nóng với em. Hạ Như Vân đến gần Hạ Vũ, Anh à, anh nhất định phải thay em làm chủ chuyện này đó.

Sắp xếp ột cô gái ngồi chung phòng làm việc, nghe Hạ Như Vân nói, Hạ Vũ thật sự không dám tin vào lỗ tai mình, Mạnh Tử Long luôn công tư phân minh, sao lại để một cô gái ngồi cùng phòng làm việc với mình, còn chuyện cô ta đổ loại cà phê hần thích nhất mà cũng không khiến trách, quả là không tầm thường rồi. Rốt cuộc là cô gái thế nào lại khiến Mạnh Tử Long cho cô ta nhiều ngoại lệ như vậy, Như Vân, có lẽ Long thật chỉ là muốn đổi khẩu vị cà phê mà thôi, có phải em suy nghĩ nhiều quá hay không. Hạ Vũ an ủi em gái.

Chuyện còn không dừng ở đó đâu. Hết giờ làm việc, em muốn cùng anh ấy đi ăn cơm, nhưng anh ấy lại nói hẹn với khách hàng nên không có thời gian. Trước đây, mấy cuộc hẹn với khách hàng đều phải thông qua em. Tại sao lần này em lại không biết. Hơn nữa, anh ấy lại còn muốn dẫn cô trợ lý riêng đó đi gặp khách hàng. Anh nói anh Mạnh có quan hệ gì với cô trợ lý riêng đó không. Hạ Như Vân ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ, muốn tìm một chút đáp án trong ánh mắt của anh ta.

Như Vân, em không cần suy nghĩ nhiều, có lẽ Long thật chỉ là tạm thời hẹn khách hàng cho nên mới không đáp ứng lời mời của em thôi. Có lẽ cậu ta dẫn cô trợ lý riêng gì đó theo chỉ là để cho cô ta học thêm chút kiến thức thôi. Được rồi, cũng không còn sớm, em nên đi ngủ sớm chút đi, không nên suy nghĩ lung tung. Hạ Vũ vỗ vỗ lưng Hạ Như Vân.

Được rồi, anh ngủ ngon.

Hạ Vũ ngồi trên ghế sa lon, nghĩ tới những lời em gái vừa nói, quả thật tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay không phải tác phong làm việc của Mạnh Tử Long. Rốt cuộc là thần thánh phương nào khiến Tổng giám đốc Mạnh Tử Long của tập đoàn Long Phỉ ưu ái cho nhiều ngoại lệ như vậy. Xem ra mình phải đích thân đi xem một chút rồi.

42. Chương 42: Lại Có Điểm Nhưng Nhớ

editor: jubbie

Mạnh Tử Long đáng chết, tên đàn ông chết tiệt. Điểm Điểm trên tay cầm mấy món đồ Mạnh Tử Long chọn mà không trả tiền ở siêu thị hôm qua, vừa đi vừa mắng Mạnh Tử Long.

Hất xì. Mạnh Tử Long đang đánh răng, bỗng nhảy mũi một cái, phun toàn bộ kem đánh răng trong miệng ra bồn rửa mặt phía trước. , Ai dám nói xấu sau lưng mình vào lúc sáng sớm thế này. Mạnh Tử Long cảm giác như có làn gió lạnh sau lưng kéo tới, lông dựng hết cả lên.

Á, đau, đau. Điểm Điểm bỗng cảm thấy ngón chân bị đau, Mẹ nó, viên đá nhỏ này cũng muốn chống đối ta. Điểm Điểm hung hăng tung cước đá văng viên đá nhỏ ra xa.

Là ai không có mắt mà đá lung tung vậy. Muốn chết hả? Từ xa bỗng vang lên tiếng đàn ông chửi rủa.

Không nghĩ cô có thể có uy lực lớn đến như vậy, chỉ là viên đá nhỏ có thể đá bay ra xa nhiều mét, càng khoa trương hơn nữa là có thể bay vào đầu người khác, chắc là có võ công đây.

Người bị xui xẻo lãnh trúng viên đá do Điểm Điểm đá xoay người lại tìm tên đầu sỏ gây ra chuyện này.

Không xong rồi, cái tên kia hình như đang nhìn mình, Điểm Điểm vội vàng cúi đầu xuống ra vẻ đang đi bộ bình thường, trong lòng nói thầm, ngàn vạn lần đừng nghĩ là mình, ngàn vạn lần đừng nghĩ là mình, cô còn rất trẻ, hiền lành như vậy, nên không có đáng về của người gây ra loại chuyện như vậy.

Người kia xoay người tìm một hồi, cuối cùng không phát hiện được người nào gây ra, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy người kia đi xa, Điểm Điểm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trong miệng lẩm bẩm, May quá, không phát hiện ra mình.

Điểm Điểm đẩy nhẹ cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, đưa đầu vào bên trong thăm dò, Không có ở đây.

Thế là đưa tay đẩy mạnh cửa ra, thoải mái bước vào (Tác giả: ta nói, đây không phải chỗ làm việc của cô ư, làm gì mà như kẻ trộm vậy).

May quá, may quá, hôm nay cái tên kia không đến. Bởi vì kẹt xe trên đường làm mất không ít thời gian đi làm, thiếu chút nữa là đi làm trễ, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

Dương dương tự đắc ngồi vào ghế làm việc, mở máy tính ra, dạo các trang web, dù sao cái tên đáng ghét đó không đến thì mình cũng không biết phải làm gì, hơn nữa nói thật công việc của cô căn bản không khác gì văn thư, cho nên bây giờ Điểm Điểm cảm thấy cần phải ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ vị tổng giám đốc kia đến công ty là tốt nhất.

Thật ra Điểm Điểm có ý tưởng ác độc hơn, đó là hy vọng anh ta tốt nhất đừng đến công ty luôn, như vậy cô có thể ngồi xem TV rồi tan sở, cái này đúng là công việc hoàn mỹ. (Tác giả: Chớ trách cô chủ của chúng ta không có chí tiến thủ, thật ra thì ai cũng mong ngủ một giấc đến khi tỉnh lại thì có thể đếm tiền tới khi bị chuột rút thì thôi!)

Cô này thật quá ngu dại. Điểm Điểm xem nữ chính hành động ngu ngốc trong phim Hàn Quốc, không nhịn được mà cầu nhàu, bỗng nhìn xuống góc phải phía dưới biểu thị thời gian trên màn hình máy vi tính, Mười giờ rồi, hôm nay cái tên kia không biết làm sao mà không đi làm? Ngày thường đây là thời điểm anh ta đang sáng ngời trước mắt mình, bỗng nổi nhớ anh ta lập tức biến mất, lúc này anh ta chỉ đi làm muộn một tiếng đồng hồ thôi mà Điểm Điểm lại nhớ đến anh ta rồi, cũng không biết nhìn ra phía cửa không biết bao nhiêu lần.

Trời ơi, trời ơi, Điểm Điểm, trong đầu của người đang suy nghĩ gì đó. Điểm Điểm lắc đầu một cái như muốn đem hình bóng Mạnh Tử Long trong đầu vứt ra ngoài.

43. Chương 43: Anh Đùa Giỡn Với Tôi? Em Cũng Vậy

Editor: jubbie

Nghe được tiếng mở cửa, Diễm Diễm liền để mắt chăm chăm vào phía dưới màn hình máy vi tính.

Mạnh Tử Long đẩy cửa đi vào rất tự nhiên, nhìn về hướng Diễm Diễm ngồi, thấy cô đang cúi đầu không biết đang làm chuyện gì, Hôm nay em đi làm vô cùng sớm nha. Mạnh Tử Long tùy ý nói một câu.

Sớm ư, bây giờ mà còn sớm ư, anh rốt cuộc là có biết thời gian hay không, Diễm Diễm thật sự muốn gõ vào đầu Mạnh Tử Long, nhưng anh ta là cơm áo gạo tiền của mình, kể sinh nhai sau này của mình đều phải trông cậy vào anh ta (Tác giả: ta nói, dường như có đôi lúc cô cũng không coi anh ta là sếp của mình), Ha ha, tôi cũng không muốn bởi vì đi trễ một phút mà mất một ngàn, tôi lại không giống người khác, muốn đi làm lúc nào thì đi (Tác giả: lời như vậy hình như không thích hợp nói với sếp à, ta nói Diễm Diễm, chẳng lẽ người lại quên anh ta là ông chủ của người rồi sao?).

Ha ha, em đang oán trách sao? Mạnh Tử Long cởi áo khoác ngoài, máng lên móc áo, đi về phía chỗ ngồi của mình, ngồi xuống nhìn Diễm Diễm cười híp mắt, nhưng đáng tiếc là Diễm Diễm không ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Oán trách? Tôi không có gan đó. Diễm Diễm cúi đầu thấy túi đồ được đặt ở dưới chân mình, khom lưng, cầm túi lên, đứng dậy đi đến trước mặt Mạnh Tử Long, Đồ của anh đây, tổng cộng 444 đồng.

444 đồng? Mấy cái số này không tránh khỏi điềm xấu, sáng sớm sẽ chết gât gao, vươn đầu qua nhìn đồ trong túi Diễm Diễm mang đến, Tôi mua mấy thứ này khi nào?

Đầu anh xảy ra vấn đề rồi, đầu anh bị nước vào rồi, còn nữa đầu anh bị kẹp cửa lúc bước xuống giường sáng nay, chưa hết anh đi làm mà còn để quên cái đầu ở nhà, dĩ nhiên những lời này Diễm Diễm chỉ nói trong bụng, ra ngoài miệng liền đổi thành, Tổng giám đốc Mạnh, chẳng lẽ anh quên mấy thứ đồ này đều do anh mua ở siêu thị hôm qua sao?

Hôm qua, hôm qua không phải tôi đã bỏ mấy thứ đồ này xuống rồi đi ra sao? sao bây giờ lại xuất hiện trong phòng làm việc? Mạnh Tử Long nhìn Diễm Diễm xụ mặt mà trong bụng đã sớm cười nghiêng ngả, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như nước, không nhìn ra tí gợn sóng nào.

A, là tôi giúp anh đem những món đồ mua về, tôi nghĩ chắc là anh đang cần. Diễm Diễm nỗ lực chịu đựng, muốn nổi đóa với anh ta, cô tốt bụng như vậy, giúp anh ta mang đồ về, mà bây giờ anh tỏ thái độ gì đây, nhưng một câu nhện chín câu lạnh, cho nên không thể nào không nhận.

Tôi nghĩ mình không kêu em mang mấy thứ đồ này về? Mạnh Tử Long nghĩ bụng, Diễm Diễm hôm qua làm mình tức giận, hôm nay phải trả lại gấp bội.

Anh... Diễm Diễm tức giận, giọng nói cũng giận run, Anh không cần thì bỏ mấy thứ đồ này vào xe đẩy làm gì?

Vấn đề này. . . Mạnh Tử Long đứng lên, rời bàn làm việc, đến gần bên người Diễm Diễm, giọng nói càng thêm ái muội, Tôi thích. Toàn bộ hơi thở tập trung vào mặt Diễm Diễm.

Anh... Vẫn còn đang tức giận, mặt Diễm Diễm liền đổi sắc xanh, Anh đùa giỡn với tôi.

È hèm, em cũng vậy. Mạnh Tử Long cười rất ngây thơ, thu người, lười biếng ngồi tựa lưng lên ghế.

44. Chương 44: Đàn Ông Làm Nũng Cũng Không Tội

Editor: jubbie

Không cần lời thôi, tự tôi ăn không được à. Diễm Diễm cầm lên món gì đó trên bàn, mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong bụng vẫn thấy xót tiền, trước giờ cô chưa từng bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua mấy đồ ăn vặt linh tinh kia.

Đợi chút, tôi đâu có nói là không cần. Mạnh Tử Long từ từ mở miệng gọi Diễm Diễm đang muốn xoay người bỏ đi.

Ý anh nói là cần? Diễm Diễm cố nhịn không cười ra mặt, trấn định xoay người nhìn Mạnh Tử Long, sau đó từ từ hỏi những lời này, mặc dù mới vừa rồi cô nghe như vậy, trong lòng đúng là một hồi cười thầm, nhưng không thể để cho anh ta phát hiện.

Đúng. Trả lời chỉ bằng một âm tiết đơn giản.

Diễm Diễm lại lần nữa đặt đồ ở trên bàn làm việc của anh ta, trong lòng suy nghĩ coi như anh ta còn là có chút lương tâm, Tổng cộng 444 đồng, nghĩ lại anh là sếp của tôi, mấy đồng kia tôi sẽ không so đo, Tổng giám đốc định trả tiền lương làm thêm giờ của tôi thế nào, có lẽ nên trực tiếp đưa tôi? Diễm Diễm nghĩ cô vất vả giúp anh đem mấy thứ đồ mua này về đến công ty coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

A, nhưng tôi có nói muốn trả tiền em sao? Mạnh Tử Long dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn Diễm Diễm.

Đồ chết tiệt, đúng là chưa bao giờ gặp tên nào không biết xấu hổ như vậy, Anh cút cho tôi. Diễm Diễm cũng không thể nhịn được nữa, tức giận hét Mạnh Tử Long, sắc mặt cũng sớm biến thành xanh mét.

Nhìn Diễm Diễm có vẻ tức giận như thế nhưng Mạnh Tử Long chỉ cười cười, không chút nào để ý đến cô đang nổi giận với mình, Tôi chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi, em đừng kích động như thế, coi chừng trên mặt có nếp nhăn.

Tùy tiện nói một chút, anh tùy tiện nói một câu mà có thể dễ dàng dập tắt lửa giận trong lòng tôi sao?

Diễm Diễm cảm phần xoay người, nếu không phải xem tiền bạc cao hơn sĩ diện, tôi sẽ cho dù chết cũng sẽ không ở chỗ này lâu hơn một phút.

Này, giận thật à? Tôi nói giỡn với em thôi. Mạnh Tử Long đi ra ngoài, kéo tay Diễm Diễm.

Nói giỡn, có thể đùa giỡn như vậy sao, đùa giỡn là có thể tùy tiện làm loạn vậy sao.

Không cần hẹp hòi như vậy, tôi thật sự chỉ là đùa giỡn với em. Mạnh Tử Long nhìn Diễm Diễm xụ mặt, nắm thật chặt nắm tay.

Mạnh Tử Long, anh không cần phải như vậy, dù tôi bắt anh phải trả tiền, nhưng tôi cũng có tôn nghiêm của mình. Diễm Diễm liều mạng cắn môi, kìm chế xúc động muốn đánh Mạnh Tử Long tơi bời.

Mạnh Tử Long vốn chỉ muốn chọc cô cười giỡn chút, không ngờ lại làm cô tức giận đến vậy, Đừng giận được không, tôi sai rồi. Mạnh Tử Long cúi đầu đưa tay Diễm Diễm như một đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Nhìn động tác của Mạnh Tử Long, Diễm Diễm có chút ngây người, đây là Mạnh Tử Long mà cô quen biết đó ư, xin hỏi anh ta bây giờ đang làm cái gì, cô mới vừa nghe anh ta nói đó ư, Diễm Diễm căn bản cũng không hiểu được tại sao thái độ của Mạnh Tử Long thay đổi 360 độ như vậy.

Diễm Diễm, không nên tức giận, tôi thật sự có lỗi rồi, tôi nói xin lỗi em nha, thật xin lỗi. Mạnh Tử Long tiếp tục đưa đẩy tay Diễm Diễm, nhìn cô với ánh mắt đậm đà yêu, Em tha thứ cho tôi được không?

Phụ nữ đều rất mềm lòng, nhìn Mạnh Tử Long nói rất tự nhiên, không thể nào đem người bây giờ và người lúc nãy ở cùng một chỗ, nghe anh gọi tên mình Diễm Diễm trong lòng cảm giác ấm áp, nhưng Diễm Diễm cố tình bỏ qua cảm xúc này, Anh thật là xấu xa. Rút tay mình ra khỏi tay Mạnh Tử Long, cô xoay lưng về phía Mạnh Tử Long đồng thời nở nụ cười hạnh phúc.

Nhìn dáng vẻ Diễm Diễm xoay người đi, Mạnh Tử Long biết nhất định là cô không tức giận nữa rồi, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc, dĩ nhiên còn có thở phào nhẹ nhõm.

45. Chương 45: Cô Gái Thế Nào Mà Được Cậu Chiếu Cố?

Editor: jubbie

Chuyện gì mà vui vẻ vậy? Hạ Vũ đẩy cửa phòng làm việc tổng giám đốc, vừa đúng lúc thấy Mạnh Tử Long cười cười về hướng bóng lưng Diễm Diễm.

Hạ Vũ là bạn chí cốt của Mạnh Tử Long, cũng là phú gia công tử có tiếng, nhân viên công ty đều biết anh ta, cho nên từ trước đến nay, anh ta đến đều không cần báo trước mà đi thẳng lên tầng cao nhất.

Hôm nay cậu có tâm tình tốt thế nào mà đến chỗ tôi vậy? Mạnh Tử Long nhìn Hạ Vũ đi vào cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bước đến khoác tay lên vai cậu ta.

Nhớ cậu quá, tới thăm cậu một chút. Hạ Vũ nhìn Mạnh Tử Long cười nịnh hót.

Nhìn vẻ mặt của Hạ Vũ, cả người Diễm Diễm run lên, má ơi, một người đàn ông còn có dáng vẻ phụ nữ hơn cả phụ nữ thì thật không có thiên lý.

Nịnh hót xong, Hạ Vũ lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, ai da, người đàn ông này tốc độ biến sắc mặt thật là nhanh, mới vừa rồi còn giống như con gái vậy, thế mà lập tức tự đắc giống như người khác thiếu anh ta mấy triệu, Diễm Diễm núp phía sau máy vi tính quan sát Hạ Vũ và Mạnh Tử Long.

Hả? Chờ một chút, người đàn ông này sao nhìn quen mắt vậy nhỉ, giống như đã gặp ở đâu rồi, nhưng mà đã gặp ở đâu? Diễm Diễm nâng tay chống cằm, sắp xếp lại suy nghĩ, cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã gặp người đàn ông này ở đâu.

A, nhớ ra rồi, anh ta không phải người ở bên cạnh Mạnh Tử Long lúc cô đụng vào Mạnh Tử Long lần trước đó sao, còn nhớ lúc đó anh ta nói chuyện với cô giọng điệu cực kì xấu xa, người cô đụng là Mạnh Tử Long không phải anh ta, bây giờ Diễm Diễm nhớ lại có chút không cam lòng, cô lúc đó sao dễ dàng để cho anh ta dùng loại ngữ điệu đó nói chuyện với mình, nếu ông trời cho cô thêm một cơ hội chắc chắn cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hạ Vũ đến ngồi bên cạnh Mạnh Tử Long trên ghế sofa, Hôm nay tới tìm tôi có chuyện gì sao?

Nghe nói cậu có thư ký riêng còn giấu ở trong phòng làm việc của mình, cho nên tôi hôm nay đến thưởng thức mỹ nữ có thể khiến tổng giám đốc Mạnh chiếu cố đến như vậy. Hạ Vũ nói thẳng vào vấn đề, quả thật hôm nay anh tới đây mục đích đúng là vì xem cô gái đó rốt cuộc là người thế nào mà khiến Mạnh Tử Long ưu ái cho nhiều ngoại lệ như vậy.

Nghe Hạ Vũ nói, Diễm Diễm tay đang chống cằm lập tức trượt tay, đến xem cô, không thể nào, Diễm Diễm bây giờ thật mong mình biết thuật ẩn thân, như vậy có thể lập tức biến mất trước mặt hai người đàn ông này.

Cậu cũng biết cô ấy. Mạnh Tử Long biết chắc là Hạ Như Vân về nói gì với Hạ Vũ, cho nên cậu ta hôm nay mới cố ý đến đây, Hạ Vũ nổi tiếng thương yêu em gái mình nhất, bất kể em gái cậu ta yêu cầu làm cái gì chỉ cần có thể là cậu ta nhất định giúp, cũng chính bởi vì từ nhỏ đến lớn được mọi người trong nhà nuông chiều, nên Hạ Như Vân trở nên rất ỷ lại, ngay cả Mạnh Tử Long đôi lúc cũng không có cách nào làm khó cô.

Tôi có biết sao? Vậy tôi càng muốn gặp rốt cuộc là tiểu thư nhà nào mà có sức quyến rũ như vậy.

Diễm Diễm, em đến đây một chút. Mạnh Tử Long ngược lại rất hào phóng, không hề lo lắng Hạ Vũ sẽ nói cái gì.

Mình không nghe thấy, không nghe thấy, mình nghe không thấy gì, không nghe thấy gì, Mạnh Tử Long đáng chết, gọi cô lúc này làm cái gì, Diễm Diễm núp phía sau máy vi tính không chịu lộ đầu, càng thêm không ngượng ý bước ra.

Nếu như Thượng Đế có thể nghe thấy lời cầu nguyện, vậy Diễm Diễm hiện tại nhất định muốn thực hiện nguyện vọng cho hai người đàn ông trước mặt cô lập tức biến mất.

46. Chương 46: Dù Có Khó Khăn Gì, Tôi Đầu Muốn Cô Ở Bên Cạnh

Editor: jubbie

Em đang làm gì ở đây? Diễm Diễm đang đấu tranh tư tưởng thì Mạnh Tử Long đã chạy đến trước mặt.

A... Không có... Tôi không làm gì cả. Diễm Diễm cảm thấy tim nhanh chóng đập mạnh, nói chuyện cũng lắp bắp.

Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn, liền nhận ngay ra cô, Thì ra là cô.

E hèm, chính là cô ấy, Diễm Diễm, em đi pha giúp chúng tôi hai ly cà phê. Mạnh Tử Long vỗ vỗ vai Diễm Diễm.

Cà phê? Lại là cà phê, Diễm Diễm bây giờ nghe thấy hai chữ “cà phê” đều cảm thấy có chút sợ hãi, À, biết rồi. Diễm Diễm mấp máy môi, thật ra thì cô muốn nói mình căn bản không biết pha cà phê, nhưng bây giờ nếu nói ra thì không biết người đàn ông trước mặt này sẽ nghĩ cô thế nào, nhất định sẽ cho là cô đang dùng thủ đoạn khiến Mạnh Tử Long mê mẩn tâm trí.

Nhìn Diễm Diễm hé môi, Mạnh Tử Long lại rung động muốn hôn cô, xem ra cô đối với anh ta mà nói thật sự là rất đặc biệt.

Nhìn Diễm Diễm đi ra ngoài, Hạ Vũ lại lần nữa đi tới bên ghế sa lon ngồi xuống, Long, tôi cho là cậu muốn cho cô ấy tương lai, chỉ là giúp cô ấy có công việc nào đó trong công ty, không nghĩ tới cậu lại có thể để cô ấy làm công việc bên cạnh cậu, hơn nữa lại là trợ lý riêng, còn ngồi chung phòng làm việc với cậu, vì cậu nghĩ cô ấy có năng lực làm việc này sao? Mặc dù Hạ Vũ cũng không phải là thích lo chuyện bao đồng, nhưng chuyện này có liên quan đến người anh em tốt nhất và cô em gái yêu quý nhất, cho nên cậu ta không quản cũng không được.

Thế nào? Cậu không tin và mắt nhìn của tôi sao? Mạnh Tử Long biết cách làm lần này của mình quả thật sẽ khiến nhiều người cảm thấy kỳ quái, nhưng hình như mình cũng không khống chế được, muốn giữ cô lại bên cạnh, bất kể người khác nghĩ thế nào, đều không thể thay đổi quyết định của anh.

Long, tôi không phải không tin mắt nhìn của cậu, chỉ là cậu hiểu được cô ta bao nhiêu, trình độ học vấn thế nào? Gia cảnh thế nào? Hơn nữa cậu trực tiếp để cô ấy bên cạnh làm trợ lý riêng, nhân viên công ty từ trên xuống dưới sẽ nói thế nào, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến những vấn đề này? Hạ Vũ cho tới bây giờ cũng không biết Mạnh Tử Long lại có thể vì một cô gái mà làm ra chuyện không tuân theo quy củ như vậy.

Tự tôi hiểu rõ mình đang làm chuyện gì, tôi không quan tâm gia cảnh cô ấy, cũng không quan tâm trình độ học vấn của cô ấy, tôi chỉ muốn giữ cô ấy bên cạnh, chỉ đơn giản như vậy, bất kể nhân viên công ty hay người khác có ý kiến gì, nhưng tôi sẽ không thay đổi quyết định của mình. Mạnh Tử Long nói rất kiên quyết.

Long, có phải cậu thích cô ấy? Hạ Vũ nhìn ánh mắt kiên định của Mạnh Tử Long hiểu được nhất định là anh ta rất thích cô ấy, bằng không anh ta tuyệt đối sẽ không vì cô ấy mà không để ý đến ý kiến của người khác.

Đúng, tôi thích cô ấy. Mạnh Tử Long không chút do dự thừa nhận, nếu sự thật như vậy anh đương nhiên có dũng khí đối mặt, mặc dù quen biết cô chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng từ lúc gặp cô lần đầu tiên, Mạnh Tử Long biết nụ cười kiêu này bị khóa trong ánh mắt cô, nhưng lại cam tâm tình nguyện, thậm chí còn cảm thấy chút ngọt ngào.

Sau này lại vô tình lại làm việc chung, cảm giác trong lòng Mạnh Tử Long lại càng tăng, anh biết đời này của mình chỉ muốn có cô, bất kể là khó khăn thế nào, anh cũng sẽ dũng cảm đối đầu.

47. Chương 47: Bối Vì Là Cô Pha

Editor: jubbie

Hạ Vũ không nghĩ Mạnh Tử Long lại có thể nói ra những lời kiên quyết như vậy, nếu như vậy thì anh ta đúng là đã biết mình muốn gì, làm bạn bè ngoại trừ chúc phúc còn có thể làm gì khác được đây, Cậu đã quyết định rồi, vậy tôi chúc cậu thành công. Hạ Vũ đứng lên vỗ vỗ vai Mạnh Tử Long, lúc này cũng chỉ có thể khích lệ mà thôi.

Điềm Điềm đẩy cửa đi vào, trên tay bưng hai ly cà phê, cô căn bản cũng không biết pha cà phê, cho nên chỉ là rót hai ly cà phê pha sẵn, hiện tại trong lòng đang lo sợ, ngàn vạn lần không được mắng ta, ngàn vạn lần không được mắng ta.

Vậy tôi đi trước. Muốn biết chuyện gì thì cũng đã có đáp án, Hạ Vũ cũng đang bận nhiều việc.

Hạ Vũ đi tới trước mặt nhìn Điềm Điềm, Cô phải cố gắng hơn.

A? Người đàn ông xa lạ tại sao nói với cô lời như vậy, Điềm Điềm tay bưng cà phê run lên cũng may là không đánh rơi xuống đất.

Hạ Vũ đi rồi, Điềm Điềm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Mạnh Tử Long, Anh ta có ý gì? Điềm Điềm cảm thấy không giải thích được, cô không biết anh ta, anh ta lại muốn cô cố gắng.

Cậu ta là Hạ Vũ, là bạn thân của tôi, bọn tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cậu ta bảo em cố gắng làm việc cho giỏi, nha đầu ngốc ạ. Mạnh Tử Long vươn tay xoa xoa tóc Điềm Điềm, mặc dù động tác có chút thô lỗ, nhưng ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Đừng ngoáy đầu tôi, tóc rối hết rồi. Do hai tay đang bưng cà phê nên Điềm Điềm không tay nào để ngăn cản hành động của Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long cầm ly cà phê trên tay Điềm Điềm, nhẹ nhàng uống một hớp, động tác rất đẹp mắt, thế nhưng khi cà phê vào đến miệng của anh ta, Điềm Điềm phát hiện vẻ mặt của anh ta rõ ràng có thay đổi, lúc đầu là nhẹ nhàng cười bây giờ cả chân mày cũng nhăn lại.

Cà phê rất khó uống? Nhìn vẻ mặt thống khổ kia, Điềm Điềm biết chắc là mình pha cà phê rất khó uống, trong lòng cảm thấy có chút uất ức, anh cũng không phải không biết cô không biết pha cà phê, còn sai cô đi pha cà phê.

Mạnh Tử Long chuyển động cuống họng, dứt khoát há miệng nuốt hết ly cà phê vô cùng khó uống kia vào trong bụng, Điềm Điềm, tôi thật bội phục tài nấu nướng của em. Vẻ mặt vẫn như cũ, chắc là chưa phản ứng kịp, có lẽ bởi vì cà phê thật quá khó uống.

Hắc, anh này mắng người còn biết móc méo, Tôi biết rõ cà phê rất khó uống... vậy mà anh còn uống.

Bối vì là do Điềm Điềm pha. Mạnh Tử Long đem mớ tóc rối của Điềm Điềm sửa sang lại.

Bối vì cô pha nên cho dù khó uống như vậy, anh cũng uống hết ư, Điềm Điềm không biết dùng từ ngữ gì để hình dung tâm tình bây giờ, chỉ là cảm giác trên mặt giống như có sóng nhiệt đang từ từ tăng lên, nhịp tim cũng đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, sau đó cũng không dám giương mắt nhìn ánh mắt chăm chú của Mạnh Tử Long, chỉ để mặc anh ta nhẹ nhàng giúp cô sửa sang lại tóc.

Tôi... tôi đem cà phê đi đổ. Điềm Điềm đoạt lấy ly cà phê trên tay Mạnh Tử Long, trốn chạy ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Nhìn cô gái bé nhỏ khấn trương, bộ dạng giống như sợ anh ăn thịt cô vậy, Điềm Điềm, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc, nhìn bóng lưng Điềm Điềm chạy trốn Mạnh Tử Long cảm thấy kể từ nay cuộc sống có cô sẽ trở nên nhiều màu sắc, hiện tại ngày nào anh cũng muốn đến chỗ làm thật sớm, vì nơi đó có cô.

48. Chương 48: Che Mặt Khóc Thút Thít

Editor: jubbie

Ngại quá, tôi không cố ý, anh không sao chứ? Diễm Diễm nhìn âu phục màu xám nhạt của người đàn ông trước mặt đang biến thành màu xám đậm, cúi đầu ý vị nói xin lỗi.

Vừa rồi vì lời nói của Mạnh Tử Long nên cô vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc, không ngờ tự nhiên va phải người khác, lại càng không nghĩ lý cà phê trên tay văng lên người đàn ông này.

Không sao. Người đàn ông cúi đầu nhìn cà phê đang chảy trên bộ âu phục cao cấp của mình.

Thật ngại quá, hay là anh đến nhà vệ sinh rửa chút đi. Diễm Diễm ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, sao lại nhìn quen mắt thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Thì ra là cô ấy, nhìn cô gái dạn dĩ cà phê lên người mình ngẩng đầu lên, Triệu Quan Lân nhìn một cái là nhận ngay ra cô, chẳng phải là cô nữ sinh đứng khóc bên lề đường đó sao, thì ra cô làm việc tại Long Phỉ, Không cần, không sao, tiểu thư, cô không nhớ tôi sao? Triệu Quan Lân nhìn Diễm Diễm cười dịu dàng như gặp gió xuân.

Anh quen tôi sao? Diễm Diễm nỗ lực trong đầu tìm kiếm ấn tượng về người đàn ông này, nhưng vận dụng hết khối óc, kết quả vẫn chỉ cảm thấy nhìn quen mắt nhưng không nghĩ ra rốt cuộc là đã gặp ở đâu, Tôi chỉ cảm thấy nhìn anh có chút quen quen, nhưng lại không nhớ ra.

Ồi, tôi thật thất bại mà, đáng dấp anh tuấn đẹp trai thế này mà không được một cô gái nhớ đến, ta thương tâm, ta buồn bực, ta muốn trốn vào góc tường cho rồi.

Ha ha... Anh thật vui tính. Nghe những lời nói của người đàn ông trước mặt, Diễm Diễm không nhịn được bật cười.

Cười lên trông khá hơn, lần trước đáng vẻ khóc lóc của cô thật sự xấu xí chết đi được.

A... Anh đã thấy đáng vẻ khóc của tôi? Đỉnh đầu Diễm Diễm đầy dấu chấm hỏi, toàn bộ đang xoay tròn xoay tròn.

Vẫn chưa nhớ ra ư, tôi thất bại hoàn toàn rồi. Triệu Quan Lân nâng tay áo lên che mặt, làm ra vẻ khóc thút thít.

Người đàn ông này thật là đáng yêu, Tiên sinh, thật là ngại quá, tôi thật sự không nhớ chúng ta đã gặp nhau ở đâu.

Tôi rất thích tắm gội, làn da mát mẻ. Triệu Quan Lân bắt đầu ngâm nga bài ca tắm rửa, Nhớ ra rồi chưa?

A... Diễm Diễm hưng phấn cao giọng, Tôi nhớ ra rồi, anh chính là người tôi gặp ở ven đường lần trước.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra, muốn mỹ nữ nhớ mình thật không dễ mà, xem ra sau này mình phải ra chiêu lợi hại hơn mới được. Triệu Quan Lân chưa bao giờ biết nguyên nhân mình thất bại là thế này.

Ha ha, là do đầu óc tôi không được tốt lắm. Diễm Diễm vừa xin lỗi vừa sờ sờ đầu của mình.

Tôi tên là Triệu Quan Lân, hân hạnh được gặp cô ở đây. Triệu Quan Lân đưa tay về phía Diễm Diễm.

Tôi tên là Diễm Diễm, cũng rất hân hạnh được gặp anh. Diễm Diễm giơ tay về phía anh ta, hơi cúi đầu khẽ cười.

Cô cười lên trông rất xinh, về sau không nên tùy tiện khóc. Triệu Quan Lân nhớ lần trước Diễm Diễm ở ven đường khóc thút thít, trong lòng mơ hồ có cảm giác muốn bảo vệ cô.

Ừ. Diễm Diễm gật đầu, Tổng giám đốc ở bên trong, anh vào đi. Cô biết người đến tầng này tất nhiên là đến tìm Mạnh Tử Long.

Ừ, vậy tôi vào trước, cô cũng làm việc của cô đi, hẹn gặp lại. Triệu Quan Lân nhìn Diễm Diễm dịu dàng cười một tiếng, nụ cười rực rỡ ánh mặt trời.

49. Chương 49: Thế Nào, Cậu Có Hứng Thù Với Cô Ấy?

Editor: jubbie

Triệu Quan Lân đẩy cửa đi vào thấy Mạnh Tử Long đang chăm chú đọc tài liệu, Dáng vẻ làm việc của Tổng giám đốc Mạnh thật là anh tuấn, không biết khuynh đảo trái tim bao cô gái đây.

Mạnh Tử Long ngẩng đầu nhìn ra cửa, thấy anh bạn tốt Triệu Quan Lân đang đứng đó, Ô, sao hôm nay cậu rảnh rồi đến chỗ tôi thế này, ngọn gió nào thổi cậu đến đây, chắc là mặt trời mọc hướng Tây rồi.

Nghe cậu nói, không có chuyện gì thì không thể tới tìm cậu sao? Tôi hôm nay cố ý tìm Tổng giám đốc Mạnh cùng nhau ăn cơm, không biết Tổng giám đốc Mạnh có nể mặt không. Triệu Quan Lân đến bên ghế sa lon ngồi xuống, bắt chéo hai chân.

Dĩ nhiên là phải nể mặt, Triệu đại thiếu gia đại giá quang lâm, sao có thể không nể mặt chứ. Muốn ăn gì? Tôi mời. Mạnh Tử Long buông tập tài liệu trong tay xuống, đứng lên nhìn đồng hồ quả thật cũng đến giờ ăn cơm.

Tổng giám đốc Mạnh mời cơm, dĩ nhiên là phải ăn một bữa cho ra trò, cơ hội như thế không nhiều lắm, gần công ty cậu mới mở một nhà hàng Pháp, tôi xem trên mạng bình luận cũng không tệ, khung cảnh lãng mạn đồ ăn lại rất ngon, không biết ý Tổng giám đốc Mạnh như thế nào? Triệu Quan Lân rất thích ăn ngon, đương nhiên yêu cầu về các món ăn cũng rất cao, nếu cậu ta vừa ý nhà hàng nào, khẩu vị nhất định không chê vào đâu được.

Vậy thì nhà hàng kia đi, tôi tin tưởng mắt nhìn của cậu. Vậy đi ngay bây giờ chứ? Mạnh Tử Long cầm áo khoác mặc vào, đứng lúc nhìn thấy trên âu phục của Triệu Quan Lân có vết bẩn cà phê, Đợi chút, quần áo của cậu bị gì mà sao có vết bẩn cà phê? Triệu đại thiếu gia không phải hôm qua đi cả đêm không về đây chứ, chẳng lẽ đi với bạn gái? Dĩ nhiên Mạnh Tử Long chỉ mở miệng chọc ghẹo, anh biết Triệu Quan Lân là người chú trọng hình tượng, dù có đi qua đêm thì sáng hôm sau cũng không mặc quần áo có vết bẩn ra cửa.

A, cái này a... Triệu Quan Lân nhìn vết bẩn trên bộ quần áo sang trọng của mình, Lúc này đến tìm cậu, có gặp một cô gái trên hành lang, vừa vặn trên tay cô ấy cầm đúng hai ly cà phê, kết quả là đem tặng hết cho bộ âu phục của tôi, bộ âu phục đáng thương của tôi. Triệu Quan Lân làm ra vẻ vô cùng đau thương nhìn bộ âu phục của mình, điềm điềm đáng yêu nhìn Mạnh Tử Long.

Nghe Triệu Quan Lân nói, trong lòng Mạnh Tử Long liền biết ngay người sơ xuất thất lễ là ai, ai chà... mặc dù trong lòng than thở, nhưng khóe miệng cũng nâng lên.

Vừa may là tôi có một bộ âu phục sạch sẽ ở đây, cậu thay ra trước đi. Vừa nói vừa đẩy một cánh cửa trên tường đi vào.

Triệu Quan Lân vẫn bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa lon chờ Mạnh Tử Long lấy bộ âu phục ra cho cậu ta.

Lúc này tên kia cười cái gì vậy nhỉ? Triệu Quan Lân nhàn nhã nhìn theo hướng Mạnh Tử Long, nhớ lại vẻ mặt lúc này của Mạnh Tử Long, Cậu ta và cô gái kia có quan hệ thế nào? Mặc dù Mạnh Tử Long không nói gì, chỉ là cười cười, nhưng trực giác của người đàn ông mách cho Triệu Quan Lân biết nữ sinh kia và Mạnh Tử Long quan hệ không đơn giản.

Âu phục cho cậu, cậu mới làm bầm lầy bàu cái gì đó? Mạnh Tử Long ném bộ âu phục cho Triệu Quan Lân.

A, không có gì, đột nhiên nghĩ đến cô gái hất cà phê lên người tôi, đáng đáp thật đáng yêu.

Nghe Triệu Quan Lân nói Điềm Điềm đáng yêu, trong lòng Mạnh Tử Long đột nhiên có chút ê ẩm, Thế nào, cậu có hứng thú với cô ấy?

Là rất có hứng thú, đặc biệt ánh mắt cười của cô ấy thật hấp dẫn tôi. Triệu Quan Lân nhớ tới dáng vẻ Điềm Điềm cười trước mặt mình có chút si mê.

Mạnh Tử Long trong lòng bỗng đánh lô tô, cậu ta nói thật chứ, nhìn ánh mắt cậu ta hình như không giống đang nói đùa, chỉ không biết ý cô ấy thế nào, Hay là chúng ta đi ăn cơm trước đi. Mạnh Tử Long đổi đề tài.

50. Chương 50: Suy Đoán Ý Tứ Trong Lời Nói Của Anh Ta

Editor: jubbie

Điềm Điềm sau một hồi gấp gáp chạy ra ngoài, sau cùng cũng phát hiện không có chỗ nào có thể đi, thậm chí còn có cảm giác mọi người chung quanh nhìn cô với ánh mắt khác thường, mặc dù nói là không cần quan tâm đến cái nhìn của các cô gái khác, nhưng người phạm cũng chỉ là người phạm, vẫn luôn quan tâm đến cái nhìn của người khác, căn bản là không thể xem thường công lực của các cô gái đó.

Điềm Điềm tìm một quán cà phê gần công ty ngồi xuống, gọi một ly cà phê và một cái bánh ngọt, đến ngồi ở một góc phía trong, bây giờ cô cần yên tĩnh một chút, không muốn bị quấy rầy.

Bởi vì là do em pha... lời nói kia của Mạnh Tử Long cứ quanh quẩn trong đầu Điềm Điềm.

Tại sao anh ta lại nói như vậy? Điềm Điềm không nghĩ ra lý do gì hợp lý để giải thích câu nói kia của anh ta rốt cuộc là có ý gì, mặc dù ngoài mặt ý tứ rất rõ ràng, bởi vì cà phê là do cô pha, nên cho dù khó uống cách mấy anh ta cũng uống hết vào bụng, nhưng anh ta đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Long Phi tại sao lại muốn nhân nhượng một nhân viên nhỏ bé như cô đây?

Chẳng lẽ anh ta thích cô? Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Điềm Điềm, Không thể nào, điều này sao có thể, không thể nào. Điềm Điềm vừa lẩm bầm lẩm bầm vừa lắc đầu, muốn xua tan ý nghĩ trong đầu.

Nhưng càng không muốn thừa nhận, ý nghĩ này lại càng mãnh liệt.

Từ hôm đùng phải anh, sau đó lại đến làm ở công ty của anh, tự anh ấy chọn trang phục cho cô, rồi cưỡng hôn sau đó nói xin lỗi, đặc biệt nhất là anh sắp xếp cho cô ngồi cùng phòng làm việc, nói cô đem lòng thích anh cũng không có gì đặc biệt, Điềm Điềm thật sự không cách nào thuyết phục mình Mạnh Tử Long không có cảm giác gì với cô.

Nhưng sao người đàn ông ưu tú vậy lại để ý cô gái như cô, nhắc tài hoa thì không giỏi, dáng vóc cũng không có gì đặc biệt, tướng mạo cũng không xinh xắn, trước kia không có cảm giác mình rất tệ, nhưng trước mặt Mạnh Tử Long, Điềm Điềm có cảm giác mình nhỏ bé như một con kiến, một con nhỏ bé tầm thường bị người gác cửa coi thường.

Có lẽ anh ta chỉ nhất thời hiếu kỳ đối với cô, có lẽ vì trước giờ anh gặp toàn mỹ nữ thuộc xã hội thượng lưu, nên tạm thời có chút hứng thú với cháo trắng rau dưa, nhưng cô với anh không cùng chung một thế giới, một ngày nào đó anh phải về với thế giới của anh, còn cô vĩnh viễn không thể đặt chân đến thế giới đó, cho nên tình yêu mới manh nha, cô nhất định phải đem nó bóp chết từ trong trứng nước.

Điềm Điềm sợ Mạnh Tử Long đối xử tốt với cô chỉ là cảm giác mới mẻ nhất thời, sợ tình cảm dịu dàng của anh làm rung động, thật sự sợ một ngày cô bị thương tích đầy mình, mà anh ta lại cười nói với cô tất cả chỉ là trò chơi.

Bất kể những chuyện xảy ra mấy ngày qua là vì lý do gì, bất kể anh ta có lý do gì để đặc biệt đối xử với cô, cô nghĩ mình phải nghiêm túc hoàn thành việc cô cần làm.

Cà phê rất đắng, nhưng trong lòng Điềm Điềm dần dần bình tĩnh lại, trên thế giới xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đã có duyên số định sẵn, tất cả chuyện này dù không bình thường cũng đã xảy ra rồi, vậy thì phải hướng tới phía trước thôi.

Bánh rất ngọt nhưng không ngấy, mùi vị trơn bóng theo khoang miệng Điềm Điềm trôi xuống cổ họng, tất cả chuyện trên thế gian này đều giống như thức ăn đi vào thực quản một cách tự nhiên, chúng ta chỉ là đi lại trên quỹ đạo trước mặt, hướng mình mà đi tới, nếu có một ngày gặp nhau, chuyện phải làm có lẽ chỉ là đơn giản cho nhau một cái ôm mà thôi.

51. Chương 51: Vợ Bạn Không Thể Đoạt, Chẳng Lẽ Cậu Không Biết?

Editor: jubbie

Nhà hàng Pháp kia thật sự nấu rất ngon.

Tôi giới thiệu nhất định là không tệ.

Mạnh Tử Long sánh vai với Triệu Quan Lân vừa đi vừa bàn về các món ăn Pháp ở bữa trưa.

Tổng giám đốc, anh đã quay lại. Thấy cánh cửa gỗ được mở ra, Diễm Diễm vội vàng lễ phép đứng lên chào hỏi Mạnh Tử Long.

Tầm mắt Mạnh Tử Long hướng đến người đang đứng phía sau, Triệu Quan Lân, nhưng Diễm Diễm không một chút biểu hiện kinh ngạc, cô đã đoán được Mạnh Tử Long nhất định đi ăn cơm với người được gọi là Triệu Quan Lân này.

Nhưng ngược với phản ứng của Diễm Diễm, Triệu Quan Lân kinh ngạc trợn to hai mắt, Diễm Diễm, cô ngồi ở đây làm việc sao? Thật ra thì Triệu Quan Lân cũng không dám tin tưởng vào mắt mình, Mạnh Tử Long tại sao lại giấu một cô gái trong phòng làm việc.

Cậu không cần phải kinh ngạc như vậy, cô ấy đúng là làm việc ở đây. Mạnh Tử Long nhìn con mắt Triệu Quan Lân sắp rơi ra ngoài, vẻ mặt kinh ngạc, tay chỉ chỗ trả lời câu hỏi của cậu ta.

Nhưng... Triệu Quan Lân chuyển ánh mắt đang nhìn trên người Diễm Diễm lên trên người Mạnh Tử Long, Nhưng... cô ấy sao ngồi cùng phòng làm việc với cậu?

Cô ấy là thư ký riêng của tôi. Mạnh Tử Long cảm thấy mình không cần giải thích, anh đã an bài cho cô ngồi ở đây làm việc tất cả là vì quyền lợi của anh, không cho phép bất cứ kẻ nào nhúng tay vào.

Triệu Quan Lân còn muốn nói gì đó, nhưng Mạnh Tử Long đã bước đến chỗ Diễm Diễm, đứng trước mặt cô nhìn chăm chú, dịu dàng hỏi, Ăn cơm xong rồi sao? Giọng nói này với giọng nói vừa trả lời, Triệu Quan Lân cảm tưởng như của hai người hoàn toàn khác nhau.

Ăn rồi, tổng giám đốc có việc gì cần giao phó sao? Chỉ cần Mạnh Tử Long nói chuyện dịu dàng là Diễm Diễm cảm thấy không thoải mái, giống như rất nhiều con kiến đang bò nhộn nhạo, cảm giác ngứa lan tới trái tim.

Đi pha... Mạnh Tử Long muốn kêu cô đi pha cà phê, nhưng nhớ lại buổi sáng cô pha cà phê rất khó uống, bây giờ trong dạ dày anh còn đang sôi trào, vội vàng rút lại lời nói, Không có gì, em làm việc của mình đi.

Làm việc của mình? Tôi làm gì có việc gì để làm? Chẳng lẽ muốn xem những thứ tiếng Anh như giun này, hay là đọc sách như là quản lý gì đó.

A, biết rồi. Mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng ngoài miệng Diễm vẫn ngoan ngoãn trả lời, thuận tay lật cuốn sách tiếng Anh bên cạnh, vùi đầu vào đó.

Nhìn Diễm Diễm miệng mếu máo vẻ mặt đáng yêu, Triệu Quan Lân không có cách nào dời mắt.

Mạnh Tử Long nhìn theo ánh mắt Triệu Quan Lân, phát hiện cậu ta đang chăm chú nhìn Diễm Diễm.

Thế nào, cậu thật sự có hứng thú với nhân viên của tôi?

Nếu Tổng giám đốc Mạnh không ngại, tôi thật là đang có ý với nhân viên của cậu. Triệu Quan Lân thẳng thắn, mặc dù ai sáng suốt đều có thể nhìn thấy Mạnh Tử Long đối với Diễm Diễm có chút đặc biệt, nhưng hai người cũng chưa xác lập mối quan hệ, không phải anh cũng có cơ hội sao.

Tôi có ngại. Không hề do dự Mạnh Tử Long thốt ra ba tiếng này, Vợ bạn không thể đoạt, chẳng lẽ cậu không biết?

Tôi dĩ nhiên biết, chỉ là bây giờ cô ấy không phải vợ cậu, sao mà nói như vậy được, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cậu, người anh em tốt. Triệu Quan Lân nâng tay vỗ vỗ vai Mạnh Tử Long.

Vậy tôi sẽ chờ xem cậu ra tay. Bất kể là kẻ nào, bất luận là chuyện gì, Mạnh Tử Long tin tưởng không có cách gì có thể cướp đi Diễm Diễm bên cạnh anh.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, Diễm Diễm đương nhiên không thể không hiểu ý tứ trong lời nói của bọn họ, nhưng cô muốn giả bộ điếc, ta cái gì cũng không nghe thấy, ta cái gì cũng không biết, Diễm Diễm đem đầu mình hung hăng chôn vào trong cuốn sách, mong có thể ngăn cách âm thanh đang truyền đến.

52. Chương 52: Để Cho Tôi Đắm Chìm Một Lần Thôi

Editor: jubbie

Mặc dù mới chớm thu, nhưng bắt đầu có chút lạnh, xế chiều gió thổi lạnh căm.

Diễm Diễm hoảng hốt cả buổi chiều nên không có tinh thần, càng không dám ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Long, không biết thế nào lại ngủ thiếp trên bàn làm việc.

Mạnh Tử Long duỗi lưng nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, nhìn về phía Diễm Diễm phát hiện cô nàng nằm trên bàn làm việc không nhúc nhích, không phải đã ngủ thiếp đi rồi đó chứ, may là trong phòng làm việc có mở điều hòa nên không đến nỗi bị cảm lạnh.

Anh đến đứng trước mặt Diễm Diễm, lông mi cô rất dài trên mí mắt, phía dưới mắt có chút quầng thâm, chắc là ngủ trễ hoặc là do công việc cực nhọc, da cô rất trắng, dù đứng gần quan sát cũng không thấy lỗ chân lông, lông mi hơi rung, chắc là nằm mơ thấy chuyện gì đó thú vị, khóe miệng hơi cong lên, xem ra giấc mơ không tệ đây.

Mạnh Tử Long muốn đánh thức cô dậy, nhưng cắt đứt suy nghĩ đó, chỉ cởi áo khoác đắp lên người cô, động tác nhẹ nhàng như là sợ không cẩn thận sẽ quấy rầy giấc mơ của cô, không biết trong giấc mơ của cô có anh không.

Diễm Diễm cảm thấy ấm áp trên vai, miệng phát ra tiếng ưm a, có lẽ là quá mệt, cô ngo ngoay người muốn tìm một tư thế thoải mái nhưng vẫn không mở mắt.

Nhìn nét mặt Diễm Diễm đang ngủ với cái miệng nhỏ nhắn hơi cong lên, Mạnh Tử Long thật muốn cúi xuống lưu lại dấu ấn lên môi cô.

Anh cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cô, muốn như vậy cả đời nhìn cô, nhìn cô cảm giác thật bình an, nhìn cô cảm giác làm việc cả ngày mệt mỏi có thể biến mất, tĩnh lặng nhìn cô thật đẹp, đẹp đến mức động lòng người, đẹp như các vì sao trên trời, gần ngay trước mắt nhưng cũng xa xôi, đưa tay muốn với mà không chạm đến được.

Trời ngoài cửa sổ đầy mây, anh bắt đầu nhớ đến em... Bài hát yêu thích của Diễm Diễm, tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên tiếng ca bi thương của Lưu Đức Hoa.

Nghe tiếng chuông điện thoại di động Diễm Diễm chợt mở mắt, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng trên ghế, cố gắng đưa mắt kiểm tra điện thoại di động, sau đó dừng mắt ở chân bàn, Ôi, mẹ, có chuyện gì? Đáng chết tự nhiên ngủ quên trong phòng làm việc.

Diễm Diễm, con hôm nay sao còn chưa về nhà, muốn làm thêm giờ sao? Thư Uyển làm xong cơm tối, nhìn thấy trời đã tối mà Diễm Diễm vẫn chưa về, không khỏi có chút lo lắng, liền gọi điện thoại hỏi xem tình hình thế nào.

Mẹ, con sơ ý ngủ quên trong phòng làm việc, bây giờ con lập tức đi về.

Diễm Diễm cúp điện thoại, cầm túi xách bên cạnh đứng lên, cảm thấy trên vai có cái gì đó rơi xuống, cúi đầu nhìn thấy một áo khoác nằm trên mặt đất, áo khoác này không phải của anh ta sao.

Nhìn quanh phòng làm việc tìm bóng dáng người kia, khi nhìn về ghế sa lon đúng lúc chạm phải ánh mắt phóng ra tia lửa điện của anh ta.

Tại sao anh vẫn còn ở đây? Điềm Điềm nhặt áo khoác dưới đất, kinh ngạc nhìn Mạnh Tử Long.

Em tỉnh rồi à? Anh nói rất nhỏ, hình như sợ quấy rầy tâm tư người nào đó.

Ừ, cảm ơn áo khoác của anh. Điềm Điềm đem áo khoác trên tay trả lại cho Mạnh Tử Long.

Nhìn ánh mắt nhìn của anh khi ngồi trên ghế sa lon, Điềm Điềm hiểu rõ anh đang đợi cô, Điềm Điềm cảm thấy một luồng khí ấm áp chảy qua tim, sống mũi hơi cay cay, lại còn run động như muốn khóc, chung quy là vì cảm động.

Tôi đưa em về. Mạnh Tử Long cầm lấy áo khoác trên tay Điềm Điềm mặc vào, rất tự nhiên nắm tay Điềm Điềm dắt đi, lòng bàn tay tràn đầy ấm áp.

Lần này cô không giãy giụa, mà ngoan ngoãn để bàn tay anh bao quanh bàn tay nhỏ bé của cô, cô muốn mình buông thả một lần, cảm giác này quá mức ấm áp, cô không thể buông, cô muốn đắm chìm.

Dù biết giữa hai người ngăn cách thiên sơn vạn thủy, nhưng xin cho cô được đắm chìm trong sự ấm áp này, cứ như vậy một lần, chỉ một lần là tốt rồi.

53. Chương 53: Dưới Ánh Đèn Mờ

Editor: jubbie

Mạnh Tử Long giờ tay kéo cổ áo Điềm Điềm lên, Cúi chùng bị lạnh, tôi nhìn em đi vào.

Động tác dịu dàng tao nhã, ánh mắt ấy sao mà đưa tình đắm đuối, Điềm Điềm có thể nghe rõ trái tim mình đập mạnh và nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Bái bai. Điềm Điềm vẫy tay với anh, xoay người đi về hướng cầu thang.

Dưới ánh đèn mờ, Mạnh Tử Long nhìn bóng lưng Điềm Điềm dần đi xa vào các tầng lầu cũ nát.

Cái khoảng không gian này sớm đã không còn người nào cư ngụ, các phòng xung quanh mọi người cũng đã bỏ đi, chỉ còn lại vài cụ già tiếp tục ở lại chờ cho đến khi mình về với trời đất.

Bóng lưng Điềm Điềm đi xa để lại cho anh nhiều tâm tình, cô đã chịu nhiều cực khổ hai mươi năm qua, Điềm Điềm. Anh bỗng gọi tên cô trước khi Điềm Điềm sắp biến mất trong tầm mắt, không biết là tại sao, có lẽ chỉ đơn thuần muốn gọi tên cô thôi.

Điềm Điềm xoay người, dưới ánh đèn mờ, nhìn về phía người đàn ông anh tuần đứng nghiêm nghị cạnh chiếc xe, Chuyện gì?

A, không có gì, nghỉ ngơi sớm một chút. Thật ra anh cũng không có gì muốn nói, chỉ là đột nhiên không nỡ để cô đi xa, đột nhiên muốn thu bóng hình cô trong tầm mắt mình mãi mãi.

Lái xe cẩn thận một chút. Điềm Điềm cười, dù dưới ánh đèn ngoài hiên tối mù mù, nhưng Mạnh Tử Long vẫn thấy cô cười vô cùng đẹp.

Loại cảm giác này thật ấm áp thật hạnh phúc, Điềm Điềm đột nhiên cảm thấy có người bên cạnh quan tâm mình cũng không tồi, có lẽ tôi nên in hình cũng như cho chúng ta một cơ hội.

Cửa sắt cũ kỹ phát ra tiếng ken két, Thư Uyển từ cửa sổ nhìn ra thấy xe hơi và một thanh niên mặc âu phục đưa cô về, Điềm Điềm, cậu kia mới đưa con về à?

Thật ra Thư Uyển muốn hỏi đó có phải là bạn trai cô không, nhưng lại nuốt vào mấy lời muốn nói này.

Điềm Điềm vừa cởi giày vừa trả lời Thư Uyển, A, anh ấy là sếp của con, thấy con là con gái mà đi về trễ sợ không an toàn nên anh ta đưa con về, mẹ ăn cơm chưa?

Sếp của con tốt quá. Nhìn ánh mắt hoảng hốt của Diễm Diễm, Thư Uyển biết ngay là cô nói dối, nhưng dù sao cũng đã lớn rồi, có một số việc không tiện hỏi nhiều, Mẹ còn chưa ăn, đợi con về ăn chung.

Mẹ, từ nay về sau nếu con về trễ mẹ cũng không cần chờ con về ăn cơm.

Thư Uyển nhận thấy Diễm Diễm đã thay đổi, trước kia khi hết giờ làm về nhà thích lôi kéo bà nói đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng sau khi đổi công việc ở siêu thị thì cả người lúc nào cũng hoảng hốt, giống như có tâm sự, tâm tình luôn bất định.

A, tốt, vậy chúng ta đi ăn cơm. Diễm Diễm kéo tay Thư Uyển qua ngồi bên cạnh bàn ăn, Mẹ ăn trước đi, con bưng đồ ăn ra.

Được ăn các món do chính tay Thư Uyển làm, Diễm Diễm cảm giác một ngày trôi qua thật hạnh phúc, Mẹ, tài nấu nướng của mẹ càng ngày càng ngon.

Thích thì ăn nhiều chút đi. Thư Uyển cầm đũa gấp đồ ăn bỏ vào chén Diễm Diễm.

Đối với tình yêu có lẽ em không đủ tự tin, em vẫn nghĩ mình không xứng với anh, nhưng đã quên đi tấm lòng của anh, quên mất nỗi đau của anh, em ích kỷ như vậy muốn có nhưng lại sợ trả giá.

Tha thứ cho em bị động, tha thứ cho em mềm yếu, cũng chỉ vì em sợ bị thương, sợ lúc em yêu anh thật thì anh sẽ tàn nhẫn nói với em tất cả chỉ là trò chơi, mà anh chính là người làm chủ trò chơi này, còn em chỉ là diễn viên trong trò chơi đó mà thôi.

54. Chương 54: Chín Giờ Sáng Mai Sân Bay Quốc Tế

Editor: jubbie

Bạn có tin nhắn, bạn có tin nhắn. Điện thoại di động phát ra âm thanh non nớt của trẻ con, báo Diễm Diễm có tin nhắn.

Cô xoay người, từ trong chăn mở điện thoại ra xem, ‘Tôi về nhà rồi.’

Là của Mạnh Tử Long gửi, chỉ viết bốn chữ đơn giản, nhưng Diễm Diễm lại cảm thấy thật ấm áp, thật dịu dàng.

Đây chính cảm giác được coi trọng, được che chở.

Diễm Diễm không trả lời tin nhắn, lật người ngủ tiếp.

Đang lúc mơ mơ màng màng lại có tin nhắn, cũng vẫn do Mạnh Tử Long gửi, ‘Chín giờ sáng mai mang hành lý đến gặp ở sân bay quốc tế.’

Vốn đang đắm chìm trong giấc ngủ, Diễm Diễm đọc tin nhắn trên màn hình di động, lập tức là mở to hai mắt, sân bay quốc tế? Đi làm gì? Anh ta phải ra nước ngoài sao? Nhưng đi công tác không phải nên mang theo thư ký ư, dẫn mình theo không hiểu có ích gì.

Tuy cảm thấy u mê, nhưng lời sếp chính là lệnh, ngoại trừ ngoan ngoãn nghe theo hình như là không có lựa chọn nào khác.

A, hành lý của mình, Diễm Diễm từ trên giường bật dậy, muốn chết, lúc này mới cho cô biết phải đi nước ngoài, cô còn chưa chuẩn bị gì cả, muốn chết, thật sự là muốn chết mà.

Diễm Diễm lăn lông lốc trên giường bò ra sửa soạn hành lý.

Sáng hôm sau, Thư Uyển gõ cửa phòng Diễm Diễm, Diễm Diễm, hôm nay không cần đi làm ư, sao vẫn chưa ra khỏi giường?

Đi làm? Đi làm? Diễm Diễm nghe Thư Uyển đang nói ngoài cửa, sân bay chín giờ, hét lên một tiếng, Diễm Diễm đã mở cửa phòng đứng trước mặt Thư Uyển, Mẹ, bây giờ là mấy giờ rồi. Nếu như đến trễ nhất định sẽ bị tên kia cắt thành tám khúc.

Bảy giờ rưỡi.

A, chết rồi, không kịp rồi.

Thư Uyển còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì Diễm Diễm đã biến mất ngay trước mặt bà, chỉ thấy bóng dáng của cô chạy vào phòng tắm.

Diễm Diễm dùng tốc độ đánh răng rửa mặt thay đồ nhanh nhất của mình, may là tối qua đã sửa soạn hành lý bằng không hôm nay nhất định là chết chắc.

Diễm Diễm, con lấy va ly làm gì? Là muốn đi công tác sao?

Mẹ, thời gian không còn kịp rồi, con không thể nghe mẹ nói nữa. Diễm Diễm cầm va ly phóng ra cửa.

Đi đường cẩn thận. Thư Uyển bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bóng lưng Diễm Diễm, nha đầu này lúc nào cũng nôn nôn nóng nóng như vậy, giống như đứa bé chưa lớn vậy.

Bác tài, phiền chú chạy nhanh hơn một chút, Diễm Diễm nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua trong lòng càng thêm sốt ruột.

Tiểu thư, bây giờ là giờ đi làm cao điểm, thật sự không có cách nào, phía trước bị chặn hết rồi.

Kẹt xe, lúc này kẹt xe mới hay chứ, coi như sắp thuận lợi đến sân bay, lại bị kẹt xe ở đây, xem ra không thể nào đến đúng giờ.

Diễm Diễm cầm điện thoại di động lên, thấy Mạnh Tử Long đang gọi đến, cũng không có can đảm nghe điện thoại.

Trời ngoài cửa sổ đầy mây, lòng anh bắt đầu nhớ đến em. Tiếng chuông điện thoại khó chịu vang lên, nhìn chữ Mạnh Tử Long thật to trên màn hình di động trong tay, Diễm Diễm hận không thể làm cho tai mình lập tức bị điếc, nhưng cái nguyện vọng nho nhỏ của cô e là không thực hiện được rồi.

Lấy hết can đảm bấm nút trả lời, A lô.

Em bây giờ đang ở đâu? Thanh âm của đối phương rất dịu dàng.

Em... em bây giờ đang trên đường. Còn anh thì sao?

Tôi đã đến sân bay rồi, em chạy nhanh lên một chút, đến trễ là tôi không đợi em đâu nha. Dứt lời liền cúp điện thoại.

Đã đến sân bay rồi, má ơi, anh không cần tích cực vậy chứ, Diễm Diễm thò đầu ra ngoài cửa xe nhìn, còn cách điểm đến không bao xa.

55. Chương 55: Cầm Hận

Editor: jubbie

Ở sảnh sân bay rộng lớn, mọi người có thể thấy một cô gái kéo va ly nhìn đảo dác xung quanh, mặc dù đã trễ một tiếng đồng hồ, nhưng hình như cô có chút không cam tâm tìm kiếm người đàn ông kia.

Em đang tìm anh sao? Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Cô lập tức xoay người, thấy được gương mặt quen thuộc, nhỏ nhẹ chạy đến bên anh ta, Ngại quá, thật ngại quá, em tới trễ. Vừa xin lỗi vừa thở hổn hển.

Khuôn mặt người đàn ông không có chút biểu hiện nào, giống như muốn dùng hơi thở làm đông cứng cô ta.

Nhìn nét mặt Mạnh Tử Long, Diễm Diễm mới nhớ ra nhất định là anh ta rất tức giận, cô tới trễ vậy chắc là hại anh ta không thể lên máy bay rồi, tự trách, tràn đầy tự trách, Thật xin lỗi, em không phải cố ý, em. . . Chẳng lẽ phải nói thật lý do đi trễ là ngủ quên sao, lý do này hình như không nói được.

Em cái gì? Mạnh Tử Long từ từ mở miệng, trong giọng nói vẫn thấy tỏa ra khí nóng ngất trời.

Em... em... em thật sự là không cố ý. Diễm Diễm mau nước mắt, gấp người 90 độ trước Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long vươn tay đỡ Diễm Diễm dậy, trên mặt đầy mồ hôi, anh lấy khăn giấy giúp cô lau mồ hôi trên mặt, Khấn trương như vậy làm gì, anh còn chưa đi mà.

Anh đang đợi em sao? Mặc dù không quen để đàn ông lau mồ hôi mình, nhưng Diễm Diễm không phản kháng, động tác của anh rất êm ái, cô cũng không cảm thấy có gì đáng ghét.

Xi. Mạnh Tử Long rốt cuộc không nhịn được cười thành tiếng.

Anh cười cái gì? Trên mặt em dính gì sao? Diễm Diễm nhìn nét mặt đột nhiên thay đổi của người đàn ông trước mặt nhất thời không phản ứng kịp.

Diễm Diễm, em thật đáng yêu.

Thế này là thế nào, thật sự không giải thích được, cái này liên can gì đến đáng yêu hay không đáng yêu, mới vừa rồi còn muốn ăn tươi nuốt sống cô, thế mà thoát cái lại như một người khác, nếu như không phải anh gọi Diễm Diễm thì cô không biết có phải mình nhận nhầm người hay không.

Đi, chúng ta đi làm thủ tục. Mạnh Tử Long kéo tay Diễm Diễm.

Thật ngại quá, em ngủ quên, cho nên mới trễ. Mặc dù Mạnh Tử Long không tức giận với cô là tốt rồi, nhưng Diễm Diễm trong lòng vẫn băn khoăn, để cho sếp phải chờ mình, còn làm lỡ chuyến bay của anh ta.

Đột nhiên Mạnh Tử Long có cảm giác tội lỗi, anh có nên lừa gạt cô không, nhìn vẻ mặt của cô mà lòng anh chợt đau, Mạnh Tử Long nhận ra có lẽ mình đã sai, Thật ra người nên nói xin lỗi là anh.

À? Diễm Diễm trợn to mắt nhìn Mạnh Tử Long, rõ ràng là cô đến trễ sao anh lại xin lỗi cô.

Vì em không đến trễ, là do anh cố tình nói thời gian bay sớm.

A... Anh... Anh đùa giỡn với em... Về mặt vừa rồi đều là gạt em... Anh... Diễm Diễm tức giận đến nổi cả khuôn mặt cũng vằn vẹo, cô gấp gấp chạy tới như vậy, kết quả là do anh gạt cô, anh xem cô là cái gì, làm hề cho anh tùy tiện giỡn chơi cho vui sao.

Diễm Diễm muốn rút tay khỏi lòng bàn tay anh, nhưng tay anh nắm chặt hơn, Diễm Diễm, không nên tức giận, anh sai rồi.

Diễm Diễm nghiêm mặt cắn hờn bước đi, không muốn nói với anh câu nào nữa.

56. Chương 56: Chính Là Không Muốn Để Ý Tới Anh

Editor: jubbie

Máy bay từ từ cất cánh, Diễm Diễm cảm thấy cả người lơ lửng như không trọng lượng, lỗ tai bắt đầu ong ong, chưa từng đi máy bay, Diễm Diễm bắt đầu cảm thấy sợ.

Cô len lén nhìn Mạnh Tử Long ngồi bên cạnh, phát hiện anh ta điềm tĩnh lướt máy tính bảng, chắc là đang xem tài liệu cho chuyến công tác, trước khi lên máy bay cô còn chiến tranh lạnh với anh ta, nếu bây giờ mà chủ động bắt chuyện trước thì chính là mất khí phách của cô.

Diễm Diễm nắm chặt túi quần mình, muốn làm tan cảm giác vừa sợ hãi vừa khấn trương, nhưng động tác này hình như không có tác dụng, lỗ tai vẫn ong ong, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Vô duyên vô cớ kêu mình xuất ngoại, không hiểu sao lại nói gặt thời gian bay, không biết tại sao lại đối mình, bây giờ mình sợ muốn chết mà anh ta lại nhàn nhã ngồi xem máy tính, chẳng lẽ anh ta không biết người ta là lần đầu tiên đi máy bay ư, chẳng lẽ anh không biết mình sẽ sợ sao?

Điềm Điềm thăm mắng Mạnh Tử Long trong lòng, lẳng lặng khinh thường anh ta trong đầu.

Thế nào? Không phải anh rất đẹp trai sao? Em nhìn lên anh, thật ra thì em có thể quang minh chính đại nhìn anh, anh sẽ không để ý đâu. Mạnh Tử Long vô lại nói, mắt còn nhìn chăm chăm vào máy tính bảng, cũng không ngẩng đầu nhìn Điềm Điềm.

Mắt không nhìn người cùng nói chuyện, người này thật thất lễ mà, nhìn lên anh, ai thèm nhìn lên anh, tôi đây ngắm trai đẹp vô số không biết bao nhiêu mà kể, anh là cái thá gì chứ, cho anh ba phần màu sắc là muốn mở phường nhuộm sao, trong mắt Điềm Điềm này, anh căn bản không bằng ngón út của người khác, còn tự mình đẹp trai, có phải hôm nay ra đường quên soi gương không, cả người Điềm Điềm đang khó chịu nên lười trả lời, dứt khoát dựa lưng vào ghế nhắm hai mắt lại.

Thế nào? Không thoải mái sao? Mạnh Tử Long nghe tiếng động của Điềm Điềm, nhận ra cô không nói gì, ánh mắt chuyển từ máy tính bảng lên người Điềm Điềm.

Rõ ràng là không thoải mái, chẳng lẽ không nhìn thấy sao mà còn hỏi, chẳng lẽ hôm nay ra khỏi cửa không những quên soi gương mà còn quên con mắt ở nhà sao?

Nhìn chân mày Điềm Điềm nhíu lại, Mạnh Tử Long biết chắc là cô đang khó chịu, hẳn là lần đầu tiên đi máy bay rồi, Có phải lỗi tại ông ông khó chịu không?

Tôi chính là không để ý đến anh, đang khó chịu cũng không thèm để ý đến anh, đây chính là xem thường tôi mà, tôi khó chịu thì anh hả hê lắm, tôi không cần anh quan tâm, cho tôi khó chịu chết luôn đi, dù sao anh cũng sẽ không đau lòng.

Nhai kẹo cao su đi, sẽ khá hơn một chút. Mạnh Tử Long không biết lấy từ đâu một thanh kẹo cao su, rút ra một tép đưa đến trước mặt Điềm Điềm.

Dù Điềm Điềm không muốn để ý đến anh ta chút nào, nhưng ngẫm lại, chẳng phải đây là lấy lỗi lầm của người khác mà trừng phạt mình sao, như vậy cũng không có lợi, mở mắt, vụt sáng vụt sáng, cầm lấy tép kẹo cao su trong tay anh ta bỏ vào miệng mình nhai.

Khó chịu thì ngủ một giấc đi. Mạnh Tử Long ôm eo Điềm Điềm muốn ôm cô vào lòng, nhưng Điềm Điềm lập tức tránh ra.

Tay lúng túng giữa không trung, trên mặt cười cười, Là dựa vào ghế ngủ đi, khi nào đến thì anh gọi em. Tay lại lần nữa để xuống, tầm mắt lại dán chặt vào máy tính bảng.

Điềm Điềm nhai kẹo cao su cảm thấy đầu không còn đau, mí mắt dần dần sụp xuống, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

57. Chương 57: Thích Trêu Chọc Lắm Sao?

Editor: jubbie

Điềm Điềm cảm giác đầu nặng nề, vô thức quay qua tựa vào người bên cạnh, cảm giác mềm mại, ấm áp, chuyển thân người thấp xuống, đổi tư thế cho thoải mái tiếp tục ngủ.

Mạnh Tử Long quay đầu nhìn Điềm Điềm đang tựa vào vai anh ngủ ngon lành, khẽ lấy tay nhẹ nhàng vén lọn tóc rơi trên trán cô, chăm chú ngắm nhìn cô ngủ say, kể từ lúc gặp cô anh đã vô số lần ảo tưởng mỗi sáng thức dậy được ngắm cô nằm ngủ say bên cạnh mình.

Chắc là do quá gần, Mạnh Tử Long có thể nghe được tiếng cô thở đều đặn nhẹ nhàng, xem ra cô ngủ không tệ, chắc là không còn tức giận chuyện hồi nãy, vốn dĩ chỉ muốn đùa giỡn với cô một chút, anh không ngờ lại chọc cô tức giận đến như vậy.

Điềm Điềm, em biết không, lần đầu tiên gặp em, anh đã bị ánh mắt sâu thẳm của em khóa lại rồi, anh biết ngay lúc đó là cả đời này không thể nào quên được em, Điềm Điềm, anh thích em. Mạnh Tử Long nhìn gương mặt đang ngủ của Điềm Điềm thản nhiên nói.

Có lẽ em không nghe thấy, có lẽ em bây giờ còn chưa đem lòng yêu anh, nhưng một ngày nào đó anh sẽ làm cho em yêu anh, Điềm Điềm, nhất định kiếp này em chỉ có thể là người của anh, cho dù là ai cũng không thể đoạt em bên cạnh anh mang đi xa.

Nhanh chóng bấm phím chụp hình trong di động, lưu lại gương mặt cô mãi mãi trên màn hình điện thoại.

Thời gian bay cũng không lâu, chỉ mất mấy tiếng máy bay đã bay lượn trên không phận Hong Kong, bầu trời Hong Kong bao la thật đẹp, màu xanh nhàn nhạt, mây nhàn nhạt trôi, làm cho người ta cảm giác thật ấm áp, dù đang ở đất khách nhưng lại không có cảm giác lạ lẫm.

Điềm Điềm, đến rồi. Mạnh Tử Long dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng gọi Điềm Điềm, Máy bay đến rồi, tỉnh dậy đi.

Ủ... Buồn ngủ quá à. Điềm Điềm không muốn mở hai mắt, không ý thức đầu mình đang tựa vào vai Mạnh Tử Long, Cho ngủ thêm lát nữa đi.

Tối qua vì bị thông báo đi công tác đột xuất, trong lòng khẩn trương làm hại cô cả buổi tối không thể nào ngủ ngon, vừa rồi vất vả lắm mới ngủ được một giấc cho nên bây giờ không muốn thức dậy.

Điềm Điềm, xuống máy bay trước rồi ngủ tiếp có được không? Mạnh Tử Long kiên nhẫn nói, anh chưa bao giờ kiên nhẫn với cô gái nào như vậy.

Đừng ồn ào, tôi còn muốn ngủ. Điềm Điềm quay đầu qua bên kia tiếp tục ngáy khò khò.

Nhìn mọi người đang lục đục xuống máy bay, thế nhưng cô nàng heo lười này lại còn muốn ngủ, Mạnh Tử Long liền chụp tay qua bế người cô lên.

Cảm thấy cơ thể bay lên không Điềm Điềm mở to hai mắt, vừa ngay sát ánh mắt Mạnh Tử Long đang nhìn cô, mình tại sao lại ở trong lồng ngực của anh ta, Này, ôm xong chưa? Còn không mau bỏ em xuống. Cũng may là mình tỉnh lại, vừa lúc trên máy bay không còn ai, nếu không cái anh này chắc là đem vứt mình đi rồi.

Chịu tỉnh rồi hả? Mạnh Tử Long xiết chặt cánh tay bế Điềm Điềm sát vào ngực một chút.

Này, đồ háo sắc này còn không mau bỏ em xuống. Điềm Điềm giùng giởng tụt khỏi người anh ta, nhưng không may là anh ta ôm quá chặt, chỉ nội sức mạnh thôi là căn bản cũng không có cách nào thoát khỏi lồng ngực đáng chết kia.

Háo sắc? Được rồi, vậy anh cứ tiếp tục háo sắc mà xuống máy bay. Mạnh Tử Long dứt khoát bế cô đi về phía cửa máy bay.

Này, dừng lại, dừng lại, em muốn xuống. chân Điềm Điềm đá lung tung giữa không trung, cố hết sức thoát ra khỏi lồng ngực anh ta.

Nhưng Mạnh Tử Long làm như không nghe thấy lời cô nói, tiếp tục bước đi, nhìn thấy cảnh này vẫn tiếp diễn đến trước cửa máy bay, nhưng Điềm Điềm vẫn không thể thoát khỏi lồng ngực anh ta, chỉ có thể tuân theo, Điềm Điềm cắn răng nhắm mắt, chuyện mất mặt vậy tốt nhất là không nhìn thấy.

Đúng lúc Điềm Điềm chuẩn bị đóng băng lại phát hiện chân mình chạm đất, mở mắt thấy Mạnh Tử Long đối diện làm tư thế xin mời.

Trêu chọc như vậy thích lắm sao? Điềm Điềm hung hăng chà chà chân xuống sàn máy bay.

58. Chương 58: Anh Sẽ Không Bao Giờ Xa Em

Editor: jubbie

Điềm Điềm giậm dừng dừng bước ra khỏi sân bay, nhìn con đường xa lạ trước mặt, quay đầu lại nhìn Mạnh Tử Long mới phát hiện anh không còn trong tầm mắt mình nữa, quay người 180 độ kiểm bóng dáng anh ta, nhưng có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhưng lại không thấy anh ta đâu.

Chẳng lẽ mình lạc đường sao, chưa quen phố xá chỗ này, hơn nữa lại không biết anh ta đi đâu, vội vàng lấy di động ra bấm số điện thoại của anh ta, nhưng điện thoại bên kia chỉ có tiếng tút tút, đợi thật lâu cũng không có người bắt máy.

Chưa xuất ngoại bao giờ Điềm Điềm luống cuống cả lên, nhìn thấy một đoàn người tiến tới bên cạnh nhưng lại không có người cô muốn tìm.

Mạnh Tử Long đứng sau một cây cột tại sảnh sân bay, đứng xa xa nhìn bộ dạng lóng ngóng của Điềm Điềm, khóe miệng cong lên, tiểu nha đầu bây giờ biết sốt ruột rồi sao.

Xin hỏi anh có thấy một người đàn ông cao khoảng 1m8, mặc áo sơ mi đen, dáng vẻ tuấn tú hay không? Điềm Điềm khoa tay múa chân, miêu tả Mạnh Tử Long hỏi người qua lại bên cạnh cô.

Nhưng hỏi nhiều người, cũng không ai nhìn thấy người như cô miêu tả, Rốt cuộc anh đi đâu rồi hả, đem vứt tôi một mình nơi này là làm sao? Điềm Điềm ngồi chồm hổm, thật sự không biết phải làm gì.

Lấy điện thoại di động bấm dãy số kia một lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Sợ, thật sự là sợ, Điềm Điềm thật sự sợ hãi, trên người không có tiền, lại không biết anh ta ở khách sạn nào, cô đơn một mình tại chốn xa lạ như vậy, nàng thật là muốn khóc, thật là muốn khóc, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cô không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, ngồi chồm hổm trên đất, đầu gục vào cánh tay khóc hết sức lực, mặc dù biết nước mắt không giải quyết được vấn đề gì, nhưng cô thật muốn khóc, nhớ ngày mẹ bỏ đi, cô cũng khóc như vậy, nước mắt như tức nước vỡ bờ, không thể nào dừng.

Trong đầu Điềm Điềm bắt gặp phát sinh một cảm giác sợ hãi, sợ anh giống như mẹ cô lập tức từ bỏ cuộc sống của cô mà biến mất vào không trung, Mạnh Tử Long, anh rốt cuộc ở nơi nào, ra đây được không, em không giận nữa, anh ra đây được không? Điềm Điềm khóc nức nở nghẹn ngào vừa nhỏ giọng nói.

Thấy dáng vẻ ngồi chồm hổm của Điềm Điềm, Mạnh Tử Long cảm thấy không ổn, vội chạy đến trước mặt cô, cảm thấy một bóng hình cao lớn bao phủ người mình, Điềm Điềm không thêm lau nước mắt, ngẩng phắt lên chăm chú nhìn đàn ông kia.

Khi thấy rõ ràng người trước mặt là Mạnh Tử Long, cả người Điềm Điềm nhào vào trong ngực anh, dùng hết sức lực đâm vào lưng anh, Anh đi đâu vậy? Anh vừa mới đi đâu? Em còn tưởng anh sẽ giống như mẹ bỗng nhiên biến mất khỏi thế giới của em, em thật sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Từng đâm từng đâm vào lưng hắn, nhưng anh lại không cảm thấy đau chút nào, chỉ cảm thấy đau đốn trong lòng.

Điềm Điềm, anh sẽ không xa em, không bao giờ xa em, đừng khóc. Mạnh Tử Long ôm cô thật chặt, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

Có thật không? Anh sẽ không xa em thật sao? Điềm Điềm trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lệ nhìn Mạnh Tử Long, Anh sẽ không xa em thật không?

Mạnh Tử Long lau nước mắt nơi khóe mắt cô, Điềm Điềm, anh sẽ không xa em, không bao giờ xa em.

Ừ. Cô lại vùi đầu vào ngực anh, tay vòng lên hông anh, nước mắt lại không ngừng rơi, nhẹ nhàng nức nở.

Mọi người từ từ tập trung xung quanh, nhưng Mạnh Tử Long lại không hề để ý, ngược lại còn ôm Điềm Điềm chặt hơn, anh biết cô muốn khóc, nên để cô khóc cho thoải mái.

59. Chương 59: Chỉ Cần Ở Cùng Chỗ Với Anh

Editor: jubbie

Điềm Điềm, khóc đủ chưa, khóc nữa mắt sẽ sưng lên đó. Mạnh Tử Long kéo Điềm Điềm ra một chút, nhìn mắt đỏ hoe của cô, đưa tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, Đừng khóc nữa, khóc không đẹp đâu.

Ừ. Điềm Điềm nhẹ gạt đầu, sụt sịt mũi, nụ cười hiện lên gương mặt, khóe miệng cũng cong lên.

Điềm Điềm cười là đáng yêu nhất. Mạnh Tử Long nắm bàn tay nhỏ bé của Điềm Điềm, Điềm Điềm, chúng ta đi thôi.

Đợi chút, áo của anh. Giờ mới ngẩng đầu lên thấy áo sơ mi màu đen của anh toàn nước mắt nước mũi của cô, người chú trọng hình tượng như anh nhất định sẽ để ý, Thật ngại quá, em làm bẩn áo của anh rồi. Điềm Điềm cúi đầu nói xin lỗi, giống như mình phạm rất nhiều tội lỗi, cô sợ anh ta lại trách mắng cô.

Không sao, áo bẩn thì đem giặt là được rồi. Mạnh Tử Long cúi đầu nhìn áo mình dính dính gì đó, nhưng không cảm thấy dơ bẩn chút nào, ngược lại còn cảm giác rất dễ chịu, chỉ cần cô ngừng khóc, chỉ cần cô không đau lòng, cùng lắm là làm bẩn áo như thế này thôi mà.

Nhưng... làm sao tắm ở chỗ này? Điềm Điềm nhìn chung quanh, cũng không thể kêu anh ta cởi trần đứng đây chờ áo khô.

Dĩ nhiên không phải tắm ở đây, về khách sạn tắm. Điềm Điềm, em ngốc thật nha. Mạnh Tử Long búng nhẹ lên trán cô.

Anh làm gì đó? Rất đau nha. Điềm Điềm xoa xoa trán, giả vờ đau đớn.

Nhìn bộ dạng rất đau của cô, Mạnh Tử Long gấp gáp, chỉ là búng yêu thôi mà, sao lại đau chứ, Thật đau lắm hả? Để anh xem. Vừa nói vừa gỡ tay Điềm Điềm ra nhìn lên trán cô.

Nhìn biểu hiện anh gấp gáp như vậy, Điềm Điềm không nhịn được cười thành tiếng, Anh dễ bị lừa quá, em là gạt anh đó. Cô thoát khỏi bàn tay anh, chạy tới trước.

Này, chậm lại một chút, chạy thế lại muốn bị lạc nữa sao. Mạnh Tử Long đuổi theo sau cô.

Nghe anh la vậy, Điềm Điềm lập tức dừng bước, phải ha, ngộ nhờ lại đi lạc nữa thì làm sao, cũng không muốn khóc lần nữa, quay đầu, xoay người, ngoan ngoãn đi tới bên Mạnh Tử Long, dắt tay anh, Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Nhìn nét mặt ngây thơ của cô, Mạnh Tử Long trong lòng càng tăng cảm giác muốn bảo vệ người con gái này, Chúng ta bây giờ về khách sạn, ngày mai dẫn em đi chơi được không?

Anh nói muốn dẫn mình đi chơi? Nhưng không phải lần này là anh đi công tác sao, có thời gian dẫn mình đi chơi ư, Nhưng không phải anh đi làm việc sao? Mặc dù nghĩ đến anh còn phải làm việc trong lòng có hơi thất vọng, nhưng tóm lại công việc là quan trọng, chơi thì lúc nào cũng có thể chơi.

Chỉ bàn chuyện hợp tác thêm một chút, rất đơn giản, trước mắt cũng sắp được rồi, lần này tới đây xác nhận một cái, cho nên không mất nhiều thời gian, có chỗ nào đặc biệt muốn đi thăm quan không? Mạnh Tử Long cảm thấy tay cô hơi lạnh, tay nắm chặt hơn.

Điềm Điềm không quen thuộc Hong Kong, trước đây cũng chưa đi bao giờ, cho nên cũng không quen biết đường xá nơi đây, ngay cả ấn tượng duy nhất cũng chỉ là xem trên mấy phim Hong Kong mà thôi, Đi chỗ nào cũng được. Chỉ cần ở cùng chỗ với anh, lời kế tiếp này bị Điềm Điềm cất vào trong lòng.

Vậy để anh sắp xếp hành trình lần này.

Ừ. Điềm Điềm nhích lại gần Mạnh Tử Long.

60. Chương 60: Ở Chung Một Phòng Không An Toàn

Editor: jubbie

Đứng ở cửa làm gì? Không vào sao? Mạnh Tử Long thấy Diễm Diễm ngơ ngác đứng ở cửa thì nhắc nhở.

Em... em... Lúc này trái tim nhỏ bé của cô đang đập bình ổn liền đập nhanh hơn bình thường, tay dẫu sau lưng không ngừng xoa nắn.

Em... em... em... em cái gì? Còn không mau đi vào? Em tính làm thần giữ cửa hay sao? Mạnh Tử Long nắm một tay Diễm Diễm kéo vào.

Nhưng Diễm Diễm không muốn, dùng tay còn lại hung hăng nắm cánh cửa, Chúng ta ở chung một phòng sao? Trong mắt tràn đầy hoài nghi, còn có chút khấn trương và sợ.

Người ta đều nói đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, mặt dù Diễm Diễm trước kia chưa từng yêu đương, cũng không hiểu rõ đàn ông, nhưng cô bạn tốt Trương Thanh Thanh rất giỏi về phương diện này, lúc học cao trung là mỹ nữ trong trường, được nhiều nam sinh theo đuổi, cô bạn ấy cũng tới lui với nhiều nam sinh, ngoài miệng lúc nào cũng nói ta hiểu rõ đàn ông nhất trên thế giới này.

Thân là bạn tốt của nhau, mặc dù Diễm Diễm không được chào đón như cô bạn mình, nhưng lại học được chút ít kỹ xảo để phòng đàn ông từ miệng cô bạn ấy, điều thứ nhất là ra ngoài ngàn vạn lần không được ở cùng phòng với đàn ông, bằng không 80% là sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Diễm Diễm nghĩ mình trước mắt đang trong tình cảnh nguy hiểm như vậy, nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông trước mặt, mặc dù bây giờ anh ta không mang bộ dạng thú tính muốn phát tác, nhưng lát nữa đóng cửa lại thì đáng vẻ như thế này khó bảo toàn được mà sẽ biến thành hình thù gì, sợ đến lúc đó muốn phản kháng cũng không có đường sống.

Em đứng nhìn anh như vậy làm gì? Chẳng lẽ sợ anh ăn thịt em à? Mạnh Tử Long thấy ánh mắt Diễm Diễm nhìn lên nhìn xuống đánh giá mình, cảm giác tóc gáy dựng hết cả lên, chẳng lẽ trông mình có gì kinh khủng lắm sao, sao cô ấy dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn mình?

Em đúng là sợ bị ăn thịt đó, Diễm Diễm thầm nghĩ trong lòng nhưng lời nói như vậy vạn vạn lần không được nói ra, lỡ như anh ta không có ý nghĩ đó, vậy khác nào mình vẽ đường cho hươu chạy, đến lúc đó sợ mình không tuân mệnh cũng không được, Em... không có ý đó, nhưng chúng ta ở chung phòng thật sao? Diễm Diễm chưa mất hết hy vọng, hỏi một lần nữa.

Không thì thế nào? Mạnh Tử Long dùng tay kéo cả người Diễm Diễm vào phòng, vươn người ra sập cửa.

Diễm Diễm còn chưa kịp phản ứng, thân mình đã bị đè lên cánh cửa.

Anh... muốn làm gì? Đàn ông đúng là suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chưa gì đã muốn hành động sao? Diễm Diễm cảm giác trái tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực, trên mặt càng thêm ửng đỏ.

Đây là lần thứ hai tiếp xúc người đàn ông này gần như vậy, lần trước là trong thang máy, lần này bộ dạng cũng giống như lần trước Diễm Diễm còn khấn trương không thở nổi, suy nghĩ của người đàn ông này luôn làm cho người khác không biết là đang nghĩ gì, Diễm Diễm không biết giây kế tiếp anh ta muốn làm gì, chỉ có thể để mặc cơ thể bị anh đè trên cửa không dám nhúc nhích.

Em nghĩ động tác như vậy là muốn làm gì? Anh nghĩ em cũng phải nói rõ đi. Mạnh Tử Long cười tà mị.

Em... em... em làm sao biết được anh muốn làm gì, em đâu phải con giun bò trong bụng anh chứ. Diễm Diễm nín thở.

Đầu anh ta từ từ cúi xuống, từ từ đến gần, Diễm Diễm vội vàng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn người đàn ông trước mắt có động tác gì.

Lông mi cô run rẩy, đủ để chứng minh bây giờ trong lòng cô khấn trương cỡ nào, nhưng đợi một lúc lâu sau Diễm Diễm cũng không phát hiện anh ta có biểu hiện gì khác thường, chậm rãi mở mắt.

Giây phút cô mở mắt, Mạnh Tử Long buông cô ra phì cười, Anh chọc em thôi, ha ha...

Anh... đi chết đi... Diễm Diễm hận không thể bóp cổ anh ta, bây giờ niềm vui lớn nhất của anh ta là lấy cô ra làm trò đùa.

61. Chương 61: Chỉ Có Một Cái Giường

Editor: jubbie

Này, em hỏi mình ở chung phòng thật sao? Diễm Diễm đi theo sau Mạnh Tử Long, lo lắng nhìn sau lưng anh ta.

Anh không có dư tiền thuê thêm một phòng cho riêng mình em. Mạnh Tử Long ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, lười biếng ngã người ra nằm nghiêng trên ghế.

Không có dư tiền, không nghĩ đường đường tổng giám đốc tập đoàn Long Phỉ lại hẹp hòi như vậy, Quý hẹp hòi. Diễm Diễm không vui nói ra miệng, bắt đầu nhìn quang cảnh xung quanh phòng.

Mở cửa này ra xem một chút, lại đẩy cửa kia ra xem một chút, có nhà bếp, có phòng tắm, ghế gốm nhất là chỉ có một phòng, một giường lớn.

Diễm Diễm dậm dậm hai chân, đứng trên cao nhìn xuống Mạnh Tử Long, Chỗ này chỉ có một phòng, chỉ có một cái giường lớn, vậy em ngủ ở đâu đây?

Còn ngủ ở đâu được nữa, đương nhiên là ngủ trên giường. Mạnh Tử Long trả lời câu hỏi của Diễm Diễm rất tự nhiên, cảm thấy không có gì không ổn ở đây cả.

Anh... em... chúng ta... Diễm Diễm chỉ chính mình, chỉ chỉ Mạnh Tử Long, chẳng lẽ chúng ta cô nam quả nữ mà ngủ chung một giường sao? Sao có thể như vậy được, tôi không phải loại con gái tùy tiện, sao xảy ra chuyện như vậy được, mai mốt ra đường làm sao dám gặp người khác đây.

Diễm Diễm, em đổi cách nói chuyện lấp ba lấp bắp khi nào vậy, chẳng lẽ lười bị đánh rồi sao? Mạnh Tử Long dùng lực kéo tay Diễm Diễm làm cô thuận thể ngã vào ghế sofa, ôm cô vào trong ngực.

Hai người tư thế mập mờ như vậy, mặt Diễm Diễm lập tức đỏ như trái gấc, Anh buông em ra, Diễm Diễm giãy giụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực anh ta, có lẽ do xấu hổ nên giọng nói cũng biến thành nũng nịu.

Anh không buông, anh thích cảm giác ôm em vào lòng. Mạnh Tử Long nói nhẹ nhàng bên tai Diễm Diễm, khiến cô thấy nhột nhột một chút.

Lấy đầu anh ra. Diễm Diễm dùng sức đẩy ngực Mạnh Tử Long ra.

Người đàn ông này bất cứ chỗ nào bất cứ lúc nào đều muốn ăn đậu hủ của mình, ghế gốm là mỗi lần như vậy mình đều không phản kháng được, ghế gốm là mình còn cảm thấy có chút yên bình khi được anh ta ôm vào lồng ngực ấm áp, thậm chí không có khả năng tự kiềm chế, chẳng lẽ mình cứ như vậy hư hỏng sao.

Đối với hành động của Diễm Diễm, Mạnh Tử Long không hề tức giận, ngược lại còn cười nhẹ nhàng nhìn cô, Ngồi máy bay lâu vậy, chắc chắn là đói bụng rồi, anh gọi điện kêu món ăn, em muốn ăn gì? Bởi vì hôm nay đã hơi trễ, hơn nữa ngồi máy bay lâu như vậy chắc cô cũng mệt mỏi, nên anh quyết định ăn tối trong phòng.

Thật ra thì anh cố tình thuê một phòng, anh muốn có cảm giác đơn độc ở chung với cô, thích nhìn gương mặt đỏ ửng đáng yêu của cô khi xấu hổ.

Ừ, món gì cũng được. Diễm Diễm không thuộc hội ăn kiêng, đối với món ăn cũng không chú trọng lắm.

Anh đứng lên buông Diễm Diễm ra, đột nhiên cảm thấy có chút không quen, không có Diễm Diễm trong lồng ngực, cảm giác thân nhiệt như giảm xuống, cảm giác tay cũng lạnh lạnh.

Anh đi xem tài liệu trước, chờ lát nữa ăn tối. Mạnh Tử Long chào Diễm Diễm rồi cầm đồ đi vào phòng làm việc.

Nhìn bóng lưng anh, Diễm Diễm cảm thấy rất ấm áp, cô muốn hoàn toàn nương tựa vào người đàn ông bên cạnh quan tâm cô như vậy.

62. Chương 62: Đùng Nhúc Nhích

Editor: jubbie

Ai vậy? Diễm Diễm đang nằm trên giường, nghe có người nhấn chuông ở cửa.

Tôi đưa bữa tối đến.

A, tối rồi.

Diễm Diễm nhìn người phục vụ mang đồ ăn vào mà choáng váng, bữa tối sao mà phong phú quá vậy, thịt bò bít tết, rượu đỏ, còn có cả nến, đây là muốn trong phòng khách sạn ăn tối dưới ánh nến sao, nhưng mà cùng ăn bữa tối dưới nến với anh ta thế này không khí có phần hơi kỳ quái.

Bữa tối đưa tới rồi. Diễm Diễm nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng làm việc.

Vào đi.

Diễm Diễm đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Mạnh Tử Long đang chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng khiến Diễm Diễm nhìn không rời mắt.

Người ta nói đàn ông lúc làm việc là đẹp trai nhất, quả không sai, bây giờ nhìn Mạnh Tử Long thật bình thần, thật anh tuấn.

Diễm Diễm nhẹ bước chân, sợ quấy rầy anh đang chăm chú làm việc, lảng lảng đi đến bên cạnh anh, yên lặng đứng phía sau.

Mạnh Tử Long đột nhiên xoay người, kéo tay, Diễm Diễm liền ngã ngồi trên hai chân anh ta.

Trên đùi anh ta nhiệt độ rất cao, Diễm Diễm như ngồi phải bàn chông, khó chịu muốn đứng lên.

Đùng nhúc nhích, để anh ôm một lát, ôm một lát thôi. Mạnh Tử Long ngửi mùi thơm trên tóc cô, cả người cô toát ra mùi thơm sữa tắm nhẹ nhẹ.

Trong phòng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng hai người hít thở, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất.

Hai người cứ như vậy ngồi ôm nhau trong phòng, cô gái ngồi trên đùi chàng trai, chàng trai ôm thắt eo cô gái, hình ảnh đó thật hài hòa xinh đẹp.

Đi, ra ngoài ăn cơm thôi. Trong nháy mắt khuôn mặt Mạnh Tử Long tràn đầy nụ cười, dắt tay Diễm Diễm.

Mạnh Tử Long thanh nhã kéo ghế mời Diễm Diễm ngồi, nhẹ nhàng rót đầy ly rượu đỏ giúp cô, động tác tao nhã như một quý ông thật thụ.

Vốn không biết uống rượu nên Diễm Diễm mới uống ba ly đã cảm giác chóng mặt, cả người như bay lượn trên trời.

Em muốn uống rượu, em muốn uống. Diễm Diễm rõ ràng đã say, đứng lên giựt chai rượu trong tay Mạnh Tử Long muốn uống tiếp, người uống say luôn cho rằng mình không say.

Diễm Diễm, em uống say rồi, đừng uống nữa. Mạnh Tử Long để chai rượu xuống, đem Diễm Diễm ôm vào ngực.

Em không có say, ai nói em say, tử lượng của em rất tốt, làm sao có thể dễ dàng say như vậy. Diễm Diễm quơ tay múa mắt khắp nơi, thân thể không ngừng lắc lắc.

Điềm Điềm, em say thật rồi. Mạnh Tử Long dùng sức bế cả người Điềm Điềm lên, Điềm Điềm, chúng ta đi ngủ.

Ngủ? Em không cần ngủ, chúng ta tiếp tục uống, em còn chưa uống đủ mà.

Điềm Điềm đánh vào đầu, vai Mạnh Tử Long, nhưng anh lại không thấy đau, có thể ôm người con gái mình yêu mến khiến anh cảm thấy thật hạnh phúc.

Điềm Điềm không kêu la làm khó nữa, cả người dính xuống giường mềm mại, xoay chuyển cơ thể tìm tư thế thoải mái rồi bắt đầu ngủ say, chỗ thoải mái dĩ nhiên là trong lồng ngực ấm áp kia của Mạnh Tử Long.

Điềm Điềm, em đè lên tay anh rồi. Mạnh Tử Long muốn rút tay mình ra nhưng sợ làm cô giật mình tỉnh giấc.

Bất đắc dĩ đặt một nụ hôn lên trán cô, ôm cô vào ngực, anh nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

63. Chương 63: Không Biết Đàn Ông Ngụy Hiểm Nhất Là Vào Buổi Sáng Sao?

Editor: jubbie

A... Cùng với tiếng thét chói tai, Mạnh Tử Long hoa lệ bị Điềm Điềm đá một cước bay theo đường vòng cung xuống giường, mặt hôn lên đất.

Mạnh Tử Long hoàn toàn tỉnh giấc, cổ chịu đau đứng lên, Sáng sớm thét chói tai cái gì? vừa nói vừa bò lên giường.

Này, anh muốn làm gì? Nhìn Mạnh Tử Long bò lên giường, Điềm Điềm cuộn thật chặt tấm chăn vào người, bộ dạng khấn trương sợ hãi.

Làm gì? Em nói bây giờ anh còn muốn làm gì, dĩ nhiên là tiếp tục ngủ, nếu không thì em nghĩ anh muốn làm gì hả? Mạnh Tử Long bò lên giường, giựt lấy chăn trong tay Điềm Điềm, nhắm mắt ngủ tiếp.

Đây là giường của em, anh đi xuống cho em, trả lại chăn cho em. Điềm Điềm nhào qua muốn giựt lại chăn trên người Mạnh Tử Long, nhưng anh ta quấn chăn quá chặt, cô căn bản là không đủ sức để giựt lại.

Lại hung hăng tung một cước, Mạnh Tử Long cuộn chặt tức thì lăn xuống giường, lần này phát ra tiếng va chạm mãnh liệt, mặc dù lần này có tấm chăn hộ thân nhưng so với lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Điềm Điềm ngồi trên giường cười híp mắt nhìn Mạnh Tử Long đứng lên, chống đối tôi thì sẽ bị kết quả như vậy đây, lần này anh nên biết sai ở đâu rồi đây.

Từ từ, từ từ, ban đầu Mạnh Tử Long lú đầu lên phía bên kia giường, rồi đến cơ thể, sau đó cả người anh ta đứng lên trước mặt Điềm Điềm.

Anh lấy tay xoa trán, té một phát không kêu tiếng nào, nhưng trán lại có cảm giác đau, chắc mai lại bị bầm đen, Điềm Điềm, em muốn mưu sát chồng sao? Mạnh Tử Long đạp một chân lên giường, nhưng nhìn dáng vẻ hung hăng của Điềm Điềm, không thể không lùi lại phía sau.

Giết chồng cái gì, anh cũng không phải chồng em, tại sao lại nói là mưu sát chồng chứ, anh còn không mau giải thích tại sao lại ngủ trên giường em? Điềm Điềm cúi đầu nhìn lại quần áo coi như cũng chỉnh tề, bằng không cô không phải không thể giết người đàn ông trước mặt này.

Không biết hôm qua người nào ôm anh không cho anh đi, bây giờ lại bưng bưng khí thế chất vấn anh vậy ta? Mạnh Tử Long lại nhảy lên giường nằm ngửa, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Mình lười kéo không để cho anh ta đi? Sao có chuyện được, mình sao lại làm chuyện như vậy được, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sao mình không có ấn tượng gì hết vậy, chỉ nhớ hôm qua ăn tối xong hình như có uống chút rượu đỏ, sau đó thì mơ mơ màng màng nên không nhớ được chuyện gì.

Này, anh tỉnh dậy, không được ngủ, mau nói rõ đi. Diễm Diễm đến bên Mạnh Tử Long lay lay tay anh ta. Tốt, vậy bây giờ anh sẽ nói cho em biết. Mạnh Tử Long lật người đè Diễm Diễm xuống.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Diễm Diễm nhắm hai mắt lại, không biết làm thế nào với tình huống mới vừa phát sinh thể này.

Nhìn hàng lông mi run rẩy của cô, Mạnh Tử Long thấy đặc ý, tiểu nha đầu này biểu hiện thật là đặc biệt.

Đợi đến khi thần trí Diễm Diễm quay về, mở mắt nhìn chằm chằm Mạnh Tử Long, Này, anh đè lên người em làm gì?

Diễm Diễm, chẳng lẽ em không biết đàn ông nguy hiểm nhất là vào buổi sáng sao? Mạnh Tử Long từ từ áp môi xuống Diễm Diễm, mắt nhìn rõ ràng sẽ chạm tới được.

Diễm Diễm quay đầu một cái, thật may là bị hoảng hồn nhưng không có gì nguy hiểm, anh ta cũng không được như ý.

Diễm Diễm, em không ngoan hử?

Ngoan, làm gì mà phải ngoan, chẳng lẽ phải ngoan ngoãn để cho anh khi dễ à, tôi không phải người ngu.

Diễm Diễm, anh buồn ngủ quá, đừng nhúc nhích nữa, chúng mình ngủ tiếp nha. Mạnh Tử Long lật người ôm cô vào lòng.

Diễm Diễm đang muốn vùng ra, nhưng nhìn bộ dạng anh ta hình như thật sự là mệt mỏi nên không giãy giụa, ngoan ngoãn để anh ta ôm vào ngực nhắm hai mắt lại.

64. Chương 64: Bọn Họ Cùng Nhau Biến Mất

Editor: jubbie

Anh, anh biết anh Mạnh đi đâu không? Mấy ngày nay không thấy anh ấy đâu.

Mấy ngày nay Hạ Như Vân không gặp Mạnh Tử Long trong công ty, còn cái cô tên Diễm Diễm kia cũng biến mất, khiến người ta không thể không hoài nghi hai người bọn họ đang đi chung với nhau.

Em không biết thì làm sao anh biết được, với lại mấy ngày nay anh không có liên lạc với anh ta. Hạ Vũ lật vỏ quýt trong tay rồi nhét đầy vào miệng, sau đó đưa một miếng tới trước mặt Hạ Như Vân, Muốn ăn không?

Lúc này mà anh còn có tâm tình ăn quýt, em đang sốt ruột muốn chết đây. Hạ Như Vân liếc anh bằng nửa con mắt.

Gấp rút có gì tốt đâu, anh ta là đàn ông thì không mất đi đâu được, em sốt ruột làm gì? Hạ Vũ biết em mình thích Mạnh Tử Long từ nhỏ, chỉ tiếc là nữ hữu ý nam vô tình, cũng khéo léo khuyên em mình nhiều lần, nhưng cô không nghe, nói là chỉ cần cố gắng thì một ngày nào đó có thể làm rung động trái tim anh ta, chuyện yêu đương vĩnh viễn không phải do mình quyết định, không phải muốn là yêu, cũng không phải nói buông là buông được.

Mặc dù nhìn dáng vẻ đáng thương của em mình, làm anh cũng rất đau lòng, nhưng một người là em gái cưng của mình, một người là bạn tốt của mình, Hạ Vũ bị kẹp giữa hai người cũng là tình thế khó xử.

Nhưng mà anh ấy và trợ lý riêng đồng thời biến mất, trong công ty không ai biết hai người họ đi đâu, anh nói hai người bọn họ có phải là đang đi chung với nhau hay không, nếu không làm sao tự nhiên cùng biến mất vậy? Mặc dù Hạ Như Vân rất không muốn thừa nhận, nhưng chuyện xảy ra là sự thật, không muốn tin cũng không được.

Như Vân, em cũng không cần nghỉ nhiều như vậy, cũng không còn sớm nữa, đi ngủ sớm đi. Nhìn em mình vì một người đàn ông không thương mình mà phải đau khổ như vậy, làm anh cũng không thể giúp gì được.

Nhưng mà... Vừa nghĩ tới Mạnh Tử Long đang ở cùng cô gái kia, Hạ Như Vân liền buồn bực, cô gái kia rốt cuộc là ai, tại sao mới tới công ty là có thể ngồi chung phòng làm việc với anh ấy, mình ở bên anh ấy từ nhỏ đến lớn mà cũng không được anh ấy yêu, mình rốt cuộc là có chỗ nào không tốt, rốt cuộc là có chỗ nào không bằng cô gái kia.

Được rồi, anh có việc muốn đi ra ngoài. Hạ Vũ thả trái quýt ra, đứng dậy.

Anh... Hạ Như Vân còn muốn nói gì đó, nhưng Hạ Vũ đã đi ra cửa.

Hạ Như Vân ngồi phịch xuống sofa, cả người như bị mất hết linh hồn, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước, không biết đang nhìn vào cái gì.

Trước kia Mạnh Tử Long cũng có nhiều ngày không đến công ty, nhưng nếu không phải đi công tác thì là đi du lịch, chưa bao giờ giống như lần này, vô cớ mất dạng nhiều ngày như vậy.

Kể từ có cô gái kia xuất hiện, Hạ Như Vân phát hiện ánh mắt anh ấy nhìn mình cũng thay đổi, trước kia mặc dù không thường xuyên nhưng ánh mắt ấy thỉnh thoảng còn nhìn đến bộ dạng mình, sau khi có cô gái kia, mỗi lần cô đến đưa văn kiện, Mạnh Tử Long đều không hề ngẩng đầu lên, không còn cười với cô, trong lòng khổ sở muốn rơi nước mắt, nước mắt cứ như vậy từ khóe mắt rơi xuống trong veo trên sàn nhà phản chiếu ánh sáng.

Nước mắt Hạ Như Vân như lấp đầy bóng mình in dưới sàn, bây giờ ta xấu xí lắm phải không, ngay cả người cũng muốn cười nhạo ta phải không, nhìn nước mắt trong cái bóng, Hạ Như Vân giơ chân lên đập xuống, không phải ta rất buồn cười sao, ta không cho người cười nhạo ta.

65. Chương 65: Chỉ Là Một Cái Liếc Mắt, Có Thể Bước Vào Lòng Anh

Editor: jubbie

Đàn ông đều thích ra ngoài buổi tối, dĩ nhiên Hạ Vũ và Triệu Quan Lân cũng không ngoại lệ.

Hai người ngồi đối diện trong quán rượu.

Hôm nay có tâm sự gì mà hẹn tôi đi uống rượu? Triệu Quan Lân đung đưa xúc xắc trên bàn, ngấm ngấm, Chuyện tình cảm không vui hả? Nhìn mặt ủ rũ buồn chán, không phải là bị con gái đá chứ?

Người có ánh hào quang bốn phía, anh tuần đẹp trai như tôi làm sao bị con gái đá, cho tới giờ toàn là tôi bỏ con gái người ta, khi nào mới có con gái dám bỏ tôi, không phải cậu bị con gái bỏ sao? Đung đưa ly rượu rồi uống một hớp.

Triệu Quan Lân mặc kệ lời nói của anh ta, Nếu không phải chuyện tình cảm nam nữ, thì còn chuyện gì khiến cậu phiền não như vậy? Anh nghĩ Hạ Vũ lúc nào cũng vô ưu vô lo, lại có lúc phiền não như bây giờ.

Cậu biết Long đi đâu không? Em gái ở nhà suốt ngày quẩn anh ta, làm bầm chuyện Mạnh Tử Long làm anh không nghĩ cũng khó.

Cậu... Chẳng lẽ cậu... có ý với cậu ta? Triệu Quan Lân nhìn Hạ Vũ với ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Sao cậu có tư tưởng sa ngã như vậy, tôi mà thích đàn ông ư? Vươn tay hung hăng đập lên vai Triệu Quan Lân một cái.

Vậy cậu quan tâm chuyện của cậu ta làm gì, mấy ngày gần đây cũng không liên lạc với cậu ta, không phải cậu ta đang đi làm ở công ty sao, còn có thể đi đâu? Anh nghĩ chẳng lẽ một người đàn ông có thể vô duyên vô cớ biến mất hay sao?

Đều tại con bé Như Vân, cả ngày quần tôi hỏi chuyện của Long, nó nói mấy ngày nay Long không đến công ty, hơn nữa không ai trong công ty biết cậu ta đi đâu, cậu không cảm thấy có chút kỳ lạ sao? Vừa nói vừa cầm ly rượu trên bàn uống cạn một hơi, tâm tình không tránh khỏi phiền não.

Chắc là đi công tác, có gì kỳ lạ đâu, cậu ta không nghĩ có người muốn biết hành tung của mình, tôi không thấy chuyện này có gì đặc biệt cả.

Nhưng mấu chốt là cậu ta biến mất cùng trợ lý riêng, thế mới làm cho người ta không thể không hoài nghi...

Trợ lý riêng? Cậu nói cái cô tên Diễm Diễm sao? Vừa nhắc đến cô, gương mặt với nụ cười của cô lập tức hiện ra trong đầu.

Hình như tên là Diễm Diễm, cậu cũng biết cô ấy sao? Hạ Vũ không nghĩ là một cô gái nhỏ nhắn không trình độ học vấn không văn hóa lại khiến Triệu Quan Lân nhớ đến, chẳng lẽ cô thật sự đặc biệt?

A, coi như là quen biết, lần trước đến công ty của Long có giới thiệu qua. Anh cũng không muốn nói với Hạ Vũ chi tiết anh quen Diễm Diễm thế nào, cảm giác hình như Hạ Vũ không thích cô.

Thật không biết Long thích cô ta cái gì, không có tướng mạo, vừa không có vóc dáng, lại không văn hóa, tính khí nóng nảy, thật sự không biết Long nghĩ thế nào, đối xử với cô ta đặc biệt như vậy, lại có thể thích một cô gái không môn đăng hộ đối như thế. Nói đến Diễm Diễm, Hạ Vũ có chút bực bội, em gái mình thích cậu ta nhiều năm như vậy mà cậu ta lại không để ý, không ghi nhớ mãi trong lòng.

Tôi lại cảm thấy cô ấy tốt vô cùng. Lời Hạ Vũ nói, Triệu Quan Lân không đồng quan điểm, ngược lại anh cảm thấy Diễm Diễm là một cô gái hiền lương, Mạnh Tử Long thích cô ấy thì anh phục, chẳng qua là một cái liếc mắt, cô đã có thể bước vào lòng anh.

66. Chương 66: Có Anh Bên Cạnh Em

Editor: jubbie

Diễm Diễm, có phải điện thoại của em reo không? Mạnh Tử Long đang mơ mơ màng màng nghe tiếng chuông điện thoại của Diễm Diễm reo ầm ĩ.

Buồn ngủ quá, sáng sớm mà ai gọi điện thoại vậy. Nhắm mắt mò điện thoại trên tủ đầu giường, bấm phím trả lời điện thoại.

A lô... Giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

Diễm Diễm, xảy ra chuyện lớn rồi, ba con ở công trường đã xảy ra chuyện, bây giờ đang ở bệnh viện, con về nhanh lên. Thư Uyển nói giọng run rẩy, rõ ràng là đang khóc thút thít.

Vốn đang mơ mơ màng màng, Diễm Diễm lập tức bật dậy, Mẹ, nói lại lần nữa, ba xảy ra chuyện gì? Diễm Diễm không thể tin được, hy vọng do còn mơ màng nên nghe lầm.

Diễm Diễm, ba con bị ngã lúc làm việc tại công trường, bây giờ đang trong phòng cấp cứu, Diễm Diễm, con về mau lên. Thư Uyển không kìm chế được, nước mắt chảy ròng, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Mẹ, không nên gấp, con lập tức trở về, lập tức trở về. Diễm Diễm cúp điện thoại, rồi điên loạn tìm quần áo.

Nhìn Diễm Diễm gấp gấp đến gần như điên cuồng, Mạnh Tử Long ôm lấy cô, Diễm Diễm, không nên gấp gấp, chúng ta bây giờ lập tức quay về, ba em không sao đâu, chắc chắn sẽ không có chuyện đâu.

Cảm nhận được lồng ngực ấm áp của anh, nước mắt Diễm Diễm cứ thế mà tuôn rơi, cũng may có anh bên cạnh lúc này, bằng không thật sự là không biết phải làm thế nào.

Diễm Diễm, bây giờ không phải lúc khóc, mặc quần áo nhanh lên, chúng ta lập tức ra sân bay. Mạnh Tử Long tỉnh táo cầm quần áo đưa cho Diễm Diễm.

Bây giờ nếu như ngay cả anh cũng không tỉnh táo, Diễm Diễm sẽ càng thêm vô dụng càng thêm hốt hoảng, cho nên lúc này anh nhất định phải là trụ cột cho cô.

Trên đường đi Diễm Diễm luôn nắm chặt tay Mạnh Tử Long, cô sợ ba xảy ra chuyện gì, nếu như thật xảy ra chuyện, Diễm Diễm thật không biết sau này phải sống làm sao, mất đi trụ cột trong lòng mình, sẽ giống như mất đi linh hồn, không tìm được mục tiêu, không có phương hướng.

Mẹ đã ra đi vô tình ngay trước mắt cô, cô không thể chịu đựng ba cũng ra đi, cô sẽ sụp đổ mất.

Nhìn Diễm Diễm sắc mặt tái nhợt, Mạnh Tử Long lòng bỗng đau thắt, càng muốn bảo vệ cô hơn nữa.

Anh kéo Diễm Diễm vào trong ngực, vỗ vỗ lưng cô, Diễm Diễm, không nên lo lắng, anh bảo đảm ba em chắc chắn sẽ không có chuyện gì, em ngủ một chút đi, tỉnh dậy có thể gặp lại ba em, tin anh đi. Anh dùng giọng nói cùng ánh mắt khích lệ cô, cho cô thêm dũng khí.

Thật không? Ba thật sẽ không có chuyện gì sao? Anh không gạt em chứ? Diễm Diễm kích động lắc lắc ồng tay áo của anh.

Dĩ nhiên, anh làm sao gạt em chứ, an tâm ngủ đi, tỉnh dậy có thể gặp lại ba em.

Có lẽ là do lời của anh khiến cô cảm thấy an tâm, có lẽ là do một mối vui sướng lúc này, khi ở trong lòng ngực ấm áp của anh, cô nhẹ nhàng từ từ đi vào giấc ngủ.

Nhìn giọt nước trên khóe mắt cô, Mạnh Tử Long cảm thấy đau lòng, một cô gái hiền lương như vậy, tại sao phải chịu nhiều đau khổ như vậy, Diễm Diễm, tin anh đi, sau này có anh ở bên cạnh em, sẽ không bao giờ để em chịu thêm bất kỳ đau khổ nào nữa, anh sẽ bảo vệ em thật tốt.

67. Chương 67: Anh Ấy Không Phải Bạn Trai Thật À?

Editor: jubbie

Mẹ, ba thế nào rồi? Diễm Diễm thấy Thư Uyển đang ngồi trên ghế dài tại hành lang bệnh viện, thoát khỏi lồng ngực Mạnh Tử Long, chạy như điên về phía trước.

Diễm Diễm, Thư Uyển đứng lên ôm lấy Diễm Diễm, nước mắt không kìm chế lại tuôn rơi.

Thụ Thụ, ba rốt cuộc như thế nào? Nhìn mẹ khóc thương tâm như vậy, Diễm Diễm càng thêm sợ, đành hỏi cô em gái đang đứng một bên.

Chị, ba vẫn còn bên trong phòng cấp cứu. Thư Thụ cũng rưng rưng nước mắt trên mặt, rõ ràng mới vừa khóc xong.

Mẹ, ba chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Bây giờ Diễm Diễm phải kiên cường, mẹ cần cô chăm sóc, cần cô an ủi.

Mẹ, chúng ta ngồi xuống trước. Diễm Diễm đỡ Thư Uyển ngồi lên ghế.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Diễm Diễm bước đến hỏi bác sĩ, Ba tôi thế nào?

Chân bệnh nhân bị thương nghiêm trọng, bây giờ phải làm phẫu thuật ngay, người nhà lập tức đi đóng chi phí làm phẫu thuật.

Diễm Diễm run rẩy nhận lấy hóa đơn của bác sĩ đưa, cả người ngẩn ngơ, bây giờ kêu cô đi đâu lấy số tiền lớn như vậy, cô thật sự muốn ngất.

Mạnh Tử Long bước đến nhanh chóng cầm lấy hóa đơn trong tay Diễm Diễm, Diễm Diễm, em không phải gấp, anh lập tức đi đóng tiền giải phẫu, chú chắc chắn sẽ không có chuyện gì, em ngồi ở đây chờ anh.

Mạnh Tử Long cầm hóa đơn chạy như bay, bây giờ thời gian chính là sinh mạng.

Nhìn Mạnh Tử Long phía trước, Diễm Diễm ngoài nói lời cảm ơn cũng không biết nói gì khác, lúc này vô cùng cảm kích anh, lúc này còn có ở bên cạnh mình giúp đỡ mình.

Diễm Diễm, cậu ta là bạn trai của con phải không? Thư Uyển nhìn hành động kia của Mạnh Tử Long, nghĩ thầm Diễm Diễm có thể tìm được người bạn trai như vậy thì sẽ không phải chịu khổ nữa.

Mẹ, anh ấy chỉ là cấp trên của con thôi, chi phí phẫu thuật sau này phải nghĩ cách trả lại cho người ta. Diễm Diễm rất cảm ơn anh có thể ra tay giúp đỡ lúc cô gặp khó khăn, nhưng cũng không thể tùy tiện nhận một khoản tiền lớn của anh, dù sao cô với anh cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, số tiền này xem như là mượn của anh ấy, sau này có thể trừ lương trả dần dần.

Sếp của con thật tốt, mẹ nhất định phải cảm ơn cậu ta. Thư Uyển không nghĩ một người không quen thân lại có thể nhiệt tình utor một số tiền lớn như vậy.

Chị, anh ấy không phải bạn trai chị thật à? Thư Thụy bị Mạnh Tử Long thu hút ngay lần đầu tiên gặp gỡ, người đàn ông sáng chói như vậy thì không có cô gái nào có thể đỡ nổi sức quyến rũ của anh ta.

Dĩ nhiên là không phải, anh ấy chỉ là sếp của chị thôi. Giữa anh và cô có quan hệ mờ ám, Diễm Diễm cũng không muốn để cho người nhà mình biết, cô sẽ tự giải quyết chuyện tình cảm của mình, không muốn để người nhà lo lắng.

Anh đã đóng chi phí làm phẫu thuật rồi, mọi người không cần lo lắng, chú chắc chắn sẽ không có chuyện. Mạnh Tử Long đứng bên cạnh Diễm Diễm.

Trên hành lang yên tĩnh, không có ai qua lại, bốn người bọn họ cũng chỉ ngồi im lặng, không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm đèn đang bật sáng ở cửa phòng giải phẫu, không biết khi nào thì đèn tắt.

Thư Thụy quan sát sếp của chị mình, gò má góc cạnh rõ ràng, dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng nhìn cũng không lạnh lẽo, ngược lại còn làm cho người khác có cảm giác ấm áp, cô thầm quyết định trong lòng.

68. Chương 68: Anh Vẫn Dắt Tay Cô

Editor: jubbie

Đèn của phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, Diễm Diễm kích động đứng dậy kéo y tá đến hỏi, Ba tôi không sao chứ?

Bệnh nhân trước mắt không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng do chân bị vật nặng đè lên, dù giữ được hai chân, nhưng sợ rằng về sau đi đứng có khó khăn.

Lời cô y tá nói như sấm sét giữa trời quang quất thẳng vào lòng Diễm Diễm, chân cô mềm nhũn quy xuống.

Diễm Diễm, em không sao chứ? Mạnh Tử Long thấy thế vội vàng tiến lên đỡ Diễm Diễm.

Cô ấy nói ba em không đi đứng được nữa, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Diễm Diễm lắc lắc tay Mạnh Tử Long như muốn có câu trả lời từ miệng anh, nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi, Diễm Diễm, em không nên kích động, anh tin ba em cũng không muốn nhìn bộ dạng này của em, chú ấy chắc sẽ đau lòng. Mạnh Tử Long kéo Diễm Diễm vào lòng an ủi.

Thư Thụy đứng bên nhìn thấy Mạnh Tử Long ôm Diễm Diễm, ánh mắt thay đổi, là ghen tỵ, không phải nói chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới ư, sao có thể ôm người đàn ông hoàn mỹ như vậy chứ.

Cam Lâm được y tá đẩy ra ngoài phòng phẫu thuật, Diễm Diễm thoát ra khỏi lồng ngực Mạnh Tử Long nhào tới, Ba, ba không sao chứ?

Bệnh nhân bây giờ còn thuốc mê nên chưa tỉnh, mời lùi lại một chút, bây giờ chúng tôi đưa ông ấy về phòng bệnh. Y tá muốn đẩy giường bệnh, nhưng Diễm Diễm gắt gao nắm lấy thành giường.

Cũng vì quá lo sợ phải mất đi người cha, cho nên phản xạ của cô là gắt gao bắt được thì không buông.

Mạnh Tử Long đẩy tay Diễm Diễm ra, lại ôm cô vào lòng, Diễm Diễm, chúng ta đi theo y tá, hết thuốc mê rồi thì ba em sẽ tỉnh, không sao nữa rồi, em không cần lo lắng, anh sẽ tìm bác sĩ khoa chỉnh hình tốt nhất đến xem bệnh cho chú, nhất định chú có thể đi lại được.

Có thật không? Ba em có thể đứng lên thật sao? Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long ánh mắt như muốn câu trả lời.

Ừ. Mạnh Tử Long gật đầu một cái, ánh mắt tràn đầy khích lệ.

Bây giờ chúng ta chờ ba em tỉnh lại có được hay không? Vốn là đang ôm tay cô chuyển sang dắt tay.

Tất cả hành động của hai người đều lọt vào ánh mắt của Thư, tại sao chị ta lại có thể gặp người đàn ông hoàn mỹ như vậy, mà mình lại không thể, vẻ ghen ghét trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Ừ. Diễm Diễm hít một cái, ngoan ngoãn đi theo Mạnh Tử Long.

Thư Uyển ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn Cam Lâm, bà không khóc, vì đã khóc khô nước mắt rồi, nắm tay của ông, Ông nhất định phải mau tỉnh lại, nhà chúng ta còn cần ông chèo chống.

Nhìn Thư Uyển tiêu tụy, Diễm Diễm đau lòng, tới bên cạnh vỗ vai bà, Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, ba nhất định sẽ khá hơn, ba mãi là trụ cột của nhà chúng ta.

Ừ, mẹ tin ba con nhất định sẽ khá hơn, Diễm Diễm, các con về trước đi, mẹ ở lại chăm sóc cho ba con là được rồi, các con mới vừa xuống máy bay, nhất định là rất mệt mỏi. Thư Uyển quay đầu nhìn Mạnh Tử Long, Có thể làm phiền cậu đưa hai đứa nó về nhà không? Thư Uyển không thích làm phiền người khác, nhưng bây giờ chỉ có thể mở miệng nhờ cậu ta giúp đỡ, Còn chi phí phẫu thuật, chúng tôi nhất định sẽ nghĩ cách mau sớm trả lại cho cậu, tóm lại cảm ơn cậu. Thư Uyển không biết nói thế nào, ngoại trừ nói lời cảm ơn, bà thật không biết phải cảm ơn Mạnh Tử Long thế nào.

Cô yên tâm đi, cháu sẽ đưa các em về nhà an toàn. Mạnh Tử Long nắm tay Diễm Diễm nhất định không buông, anh cảm thấy đây là cách khích lệ cô tốt nhất.

Mẹ, vậy con về nhà lấy ít đồ, tối nay đến với mẹ. Nói xong nhìn Mạnh Tử Long, Chúng ta đi thôi. Lòng bàn tay ấm áp của anh cho cô cảm giác thật an tâm.

69. Chương 69: Tràn Đầy Khát Vọng Với Tiền Bạc Và Quyền Lợi

Editor: jubbie

Cảm ơn anh, nếu không có anh, em thật không biết phải làm sao. Trong lòng Diễm Diễm thật sự cảm kích sự giúp đỡ của Mạnh Tử Long.

Đây là việc nên làm mà. Mạnh Tử Long cười cười, mặc dù Diễm Diễm ngồi ở ghế sau không thấy được vẻ mặt của anh.

Chị, ba thật sẽ không có chuyện gì sao? Thư Thụy nắm tay Diễm Diễm, ánh mắt tràn đầy lo lắng sầu lo.

Thụy Thụy, em đừng lo, ba sẽ không có chuyện gì, em chỉ cần chuyên tâm đi học cho tốt. Đối với người em gái này, Diễm Diễm cũng vô cùng yêu mến, từ khi Thư Uyển mang theo con bé đến Cam gia, Diễm Diễm liền nghĩ con bé là em gái của mình.

Chị, sắp của chị rất đẹp trai nha. Thư Thụy ghé tai Diễm Diễm nhẹ nhàng nói.

Diễm Diễm liếc mắt nhìn Mạnh Tử Long, Có thật không, sao chị lại không thấy như vậy.

Hơn nữa còn đối xử với người khác rất tốt, giúp chúng ta trả tiền chi phí phẫu thuật, chị, quan hệ với anh ấy có phải là rất tốt không? Thư Thụy bắt đầu ôm cánh tay Diễm Diễm bàn luận về Mạnh Tử Long.

Thụy Thụy, tiền đó chị sẽ nghĩ cách trả lại cho anh ấy. Nghe lời nói của em gái, Diễm Diễm có chút tức giận, hơi cao giọng.

Tiền đó có thể từ từ trả, anh không vội. Mạnh Tử Long nghe hai người nói chuyện, anh biết Diễm Diễm không phải là người có thể nhận tiền người khác, cho nên anh cũng không nói thẳng cô không cần trả, chỉ là tiền của anh sau này sẽ là tiền của em, Mạnh Tử Long nghĩ trong lòng.

Cám ơn. Diễm Diễm cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của Mạnh Tử Long, thật ra vì sao Mạnh Tử Long giúp cô, trong lòng cô hiểu rất rõ.

Chị, sếp của chị tên gì, đối xử người khác rất tốt, em có thể làm bạn với anh ấy không?

Diễm Diễm không nghĩ Thư Thụy lại hỏi vấn đề này, trong mắt cô, người em gái này luôn là cô gái khéo léo hiểu chuyện, chẳng lẽ cô nhầm rồi sao.

À, anh ấy tên là Mạnh Tử Long. Diễm Diễm không biết ý nghĩ trong lòng em gái.

Vậy em có thể gọi anh là anh Mạnh không? Thư Thụy buông tay Diễm Diễm, hướng lại gần Mạnh Tử Long.

Cứ tự nhiên. Nhìn Diễm Diễm, Mạnh Tử Long không muốn nổi giận, thật ra thì từ trước đến giờ anh rất ghét loại con gái như vậy.

A, vậy từ nay về sau em sẽ gọi anh là anh Mạnh, em tên là Thư Thụy, anh có thể gọi Thụy Thụy giống chị em. Thư Thụy trên mặt chất đầy nụ cười, hoàn toàn không nhìn ra ba của cô ta còn đang nằm trong bệnh viện.

Mạnh Tử Long không muốn để ý nhiều đến cô ta, liếc nhìn mặt Diễm Diễm trong kính chiếu hậu rồi tập trung lái xe.

Thụy Thụy, anh ấy là sếp của chị. Diễm Diễm muốn mắng Thư Thụy, nhưng chỉ nhỏ giọng nói một chút.

À. Thư Thụy cúi đầu nhìn xuống chân.

Ngoài mặt hình như là im miệng, nhưng trong lòng không có.

Cô ta âm thầm thề trong lòng nhất định phải lấy được người đàn ông này, nhất định phải có cuộc sống tốt hơn hiện tại ngàn vạn lần, cô ta ghét cuộc sống nghèo rớt mồng tơi như bây giờ, cô ta không phục, tại sao họ vừa sinh ra đã có thể hưởng thụ cuộc sống chỉ cần há mồm là có cơm bưng tới miệng, còn cô ta từ nhỏ đã là một đứa bé không ai muốn, nếu cuộc sống không cho cô ta thứ gì khi mới vừa chào đời, vậy phải nhờ cô gắng của bản thân để có được tất cả.

Thư Thụy nhìn thẳng, nhìn bên cạnh Mạnh Tử Long, trong lòng càng thêm kiên quyết, cô ta phải lấy được người đàn ông này, cô ta phải là người phụ nữ của người đàn ông này.

Từ trong kính chiếu hậu, Mạnh Tử Long thấy được ánh mắt khác thường của cô ta, loại ánh mắt này cũng giống như những cô gái khác, tràn đầy tham vọng với tiền bạc và quyền lợi.

70. Chương 70: Phòng Bệnh Sắc Mùi Thuốc

Biên tập Socnau

Anh về trước đi, Em đi lấy ít đồ của mình sẽ đi tới bệnh viện

Trước khi xuống xe Diễm Diễm nói với Mạnh Tử Long

Ừ, vậy thì có chuyện gì ở đây em gọi điện thoại cho anh, điện thoại của anh mở máy 24/24 giờ Mạnh Tử Long cười cười với Diễm Diễm, để khích lệ cô, để tạo cho cô dũng khí can đảm.

Diễm Diễm gật đầu với anh, có một người đàn ông như vậy ở bên cạnh quan tâm tới cô, cảm giác rất hạnh phúc.

Điềm Điềm quay người đi lên trên lầu rồi, nhưng Mạnh Tử Long không lái xe rời đi ngay, anh muốn tận mắt nhìn thấy bóng lưng cô biến mất anh mới yên tâm.

Thư Thụy, ngày mai em còn phải đi học, em ở nhà nghỉ ngơi đi, ở bệnh viện có chị chăm sóc cha là được rồi Điềm Điềm vừa thu dọn quần áo vừa nói.

Vâng Thư Thụy nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, Điềm Điềm hoàn toàn không cảm thấy sự quan tâm của cô bé với ba, đột nhiên cô cảm thấy Thư Thụy giống như là thay đổi thành một con người khác, chẳng lẽ không có quan hệ huyết thống là có thể có biểu hiện lạnh nhạt như vậy sao.

Điềm Điềm đang thu dọn đồ đạc liền trở nên hăm hăm nhanh chóng đi tới bệnh viện

Nhìn cha nằm ở trên giường bệnh, người cầm đầu ống dẫn, trong lòng Điềm Điềm đau đớn giống như có hàng ngàn nhát dao xẹt qua vậy,

Cô cố gắng hết sức để bản thân nhẹ tay nhẹ chân đi tới bên cạnh giường bệnh của Cam Lâm, thư uẩn đã nằm ở mép giường ngủ thiếp đi, chắc là vì trước đó khóc nhiều quá nên mệt mỏi, Điềm Điềm biết Thư Uẩn rất yêu ba, nhiều năm qua bà không ngại cực khổ cũng vì cái nhà này mà trả giá rất nhiều, ở trong lòng Điềm Điềm đã thực sự coi bà như mẹ ruột của mình.

Điềm Điềm không đánh thức Thư Uẩn, chỉ là tìm chiếc ghế ở bên cạnh ngồi xuống.

Nhìn sắc mặt tái nhợt và hai bên tóc mai bạc trắng của ba

Ba, Điềm Điềm có lỗi với ba, để cho ba lớn tuổi như vậy rồi còn phải ra ngoài làm việc.

Ba, ba yên tâm, Điềm Điềm nhất định sẽ mời bác sĩ giỏi nhất chữa khỏi bệnh cho ba.

Nghĩ đi nghĩ lại nước mắt liền chảy xuống, nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc khi còn bé được ở cùng ba mẹ, trong lòng liền đau nhức khó chịu.

Bên ngoài trăng sáng đã lên, Điềm Điềm ngẩng nhìn cảnh vật phía ngoài cửa sổ, tự nhiên nhớ tới người đàn ông kia, cấp trên của mình, mặc dù mọi biểu hiện của anh đều nói lên cô là người đặc biệt với anh, nhưng vào lúc này Điềm Điềm lại thấy sợ hãi, cô sợ bản thân cô không xứng đáng để anh phải trả giá nhiều như vậy, anh là Tổng giám đốc của tập đoàn Long Phỉ, còn cô chỉ cô gái nghèo ngay cả học đại học cũng không. Bất kể là tiền tài, địa vị, học thức hay là bất kỳ phương diện nào đi nữa, Điềm Điềm cũng không thể tìm ra được một lý do để xứng đôi với anh.

Buổi tối ở bệnh viện rất yên tĩnh, yên tĩnh khiến Điềm Điềm thấy có chút sợ, sự yên tĩnh này làm cho con người ta sợ hãi, cảm thấy giống như sinh mạng đang ở trong tay từ từ rời đi, làm cho cô sợ hãi.

Phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc, khiến cho cả người cô bắt đầu không thoải mái.

Điềm Điềm mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài, muốn ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành.

Có chút gió nhẹ lành lạnh, nhưng Điềm Điềm cảm thấy thật thoải mái, có một loại cảm giác sáng khoái, tâm trạng lo lắng lúc đầu cũng được thả lỏng không ít.

Vào lúc này sẽ không có ai qua lại, Điềm Điềm dựa vào băng ghế trong hoa viên bệnh viện, lẳng lặng nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đều.

Thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện của các y tá truyền tới bên tai, khiến cho cô cảm giác bản thân vẫn ở trong thế giới này, chung quanh vẫn có nhiều người cười như vậy, cho dù sau này ba có thể khỏi bệnh hay không, chỉ cần ông không có việc gì là tốt rồi, chỉ cần ông ở cạnh mình, như vậy thì tất cả đều không có gì quan trọng.

71. Chương 71: Ủng Ủc

Biên tập Socnau

Có lẽ là vì vội vã trở lại bệnh viện, sau đó lại lo nghĩ nhiều chuyện, thật sự là mệt mỏi muốn chết, Diễm Diễm dựa lưng vào thành ghế vô thức tiến vào giấc ngủ mơ hồ

Mạnh Tử Long tới công ty giải quyết công việc xong, lúc đầu là chuẩn bị về nhà, nhưng nghĩ tới có lẽ cô vẫn chưa ăn cơm tối, mua đồ ăn đi tới bệnh viện, nhưng lại không nhìn thấy cô trong phòng bệnh

Vốn định rời đi, nhưng trong lúc vô ý lại nhìn thấy một người rất giống cô đang ngồi trên ghế trong vườn hoa, không biết là cảm giác nào đã dẫn dắt anh, chỉ là trực giác muốn đi tới bên cạnh cô.

Đợi đến khi đến gần mới phát hiện thì ra đúng là cô, đang ngồi dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi, mặc dù thời tiết đầu mùa thu không còn lạnh lắm, nhưng mặc quần áo mỏng manh như này ngồi ở đây làm sao có thể không bị cảm lạnh chứ.

Mạnh Tử Long nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, cởi áo chiếc áo Comlep bên ngoài của mình ra choàng lên người cô.

Chắc là vì giấc ngủ không yên, cảm giác có gì đó chạm vào người, Diễm Diễm lập tức mở mắt, thấy người trước mặt rõ ràng có chút kinh ngạc: Sao anh lại tới đây? Trong giọng nói có chút lơ mơ vừa tỉnh ngủ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng hơi nheo lại.

Mặc cái này vào đi, coi chừng bị lạnh đó Mạnh Tử Long đưa chiếc áo lep trong tay mình cho cô.

Không cần. Diễm Diễm nhìn anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh: Anh mặc vào đi

Anh không lạnh Vừa nói dứt lời liền đem chiếc áo choàng lên trên vai cô: Em còn phải chăm sóc ba nữa, không thể ngã bệnh được

Chiếc áo lep anh khoác lên tỏa ra hơi thở nhàn nhạt của đàn ông, khiến cho cô có cảm giác rất yên tâm

Mạnh Tử Long cảm thấy giữa hai người họ không cần phải nói nhiều lời, không cần qua nhiều ngôn ngữ, rất nhiều chuyện thật ra trong lòng mỗi người đều hiểu

Đưa tay kéo hông Diễm Diễm lại, ôm cô vào trong ngực mình

Diễm Diễm cũng không giãy giụa, chỉ là yên tĩnh dựa vào anh, ngực của anh tạo cho cô cảm giác an tâm lạ thường, trong lúc cô gặp khó khăn anh giống như bức tường che mưa chắn gió, bất kể là vào lúc nào cũng có thể dựa vào.

Đừng nói gì nữa ngủ một chút đi Mạnh Tử Long rất thích vuốt tóc cô, tóc cô mềm mượt, cảm giác cầm ở trong tay khiến người ta rất thoải mái.

Vừa mới ngủ xong, bây giờ khá hơn nhiều rồi Diễm Diễm dựa vào anh: Sao anh lại đến đây?

Anh sợ em đói bụng, nên mang cơm tối tới cho em Mạnh Tử Long cầm túi thức ăn bên cạnh lên quơ quơ trước mặt Diễm Diễm: Đói bụng chưa? Có muốn ăn chút đồ trước không?

Anh nói vậy Diễm Diễm mới nhớ thì ra cả ngày nay cô chưa có ăn cái gì, Ủng ục. Cái bụng rất biết phối hợp phát ra tiếng kêu.

Xem bụng em đã kháng nghị rồi kìa, chúng ta ăn chút đồ ăn trước đã

Mặt Diễm Diễm hơi đỏ lên, dù sao ở trước mặt người trong lòng mình mà bụng kêu lên như vậy vẫn có cảm giác rất xấu hổ, từ trong lòng anh ngồi thẳng lên: Vâng

Oa, thơm quá, anh mua cho em cái gì ngon vậy Chỉ ngửi mùi thơm thôi, Diễm Diễm đã nhìn không được muốn chảy nước miếng, bụng càng đói hơn, cổ cũng vươn dài nhìn về phía đồ ăn trong tay Mạnh Tử Long.

Bánh bao hấp nóng hổi, thế nào, thích ăn không? Mạnh Tử Long mở túi ra, gấp chiếc bánh bao hấp lên đút vào trong miệng Diễm Diễm

Ừm, thích..... ăn rất ngon, rất nhiều nước nha Diễm Diễm vừa nhai bánh bao trong miệng vừa nói.

Ăn từ từ, coi chừng bỏng đó Nhìn dáng vẻ vội vàng kia của cô, Mạnh Tử Long thật sự lo đầu lưỡi cô sẽ bị bỏng mất.

Em muốn ăn nữa. Lúc này cô không chút khách khí há to miệng, chờ Mạnh Tử Long đút cho cô.

72. Chương 72: Về Sau Có Anh Bên Cạnh Em

Biên tập Socnau

Oa, no quá. Sau khi ăn uống no đủ, hạnh phúc dựa vào bờ vai Mạnh Tử Long

Nhìn dáng vẻ hài lòng của Diễm Diễm, tiểu nha đầu này thực sự quá dễ dàng thỏa mãn.

Thôi chết.... Diễm Diễm đột nhiên rời khỏi bờ vai Mạnh Tử Long, kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Mạnh Tử Long nhìn Diễm Diễm đột nhiên thay đổi nét mặt, tràn đầy nghi ngờ.

Đồ ăn anh mua em đều ăn hết rồi, vậy anh làm sao bây giờ? Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long, thậm chí bắt đầu có chút xấu hổ.

Nha đầu ngốc, anh đã ăn rồi. Cưng chiều đưa tay lên khẽ nhéo mũi cô một cái.

Thật không? Diễm Diễm suy nghĩ một chút, chắc đúng là anh ăn rồi, nếu không chắc chắn bụng anh cũng sẽ kêu.

Ừng ục

Diễm Diễm đang suy nghĩ, bụng Mạnh Tử Long liền kêu lên thật.

Vừa nãy là bụng của anh kêu đúng không?

À? Có sao? Không phải là của anh? Mạnh Tử Long đột nhiên cảm thấy có chút mất thể diện, cái bụng này kêu lúc nào không kêu lại hừ ngay lúc này, đây không phải là muốn anh mất mặt sau.

Anh vừa mới nói xong, cái bụng của anh liền kêu lên ừng ục

Còn nói không nữa, rõ ràng là bụng anh đang kêu, chắc chắn là anh cũng chưa ăn cơm tối, bây giờ nhất định là rất đói bụng, em mời anh đi ăn món ngon nhé. Diễm Diễm liền kéo tay Mạnh Tử Long đi.

Mạnh Tử Long rất thích cảm giác được cô dắt: Em phải mời anh ăn món gì đó ngon vào đây? Đột nhiên cảm thấy việc dắt tay nhau như này là một chuyện rất hạnh phúc.

Trời ơi, anh hỏi nhiều như vậy làm gì, anh đi theo em chẳng phải sẽ biết ngay sao Diễm Diễm nắm tay anh không thể đi nhanh được.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ cứ như vậy đi trên đường khiến cho không ít người qua đường ghé mắt nhìn.

Anh thật sự không dám tưởng tượng bản thân mình sẽ đến nơi như thế này để ăn cái gì đó, chỉ sự cả đời này anh cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có chuyện như này xảy ra.

Chúng ta vào thôi. Diễm Diễm kéo tay Mạnh Tử Long đi vào bên trong cửa hàng.

Mạnh Tử Long nhìn cảnh vật xung quanh trong cửa hàng đột nhiên liền có cảm giác muốn ăn.

Diễm Diễm kéo anh ngồi xuống, nhưng lại cảm giác được cả người anh không được tự nhiên.

Một bà chủ quán dáng vẻ trung niên đi tới trước mặt hai người bọn họ: Hai người muốn dùng gì? Tiểu thư bạn trai cô thật đẹp trai. Nhìn người đàn ông anh tuấn, bà chủ quán không nhận được khen ngợi.

Nghe thấy bà ta khen Mạnh Tử Long đẹp trai Diễm Diễm lại có chút xấu hổ, càng xấu hổ hơn khi bà ta nói anh là bạn trai của cô.

Có thể là do hư vinh trong lòng, có thể là bởi vì thật sự thích anh, Diễm Diễm cũng không muốn đính chính điều gì.

Cho một bát mì thịt heo nổi tiếng nhất của cửa hàng đi

Được, lập tức có ngay

Bà chủ cười cười rồi đi

Trước đây khi còn nhỏ, em thường xuyên cùng ba mẹ tới đây ăn mì, sau này không có cơ hội tới đây nữa. Nhìn cảnh vật trong quán, Diễm Diễm có chút tức cảnh sinh tình.

Đừng nghĩ về những chuyện đã qua nữa, sau này có anh đến đây với em. Mạnh Tử Long sẽ không nói điều gì đó ngọt ngào, nhưng một câu nói anh sẽ ở bên cạnh em đã khiến Diễm Diễm cảm thấy ngọt ngào đến tận trong tâm khảm.

73. Chương 73: Xin Em Ở Nguyên Tại Chỗ, Chờ Anh Từng Bước Một Tới Gần

Biên tập Socnau

Mì thịt heo đến đây Bà chủ đem một bát mì lớn đặt trước mặt Diễm Diễm và Mạnh Tử Long.

Diễm Diễm giúp Mạnh Tử Long lau đôi đũa duy nhất đưa tới trước mặt anh: Ăn mau đi, không nên để đói bụng.

Mạnh Tử Long nhìn mặt bàn phía trước, có lẽ là đã được dùng rất lâu rồi, phía trên còn có vết đen kịt giống như chưa được lau sạch sẽ, anh đường đường là một đại thiếu quân áo mặc tới tay cơm đưa tới miệng, làm sao có thể ăn thứ đồ như vậy.

Sao không ăn? Diễm Diễm thấy Mạnh Tử Long vẫn nhìn chằm chằm mặt bàn vẻ mặt ngẩn người.

Diễm Diễm... Anh cầm chiếc đũa gắp từng sợi từng sợi trong bát mì kia, Diễm Diễm, chúng ta có thể đổi quán khác được không? Đồ ăn như vậy anh thật sự không có cách nào hạ đũa xuống được, từ nhỏ ba mẹ đã dạy anh không thể ăn những đồ ăn không sạch sẽ ở bên ngoài.

Không phải anh thích ăn mì sao? Mặc dù Diễm Diễm đã ăn no, nhưng nhìn bát mì thịt heo đặt trước mặt, vẫn phải chảy nước miếng.

Không phải... là vì... Mạnh Tử Long thực sự muốn nói rằng vệ sinh không sạch sẽ, nhưng lại sợ làm Diễm Diễm xấu hổ, dù sao đây cũng là môi trường cô lớn lên từ nhỏ.

Diễm Diễm nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng giống như đang cân nhắc liền hiểu ra anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Long Phỉ, làm sao có thể ăn ở loại quán nhỏ ven đường như này, bọn họ ăn cơm đều là nhà hàng lớn hoặc là khách sạn.

Vậy chúng ta đi thôi Diễm Diễm không nói gì, chỉ xoay người đứng lên rồi đi.

Mạnh Tử Long đuổi theo kéo tay Diễm Diễm, Sao vậy? rõ ràng cảm thấy hình như cô có chút gì đó không vui.

Không có gì, em quên mất anh là tổng giám đốc của Long Phỉ, làm sao có thể ăn cơm ở chỗ như này được, thật xin lỗi. Thật ra thì trong lòng cô rất bi thương, khoảng cách giữa cô và anh không thể nào vượt qua được, bất kể là từ phương diện nào đi chăng nữa bọn họ đều không phải là người cùng một giai cấp.

Diễm Diễm, anh không có ý đó, nhưng mà... Mạnh Tử Long rất sợ Diễm Diễm sẽ hiểu lầm, rất sợ cô sẽ cảm thấy mình không xứng với anh.

Nhưng mà cái gì.... Nhưng đây chính là môi trường em lớn lên từ nhỏ, nhưng từ sau khi mẹ rời đi thì ngay cả chuyện em đến đây ăn một bát mì như vậy cũng là một chuyện xa xỉ. Nghĩ đến mẹ, Diễm Diễm lại thấy cay cay sống mũi, nước mắt theo đó cũng muốn chảy xuống. nhưng cô vẫn cố gắng nhịn xuống, đột nhiên nghĩ không được khóc ở trước mặt anh, cô không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng khổ sở của mình.

Điềm Điềm.... thực xin lỗi Mạnh Tử Long bất chấp tất cả kéo tay Điềm Điềm trở lại chỗ cũ.

Anh muốn làm gì? Điềm Điềm bị hành động của Mạnh Tử Long làm cho sợ hết hồn, anh định làm cái gì, anh kéo cô trở lại chỗ kia là muốn làm gì?

Mạnh Tử Long không nói câu nào chỉ kéo tay Điềm Điềm vào trong cửa tiệm kia , tìm một chỗ ngồi sát tường ngồi xuống

Chủ quán, cho hai bát mì thịt heo Mạnh Tử Long quay về phía chủ quán gọi.

Được, lập tức có ngay

Chủ quán, không cần

Điềm Điềm trực tiếp kéo Mạnh Tử Long đi ra khỏi cửa hàng, đi được mất mét mời buông tay ra, Anh muốn làm gì, anh điên rồi sao? Quả thực hành động vừa rồi của Mạnh Tử Long đã hù dọa được Điềm Điềm rồi, cô chỉ đột nhiên cảm thấy giữa anh và cô tồn tại một khoảng cách rất lớn mà thôi, cũng không phải cô muốn làm chuyện như vậy

Điềm Điềm, anh chỉ muốn chứng minh, anh có thể bước vào thế giới của em, anh sẽ hết sức cố gắng để bước vào thế giới của em Trong mắt Mạnh Tử Long tràn đầy thâm tình chân thành, Điềm Điềm, em biết không, lần đầu tiên gặp em em rất xinh đẹp, trong mắt là nụ cười thản nhiên, anh tự nói với mình, em chính là người phụ nữ trong đời này của anh, anh muốn đem lại hạnh phúc cho em, anh bất kể giữa chúng ta có tồn tại bao nhiêu khoảng cách, nhưng chỉ cần em ở nguyên một chỗ chờ anh, chờ anh từng bước một đến gần. Điềm Điềm, anh yêu em

Cảm ơn, cảm ơn anh Điềm Điềm, nước mắt tràn mi, nước mắt cảm động chảy vào lồng ngực Mạnh Tử Long, trong một giây đó cô cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, bất kể sau này có gặp phải bao nhiêu khó khăn đi nữa, cô đều nhất định dũng cảm đối mặt, chỉ cần anh không rời khỏi cô, cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

74. Chương 74: Năng Lực Của Cô Ấy Thế Nào Tôi Hiểu Rõ Nhất

Biên tập Socnau

Anh Mạnh, mấy ngày trước anh đi đâu vậy? Hạ Như Vân vừa nghe nói Mạnh Tử Long đã trở về liền vội vàng mở cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Chuyện gì? trước khi vào không biết gõ cửa sao? Mạnh Tử Long nhìn tài liệu trong tay căn bản cũng không có ngừng đầu nhìn cô.

Hạ Như Vân nghiêng đầu nhìn chỗ ngồi của Điềm Điềm, nhìn thấy cô đang ngồi ở đó đọc sách.

Quả nhiên là anh và người phụ nữ này cùng nhau biến mất, rốt cuộc cô ta đã cho anh ăn thuốc mê hồn gì.

Anh Mạnh, mấy ngày hôm trước anh đi đâu vậy? Em tìm anh khắp nơi đều không thấy. Hạ Như Vân cất giọng nũng nịu đến độ có thể chảy ra nước.

Đi công tác, tôi nghĩ tôi không cần phải báo cáo với cô việc tôi đi đâu Mạnh Tử Long nói chuyện với giọng điệu vô cùng lạnh lùng, anh đã không thể chịu đựng được loại người đeo bám như Hạ Như Vân nữa.

Anh Mạnh Hạ Như Vân thật sự không nghĩ tới anh lại có thể nói như vậy, anh đã thay đổi, từ trước tới nay chưa bao giờ đối với cô như vậy, ầm ỨC gần như muốn khóc lên, đều là vì người đàn bà kia, đều là vì cô ta anh Mạnh mới có thể trở thành đáng vẻ này.

Hạ Như Vân nghiêng đầu dùng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm về phía Điềm Điềm

Điềm Điềm cảm giác cả người run lên, hình như người nào đó đang dùng ánh mắt muốn giết người nhìn cô, không cần động não cũng biết loại ánh mắt này đến từ chỗ nào, hiện tại bên trong phòng làm việc chỉ có ba

người, có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn cô trừ Hạ Như Vân ra còn có thể là ai vào đây chứ, nhưng cô lại có ý phớt lờ loại ánh mắt này.

Anh Mạnh, ý em không phải như vậy? Hạ Như Vân kìm chế sự uất ức trong lòng xuống, điều chỉnh tốt giọng nói chuyện của mình: Chỉ là nhân viên trong công ty cũng không ai biết anh đi đâu, hơn nữa mấy ngày anh không tới công ty, cô ta cũng không có ở đây cô giờ tay chỉ về phía Điềm Điềm, cô biết thật sự mấy ngày qua hai người bọn họ có ở cùng nhau hay không.

Cô ấy đi cùng tôi Mạnh Tử Long ngược lại không e dè nói ra sự thật.

Anh Mạnh, anh... làm sao anh có thể như vậy Giọng nói của cô cũng trở nên run rẩy: Em mới là thư ký của anh, tại sao có thể để cho cô ta đi công tác cùng với anh, cô ta hoàn toàn không hiểu gì hết, cô ta căn bản không giúp được anh, ngay cả với năng lực của cô ta cũng hoàn toàn không thể đảm nhiệm được phần công việc này Hạ Như Vân có thể cho phép cô thua trong tay người phụ nữ có thực lực hơn cô, nhưng bị thua dưới tay Điềm Điềm cô thật sự không phục, bất kể là từ phương diện nào đi nữa cô đều cảm thấy Điềm Điềm thua kém so với cô.

Chuyện cô ấy có năng lực hay không tôi nghĩ đó phải vấn đề tôi lo lắng mới đúng chứ, chưa đến phiên một thư ký như cô quyết định? Mạnh Tử Long nói chuyện không chút khách khí, cho dù cô là em gái hạ vũ nhưng anh cũng không cho phép cô ta khinh thường người phụ nữ của anh

Anh Mạnh.... anh.... làm sao anh có thể như vậy? Hạ Như Vân nước mắt dọc theo khóe mắt chảy xuống, ướt của khuôn mặt cô.

Như Vân, đối với năng lực làm việc của cô tôi thật sự rất tin tưởng, đúng là trên sự nghiệp cô có thể giúp đỡ tôi rất nhiều, nhưng ngoài chuyện công việc, tôi thật sự không hy vọng cô can thiệp vào những chuyện khác của tôi, hơn nữa Điềm Điềm là thư ký riêng của tôi, tôi nghĩ năng lực của cô ấy thế nào tôi là người hiểu rõ nhất, cho nên phiên cô không nên tùy tiện nghi ngờ cô ấy, hay là cô không tin tôi?

Em... em không có... em đi ra ngoài trước. Hạ Như Vân cảm thấy cảm thấy bầu không khí trong cả căn phòng làm việc cũng khiến cho cô hít thở không thông, toát mồ hôi đập cửa bỏ chạy.

Trước kia Mạnh Tử Long chưa bao giờ đối xử như vậy với cô, cho dù không thích cô cũng tuyệt đối không nói với cô những lời độc ác như vậy, nhưng bây giờ tất cả đều thay đổi, tất cả đều thay đổi, đều vì người đàn bà kia, cô hận cô ta.

75. Chương 75: Hương Vị Của Cô Giống Như Hoa Anh Túc

Biên tập Socnau

Vì sao lại nói như vậy với cô ấy? Chẳng lẽ anh không nhìn ra, cô ấy quan tâm anh thích anh sao? nhìn hạ tự vân đi ra ngoài, Điềm Điềm đi tới trước mặt Mạnh Tử Long, mặc dù cô không muốn thừa nhận Hạ Như Vân thích Mạnh Tử Long, nhưng sự thật chính là như thế không phải do cô thừa nhận hay không.

Tất nhiên anh biết, anh làm như vậy chúng là vì tốt cho cô ấy, không muốn cô ấy ngày càng lún sâu

Nhưng mà...: Điềm Điềm lại có chút đồng tình với Hạ Như Vân, một cô gái kiêu ngạo giống như cô ấy, chỉ sợ là rất khó có thể bộc lộ tình cảm với người trong lòng, không thể không nói cô ấy quả thật là dũng cảm.

Điềm Điềm, em không cần nghĩ nhiều như vậy, chuyện cô ấy anh sẽ giải quyết thật tốt Mạnh Tử Long vỗ vỗ lên đùi mình: Lại đây

À? Làm gì? anh vỗ vỗ đùi của anh làm gì? Gọi cô lại làm gì? Điềm Điềm có chút khó hiểu.

Em lại đây là biết, có chuyện muốn nói với em anh cười tà mị

Chuyện gì, nhất định phải đi lại mới có thể nói à? Mặc dù ngoài miệng Điềm Điềm nói như vậy, nhưng cũng đã bước từng bước một về phía anh.

Còn chưa đi tới gần bên cạnh Mạnh Tử Long, đã bị anh kéo ngã vào trong ngực của anh, ngồi lên trên đùi của anh

Anh làm gì đấy? Đây là công ty đấy Điem Điem thẹn thùng giơ nắm tay nhỏ đánh vào lồng ngực anh.

Công ty thì sao, công ty là của anh Mạnh Tử Long bắt lấy nắm tay đang khua loạn của cô: Đừng lộn xộn, anh chỉ muốn ôm em như vậy thôi

Nhưng ngộ nhỡ có người đi vào làm sao bây giờ? lần đầu tiên bị anh ôm ngồi trênđùi như vậy, Điem Điem thật sự không quen, sắc mặt cùng bắt đầu từ từ ửng hồng.

Sẽ không có người vào đâu, anh thích cảm giác ôm em như này, khiến cho anh cảm thấy rất yên tâm Mạnh Tử Long đặt tay ở trên hông Điem Điem ôm chặt cô, đề phòng cô muốn đứng dậy .Không phải là anh có chuyện muốn nói với em sao? chuyện gì? Điem Điem cũng rất thích cảm giác được anh ôm, giống như lồng ngực ba khiến cho cô cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Anh muốn đưa ba em ra nước ngoài điều trị, trình độ y học ở nước ngoài khá hơn rất nhiều, hơn nữa anh cũng quen một khoa chỉnh hình rất uy tín, nhất định có thể chữa khỏi chân cho ba em, anh muốn hỏi ý kiến của em

Có thể chữa khỏi thật sao? Điem Điem hết sức vui mừng, chân ba được cứu rồi, sau này ông vẫn có thể đứng lên được.

Ừ, chẳng lẽ lời của anh em vẫn còn chưa tin ư, anh nhất định sẽ trả lại một người ba khỏe mạnh cho em Mạnh Tử Long ôm chặt cô trong ngực mình.

Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh đối với em tốt như vậy Điem Điem thật sự rất cảm kích Mạnh Tử Long.

Anh không muốn nghe lời cảm ơn, diem diem, vì em anh cam tâm tình nguyện làm tất cả

Ánh mắt hai người nhìn nhau, phát ra vô số tia lửa.

Mạnh Tử Long từ từ cúi thấp đầu xuống, môi ghé lên trên môi của cô

Nụ hôn lần này không giống với nụ hôn lúc trước, Điem Điem cảm nhận được động tác dịu dàng của anh, thực sự là tràn đầy quý trọng.

Anh nhẹ nhàng cạy hàm răng cô ra, đưa chiếc lưỡi linh hoạt vào trong miệng cô, cùng với chiếc lưỡi của cô quấy quýt với nhau.

Thì ta nụ hôn của anh có hương vị ngọt ngào như vậy, thì ra hôn môi có cảm giác tuyệt vời như thế, Điem Điem cảm giác cả người cũng nhẹ nhàng như bay lượn trên không trung, bên cạnh có đám mây trắng trôi qua.

Điem Điem không lưu loát đáp lại, sự không lưu loát đáp trả này của cô châm lên ngọn lửa hừng hực trong người Mạnh Tử Long, anh không kiềm chế được tay bắt đầu đưa vào trong áo Điem Điem, muốn tìm kiếm nơi mềm mại kia.

Cảm nhận được trên người có luồng nhiệt truyền tới, thần kinh Điem Điem liền phản xạ đẩy Mạnh Tử Long ra, từ trên đùi của anh nhảy xuống, cổ họng di chuyển lúc lên lúc xuống, trong ánh mắt là dấu vết bị hù dọa.

Xin lỗi, anh làm em sợ Mạnh Tử Long không ngờ tới mình ở trước mặt cô lại có thể mất khống chế như vậy, chỉ là một nụ hôn đơn giản đã làm cho anh có dục vọng mạnh mẽ với cô.

Hương vị của cô giống như đóa hoa anh túc khiến anh nghiện, không thể nào kiềm chế được.

Em... em đi làm việc đây Điem Điem đỏ mặt xoay người chạy về chỗ mình.

76. Chương 76: Chân Ba Có Hy Vọng

Editor: jubbie

Điềm Điềm, con đến rồi! Điềm Điềm đến bệnh viện đúng lúc Thư Uyển đang chuẩn bị cho Cam Lâm ăn thức ăn nấu ở nhà, mặc dù nói đồ ăn ở bệnh viện rất tốt, nhưng bà thấy không yên lòng, cảm thấy tự mình nấu đồ ăn thì thích hợp với khẩu vị Cam Lâm hơn.

Mẹ, ba, con có tin tốt muốn nói với hai người. Thấy sắc mặt của ba chuyển biến tốt hơn nhiều, chợt nghĩ tới hôm nay Mạnh Tử Long nói chân ba có hi vọng chữa khỏi, trong lòng cô cũng rất cao hứng.

Tin tốt gì mà khiến con gái cưng của ba cao hứng đến vậy? Cam Lâm ngồi dậy, dựa người lên gối.

Ba, chân của ba có hi vọng chữa khỏi.

Có thật không? Nghe Điềm Điềm nói như vậy, Thư Uyển dừng tay, lập tức hỏi.

Dạ, con nhờ sếp hỏi thăm bệnh viện ở Mĩ, họ nói chân ba có thể chữa khỏi.

Vậy thì tốt quá. Thư Uyển vui mừng nắm tay Cam Lâm, Chân của ông có hi vọng rồi, thật tốt quá.

Nhưng Cam Lâm không có biểu hiện vui sướng gì.

Ba làm sao vậy? Ba không vui mừng sao? Tại sao trên mặt ba không có biểu hiện vui mừng.

Thật ra thì nghe tin tốt như vậy, Cam Lâm sao lại không vui, chỉ là đi Mĩ trị bệnh phải tốn một khoản tiền rất lớn, mà cơ bản thì ông không làm sao kiếm nổi số tiền thuốc thang khổng lồ này.

Điềm Điềm, chúng ta không đi. Mặc dù ông cũng hy vọng có thể đi lại, không cần liên lụy đến người nhà, nhưng chi phí chữa trị đắt đỏ như vậy thì gia đình bình thường của ông không thể gánh nổi.

Mặc dù cuộc sống trước đây của họ chưa từng xảy ra chuyện lớn, nhưng những năm gần đây họ cũng không dư dả tiền bạc.

Tại sao không đi, tại sao, chỉ cần đi Mĩ trị liệu thì chân của ba có thể tốt hơn, có thể đứng lên, đi lại. Điềm Điềm không hiểu, nắm tay của ba.

Điềm Điềm, nhà chúng ta không có tiền. Hồi nào đến giờ, ông cũng chỉ chấp nhận số mệnh, ông trời đã an bài như vậy, ông làm sao có thể thay đổi bây giờ?

Nghe ba nói, Điềm Điềm lập tức ngậy ngấn cả người, đúng rồi, cô sao lại không nghĩ tới đi Mĩ trị liệu cần một khoản tiền rất lớn, mà cô không có cách nào gánh nổi khoản chi phí đắt đỏ như vậy, chẳng lẽ không đưa ba đi trị liệu sao? Nhưng đó là hy vọng duy nhất của ba, cô không thể từ bỏ.

Ba, chuyện tiền bạc ba đừng lo lắng, con sẽ nghĩ cách.

Nha đầu ngốc, con có biện pháp gì, đó cũng không phải là số tiền nhỏ. Cam Lâm cầm tay Điềm Điềm, Điềm Điềm, con không phải lo chuyện của ba, con chỉ cần làm việc tốt là được rồi.

Ba, ba tin tưởng con có được không, con nhất định sẽ có cách, con nhất định sẽ chữa chân ba thật tốt, ba phải tin con. Điềm Điềm kích động nước mắt tuôn rơi, không cần biết phải dùng cách gì, cô nhất định phải đưa ba đi Mĩ trị liệu, cô không thể nhìn ba cả đời không thể đứng lên, đi lại.

Điềm Điềm, con không phải muốn làm chuyện ngu ngốc gì đó chứ. Nhìn con gái kiên trì như vậy, Cam Lâm bắt đầu lo lắng.

Ba yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ. Điềm Điềm chùi nước mắt trên mặt, Ba nghỉ ngơi cho khỏe, con đi về trước đây.

Được rồi, đi đường cẩn thận. Nhìn Điềm Điềm quay lưng, Cam Lâm không yên lòng, gọi cô lại, Điềm Điềm, hay là con về chung với mẹ?

Không cần, con không sao, mẹ ở lại chăm sóc ba. Điềm Điềm đóng cửa đi ra ngoài.

77. Chương 77: Em Không Cần Lo Lắng

Editor: jubbie

Còn chưa ra khỏi cổng bệnh viện, Diễm Diễm bấm số điện thoại của Mạnh Tử Long, lúc điện thoại reo, anh vẫn đang làm việc ở công ty, đột nhiên nhận được điện thoại cô gọi đến, trong lòng có chút kích động.

A lô! Anh nhắc điện thoại, giọng nói dịu dàng một cách lạ thường, Diễm Diễm ở đầu dây bên kia sững sờ tưởng mình gọi nhầm số, nhưng nhìn lại màn hình di động hiện dãy số không sai.

A lô, bây giờ anh có rảnh không? Diễm Diễm trong lòng bất định bất an, cô không biết Mạnh Tử Long có nhận lời giúp cô hay không, nếu anh không đồng ý, cô thật không biết phải làm sao.

Ừ, có chuyện gì không? Tay cầm bút đã để xuống, cẩn thận lắng nghe giọng nói Diễm Diễm đầu dây bên kia.

Anh bây giờ ở đâu? Em đến chỗ anh!

Anh ở công ty. Cô nói đến tìm anh, Mạnh Tử Long có chút kích động, đây hình như là lần đầu tiên cô chủ động tìm anh.

Được, vậy em lập tức tới đó, anh chờ em nha. Diễm Diễm cúp điện thoại, đón taxi đến công ty, bây giờ trong lòng cô thật khẩn trương, cô sợ không tìm được anh, sợ hơn là anh không đồng ý giúp cô, dù sao đó không phải là món tiền nhỏ, anh hoàn toàn có quyền từ chối.

Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Tử Long không có tâm trạng đọc văn kiện, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Làm sao mà đến giờ vẫn chưa đến, anh cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, anh bất an đứng lên đi đến cửa, mở ra nhìn trên hành lang không một bóng người.

Nhân viên công ty đã tan sở, chỉ còn mình anh vẫn còn ở công ty làm việc, cho nên người làm sếp như vậy cũng không phải cái gì cũng tốt, anh bỏ thời gian nhiều hơn người thường gấp mấy lần, mọi người thường chỉ thấy mặt vinh quang chói lọi mà không nhìn thấy những nỗ lực phía sau của anh.

Nghe được tiếng bước chân cuối hành lang, Mạnh Tử Long vội vàng đóng cửa, quay về ngồi xuống ghế, cầm lên cây bút trên bàn, ra dáng đang làm việc nghiêm túc.

Diễm Diễm liên gõ cửa, cũng không để ý, trực tiếp đẩy cửa đi vào, thấy Mạnh Tử Long đang cúi đầu nhìn văn kiện, cô cảm thấy mình có phần hơi lỗ mãng, nhưng bây giờ cô cũng không để ý tới nhiều thứ như vậy.

Tổng giám đốc. Cô nhẹ giọng gọi anh.

Gọi anh là Long. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, cô không hiểu tình cảm trong ánh mắt đó.

Tại sao? Đột nhiên anh bắt cô xưng hô như vậy, cô cảm thấy không hiểu.

Em chỉ cần làm theo là được rồi.

Long. Diễm Diễm không kiên nhẫn, chỉ có thể gọi như vậy, dù sao bây giờ cô có chuyện cần anh giúp đỡ, cô đương nhiên muốn làm vui lòng anh.

Thật biết nghe lời, tìm anh có chuyện gì? Nghe giọng nói mềm mại của cô, Mạnh Tử Long cảm giác cả trái tim mình dường như tan chảy.

Em... Trong khoảng thời gian ngắn, Diễm Diễm không biết phải nói như thế nào, mào muội cầu xin anh giúp như vậy, anh có đáp ứng không? Em muốn xin anh giúp một chuyện.

Chuyện gì? Nói đi.

Em... em muốn hỏi anh ứng tiền lương trước.

Mạnh Tử Long không nói lời nào, chỉ nhìn cô, Diễm Diễm sốt ruột, Em biết chuyện em nhờ như vậy là không tốt lắm, nhưng lúc này em thật rất cần tiền.

Tối đây. Mạnh Tử Long ý bảo cô tới bên cạnh.

Điềm Điềm không dám phản kháng, ngoan ngoãn tới bên cạnh anh, sau đó bị anh kéo ngồi lên đùi, tay của anh ôm eo cô rất tự nhiên.

Điềm Điềm, chuyện của ba em, em không cần lo lắng, anh đã sắp xếp rồi, chuyện tiền bạc em cũng không cần lo lắng. Anh nhẹ nhàng vuốt gương mặt cô, có thể nhận thấy cô bây giờ vô cùng khản trương, nên anh nghĩ phải giúp cô thư giãn hơn.

78. Chương 78: Bởi Vì Anh Thích

Editor: jubbie

Cám ơn, thật rất cám ơn anh, số tiền nợ anh, em nhất định nghĩ cách sớm trả lại. Điềm Điềm mặc cho tay của anh vuốt ve gương mặt cô.

Nha đầu ngốc, giữa chúng ta còn phải nói cám ơn sao? Mạnh Tử Long búng lên trán cô một phát, thật ra thì trán của cô rất đẹp, chẳng qua là bị mái tóc ngang trán che mất.

Tay anh lưu luyến vuốt ve trán cô, cảm giác trơn bóng, ấm áp khiến anh không buông tay được.

Ngồi trên đùi anh, bị anh vuốt ve như vậy, Điềm Điềm có chút khó chịu, Cái đó... Cô giùng giàng, muốn tránh tay anh, nhảy ra khỏi đùi, nhưng cô mới nhúc nhích, anh siết tay trên eo cô chặt thêm, mặt cô không khỏi dính vào ngực anh.

Điềm Điềm, đáp ứng anh một chuyện được không? Anh thì thầm bên tai cô, hơi thở tràn đầy mờ ám.

Chuyện gì? Điềm Điềm ngẩng đầu lên nhìn anh, trong lòng có chút thấp thỏm, không biết anh đưa ra yêu cầu gì.

Trong thời gian ba em đi Mỹ trị liệu, em dọn đến ở với anh. Anh thấp con mắt nhìn cô, tràn đầy mong đợi.

Em... Điềm Điềm thật không biết anh sẽ đưa ra yêu cầu như thế, kích động từ trên đùi anh nhảy xuống, đứng trước mặt anh, đôi tay không tự chủ liên tục xoa xoa nắn nắn, cô không biết mình phải làm gì, cô sợ nếu cự tuyệt, ba cô không thể ra nước ngoài điều trị.

Nhìn bộ dạng nhăn nhó của cô, Mạnh Tử Long cảm giác lòng tự ái bị tổn thương cực lớn, anh vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao? Chẳng lẽ cô còn không biết anh vì thích cô nên mới làm nhiều chuyện như vậy sao? Nếu như đổi lại là người con gái khác, dù là cho vay tiền, anh sợ là nhìn cũng không thèm nhìn họ lâu hơn một cái.

Điềm Điềm thật không biết phải làm gì, hiện tại nội tâm của cô rất mâu thuẫn, rất dằn vặt, Em... em có thể từ chối sao? Cô biết rõ thân phận, càng hiểu rõ địa vị của mình, cô làm sao có thể dọn đến ở nhà của sếp, cô sợ bị người khác dèm pha.

Em cho rằng mình có quyền từ chối sao? Ánh mắt dịu dàng một khắc trước đây biến thành ánh mắt kinh người lạnh như băng, Điềm Điềm cơ hồ như bị khí lạnh quanh người anh làm đông cứng.

Đúng vậy, sức khỏe của ba hoàn toàn nằm trong tay anh, cơ bản cô không được nói đến quyền lợi trước mặt anh, Tại sao muốn em dọn đến nhà anh?

Điềm Điềm thật không nghĩ ra lý do nào để ở chung với anh.

Mạnh Tử Long xoay người không nhìn cô, Bởi vì anh thích. Lời của anh quả quyết, kiên định, cắt đứt tất cả đường lui của Điềm Điềm, đúng vậy, anh thích gì, cô chỉ có thể phục tùng không phải sao!

Anh... Nghe anh nói, Điềm Điềm tức giận muốn học máu, nhưng cô nhịn, vì sức khỏe của ba, cô nhịn, Được, em đồng ý. Lúc nói ra câu này, Điềm Điềm dùng toàn bộ sức lực bản thân, sau khi nói xong, cả người thiếu chút nữa xụi lơ, cũng may kịp thời dựa vào bàn làm việc, bằng không nàng thật không dám bảo đảm mình có thể té xỉu trước mặt anh hay không.

Rất tốt, cho em này. Anh mở ngăn kéo, lấy ra hai vé máy bay, đưa tới trước mặt Điềm Điềm.

Cám ơn, vậy em về trước. Diễm Diễm cầm vé máy bay, cô nghĩ mình không cần thiết đứng ở đây nữa, hơn nữa cũng không có can đảm, cô sợ một giây nữa mình sẽ hối hận mà quăng vé máy bay vào mặt anh.

79. Chương 79: Cả Trái Tim Tan Chảy

Editor: jubbie

Diễm Diễm không chờ đợi gì nữa, muốn chạy đi ngay, nhưng Mạnh Tử Long sao dễ dàng cho cô đi như vậy, Vậy mình đi ăn cơm. Chân Diễm Diễm mới chạm đến cửa, Mạnh Tử Long gọi chính cô, cô xoay người lại nhìn anh, trên mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng chửi bới vô số lần.

Em ăn rồi. rất lâu sau, cô mới nghĩ ra được lý do để từ chối.

Vậy thì đi theo ăn phụ anh. Mạnh Tử Long cầm áo khoác trên ghế, đứng lên.

Diễm Diễm muốn từ chối, nhưng anh đã dắt tay cô, cô không muốn động đậy nên bị anh lôi ra cửa.

Em... em... em... còn có chuyện rất quan trọng, anh đi ăn một mình đi. Diễm Diễm vừa bị lôi đi vừa phản đối.

Chuyện quan trọng gì? Anh đứng lại nhìn cô, nếu là chuyện không quan trọng thì cô nhất định chết chắc.

Chuyện quan trọng gì? Chuyện quan trọng gì? Có trời mới biết là lúc này cô chỉ tùy tiện nói đại vậy thôi, tại sao bây giờ lại kêu cô nghĩ ra một chuyện quan trọng như vậy, như vậy chẳng phải là làm khó cô ư.

Em muốn đến bệnh viện thăm ba em. Không tìm được lý do nào khác, cô đành phải lấy ba ra làm bia đỡ đạn.

Diễm Diễm, chẳng lẽ em không cảm thấy cái cố như vậy rất vớ vẩn sao? Mạnh Tử Long đã nhét cả người Diễm Diễm vào xe.

Diễm Diễm định xuống xe bỏ chạy, nhưng anh đã lên xe, còn khóa luôn cửa xe.

Mạnh Tử Long, anh cho em xuống. Lần này Diễm Diễm thật sự nổi giận, anh này sao không thể nói đạo lý, mặc dù là anh giúp cô nhưng anh cũng không thể không tôn trọng quyền tự do cá nhân như vậy chứ.

Anh không hề để ý đến cô, khom lưng giúp cô thắt dây an toàn, rồi khởi động xe.

Mạnh Tử Long, anh có bị điếc không? Em đang nói chuyện với anh, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao? Diễm Diễm cực kỳ tức giận, hét về phía anh.

Đủ rồi, chẳng lẽ em đối xử với ân nhân của mình như vậy sao? Mạnh Tử Long giận dữ hét lên, Diễm Diễm sợ đến mức ngậm miệng ngay lập tức, không dám nói một câu nói nào nữa.

Cô cảm thấy có chút uất ức, sao anh lại hung dữ với cô, rõ ràng là anh không đúng mà.

Càng nghĩ càng thấy uất ức trong lòng, mũi bắt đầu thút thít.

Cảm thấy người ngồi bên cạnh có chút không ổn, Mạnh Tử Long dừng xe xem cô thế nào, thì thấy cô đang nức nở, vừa nhìn thấy nước mắt của cô, cả trái tim anh như co thắt lại, cơn tức giận mới vừa rồi lập tức bay theo mây khói.

Diễm Diễm, không phải em muốn khóc đó chứ, anh không phải cố ý hung hãn với em. Anh khăn trương lau nước mắt trên mặt cô, nhưng càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều hơn.

Lúc này chỉ có tiếng thút thít thì bây giờ òa khóc dữ dội, Mạnh Tử Long thật sự lo lắng, một tay ôm cô vào lòng, một tay vỗ vỗ lưng cô, Được rồi, được rồi, đều là lỗi của anh, tha thứ cho anh được không, từ nay về sau anh sẽ không hung dữ với em nữa.

Nghe anh nói xin lỗi, trong lòng Diễm Diễm đã thấy vui, nhưng lại không thể ngăn dòng nước mắt.

Em mà khóc nữa là anh hôn em đó nha! Mạnh Tử Long không còn cách nào, đành phải uy hiếp một chút. Nghe anh nói như vậy, Diễm Diễm lập tức nín khóc, trợn to hai mắt, ưỡy khuất nhìn anh. Nhìn thấy biểu hiện đáng yêu như vậy, cả trái tim Mạnh Tử Long như muốn tan chảy. Đều là lỗi của anh, em đánh mắng anh thế nào cũng được, miễn là đừng khóc nữa được không? [tim jubbie cũng muốn tan chảy]

80. Chương 80: Sao Anh Sờ Ngực Em?

Editor: jubbie

Trên thế giới này, dù người đàn ông lạnh lùng ác độc đến thế nào đi nữa đều sợ nước mắt của người con gái mình yêu thương, có người nói nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, câu nói này rất đúng với Diễm Diễm.

Thật ra Diễm Diễm cũng không muốn khóc trước mặt anh, nhưng trong lòng ảm ức nên không ngăn được nước mắt, thế là nước mắt cứ tràn khoe mi mà thôi.

Diễm Diễm hung hăng đâm một cái vào ngực Mạnh Tử Long, Anh dám hung hăng với em, anh dám hung hăng với em, em đánh chết anh, em đánh chết anh. Diễm Diễm vừa ghen ngào mắng, vừa đâm loạn xạ vào ngực anh như múa.

Diễm Diễm, đều là lỗi của anh, em không cần phải tức giận. Anh nắm hai tay đang quơ lung tung của cô, không phải anh sợ đau, mà là sợ cô làm đau tay mình.

Ha ha! Cô đột nhiên cười vang với anh, làm Mạnh Tử Long vô cùng sửng sốt, biểu hiện của cô gái này thật phong phú, nước mắt còn đọng trên bờ môi, mới đó mà đã nhếch miệng cười rồi.

Em nha! Mạnh Tử Long thật sự không có cách nào với Diễm Diễm, anh đưa tay lên gương mặt nhỏ nhắn của cô nheo một cái.

Anh làm em đau. Diễm Diễm mím môi, nhìn anh với bộ dạng đáng yêu.

Thật không? Anh không cố ý. Vừa nghe cô kêu đau, tim Mạnh Tử Long co thắt lại, vội vàng đưa tay xoa mặt cô.

Ha ha, bị em lừa rồi, ha ha. Nhìn vẻ mặt khấn trương kia, Diễm Diễm cảm thấy tâm tình lạ thường, ít ra biểu hiện đó còn cho thấy anh quan tâm đến cô, cũng không còn nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng trước đó.

Em, lại còn dám gạt anh, em nhất định phải chết. Mạnh Tử Long đưa tay chọc léc Diễm Diễm, khiến cô cười không ngớt.

Được rồi, được rồi, ha ha, em biết sai rồi, anh tha cho em đi. Diễm Diễm chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Thật biết sai rồi? Mạnh Tử Long dừng tay, nghiêm túc hỏi.

Ừ, thật biết sai rồi. Diễm Diễm nhìn anh, nghiêm túc gật đầu, sợ nếu như không trả lời nghiêm túc, anh lại tiếp tục hành động, Sao anh sờ ngực em? [jubbie: WTH????] Không biết trong đầu nghĩ cái gì, Diễm Diễm không hiểu sao lại đi hỏi một câu như vậy.

Phì. Nghe cô nói, Mạnh Tử Long suýt nữa phun nước miếng lên mặt cô, ánh mắt anh quét từ chân lên trán cô.

Ánh mắt anh như vậy khiến Diễm Diễm thấy không được tự nhiên, Anh nhìn em làm gì? Phát hiện ánh mắt anh dừng lại chỗ ngực mình, Diễm Diễm vội đưa tay chắn trước ngực.

Diễm Diễm, em cảm thấy cả người em có chỗ nào đáng để anh sờ sờ không? Đặc biệt là... Ánh mắt anh vẫn suông sã dừng trên bộ ngực cô như cũ.

Anh... Khốn kiếp. Diễm Diễm tức giận muốn giơ tay đánh anh, nhưng mới đưa tay lên đã bị anh bắt được. Khốn kiếp, buông ra. Nàng kích động la lớn, nhưng Mạnh Tử Long nhìn cô như đang xem xiếc khỉ.

Diễm Diễm, vẻ mặt của em thật phong phú nha, ha ha! Nhìn vẻ mặt cô tức giận, rồi buồn bực, rồi lại tức giận, Mạnh Tử Long không khỏi bật cười.

Anh... anh dám chọc em. Người đàn ông đáng chết này lúc nào cũng có cách làm cô tức giận chết, hơn nữa còn làm cho cô cảm thấy mình mới là người có lỗi.

Anh không có, anh thật sự không có ý này, ha ha! Mạnh Tử Long liếc mạng phui tay phủ nhận trước mặt cô.

81. Chương 81: Bị Thức Ăn Ngon Đánh Bại

Editor: jubbie

Được rồi, được rồi, đi ăn cơm với anh được không? Nhìn mặt Diễm Diễm, Mạnh Tử Long không giỡn nữa, vừa cười vừa hỏi cô.

Hứ! Diễm Diễm quay mặt chỗ khác, không thèm nói chuyện.

Diễm Diễm, anh biết Diễm Diễm là tốt nhất, đi ăn cơm với anh được không, bụng của anh đang đói muốn chết đây.

‘ục ục’ đúng lúc bụng Diễm Diễm cũng phối hợp phát ra tiếng kêu.

Mạnh Tử Long liếc nhìn cô, thì ra là...

Thấy lời nói dối của mình bị cái bụng làm phản, Diễm Diễm trong lòng rất tức giận nhưng không thể nổi cáu được.

Diễm Diễm, em có nghe thấy bụng ai kêu lúc nãy không? Mạnh Tử Long làm như không biết gì, nhìn cô hỏi.

A, có sao? Không nghe thấy. Anh không nói rõ thì cô cũng không nhận.

Thật không có sao? Nhưng anh nghe hình như là bụng em kêu, em không phải đã ăn cơm rồi sao? Tại sao bụng lại kêu đói? Mạnh Tử Long đưa đầu đến sát bên Diễm Diễm, ra vẻ nghe ngóng.

Thật không có. Diễm Diễm cứng miệng trả lời, mới nói xong, cái bụng của cô vẫn không chịu thua lại kêu lên, lần này mặt Diễm Diễm liền biến thành mặt heo, thật là quá mất mặt, cái bụng đáng chết, lúc khác chẳng thấy kêu mà kêu ngay lúc này, mặc dù đói và cô đã nuốt không biết bao nhiêu lần nước miếng.

À... Không có thật. Mạnh Tử Long cố tình làm như không nghe thấy gì, khởi động máy cho xe chạy.

Vừa nãy thật là hú hồn, Diễm Diễm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh ta ngồi gần mình như vậy, làm sao không nghe thấy được?

Diễm Diễm nhìn gò má anh ta, cảm giác như có cái gì đó không đúng, hình như anh đang nén một nụ cười xấu xa, thực ra Mạnh Tử Long cười đến mức nghẹn, còn phải kìm nén đến suýt bị nội thương, lúc nãy anh làm sao lại không nghe được động tĩnh bao tử của cô chứ, lỗi tại anh đâu có vấn đề đâu.

Anh... Diễm Diễm đang muốn hỏi thì xe dừng lại trước cửa một nhà hàng Ý, Anh dẫn em tới đây làm gì? Thật ra thì cô đã nhả túi, nhìn tấm quảng cáo trước cửa nhà hàng Ý, nước miếng cô muốn chảy ngay lập tức.

Ăn cơm. Mạnh Tử Long tắt máy xuống xe, tự nhiên bước vào nhà hàng, như hoàn toàn quên trên xe còn có một người khác.

Này, anh nói cho rõ. Diễm Diễm mở cửa xe, vội vàng chạy theo bước chân của anh.

Mạnh Tử Long không nói, dùng chân, đợi cô đuối đến nơi, cầm lấy tay cô, Điềm Điềm, em thật om sòm.

Điềm Điềm tức đến xanh mặt, cô rãnh rồi gây om sòm à, được, vậy từ giờ cô không thêm nói nữa!

Cô ngoan ngoãn để anh dắt tay mình bước đi, cô vốn định từ chối, nhưng bước đến cửa ngửi thấy bên trong nhà hàng bay ra mùi thơm ngon, cô liền bị thức ăn ngon đánh bại.

Cô nhìn thức ăn trên bàn người khác, món nào cũng khiến cô nuốt nước miếng ừng ực.

Mạnh Tử Long đưa cô đến một bàn trong góc, ngồi xuống hỏi, Muốn ăn gì?

Cô rất muốn trả lời mình muốn ăn mì Ý, nhưng trước khi vào nhà hàng, cô đã quyết định không nói chuyện với anh, nên chỉ có thể nuốt nước miếng, cúi đầu không nhìn anh, nếu không cô sợ mình sẽ nhịn không được mà nói huyên thuyên.

82. Chương 82: Con Gái Hay Thay Đổi

Editor: jubbie

Thấy Điềm Điềm không nói lời nào nên Mạnh Tử Long cũng không ép nữa, trực tiếp giúp cô gọi món.

Anh nói chuyện với phục vụ bằng tiếng Ý nên Điềm Điềm căn bản là nghe không hiểu, cô không biết rốt cuộc anh có gọi đồ ăn ỉn hay không, chỉ có thể giận dữ cúi đầu xuống bàn, trong lòng vô cùng khó chịu.

Không nói tiếng Ý sẽ chết sao, phải nói trước mặt cô để khoe khoang như vậy ư, đồ đáng chết, nhìn mặt anh ta bây giờ có vẻ đắc ý lắm.

Điềm Điềm ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đang cười híp mắt nhìn mình, thấy bộ dạng cười nham hiểm khiến Điềm Điềm hận không thể hất ly nước trên bàn vào mặt anh ta, tại sao lại có đồ đáng ghét như vậy chứ.

Lúc đĩa mì Ý thơm phức được bưng ra, Điềm Điềm cơ hồ không cách nào dời tầm mắt đi chỗ khác, nước miếng nuốt lại nuốt, trong lòng ép buộc mình vô số lần mới miễn cưỡng cúi đầu bắt mình không được nhìn nữa.

Ăn đi. Mạnh Tử Long đẩy đĩa mì tới trước mặt Điềm Điềm.

Điềm Điềm hơi ngạc nhiên, anh gọi mì giúp cô sao? Nhưng tính ngang bướng không cho phép cô ngẩng đầu lên nhận món ăn ngon kia.

Mạnh Tử Long nhìn cô vẫn cúi đầu không nói lời nào, à, thật là hết cách với tiểu nha đầu này, rõ ràng rất ghét rồi, tính khí bướng bỉnh muốn chết, Điềm Điềm, em không cảm thấy ăn no mới có sức gây gổ với anh sao?

Điềm Điềm nghe anh nói, cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thật rất đúng, ăn no mới có hơi sức tức giận, đầu của cô vẫn không ngẩng lên, tay từ từ vươn tới trước, ánh mắt sáng rực khi tay chạm đến đĩa mì, ham muốn dâng trào trong nháy mắt.

Điềm Điềm không để ý tới hình tượng của mình, cầm nĩa lên liền vùi đầu ăn, làm như mấy đời chưa được đụng đến đồ ăn.

Cô cảm thấy bây giờ món mì Ý là ngon nhất, chưa bao giờ ăn món gì ngon như vậy.

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Điềm Điềm, Mạnh Tử Long thật sự là không nhịn được cười, nhưng lo lắng thể diện của cô nên anh chỉ có thể kìm nén trong lòng.

Điềm Điềm, ăn từ từ thôi, không có ai giành với em. Nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của cô, Mạnh Tử Long lo cô sẽ bị nghẹn chết, vội vàng cầm nước đưa tới trước mặt cô.

Bây giờ Điềm Điềm không khách khí, cầm ly nước anh đưa lên tu hết một hơi.

Chỉ chốc lát sau, cô giải quyết xong đĩa mì Ý, thỏa mãn ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Long, phát hiện anh đang ăn tao nhã trước mặt, giống như một vị vua tử mĩ thưởng thức món ăn ngon, lại nhớ đến bộ dạng giống như ngàn năm không đụng đến đồ ăn của mình lúc này, Diễm Diễm chợt cảm thấy lúng túng, cô mất thể diện trước mặt anh hơi bị nhiều lần.

Ăn no chưa? Mạnh Tử Long thanh lịch đặt dao nĩa xuống, ngược mắt nhìn cô.

Cô Diễm Diễm này có một đặc điểm, đó là sau khi ăn no tâm tình sẽ thoải mái, nên bây giờ cô quyết định một việc, đó là không giận anh nữa, vì cô nghĩ không cần ôm khư khư sai lầm của người khác mà tự trừng phạt mình.

Ừ. Cô nghiêm túc gật đầu một cái, cô đúng là ăn rất no rồi.

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, Mạnh Tử Long có chút kinh ngạc, lúc này không phải còn đang tức giận đó sao, bây giờ nhìn lại so với lúc trước hình như không có chuyện gì xảy ra vậy.

83. Chương 83: Chúng Ta Không Hợp

Editor: jubbie

Không giận nữa à? Mạnh Tử Long hỏi dò.

Ừ. Diễm Diễm tâm trạng hiện tại không tồi, bật thốt lên, nói xong lại hối hận, tại sao cô dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy, Ai nói em giận? Cô chép miệng đứng lên định bỏ đi.

Còn nói không giận. Nhìn cô nóng nảy đứng lên bỏ đi, Mạnh Tử Long sốt ruột, nhanh nhẹn bước lên đứng trước cô một bước.

Anh cho rằng anh là ai chứ, em sao phải giận anh? Diễm Diễm lăm lăm, tôi đây mới là không cần bám lấy sai lầm của anh mà làm khổ mình đó.

Diễm Diễm, em nói vậy làm anh thấy đau lòng, em còn không hiểu tâm ý của anh đối với em sao! Mạnh Tử Long hỏi Diễm Diễm lại hình như đang hỏi chính mình, lời Diễm Diễm nói thật sự làm thương tổn trái tim anh, anh vì cô làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ cô thật không hiểu sao?

Em... Thật ra thì làm sao Diễm Diễm lại không hiểu tâm ý của anh kia chứ, nếu không vì thích cô, thì hoàn toàn không có lý do gì mà anh lại giúp đỡ cô nhiều như vậy, anh từ trước đến giờ là một người lạnh lùng, chỉ duy nhất đối với cô là đối xử không giống với mọi người.

Cô cũng không phải không có ý với anh, cô hiểu tình ý của anh, chỉ là Cô bé Lọ Lem cùng Hoàng tử thật có thể được kết thúc viên mãn như trong chuyện cổ tích sao? Cô không có lòng tin cũng không có lòng tin với chính mình.

Diễm Diễm, em biết là anh thích em, làm bạn gái của anh được không? Mạnh Tử Long lần đầu tiên thổ lộ với một người con gái, tay anh nắm thật chặt tay Diễm Diễm, ánh mắt tràn đầy mong đợi, chắc là vì khẩn trương, có thể nhìn thấy rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh.

Em... Anh đột nhiên tỏ tình khiến Diễm Diễm không biết trả lời thế nào, không phải là không thích, chỉ sợ cô không có năng lực, không có can đảm, xin đừng trách cô yếu đuối, nhát gan trong tình yêu, chỉ vì người đàn ông trước mặt quá mức ưu tú.

Từ trước đến nay đều là cô ngược nhìn anh, anh cao cao tại thượng như vậy, còn cô thấp lè tè như không khí trong bụi rậm, nói thế nào cô cũng không có dũng khí yêu anh.

Em... không thích anh sao? Đợi thật lâu vẫn không thấy Diễm Diễm trả lời, bàn tay Mạnh Tử Long đang nắm cô bắt đầu run rẩy, anh sợ mình không có can đảm tiếp tục nữa.

Không phải. Nhìn bộ dạng như bị mất đi thứ gì đó của anh, trong lòng Diễm Diễm đau đớn như có vật sắc nhọn cắt qua.

Vậy thì vì cái gì? Nếu không phải là không thích, vậy thì cô ấy còn lần nữa cái gì?

Em... Chúng ta không hợp. Diễm Diễm không biết nên giải thích thế nào, trong lòng cô đau rất đau, như muốn thổ huyết, nhưng cô phải chối từ, thà đau một lần còn hơn phải đau khổ mãi mãi.

Diễm Diễm... Giọng nói của anh vừa thê lương vừa đau buồn, như chất chứa vô vàn thâm tình, bàn tay không khỏi tăng thêm sức lực.

Anh làm đau em. Cảm thấy cổ tay bị đau, Diễm Diễm nước mắt lưng tròng ngược nhìn anh, cô rơi nước mắt không phải vì tay bị đau mà vì cảm thấy đau đớn trong lòng, từ khi ba cô gặp chuyện không may, lòng cô cũng đã bắt đầu xao xuyến vì anh.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Nghe cô kêu đau, Mạnh Tử Long vội vàng buông tay, tay chân luống cuống.

Anh đưa em về. Anh nhận ra vẻ đau khổ trong ánh mắt cô, mặc dù không biết tại sao cô lại nói hai người không thích hợp, nhưng hiện tại anh không muốn ép cô.

84. Chương 84: Nếu Như Anh Cũng Có Thể Hạnh Phúc Như Vậy

Editor: jubbie

Mạnh Tử Long đưa Diễm Diễm về nhà, sau đó anh cũng về nhà, anh sống một mình, lúc anh vào nhà cũng không mở đèn, vốn là thành thói quen sống một mình, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy rất cô đơn.

Nghĩ đến lúc Diễm Diễm chối từ anh, trong lòng liền cảm thấy quặn đau.

Anh chưa từng yêu một người con gái nào như vậy, anh cũng từng rất hâm mộ ba mẹ của mình, hâm mộ hai người có được tình yêu hoàn mỹ như vậy, anh hy vọng mình và Diễm Diễm cũng giống ba mẹ hạnh phúc bên nhau, nhưng ngay cả một cơ hội, cô cũng không muốn cho anh.

Nghĩ đến ba mẹ đang đi du lịch khắp nơi, không biết khi nào trở về, kể từ lúc anh tiếp nhận Tập đoàn Long Phi, Mạnh Thiệu Phong cùng Phan Liên Phi tiêu dao tự tại chu du khắp thế giới, một năm rồi cũng không gặp mặt hai người được một lần.

Nghĩ đến Tào Tháo, Tào Tháo liền gọi điện thoại tới, Mạnh Tử Long cầm điện thoại di động lên nhìn số điện thoại gọi tới, liền cười, Chào mẹ!

Con trai, nhớ mẹ không? Cuộc sống lúc này thế nào? Nếu không phải vì cái lão già kia lôi kéo, không cho bà quay về, thì bà đã sớm chạy về nhìn đứa con trai bảo bối rồi, gần một năm rồi chưa gặp con trai, có thể tưởng tượng nó hư đến thế nào.

Bà xã! Mạnh Thiệu Phong một mực ôm eo Phan Liên Phi cù léc, thời khắc quan trọng này mà còn gọi điện cho con trai, làm ông thiếu chút nữa nổi giận.

Đừng làm phiền, em muốn nói chuyện với con trai. Phan Liên Phi đánh một phát vào bàn tay của Mạnh Thiệu Phong đang tác quái tác quái ở ngang eo.

Con trai, nói mẹ nghe có bạn gái chưa?

Mạnh Tử Long cầm điện thoại, không biết nên mở miệng thế nào, Không có.

Con trai, con đã lớn rồi, không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm kiếm một người con gái để an định cuộc sống, không cần làm việc tối ngày.

Không cần làm việc? Anh thật là oan mà, hai ông bà không đem Tập đoàn Long Phi giao thừa anh giải quyết còn nói anh không cần làm việc, đây đúng là không có thiên lý mà.

Được rồi, được rồi, con biết rồi, vậy con cúp máy trước đây.

Mạnh Tử Long hiện đang vô cùng phiền não trong lòng, chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Này, con trai, con trai. Phan Liên Phỉ ở đầu điện thoại kia, kêu lên vài tiếng thì nghe điện thoại chỉ còn tiếng tút tút, bà tức giận cúp điện thoại, ném qua một bên.

Tiểu tử thúì kia lại chọc giận em, để anh về giáo huấn nó một chút. Mạnh Thiệu Phong nhìn vợ yêu trầm mặt xuống, quả quyết đem Mạnh Tử Long ra mắng ột trận.

Phan Liên Phỉ đưa lưng về phía Mạnh Thiệu Phong nằm xuống, Ai cho anh mắng con trai em? Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng bà còn chưa cho phép ai mắng con trai bà, kể cả chồng bà cũng không được.

Tốt rồi, tốt rồi, không nên tức giận. Tay Mạnh Thiệu Phong đã dọc theo eo trượt đến trước ngực bà, nhưng tay còn chưa để lên đã bị Phan Liên Phỉ đánh rớt xuống, Em muốn đi ngủ.

Mạnh Thiệu Phong bắt đắ dĩ ngừng tay, nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng, nhưng trong lòng lại đem Mạnh Tử Long ra hung hăng quở mắng, nó có tật xấu là nếu có chuyện gì bức mình lại gây phiền phức cho ông.

Hắt xì. Mạnh Tử Long không khỏi hắt hơi một cái, nhất định là ông già mình đang mắng mình đây, ái chà!

Suốt cả đêm Mạnh Tử Long ngủ không ngon giấc, trong đầu đều nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu của Điềm Điềm, vì vậy sáng ngày thứ hai trời còn mờ tối, anh đã rời khỏi giường.

85. Chương 85: Sao Anh Lại Đến Đây?

Editor: jubbie

Điềm Điềm ra khỏi giường, mở cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, thấy chiếc xe riêng của Mạnh Tử Long mà sợ hết hồn, Không phải anh ta chứ? Cô thò đầu ra nhìn quanh, muốn nhìn người ngồi bên trong xe, nhưng khoảng cách quá xa nên cô không thấy rõ.

Chắc chỉ là trùng hợp, anh ta làm sao có thể đến nơi này, không thể nào, Điềm Điềm lắc đầu xua tan ý tưởng đó.

Mẹ, con đến bệnh viện trước, mẹ thu dọn đồ đạc xong thì đến bệnh viện nha. Hôm nay Điềm Điềm muốn đưa ba ra nước ngoài trị liệu, vốn định gọi điện cho anh để chào tạm biệt, nhưng nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, Điềm Điềm phát hiện mình không có cách nào đối mặt với anh, cho nên chỉ nhắn tin, hi vọng anh bỏ qua.

Điềm Điềm xách theo đồ, vội vã xuống lầu, chạy về hướng trạm xe buýt, làm như không nhìn thấy chiếc xe riêng của anh ta đậu ở đó.

Mạnh Tử Long nhìn Điềm Điềm xách túi lớn túi nhỏ từ trên lầu đi xuống, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, anh cứ nghĩ cô nhất định sẽ chú ý đến chiếc xe của anh, không ngờ cô cứ thản nhiên chạy qua, mắt cũng không liếc đến một cái, khỏi phải nói lúc đó anh hụt hẫng thế nào.

Điềm Điềm. Anh bước xuống xe gọi cô.

Nghe tiếng gọi quen thuộc phía sau, Điềm Điềm không thể tin được lỗi tai chính mình, thật sự là anh ta, anh ta đến đây lúc nào.

Cô còn chưa kịp xoay người, anh chạy tới trước mặt, đỡ lấy túi xách trong tay cô.

Sao anh lại tới đây? Điềm Điềm kinh ngạc nhìn anh, thật không thể tin được mới sáng sớm anh lại xuất hiện trước cửa nhà mình.

Tối đón em. Quàng thâm dưới mắt anh thật sâu, rõ ràng là tối qua ngủ không được ngon giấc.

Được nghe anh nói những lời này, Điềm Điềm thật rất cảm động trong lòng, nhưng mà...

Này, anh đi đâu? Cô chỉ nghĩ anh muốn đem đồ cho lên xe, không ngờ anh lại bước qua chiếc xe, thẳng một mạch hướng nhà cô mà đi.

Anh đã cho chuẩn bị đồ ở bên Mĩ tốt lắm rồi, cho nên những thứ này không cần mang theo. Anh nói rất tự nhiên, nhưng Diễm Diễm ở phía sau bắt đầu thấy cay cay nơi khóe mắt, cô thật không muốn anh vì cô làm nhiều như vậy.

Nhìn cầu thang bằng gỗ mục nát, xiêu vẹo, chỉ chực sụp đổ, Mạnh Tử Long không dám tưởng tượng cô lớn lên ở khu vực như vậy, Nhà em ở đâu? Anh đang đứng ở chỗ rẽ trên lầu hỏi cô.

Diễm Diễm không trả lời, xoay người chùi nước mắt, chạy lên lầu, trực tiếp mở cửa, Anh ở đây đợi lát, em lập tức ra ngay.

Trong nhà như vậy, Diễm Diễm ngại mời anh vào nhà.

Mẹ!

Diễm Diễm, sao con quay lại rồi? Thư Uyển đang thu dọn đồ đạc thấy Diễm Diễm đi vào, không khỏi có chút kinh ngạc.

Mẹ, không cần gói ghém những thứ này.

Tại sao?

Diễm Diễm không nói gì, Mẹ chuẩn bị một chút rồi chúng ta đến bệnh viện.

Diễm Diễm, con phải nói rõ ẹ biết. Thư Uyển chạy theo ra đến phòng khách, thấy một người đàn ông đứng đó, nhất thời ngăn ra, Cậu là ai?

A, anh ấy là cấp trên của con. Diễm Diễm có chút ngượng ngùng, không phải nói anh đừng vào, sao lại bước vào thế này.

Cậu ta không phải là người cùng về với Diễm Diễm lúc Cam Lâm gặp chuyện không may đó sao, Thư Uyển nhìn Mạnh Tử Long, rồi lại quay ra nhìn Diễm Diễm, nhất thời mọi thứ đều rõ ràng.

Mẹ, chúng ta đi thôi. Diễm Diễm cảm thấy hơi lúng túng, đoán là Thư Uyển nhất định nghĩ tới chuyện gì rồi, đành lôi tay của bà kéo ra cửa.

86. Chương 86: Rốt Cuộc Có Thể Ngắm Nhìn Em Thức Giác Vào Mỗi Sáng, Thật Là Tốt!

Editor: jubbie

Chúng ta không phải về công ty sao? Đưa ba mẹ ra nước ngoài xong, Diễm Diễm nghĩ Mạnh Tử Long sẽ đưa mình về công ty, nhưng hiện tại xe đang chạy về hướng khác.

Đưa em về nhà thu dọn đồ đạc trước. Mạnh Tử Long mắt nhìn thẳng, nói rất tự nhiên.

Hả? Chẳng lẽ cô phải đến ở nhà anh thật sao?

Có vấn đề gì không? Mạnh Tử Long xoay đầu lại nhìn cô, Ngày hôm qua không phải đã nói rồi hay sao?

Em... Diễm Diễm muốn từ chối, nhưng hôm qua đã đồng ý với anh, mà chi phí chữa bệnh cho ba cô cùng tiền ra nước ngoài trị liệu đều do anh chi trả, anh có chút yêu cầu cũng đúng, hơn nữa cô cũng biết là anh thích cô.

Diễm Diễm, em muốn đổi ý sao? Mạnh Tử Long cảm thấy tim mình như nhảy thót lên rồi trầm xuống, anh thật không muốn nghe cô nói lời chối từ.

Không phải, chỉ là... Cô nam quả nữ sống chung một nhà có lẽ không được tốt cho lắm. Hơn nữa em cũng có thể tự chăm sóc bản thân. Hiện tại hai người cũng chưa khẳng định mối quan hệ, Diễm Diễm không muốn bị người khác nói xấu.

Nếu không phải đổi ý, thì đã quyết định như vậy rồi, anh lập tức đưa em về nhà thu dọn đồ đạc, sau đó đến nhà anh ở.

Dĩ nhiên Diễm Diễm không có quyền đổi ý, nếu cô thật muốn đổi ý, Mạnh Tử Long không cần biết dùng cách gì, nhất định bắt cô dọn đến ở chung với anh.

Hai người sớm tối bên nhau, anh không tin cô sẽ không bị anh chinh phục.

Chân đạp mạnh ga, chiếc xe giống chú ngựa hoang đắc ý chồm lên, chạy như bay về phía nhà Diễm Diễm, Diễm Diễm chỉ ngồi vùi trên ghế cạnh tài xế, không dám phản đối, cô biết bất kể mình nói gì, cô cũng không cách nào thay đổi số mệnh phải dọn đến nhà anh ở.

Diễm Diễm chỉ đơn giản lấy vài bộ quần áo tùy thân và tấm hình ba mẹ với em gái, sau đó ngồi lên xe Mạnh Tử Long.

Nhìn khu dân cư dần dần xa xa, một cảm giác mơ hồ, cô cảm thấy cuộc đời mình như biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Xe dừng lại tại một khu biệt thự sang trọng, Diễm Diễm không ngạc nhiên lắm, Tổng giám đốc tập đoàn Long Phi ở một biệt thự như vậy là chuyện thường tình.

Tự em làm được rồi. Mạnh Tử Long mở túi xách Diễm Diễm ra, chuẩn bị giúp cô đem quần áo cho vào tủ khiến cô cảm thấy lúng túng.

Khi mở tủ quần áo, Diễm Diễm càng lúng túng, vì cô thấy tủ quần áo treo đầy quần áo của Mạnh Tử Long, nói cách khác tủ quần áo này là của anh.

Diễm Diễm ngừng tay, nhìn bốn phía xung quanh, thấy tấm hình của anh để trên tủ đầu giường, nơi này là phòng ngủ của anh?

Em ở nơi này? Diễm Diễm thật không thể tin anh thản nhiên sắp xếp cho cô ngủ tại phòng ngủ của anh.

Ừ, ngủ với anh. Mạnh Tử Long bước đến từ phía sau, ôm chầm eo Diễm Diễm, dựa cằm lên vai cô.

Cái gì? Diễm Diễm kêu lên một tiếng, tránh khỏi ngực anh, Em không cần ngủ với anh.

Mạnh Tử Long có chút hưng phấn, không để ý lời phản đối của Diễm Diễm, bước đến ôm thật chặt cô vào lòng, Diễm Diễm căn bản là không có sức lực để né tránh.

Diễm Diễm, rốt cuộc có thể ngắm nhìn em thức giấc vào mỗi sáng, thật là tốt! Giọng nói của anh đầy mê hoặc như có nam châm, cả trái tim Diễm Diễm muốn tan chảy, cơ thể mềm nhũn không thể làm bất kỳ hành động phản kháng nào, xụi lơ trong lòng anh.

Anh cúi đầu, từ từ hôn lên môi cô, tựa như muốn dốc hết nhu tình cả đời mình.[jubbie: anh có xơi thì xơi nhanh nhanh để bà con đc nhờ, đau hết cả tim với anh này]

87. Chương 87: Nửa Ngày Biến Thành Nửa Ma Nửa Quỷ

Editor: jubbie

Chưa bao giờ biết cảm giác hôn lại tuyệt vời như thế, mặc dù không thở nổi, nhưng cô phát hiện mình không thể đưa tay đẩy anh ra.

Lưỡi của anh quấn lấy lưỡi cô, dây dưa cọ sát, trong nháy mắt mỗi một động tác đều thiêu đốt mỗi một sợi dây thần kinh trên người Diễm Diễm.

Hai chân cô không còn chống đỡ nổi thân hình, trong lúc hôn, hai tay Diễm Diễm không tự chủ được mà bá lên cổ Mạnh Tử Long, toàn bộ sức nặng cơ thể đều đặt lên người anh.

Điềm Điềm, em thật sự rất Điềm Điềm ngào. Mạnh Tử Long rời môi Điềm Điềm, đưa lưỡi liếm môi mình, hình như vẫn chưa thỏa mãn.

Điềm Điềm nhìn anh, vì hôn tới hôn lui nên trên môi anh lưu lại ánh bạc long lanh, Điềm Điềm nuốt nước bọt, đáng chết, một người đàn ông này, muốn hay không, cũng thật là hấp dẫn.

Nghe anh nói mình ngọt ngào, Điềm Điềm mặt ửng đỏ, nghiêng đầu không nhìn anh, giả bộ sửa sang quần áo.

Nhưng động tác cầm quần áo trên tay cũng cứng đờ giữa không trung, mãi sau cũng không làm xong động tác treo quần áo đơn giản.

Nụ hôn trong nháy mắt của anh cứ hiện lên trong đầu cô, giống như cảnh trong phim cứ diễn đi diễn lại hình ảnh đó, cô cảm thấy gò má của mình nóng hừng hực.

Nghĩ gì thế? Mạnh Tử Long nhìn tay Điềm Điềm giữa không trung, không có động tác kế tiếp, bước lên cầm lấy quần áo trong tay cô treo vào tủ quần áo.

À? Điềm Điềm ngay cả ngẩng đầu nhìn anh cũng không dám, chỉ cần ánh mắt chạm đến môi anh là cô không nhận được nuốt nước miếng, có lẽ hương vị của anh thật quá tuyệt vời.

Này, ai bảo anh đem quần áo của em bỏ vào tủ quần áo của anh vậy? Điềm Điềm ngăn người mất mấy giây, lúc đó Mạnh Tử Long lại giúp cô đem mấy bộ quần áo bỏ vào trong tủ quần áo.

Điềm Điềm nhìn một tủ đầy những bộ quần áo đắt tiền khiến người ta chác lưỡi mà xen lẫn vài cái áo vĩa hè rẻ tiền quả thật là châm chọc mà.

Cô và anh vốn là người của hai thế giới khác nhau, đến quần áo cũng có sự khác biệt lớn như vậy, nếu như nói anh là đường phố sang trọng với những cửa hàng thời trang hàng hiệu thì cô là vĩa hè bị trật tự đô thị đuổi giết.

Ôi, lớn à nha! Điềm Điềm vội chặn tay Mạnh Tử Long đang cầm quần áo cô, còn tiếp tục cầm nàng quần áo tay, nếu không chặn lại thì cô đâu cần phải ngượng chín người thế này, vì trên tay Mạnh Tử Long đang cầm cái áo ngực màu đỏ của cô.

Điềm Điềm giống như bị trúng tà văng ra thật xa, nhìn cái áo ngực màu đỏ chói mắt trên tay anh.

Anh ở đây làm gì? Đợi đến lúc cô có phản ứng, bước lên đoạt lại áo ngực trong tay anh đem giấu sau lưng.

Điềm Điềm, kích cỡ đó hình như không thích hợp với em. Mạnh Tử Long ngược lại, không hề kiêng dè, mắt nhìn thẳng vào sợi dây áo rút ra phía sau lưng cô.

Cái gì? Cô không biết anh đang nói gì, bây giờ trong đầu cô chỉ có bức tức, vội vàng đem áo ngực nhét vào trong túi vali rồi đóng nắp lại.

Anh nói kích cỡ đó không thích hợp với em. Mạnh Tử Long nghĩ là lúc này Điềm Điềm không nghe rõ nên anh lớn tiếng nói lại lần nữa.

Có ý gì? Điềm Điềm cảm thấy trên đầu mình vô số dấu chấm hỏi bay ra, anh đang nói gì?

Anh nói thật ra ngực em rất lớn, lần này có hiểu chưa hả? Mạnh Tử Long cố ý điều chỉnh âm thanh thật lớn, những lời này cơ hồ bị anh hét lên.

Khốn kiếp. Thì ra anh đang chọc ghẹo cô, cô lại còn ngây ngốc hỏi anh có ý gì, thật là mất mặt muốn chết.

Điềm Điềm tức tối đưa tay đâm vào người anh, nhưng mới đưa tay lên không trung liền bị anh bắt lấy, Điềm Điềm, sao em thích đánh người vậy? Như vậy không hay đâu.

Đáng chết, có cần phải đáng yêu như vậy không, Mạnh Tử Long ánh mắt hài hước, động tác khiêu khích, mỗi một cái nháy mắt cũng toát lên vẻ mê mị hấp dẫn, Điềm Điềm hoài nghi người đàn ông này có phải hồ tiên [hồ ly tu luyện thành tiên] trên đời hay không, so với con gái người này còn có phần quyến rũ hơn.

Em không muốn ở chung phòng với anh. Điềm Điềm định thần lại mới nhớ chuyện quan trọng nhất còn chưa hỏi.

Tại sao? Anh kinh khủng vậy sao? Mạnh Tử Long bộ dạng đáng thương, như có rất nhiều uất ức, thậm chí trong mắt còn có chút nước mắt, Diễm Diễm lại mềm lòng, không nỡ từ chối anh.

Em... Diễm Diễm có chút do dự, Mạnh Tử Long đầy mong đợi nhìn cô, Anh đúng là rất rất kinh khủng!

Diễm Diễm xoay người, lấy quần áo anh bỏ vào tủ lúc nãy mang ra, còn chưa kịp bỏ lại vào túi xách đã bị Mạnh Tử Long đoạt lại, cho vào tủ quần áo lần nữa.

Diễm Diễm, em phải ngủ với anh.

Tại sao? Đúng là gặp phải đồ bá đạo, cô thậm chí không có quyền lựa chọn.

Diễm Diễm thật không dám tưởng tượng đến cảnh ngủ chung với anh trên chiếc giường lớn vào buổi tối, chuyện đi công tác lần trước còn sờ sờ ra đấy.

Diễm Diễm, về vấn đề này, anh nghĩ mình đã nói nhiều lần rồi, trong thế giới của anh không có ai nói quyền lợi với anh cả, chỉ có anh quyết định, còn người khác chỉ có thể phục tùng, dĩ nhiên Diễm Diễm em cũng không ngoại lệ. Mạnh Tử Long ngồi xuống giường, cặp mắt sắc bén nhìn Diễm Diễm, gương mặt vốn tràn ngập mê tình nhưng bây giờ lại phủ một tầng sương lạnh, khiến Diễm Diễm cảm thấy sợ sợ.

Trên thế giới này tại sao lại có người bá đạo giống anh vậy, anh tại sao lại quyết định thay em, tại sao? Diễm Diễm ngồi xuống cuối giường, trong lòng thật rất uất ức, nước mắt không ngừng chảy, cuối cùng lại thành gào khóc.

Kể từ lúc mẹ ra đi, thế giới của cô rất ít ánh mặt trời, cô vẫn luôn hi vọng có một người yêu mình vô điều kiện, cưng chiều mình, đem mình là bảo bối trong tay người đó, nhưng...

Nghe thấy tiếng cô khóc, lần này Mạnh Tử Long không đứng dậy đến an ủi cô, mặc kệ cô làm loạn thế nào, tức giận thế nào, anh với cô nhất định phải ngủ một chỗ, anh đã quyết rồi, chỉ có anh mới biết anh khao khát đến ngày này như thế nào, chỉ cần sau này mỗi ngày đều có thể ngắm nhìn dáng vẻ thức giấc của cô, anh liền cảm thấy hưng phấn, thậm chí bây giờ nghĩ đến chuyện tốt đẹp sáng mai, anh liền không tự chủ, nhếch miệng thành đường cong đẹp mắt.

Nấu cơm đi. Diễm Diễm vẫn đang gào khóc, Mạnh Tử Long bất thành linh nói một câu như vậy, Diễm Diễm như bị lời nói đó hù dọa, ngừng khóc, bắt đầu nức nở.

Anh kêu cô đi nấu cơm, cô tại sao phải giúp anh làm cơm, cô không phải bảo mẫu.

Anh nói em đi làm cơm, em không nghe thấy sao mà còn ngồi đó? Anh đứng lên đi tới trước mặt cô, bóng dáng cao lớn che cả gương mặt cô.

Cô thật muốn đứng lên hét vào mặt anh, nhưng cô nhịn, chỉ xoay người đi, không để cho anh cản trở tầm mắt.

Em đứng lên cho anh. Mạnh Tử Long nín lấy cánh tay Diễm Diễm, một tay lôi cả người cô ra khỏi giường.

Huyết thái dương phập phồng, gân xanh trên tay nổi lên, màu đen trong mắt càng thêm hùng hực như ngọn lửa thiêu cháy, Diễm Diễm bị bộ dạng của anh dọa sợ, dù anh đang nắm cánh tay cô rất đau nhưng cô không dám phản kháng.

Cô cứ trợn to hai mắt nhìn anh, trông như một búp bê cũ rách bị thương.

Anh đây là thế nào? Tại sao trở thành kinh khủng như vậy, Diễm Diễm thật không thể tin được người đàn ông trước mắt này và người đàn ông tỉ mỉ dịu dàng vào buổi sáng là cùng một người.

Nếu như nói con người có đa tính cách, nhưng một mặt là hoàng tử dịu dàng, một mặt là dã thú tàn bạo như vậy không khỏi quá kinh khủng.

Diễm Diễm cảm thấy cả người như dựng hết lông, máu trong người dường như cũng ngừng chảy, cảm giác toàn bộ thế giới như ngừng quay, ngừng quay vào thời khắc này.

Mạnh Tử Long hơi buông lỏng tay, cả người Diễm Diễm liền từ từ rơi xuống, cuối cùng ngã xuống trên sàn nhà.

Anh quay người, bước ra khỏi phòng, làm như không thấy vẻ mặt khác thường của Diễm Diễm đang xụi lơ trên đất.

Nhìn thật lâu bóng lưng anh biến mất nơi đầu bậc thang, Diễm Diễm giật mình, trời ạ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh trở nên hung dữ như vậy, chẳng lẽ vì cô không chịu ngủ cùng với anh sao, nhưng hôm qua, lúc từ chối lời thổ lộ của anh, anh cũng không có kích động như vậy, nhưng mới vừa rồi... Diễm Diễm cảm giác sống lưng lạnh lạnh, như có ánh mắt ác độc của anh đang nhìn chăm chú sau lưng cô.

Mạnh Tử Long quẹo qua khúc cua nơi cầu thang, cả người mệt lả tựa vào tường thở hổn hển, vừa nãy thật sự là quá kinh hiểm [kinh khủng nguy hiểm], anh nhìn nét mặt hoảng sợ khi nãy của cô mà trong lòng không khỏi cảm thấy thương tiếc, như vậy tất cả đều xong rồi.

Chỉ có anh mới biết nhìn ánh mắt sợ hãi vừa rồi của cô, trong lòng anh đau đớn thế nào, anh biết lực nắm tay cô lúc nãy nhất định đã làm cô đau, nhưng mà cô lại quên mất đau đớn, đủ để nói rõ lúc nãy cô thật sự hoảng sợ.

Diễm Diễm yêu quý của anh, anh thật sự không muốn dọa em, ai bảo em không nghe lời như vậy!

Sau khi Mạnh Tử Long bỏ đi, Diễm Diễm tay ôm đầu gối, cả người không ngừng run rẩy.

Một lúc lâu sau, cô mới từ từ hoàn hồn, cô nghĩ anh có lẽ chỉ là một lúc tức giận nhất thời mà thôi.

Sau khi bình tĩnh lại, Diễm Diễm liền bắt đầu vênh tai nghe âm thanh dưới lầu, nhưng cố nghe thật lâu mà cũng không nghe được động tĩnh gì, chẳng lẽ anh đã bỏ đi rồi?

Diễm Diễm nhìn quanh phòng, có thể thấy trong phạm vi tầm mắt chỉ có đồ vật lớn là chiếc giường to quá khổ này, cô liếc mắt ước chừng cái giường tối thiểu ba mét? Cô thật không hiểu một mình anh muốn ngủ trên cái giường lớn như vậy làm cái gì?

Trời ạ, căn phòng này sao trống trải như vậy, hơn nữa các bức tường đều sơn màu đen, căn phòng ước chừng lớn khoảng bốn mươi mét vuông, Diễm Diễm cảm thấy càng ngày càng sợ.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của cô, chú ý hơn có thể nghe được tiếng bên ngoài.

Mặc dù trong phòng có đèn, nhưng Diễm Diễm cảm thấy ánh đèn tái nhợt làm người ta kinh hãi, trong phim kinh dị thường hay có ánh đèn tái nhợt như thế.

Diễm Diễm không can đảm ở lại chỗ này, mở cửa chạy liền một mạch ra cầu thang, Mạnh Tử Long, anh đang ở đâu?

Khi sợ hãi đánh gục phòng tuyến cuối cùng trong lòng, Diễm Diễm muốn trốn vào ngực của anh.

Mạnh Tử Long, anh rốt cuộc ở nơi nào? Ra đây nhanh một chút có được hay không? Lúc đi qua phòng khách, Diễm Diễm tự đánh mình một cái, sau đó cả người ngồi trên mặt đất.

Cô thấy hai chân bắt đầu nhũn ra, thậm chí không có hơi sức đứng lên, chỉ biết la lên, Mạnh Tử Long, anh có nghe thấy không, anh ra đây có được không, em sợ.

Sao vậy? Đang trong phòng bếp rang thức ăn, Mạnh Tử Long mơ hồ nghe như tiếng Diễm Diễm gọi ầm ĩ, không để ý đến củi lửa, vội chạy ra thấy cô đang ngồi trên đất.

Sao vậy, sao em lại ngồi dưới đất. Anh bước lên, muốn đỡ Diễm Diễm, nhưng Diễm Diễm lập tức nhào vào trong ngực của anh, ôm chặt lấy anh.

Anh đã đi đâu, có biết em sợ lắm không. Cô giơ bàn tay nhỏ nhỏ đầm không ngừng vào lưng Mạnh Tử Long.

Được rồi, được rồi, đừng khóc, đều là anh sai, đều là anh sai, đừng khóc. Mạnh Tử Long vỗ nhẹ lưng cô, vừa không ngừng nói xin lỗi, anh chỉ muốn dọa cô một chút, không muốn cô lại sợ hãi như vậy.

Ô ô... Anh mới vừa đi đâu? Cảm nhận được anh ôm trong ngực ấm áp, cuối cùng Diễm Diễm mới an tâm.

Anh ở phòng bếp nấu ăn. Hai tay anh nắm lấy vai Diễm Diễm, từ từ đẩy cô ra khỏi lồng ngực, để mặt cô đối diện mặt mình, sau đó đưa tay lau nước mắt trên mặt cô.

Về mặt và động tác của anh bây giờ rất dịu dàng, trong mắt còn chan chứa thương yêu, Diễm Diễm nén nước mắt, nhìn anh, tại sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà cô nhìn thấy như có hai người khác nhau.

Rốt cuộc đâu mới thật sự là anh? Diễm Diễm nhỏ nhẹ, như đang nỉ non.

Diễm Diễm, em có ngửi thấy mùi gì kì kì không? Mạnh Tử Long dĩ nhiên hiểu Diễm Diễm muốn hỏi gì, nhưng anh chưa kịp trả lời thì ngửi thấy mùi khác thường.

Hình như có mùi khét.

A... đồ ăn. Mạnh Tử Long hét lên một tiếng, chạy về phía phòng bếp.

Nhìn nét mặt và động tác của anh, Diễm Diễm quả muốn cười, tâm trạng sợ hãi lúc này bị nét đáng yêu của anh xua tan.

Diễm Diễm đứng ở cửa phòng bếp nhìn Mạnh Tử Long luống cuống tay chân bên trong, đột nhiên cảm thấy mình thật hạnh phúc, cô từng mong ước có thể nhìn người yêu vì cô mà tự mình xuống bếp.

Nhìn bóng lưng của anh, khóe miệng Diễm Diễm hơi gợn lên, hiện ra niềm hạnh phúc lúc này của cô.

Diễm Diễm, đồ ăn hư rồi. Mạnh Tử Long đem món ăn đã bị cháy đen đến trước mặt Diễm Diễm, Diễm Diễm thậm chí không nhận ra là anh đã làm cháy đen món gì.

Miệng của anh hơi cong lên, mặt xụ xuống, nét mặt như một bộ đứa bé làm sai việc gì.

Mạnh Tử Long, anh không cần phải như vậy, Diễm Diễm đây vốn không có năng lực chống cự trai đẹp.

Cho nên... Để em làm cho. Diễm Diễm nhận lấy món ăn đen thui trên tay Mạnh Tử Long, nhẩn tâm ném vào thùng rác, cởi tạp dề trên người của anh ra, mặc vào người mình.

Mạnh Tử Long tựa vào cạnh cửa, nhìn bóng hình xinh đẹp bận rộn trong phòng bếp, trong lòng so ăn mật đường còn ngọt ngào hơn.

Về sau anh không cần hâm mộ, ghen ghét nhìn cảnh bố mẹ âu yếm trước mặt anh, bởi vì anh cũng có thể âu yếm rồi.

Diễm Diễm cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng phía sau lưng, cảm giác lưng bị anh đốt thành cái hồ, Anh ra ngoài ngồi trước đi. Anh mắt ** của anh cứ nhìn cô như vậy, khiến cô rất không quen, thậm chí cô còn hoài nghi mình có đang mặc quần áo hay không.

Có nghe thấy không?! Diễm Diễm nhìn ánh mắt của anh vẫn nhìn chỗ cũ, hoàn toàn không có ý rời đi.

Không có. Mạnh Tử Long hã hê trả lời, anh thích nhìn dáng vẻ bận rộn trong bếp của cô, cho anh cái cảm giác cô đã là vợ của anh.

Anh còn ra vẻ ngu ngốc. Diễm Diễm chạy tới trước mặt Mạnh Tử Long, cầm muống canh còn dính nước quơ quơ trước mặt anh, ý là nếu như còn không đi, coi chừng tôi lấy cái này đánh anh.

Được rồi, được rồi, không cần dữ như vậy! Mạnh Tử Long lấy muống canh trên tay Diễm Diễm bỏ xuống, ngoan ngoãn đóng cửa phòng bếp đi ra ngoài.

Ngồi trên sa-lon một hồi, anh thấy thật sự rất khó chịu, mùi thơm từ phòng bếp không ngừng bay ra, bao tử bắt đầu phản kháng.

Người ta đều nói muốn có được trái tim người đàn ông, phải đi qua dạ dày họ trước, câu nói quả không sai chút nào.

Mạnh Tử Long đứng ngồi không yên trong phòng khách, không ngừng đi tới đi lui, cuối cùng bị mùi thơm phức và bóng hình xinh đẹp trong phòng bếp đánh bại, chân từ từ bước về phòng bếp.

Diễm Diễm, có gì cần anh giúp không? Anh đứng ở cửa, nhỏ tiếng hỏi, sợ Diễm Diễm mất hứng, đem muống canh nện lên đầu anh.

Sao anh lại vào đây? Diễm Diễm xoay người lại, nhìn chằm chằm vào anh.

Anh... Anh ngồi không yên. Mạnh Tử Long giấu người phía sau cánh cửa, chỉ hé đầu vào, nhỏ giọng nói.

Anh bị bệnh hiếu động à?

Vốn là không có, nhưng hiện tại thì có.

Tại sao? Diễm Diễm thấy khó hình dung, thật quá hiếu động này chẳng lẽ là khi lớn lên mới có, cô vẫn nghĩ bệnh này là do bẩm sinh.

Bởi vì em.

Bởi vì em? Phèo! Diễm Diễm bất giác cảm thấy một tiếng phì phèo văng ra khỏi miệng.

Diễm Diễm, nước miếng của em rơi vào trong thức ăn rồi.

Diễm Diễm cúi đầu nhìn nồi nước đang nấu, Mạnh Tử Long, anh... Cô cầm lên muống canh, nhắm về hướng trên đầu anh.

Mạnh Tử Long kịp thời né tránh, cả người núp sau vách tường, vênh tai nghe bên trong không có phản ứng gì, đầu dọc theo vách tường từ từ chuyển động, từng điểm từng điểm, mỗi một động tác đều rất cẩn thận, anh sợ đầu mình mới vươn ra liền đón lấy muống canh đầy dầu nhậy nhậy.

Cũng may, lúc anh nhìn thấy Diễm Diễm, cô đang nghiêm túc nếm mùi vị món ăn.

Mấy sợi tóc tự nhiên rũ xuống trên trán cô, che mất gò má trên mặt cô, Mạnh Tử Long không thấy rõ nét mặt cô, Như thế nào?

Nhất định rất ngon. Diễm Diễm hả hê, uống một hớp thìa xanh trước mặt.

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, Mạnh Tử Long không nhịn được, Để anh nếm thử một chút. Anh đi tới trước mặt Diễm Diễm, giành lấy muống canh trong tay cô.

Mất thấy muống canh sẽ phải bỏ vào trong nồi nhưng lại bị Diễm Diễm cứng rắn đánh rớt, Ra ngoài chờ.

Cho anh nếm một hớp? Một ngụm nhỏ thôi. Anh giơ lên một đốt ngón tay, khoa tay múa chân trước mặt Diễm Diễm.

Không được.

Mạnh Tử Long nhìn chút nước canh còn lưu lại trên khóe miệng Diễm Diễm, hai mắt bắt đầu sáng lên, Vậy anh ăn liền tại chỗ. Nói xong anh đề Diễm Diễm xuống.

Diễm Diễm chưa kịp phản ứng, môi anh đã hôn lên cô, cả người cô cũng đã dựa nghiêng trong ngực anh.

Đồ đàn ông đáng chết chỉ biết ăn đậu hũ của cô.

Ừm... Buông em ra.

Diễm Diễm vừa mở miệng, đúng lúc cho Mạnh Tử Long cơ hội tiến quân thần tốc, lưỡi của anh linh xảo nhanh chóng vào trong khoang miệng trên chọc đầu lưỡi nhạy cảm của cô.

Ừm... Diễm Diễm bị anh làm cho toàn thân tê dại, chỉ có thể giở ngón sở trường là đâm vào ngực anh, nhưng sức lực yếu ớt của cô không tạo được uy hiếp gì đối với anh.

Cuối cùng Diễm Diễm mặc cho anh tận tình hôn cô, bàn tay đang đâm vào lồng ngực anh từ từ vòng qua sau gáy của anh, đầu ngón chân từ từ nhón lên, như muốn kết hợp động tác với anh.

Cảm thấy Diễm Diễm phối hợp, Mạnh Tử Long hôn càng thêm sâu.

Trong miệng của cô có chút nước canh nhàn nhạt khiến Mạnh Tử Long có chút khó chịu, phải biết là có mỹ nhân thơm ngát ở trước mặt mà không thể thưởng thức, mùi vị khổ sở thế nào, đặc biệt còn là người mình yêu mến.

Đến khi cả hai người đều không thở nổi, Mạnh Tử Long mới lưu luyến buông cô ra, quần áo cả hai đều có chút tán loạn, vậy Diễm Diễm không biết bị kéo xuống từ lúc nào, để lộ một mảng trắng như tuyết ở phần ngực của cô.

Vốn định dùng lửa thiêu cháy, Mạnh Tử Long nhìn thấy bộ ngực căng đầy của Diễm Diễm, trong mắt ** càng thêm sâu.

Anh... Cảm thấy được ánh mắt khác thường, Diễm Diễm cuống quýt che chắn khuôn ngực, Sắc Quỷ, mau ra ngoài.

Diễm Diễm có chút tức giận, nhưng cô mới vừa rồi quả thật cũng vong tình.

Diễm Diễm, thơm quá nha. Mạnh Tử Long kề sát tai Diễm Diễm ái muội.

Anh... Diễm Diễm đưa tay muốn đánh, nhưng lần nào cũng bị ngăn lại.

Anh nói món canh, ha ha... Mạnh Tử Long nắm cổ tay Diễm Diễm, cười không chút kiêng kỵ.

Thừa dịp Mạnh Tử Long không chú ý, Diễm Diễm dùng tay còn lại hung hăng đâm vào ngực anh, Em cho anh cười.

Ai da, Diễm Diễm, em muốn mưu sát chồng nha. Mạnh Tử Long ôm ngực, ra vẻ đau đớn, hai hàng lông mày nhíu lại.

Diễm Diễm nghĩ anh đang đùa giỡn, nhưng càng xem càng có cái gì không ổn, cô phát hiện sắc mặt anh tái nhợt không chút huyết sắc, cô bắt đầu có chút lo lắng, nhưng... Mặc dù cô hơi nặng tay, nhưng anh là đàn ông, không đến nỗi nào chứ?

Anh không sao chứ? Diễm Diễm nhìn sắc mặt anh tái nhợt, bắt đầu lo lắng.

Diễm Diễm, ngực anh thật là đau. Sau đó Mạnh Tử Long cả người từ từ ngồi xổm xuống.

Này, anh không sao chứ? Nhìn vẻ mặt anh khổ sở, Diễm Diễm vội ngồi xuống, muốn xem xét vết thương cho anh.

88. Chương 88: Trao Gửi Cả Tâm Hồn

Editor: jubbie

Này, anh rốt cuộc bị làm sao, đau lắm sao? Diễm Diễm quan sát thấy trán Mạnh Tử Long cũng lấm tấm mồ hôi vì đau.

Diễm Diễm, xoa xoa giúp anh được không? Mạnh Tử Long chỉ vào ngực mình, chỗ mới bị Diễm Diễm đánh.

Em... hai má Diễm Diễm đỏ lên, như vậy hình như không tốt lắm? Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân.

Ái.... Đau quá, anh nghĩ mình sắp chết rồi. Mạnh Tử Long khước miệng co quắp một trận, gân xanh nổi khắp trên trán.

Này, anh không cần làm em sợ, đau chỗ này phải không? Diễm Diễm lấy một tay đỡ vai anh, tay kia xoa xoa ngực của anh.

Ừ, chính là chỗ này, nhẹ một chút, nhẹ một chút. tay Diễm Diễm chỉ cách một lớp áo xoa lồng ngực của anh.

Diễm Diễm cảm giác lòng bàn tay của mình muốn phát hỏa, vóc người của anh rất khỏe, cơ ngực thô ráp, cảm giác sờ vào cũng rất tuyệt.

Diễm Diễm ngẩng đầu vừa đúng lúc Mạnh Tử Long đang cúi xuống, nhìn vào ánh mắt anh, cô cảm giác vẻ mặt của anh có chút kỳ quái, nhưng không biết kỳ quái ở điểm nào, nhìn mồ hôi trên trán anh thì có lẽ anh không giả vờ bị đau.

Khá hơn chút nào không? Diễm Diễm không ngừng tay xoa xoa lồng ngực của anh.

Ừ. Mạnh Tử Long khéo léo gạt đầu một cái, Tốt hơn nhiều.

Diễm Diễm chăm chú nhìn anh, thật ra thì anh rất tuấn tú, không kể ngoại hình mà cả phong cách cũng đều là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô nữ sinh.

Này ăn cơm đi. Nghe anh nói không có sao, Diễm Diễm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu quả như thật vì quả đắng nhẹ của cô làm anh bị thương, cô cũng không biết có thể ngày mai bị nữ nhân viên trong công ty vậy đánh không.

Ừ.

Diễm Diễm muốn ăn cơm nhưng bị Mạnh Tử Long kéo, cô xoay một vòng rồi ngã vào lòng anh, mặt úp vào lồng ngực của anh.

Anh làm gì thế? Động tác thành linh của anh làm Diễm Diễm hoảng sợ, nhìn lại mình bây giờ đang ở tư thế mặt mửa với anh, cô cảm thấy xấu hổ không chịu được.

Mới vừa rồi còn có bộ dạng nửa chết nửa sống, thế mà bây giờ tinh thần như vậy rồi.

Ăn cơm nha. Mạnh Tử Long nhếch miệng cười cười kéo Diễm Diễm đi ra ngoài nhà bếp.

Này, bưng đồ ăn ra đi. Diễm Diễm thấy bộ dạng anh không bị gì nên liền yên tâm thoải mái sai khiến.

Tuân lệnh. Mạnh Tử Long giơ tay phải lên, làm động tác chào Diễm, chọc cho cô bật cười một hồi.

Diễm Diễm, em nấu đồ ăn ngon thật.

Vậy thì ăn nhiều một chút. Diễm Diễm vừa ăn cơm, vừa rất tự nhiên trả lời anh, hoàn toàn không nghĩ bây giờ là có quan hệ thế nào với anh.

Vậy anh không khách sáo.

Tối hôm nay có lẽ là bữa mà Mạnh Tử Long ăn nhiều nhất, không phải bởi vì Diễm Diễm làm món ăn ngon, chỉ bởi vì là do đích thân cô nấu nên có mùi vị đặc biệt, tâm tình ngồi ăn cũng thấy ngon.

Nắc. Mạnh Tử Long để đũa xuống, ợ lên no nê, lười biếng tựa lưng vào ghế.

Nhìn đồ ăn đầy trên bàn bị tiêu diệt sạch sẽ, Diễm Diễm cảm thấy vui vui trong lòng, có thể làm cơm cho người yêu ăn vốn dĩ là một chuyện rất hạnh phúc, huống chi người yêu còn ăn sạch tất cả món ăn do mình nấu, không có từ ngữ nào có thể diễn đạt tình cảm này.

Dọn dẹp thôi. Thấy Diễm Diễm đứng lên chuẩn bị dọn dẹp bát đũa, Mạnh Tử Long nắm lấy tay cô, Em nấu cơm, anh rửa chén.

Nhìn ánh mắt dịu dàng trong đôi mắt anh, Diễm Diễm chợt nghĩ anh là chồng mình trong một nháy mắt, kịch trong truyền hình không phải có cảnh tượng này ư, hai vợ chồng già, bà lão nấu cơm, ông lão rửa chén.

Diễm Diễm xúc động một giây, cô cảm động muốn rơi nước mắt, cũng may đúng lúc Mạnh Tử Long đã cầm bát đũa vào phòng bếp, nếu không anh nhất định phải cười nhạo bộ dạng này của cô.

‘Mạnh Tử Long, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời em, dù chúng ta không thể ở bên nhau, nhưng em không hối hận vì đã yêu anh.’ Diễm Diễm tự nhủ trong lòng.

Nhìn bóng dáng anh tuần bận rộn trong bếp, Diễm Diễm cũng không bước vào, để bản thân được hưởng thụ một chút cảm giác được anh chăm sóc, thật ra thì cô cũng không ao ước gì nhiều, hy vọng ông trời đừng trách lòng tham bé nhỏ của cô.

Giống như những đôi vợ chồng bình thường, chồng rửa chén trong bếp, vợ xem tivi trong phòng khách, lúc này Diễm Diễm đang ngồi trên ghế sa lon, xem bộ phim truyền hình mình yêu

Mạnh Tử Long từ bếp nhìn ra ngoài, thấy hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn của Diễm Diễm vui lấp trong ghế sa lon, anh nghĩ đây chính là cuộc sống mà mình ao ước, cùng với người yêu ở một nơi bình thường mà đơn giản.

Vợ nấu cơm chồng rửa chén, sau đó hai người vui trên ghế sa lon xem tivi, anh cùng cô xem phim truyền hình hoặc là cô cùng anh xem tin tức, chỉ cần hai người ở chung một chỗ chính là hạnh phúc mãi mãi.

Bà xã. Mạnh Tử Long đứng bên trái nhìn mặt cô, không kiềm chế được, gọi cô là bà xã.

Có lẽ do tiếng ti vi hơi lớn nên Diễm Diễm không nghe thấy tiếng anh gọi, mà chỉ nghe tiếng cười, tiếng thở dài phát ra trong ti vi.

Nhận ra tiếng gọi cô vừa rồi, Mạnh Tử Long có chút kinh ngạc, Diễm Diễm.

Hả? Lần này Diễm Diễm nghe thấy, cô xoay đầu lại nhìn anh, Thế nào?

Mạnh Tử Long không nói gì, chỉ đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên ôm cô vào lòng.

Có lẽ do không khí đang thân mật, Diễm Diễm cũng không muốn phá vỡ bầu không khí hài hòa hiếm có giữa hai người, cô mặc cho anh ôm mình vào lòng, thoải mái tựa đầu vào ngực anh.

Cô vốn dĩ rất thích phim truyền hình, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không thể tiếp tục xem được, cô cảm thấy tim mình đập nhanh, trên TV đang nói gì cô hoàn toàn không biết.

Anh nên xem cái khác phải không? Diễm Diễm đưa điều khiển ti vi cho anh, lúng túng nói.

Anh không sao, em xem là được rồi. Mạnh Tử Long đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Diễm Diễm, tóc của cô rất mềm mại, tay anh cảm thấy vô cùng mềm mại.

Diễm Diễm tâm có thừa nhưng lực không đủ nhìn lên hình ảnh trôi qua trên ti vi, nhưng cô chỉ nhìn thấy bóng người thoáng qua, còn họ nói cái gì thì một câu cô cũng không nghe rõ, bây giờ trong đầu cô chỉ có hình bóng Mạnh Tử Long, khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh, sự quan tâm chăm sóc của hắn, khí chất của anh, khí phách của anh. . .

Nghĩ gì thế? Mạnh Tử Long chăm chú nhìn ánh mắt của cô mặc dù nhìn ti vi, nhưng trên mặt lại không hề có chút biểu cảm, rõ ràng cô đang ngẩn người.

Không có gì, em mệt rồi. Diễm Diễm rời khỏi người Mạnh Tử Long, bước lên trên lầu.

Mạnh Tử Long không nói lời nào, chỉ đi theo sau cô.

Diễm Diễm vào phòng ngủ, nằm xuống giường, cô hình như không có một chút ý thức được là hiện tại cô đang ở nhà của Mạnh Tử Long.

Diễm Diễm, em còn chưa tắm. Mạnh Tử Long đi vào thấy Diễm Diễm tùy ý nằm lên giường, anh cảm thấy ngạc nhiên, cô không phải phản đối việc ở chung một chỗ với anh sao, sao bây giờ lại tự nhiên như vậy.

À? Diễm Diễm phản ứng kịp, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện ra mình không phải ở nhà, cô hơi kích động và lúng túng, vội vàng nhảy xuống giường, đứng ở bên giường hơi có chút co quắp.

Nhớ tới dáng vẻ kinh khủng của anh khi cô nói không muốn ở cùng với anh, Diễm Diễm không có can đảm nói chuyện này, Em đi tắm. Nếu như tiếp tục đứng đây nhìn mặt anh, Diễm Diễm đoán cô sẽ bị rối loạn thần kinh.

Cầm vội bộ đồ rồi vọt vào phòng tắm, Diễm Diễm tựa vào cửa phòng tắm, thở hổn hển, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên ở chung phòng với anh, nhưng Diễm Diễm vẫn cảm thấy khẩn trương, cô thật không có cách nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Mạnh Tử Long ngồi trên giường đọc sách mà yết hầu lẩn lẩn, nghĩ đến cơ thể Diễm Diễm đang uyển chuyển bên trong, anh cảm thấy cả người nóng ran, máu mũi hình như cũng muốn phun ra.

Anh vốn là người đàn ông bình thường, người con gái mình yêu mến bây giờ đang ở trong phòng của mình, đang tắm trong phòng tắm của mình, anh có chút khó chịu cũng là điều bình thường.

Tiếng nước chảy từ từ dừng lại, Mạnh Tử Long vội thu ánh mắt đang dán trên cánh cửa, làm bộ nghiêm túc đọc sách.

Diễm Diễm giơ lên cái áo duy nhất cô cầm vào mà choáng váng, trời ạ, cô chỉ lấy một cái áo thun đi vào, cái áo thun đáng chết này lại là màu trắng, hơn nữa lại còn ngắn, căn bản là không che chắn được phần dưới của cô.

Điềm Điềm thật sự muốn đập đầu vào tường phòng tắm mà chết, như vậy thì làm thế nào mà đi ra ngoài, chẳng lẽ muốn cô ở trong phòng tắm suốt đời sao?

Nhìn quanh cả phòng tắm, cô chỉ tìm được một khăn tắm, đáng chết, người đàn ông này chẳng lẽ cũng không biết để một cái áo choàng tắm trong phòng tắm sao?

Điềm Điềm cầm cái khăn tắm đắp lên người, nhưng vẫn còn quá ngắn, khăn tắm cũng chỉ che ở phần hông đến bắp đùi của cô mà thôi.

Nhìn phần lớn da thịt trước ngực phơi bày trong gương, phía dưới bắp đùi thon dài cơ hồ lộ ra trọn vẹn, cô cũng không có dũng khí mở cửa phòng tắm, nếu như bình thường ở nhà thì không sao, nhưng đang ngồi bên ngoài bây giờ lại là một người đàn ông.

Thật sự là không có cách nào, Điềm Điềm chỉ có thể gọi anh, Này, anh còn ở bên ngoài sao? Tiếng của cô nhỏ nhỏ thậm chí có chút ngưng ngừng và khiếp đảm.

Ừ. Mạnh Tử Long nhàn nhạt trả lời.

Anh... Anh có thể lấy giúp em áo ngủ không? Điềm Điềm do dự liên tục vì không dám nhờ anh lấy đồ lót, cô muốn dùng áo ngủ để có thể che kín những bộ phận mấu chốt, cho nên cắn răng mở miệng nhờ anh.

“A, được.

Nghe tiếng anh đồng ý, Điềm Điềm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Mở cửa. Mạnh Tử Long cầm áo ngủ, đứng bên ngoài phòng tắm gõ cửa.

Cửa được mở hé hé, Điềm Điềm núp phía sau cửa đưa tay ra, Đưa cho em!

Khi cầm được cái áo ngủ mềm mại, cô cười vui vẻ.

Trời mới biết mới vừa rồi Mạnh Tử Long nhìn xuyên qua cửa kiếng trong phòng tắm, thấy cơ thể uyển chuyển của thiếu nữ, mà như muốn phá cửa mà vào, cũng may là anh kìm chế được.

Điềm Điềm mặc cái áo ngủ dài đến đầu gối, mặc dù bên trong không có gì, nhưng dù sao cũng hơn cái áo thun trong suốt ngắn cũn cỡn kia rất nhiều.

Thật sáng khoái. Cô mở cửa, đứng bên cửa phòng tắm, mái tóc còn ướt rũ xuống hai bên vai.

Ừ. Mạnh Tử Long dẹp bỏ ham muốn mới nảy sinh với cô, đặt quyển sách xuống, vọt vào phòng tắm.

Nhìn bộ dạng nồn nóng của anh, Điềm Điềm chỉ muốn cười, không khí bỗng không còn đôi mắt sắc lẹm kia, Điềm Điềm cảm thấy cả người buông lỏng không ít.

Tóc ướt nhẹ trên cổ rất khó chịu, cô nhìn quanh khắp phòng cũng không thấy máy sấy tóc, cô lại không thể tùy ý mở ngăn kéo để tìm.

Cho nên khi Mạnh Tử Long tắm xong, đi ra thì thấy Điềm Điềm vẫn đang đứng nguyên ở chỗ đó, giống như từ lúc anh đi vào phòng tắm thì bên ngoài thời gian như ngừng lại.

Anh chỉ quần cái khăn tắm phía dưới thân rồi đi ra, vì lau khô nên nước đang dọc theo xương quai xanh chảy xuống dưới bụng, phần bụng không có chút mỡ thừa, có thể thấy anh là người chú trọng chăm sóc cơ thể.

Nhìn một chút, mặt Điềm Điềm không khỏi nóng hừng hực, vội thu tầm mắt đang dán trên người anh lại, cúi đầu nhìn xuống chân.

Thế nào tóc còn ướt hay sao? Giọng điệu của anh giống như có chút trách cứ, nhưng quan tâm nhiều hơn.

Không có máy sấy. Điềm Điềm lẹp xẹp mũi chân nhẹ nhàng nói.

Ngốc ơi, không thể hỏi anh sao? Mạnh Tử Long nói xong liền đi ra ngoài, một lát sau quay lại, trên tay cầm một máy sấy tóc màu đen.

Tới đây. Anh ý bảo cô ngồi xuống bên giường.

Lúc này Diễm Diễm ngược lại, không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh, cô chỉ không muốn anh giúp cô sấy khô tóc.

Tự em làm cũng được. Diễm Diễm có chút lo sợ, giống như hồi còn nhỏ mẹ hay sấy tóc cho cô.

Em ngồi im là được rồi.

Mạnh Tử Long nghiêm túc sấy tóc cho Diễm Diễm, mỗi sợi tóc qua lòng bàn tay anh đều rất cẩn thận, hình như sợ làm cô đau.

Khi tiếng máy sấy dừng lại, cả căn phòng rơi vào yên tĩnh, Mạnh Tử Long nghe tiếng Diễm Diễm nức nở.

Tại sao khóc? Anh như có biệt tài giúp cô lau nước mắt trên mặt.

Không có gì, em chỉ là nhớ đến mẹ, lúc nhỏ mẹ hay sấy tóc cho em, chỉ tiếc là bây giờ mẹ không còn. Diễm Diễm đau khổ trong lòng, lẳng lặng nức nở trong lòng Mạnh Tử Long.

Ngoan, đừng khóc, sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh em, anh mãi mãi sẽ sấy tóc giúp em có được không? Ngoan! ngón tay Mạnh Tử Long vuốt ve mái tóc Diễm Diễm

Ừ. Diễm Diễm ở trong lòng anh, gật đầu một cái, Anh nói thật sao?

Dĩ nhiên, anh sẽ giúp em sấy tóc cả đời.

Nghe anh nói như vậy, Diễm Diễm thật vui mừng, chỉ là một đời có xa lắm không?

Diễm Diễm không dám khẳng định, cũng không có lòng tin khẳng định, nhưng cô nguyện ý tin tưởng anh, dù đây chỉ là một lời nói dối, dù chỉ có một giây chân thành, cô cũng nguyện ý, vì người mình yêu mà sẵn lòng cho tất cả.

Long, cảm ơn anh. Diễm Diễm ngừng khóc, có chút ghen ngào nói.

Diễm Diễm, tin tưởng anh, tin tưởng anh vẫn luôn sẽ ở bên cạnh em. Mạnh Tử Long cúi đầu hôn môi của cô.

Trong phòng không khí mập mờ từ từ ấm lên, cái áo ngủ là chương ngại vật duy nhất trên người Diễm Diễm cũng bị Mạnh Tử Long ném xuống đất.

Cái khăn tắm duy nhất phía dưới người Mạnh Tử Long cũng bị một thanh tháo ra ném vào mép giường trên sàn nhà.

Hiện tại hai người hoàn toàn **, Mạnh Tử Long đè ở trên người của cô, tận tình hôn lông mày, mắt của cô, mũi cho đến môi của cô, anh cơ hồ là không bỏ sót một tấc da thịt nào trên người cô.

Như đã có chuẩn bị giao phó tắm thân, Diễm Diễm đối với những vuốt ve tự nhiên cũng không kháng cự, trên người truyền tới dòng nước xiết khiến người cô có chút khó chịu, cô chỉ biết để tay túm cổ anh giống như lơ lửng giữa biển gặp được người cứu mạng.

Diễm Diễm, thả lỏng. Mạnh Tử Long cảm thấy tất cả cơ bắp trên người Diễm Diễm đều căng thẳng, hai chân càng thêm khép lại.

Diễm Diễm, dạng chân ra có được hay không? Ngoan. Mạnh Tử Long ấn nhẹ chỗ mẫn cảm trên vành tai cô, dụ dỗ.

Mặc dù trong cơ thể anh ** đã đạt tới bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, nhưng anh không muốn hù dọa cô.

Nhưng... Em sợ. Mặc dù chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhưng cô cũng biết chuyện giữa nam với nữ, đều nói lần đầu tiên sẽ rất đau, Diễm Diễm từ nhỏ rất sợ đau cho nên không dám.

Diễm Diễm, không phải sợ, tin tưởng anh. Môi anh từ vành tai của cô di chuyển đến bờ môi của cô.

Lời anh nói khiến cô tự tin hơn, hai chân khép thật chặt từ từ mở ra.

Ngoan, Diễm Diễm, thả lỏng là được rồi.

Môi Mạnh Tử Long từ môi Diễm Diễm từ từ di chuyển xuống phía dưới, qua xương quai xanh của cô, cuối cùng đến nụ hoa phía trên ngực cô, ngậm vào nụ hoa đã cứng nhắc, nhẹ nhàng mút vào.

Ừ. Diễm Diễm cảm giác toàn thân tê tê dại dại, dòng nước xiết dưới lòng bàn chân như chạy dọc lên đỉnh đầu, sau đó phía dưới cơ thể như có chất lỏng nhớp nhúa chảy ra.

Mạnh Tử Long một tay vuốt ve chỗ vừa cao vút phía trên của cô, tay còn lại dọc theo bụng của cô từ từ xuống phía dưới, hướng thẳng vào chỗ tốt đẹp của người thiếu nữ.

Ngón tay anh quanh quẩn ở phía ngoài quần lót cô, vuốt ve khiến cơ thể cô nóng bừng lên làm cho phía dưới của cô không ngừng ướt át.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của cô cho nên anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, như vậy mới có thể giảm bớt được sự khổ sở cùng đau đớn cho cô, anh hy vọng sẽ để lại cho cô những ký ức đẹp về lần đầu tiên.

Một ngón tay anh từ từ trượt vào cửa động bí ẩn, từng chút từng chút một.

Ừ. A. Dòng nước xiết cùng khoái cảm lan tới từng tế bào Diễm Diễm, cô không ngừng thốt ra những tiếng kêu yêu kiều.

Mặc dù cô cảm thấy ngượng ngùng, nhưng là ** khoái cảm cùng hạnh phúc đã sớm che giấu tất cả.

Mạnh Tử Long thấy hạ thể của cô không ngừng chảy ra nước mật hoan ái, ngón anh chỉ mới tiến vào thăm dò một chút đã làm cho toàn thân Diễm Diễm run rẩy từng cơn, hai cánh tay đang ôm cổ anh càng thêm siết chặt.

Ngón tay của anh bắt đầu từ từ khuấy động ở nơi bí ẩn mỗi một cử động lại kéo theo những tiếng thở gấp của Diễm Diễm.

Ướt át của cô nói cho anh biết cô đã chuẩn bị tốt để nghênh đón anh: Diễm Diễm, thả lỏng, cứ thả lỏng ra sẽ tốt thôi. Anh vừa mơn trớn vành tai cô vừa dụ dỗ.

Ừ. Diễm Diễm mở mắt nhìn anh e lệ gật đầu, cô tin tưởng anh.

Mạnh Tử Long hít một hơi thật sâu, anh sợ mình quá kích động sẽ làm đau cô.

Anh đặt vật tượng trưng của đàn ông lên cửa động của cô, từng chút từng chút một tiến vào thật chậm.

Cảm thấy hạ thân truyền tới sự căng tức khó chịu, Diễm Diễm theo phản xạ khép chặt hai chân, cô vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Diễm Diễm, dạng chân ra cong người lên một chút nào, ngoan.

Diễm Diễm từ từ mở ra hai chân, sau đó chống hai chân cong mình lên nghênh đón anh tiến vào.

Mạnh Tử Long cắn chặt hàm răng, tận lực thả chậm động tác phía dưới, thể nhưng khi vật to lớn của anh xuyên qua lớp màng mỏng thiếu nữ của Diễm Diễm thì cô vẫn không nhận được tiếng kêu thất thanh.

Không cần, đau, đau chết mất. Vốn là hai chân cô đang cong lên nhưng bởi vì đau đớn nên tự động khép chặt lại.

Mật động của cô quá nhỏ hẹp, cộng thêm hiện tại hai chân cô khép chặt lại khiến cho Mạnh Tử Long cảm thấy nơi đó thật chặt chẽ bao quanh lấy to lớn của anh, để cho anh cảm giác thật mất hồn càng muốn tiến sâu vào khám phá hang động bí hiểm tuyệt đẹp ấy.

Nhưng anh chỉ vừa nhẹ nhàng cử động thì Diễm Diễm lại đau đớn đến co rúm người: “ Đau chết mất, em không muốn nữa, anh nhanh nhanh ra ngoài đi, hu huanh tiến vào làm cho em khó chịu lắm. . . .

Mật động nhỏ hẹp này so với vật tượng trưng đàn ông có kích thước to lớn cực đại của anh có chênh lệch quá lớn, vì vậy càng làm cho Diễm Diễm thấy căng tức khó chịu.

Diễm Diễm, cố gắng chịu đựng một chút, cố gắng thêm chút nữa sẽ không cảm thấy đau ? Anh cố gắng nín lại ham muốn hưng hăng chiếm lấy cô.

Nhìn anh bởi vì ả nhả mà mồ hôi đọng thành từng giọt lớn ở giữa trán, Diễm Diễm không khỏi đau lòng

: “ Ừ.” Cô gạt đầu một cái ngằm cho phép yêu cầu của anh.

Còn đau không? Qua một hồi lâu sau Mạnh Tử Long mới khe khẽ cử động, vừa cử động vừa quan tâm đến cảm thụ của cô.

Ừ. Điềm Điềm chu miệng, Không đau.

Cô đau lòng khi nhìn thấy anh cố gắng chịu đựng sự khó chịu, mặc dù hạ thân vẫn có chút đau đớn, nhưng là quả thật đã tốt hơn lúc này rất nhiều.

Nghe câu trả lời của cô anh giống như là lấy được sự khích lệ cực lớn, Mạnh Tử Long chống hai tay ở hai bên người Điềm Điềm tránh cho cơ thể mình đè nặng lên người cô, hạ thân bắt đầu loạn động.

Đối với tần số giao động lúc đầu của anh Điềm Điềm còn có thể tạm thời chịu đựng, chỉ là hơi đau đớn, nhưng là sau đó Mạnh Tử Long như bị mất khống chế động tác vừa nhanh lại mạnh mẽ khiến cho cô có cảm giác như cả người bị xé toạc, cô thậm chí có thể nghe được tiếng xương của mình đang kêu răng rắc theo từng vận động của anh.

Long, chậm một chút, chậm một chút, đau. Điềm Điềm không muốn phá tan sự hăng hái của anh, nhưng cường độ hiện tại của anh có chút điên cuồng khiến cho cô không thể nào chịu nổi.

Thật xin lỗi, anh đã làm cho em bị đau sao? Thật xin lỗi. Nghe được tiếng cô kêu gào ầm ĩ, Mạnh Tử Long vội vàng ngừng lại mọi cử động dưới hạ thân ngẩng đầu lên nhìn cô.

Anh chậm lại một chút là được. Điềm Điềm biết anh đột nhiên bị dừng lại giữa chừng như thế chắc chắn là rất khó chịu rồi.

Ừ. Mạnh Tử Long cố gắng khống chế sức lực phía dưới, nỗ lực khắc chế ham muốn của mình **, anh thật sự không muốn làm cô bị thương nữa.

Dần dần đau đớn trên người Điềm Điềm được thay thế bằng sự tê dại, khắp người cô như có một dòng nước xiết đang cuộn cuộn trào dâng, cô đang từng bước đi đến thế giới ngọt ngào, Điềm Điềm không hề ngờ tới sau sự đau đớn đến tột cùng ấy lại là một thế giới tuyệt vời đến vậy.

Khi hai người cũng thăng hoa tới đỉnh cao của hạnh phúc, Mạnh Tử Long vui sâu trong cơ thể cô tận tình buông thả.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của Điềm Điềm nên anh chỉ làm một lần rồi nằm xuống ôm lấy cô vào trong lồng ngực vững trãi của mình, đặt một nụ hôn nồng nàn lên trán cô: Điềm Điềm, vất vả cho em rồi.

89. Chương 89: Tia Nắng Mập Mờ Lúc Sáng Sớm

Sáng sớm hôm sau, khi những tia sáng mặt trời đầu tiên nghịch ngợm xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên mình hai người đang ôm nhau ngủ trên giường. Ông mặt trời bắt đầu mỉm cười, tia nắng cũng vì thế dần dần từ dưới chân dịch chuyển lên trên chiếu rọi vào khuôn mặt hai người, cuối cùng thì họ cũng bị ánh nắng mặt trời làm cho thức tỉnh.

Ừ. Cảm nhận được tia sáng chói mắt Điềm Điềm xoay người, vươn tay ôm lấy lồng ngực Mạnh Tử Long, đầu cũng chúi vào trong lồng ngực anh muốn trốn tránh tia nắng sáng ngời của mặt trời.

Mạnh Tử Long cũng rất tự nhiên xoay người, để cho khuôn mặt cô có thể dán vào thật sát trên lồng ngực mình.

Tay còn lại của cô tùy ý vuốt ve phần lưng trần của anh, ah, thật là ấm áp, hơn nữa tại sao nó lại sờ thấy những múi cơ bắp thật cường tráng ?

Điềm Điềm kinh ngạc mở mắt thoát khỏi giấc mộng đẹp, thấy lồng ngực Mạnh Tử Long không ngừng phóng đại phóng đại trước mắt mình A. Sau tiếng kêu sợ hãi đó, cô một cước đem Mạnh Tử Long cả người lẫn chăn đều đá bay khỏi giường.

Làm sao anh lại ở chỗ này? Diễm Diễm kích động hô to, cúi đầu xuống liền cũng phát hiện mình toàn thân lấm lổ, trên người khắp nơi đều là những dấu dáu tây chín đỏ, chiếc ga giường trắng nõn còn dính vết máu đỏ tươi càng thêm chói mắt.

Cô muốn lấy gối che kín những nơi quan trọng trên cơ thể, nhưng là che ở phía trên liền không giấu được phía dưới, che ở phía dưới thì phía trên lại bại lộ hoàn toàn.

Cô dứt khoát cầm ga giường lên đem chính mình bọc lấy hoàn toàn, sau đó chon đàu vào hai gối đáng vẻ vô cùng khuất tất, cô không thể tin được tối hôm qua cô và anh thật sự đã xảy ra quan hệ, lớp màng mỏng chứng minh cho sự trinh tiết của cô cứ như vậy dễ dàng mà mất đi.

Mạnh Tử Long xoa xoa cái đầu bị đập xuống sàn nhà, từ từ đứng dậy nhìn Diễm Diễm : “ Sao vậy?” Anh lắc lắc cái đầu mình một chút, đầu óc vẫn còn choáng váng nên chưa thể tìm được từ ngữ nào thích hợp để phản ứng với việc mình vừa bị đá thẳng xuống sàn nhà.

A, lưu manh. Diễm Diễm vừa ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy bộ vị máu chốt của Hạ Tử Long đang đứng hiên ngang ngạo nghễ trong không khí, cô ngay lập tức vung cái gối trên tay nhằm thẳng Mạnh Tử Long đập tới.

Mới vừa bị đá xuống giường là bởi vì anh không có bất kỳ sự chuẩn bị gì, hiện tại anh dĩ nhiên sẽ không đàn độn mà đứng yên hững hờ lấy cái gối kia, anh chỉ đơn giản đưa tay ra liền nhẹ nhàng ôm trọn cái gối.

Diễm Diễm. Mạnh Tử Long nhặt cái chăn dưới đất rồi xoay người một cái liền bò lên giường.

Anh đừng tới đây. Diễm Diễm một tay bọc chặt mình trong ga giường, một tay chỉ vào Mạnh Tử Long cảnh cáo anh không được phép tiến lại gần cô.

Nhìn Diễm Diễm kích động như vậy khiến Mạnh Tử Long vô cùng bối rối, tình huống bây giờ là như thế nào? tối hôm qua anh cũng không hề cưỡng ép cô, tất cả đều là thuận theo tự nhiên, chẳng lẽ chỉ qua một buổi tối mà tâm tình của cô lại có sự thay đổi lớn đến như vậy sao.

Được, anh không tới, em không cần kích động. Mạnh Tử Long cầm chăn quấn quanh hạ thân của mình, không muốn dọa cho cô thêm sợ hãi.

Mặc dù tối ngày hôm qua hai người cái gì cũng đã thấy, nhưng dù sao cũng là buổi tối, hơn nữa dưới ánh đèn mờ ảo cả hai đều kích động tất cả đều buông lỏng để cho tình cảm điều khiển chính mình, cho nên.

Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long ngồi yên một chỗ không còn có ý định tiến tới gần mình, hơn nữa hạ thân của anh cũng đã dùng chăn che kín, cô cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cẩn thận hồi tưởng tới chuyện đã xảy ra tối hôm qua, cô ý thức được hành động mới vừa rồi của mình thật sự là quá khích, tối hôm qua cô đã quyết định giao phó cả trái tim và thân thể này cho anh, không phải sao?

Tại sao bây giờ lại muốn kháng cự lại anh như thế, chẳng lẽ mình chỉ có thể chìm trong đêm tối mà sợ hãi với ánh sáng mặt trời?

Nhìn vết máu đỏ tươi chói mắt trên chiếc ga giường kia, Diễm Diễm biết mình đã trở thành đàn bà, người đàn bà thuộc về Mạnh Tử Long, cô thương anh, thật sự rất thích rất thích anh, nếu cô và anh cùng yêu nhau, như vậy thì còn lý do gì khiến cho hai người không thể ở cùng nhau đây?

Diễm Diễm thật cũng tìm không ra lý do để cự tuyệt anh, cô thừa nhận mình là một tiểu quỷ nhất gan, nhưng hiện tại cô lại muốn dừng cảm một lần, dù là tan xương nát thịt, dù có phải tan thành mây khói cô vẫn muốn thử.

Thật xin lỗi, mới vừa rồi là em quá kích động. Diễm Diễm cúi đầu rũ mí mắt xuống yếu ớt nói xin lỗi với Mạnh Tử Long.

Diễm Diễm. Mạnh Tử Long từng chút từng chút nhích đến bên cạnh cô, từ từ tiến lại gần, sau đó dang tay ôm lấy cả người cô kéo vào trong lòng ngực của mình.

Diễm Diễm, xin em hãy tin tưởng anh...anh Mạnh Tử Long xin thề chúng ta nhất định sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc, anh sẽ mãi mãi yêu thương em, nếu như anh phản bội lời thề thì cho sét đánh.

Không được nói. Mạnh Tử Long còn chưa kịp nói hết lời thề, Diễm Diễm đã vội vàng bịt kín miệng anh lại : “ Lời thề độc như thế mà anh lại có thể tùy tiện nói ra như thế sao? Em tin tưởng anh là được rồi.

Cô để xuống tất cả đồ phòng hạnh phúc tựa vào trong ngực của anh, nếu như trên cái thế giới này có một người đàn ông thật lòng yêu bạn, như vậy xin bạn cũng hãy dùng sự thật lòng để yêu thương hắn, dù là không có tương lai cũng sẽ không hối hận bởi vì hai người cũng đã từng yêu thương đối phương như chính sinh mạng mình.

Nụ hôn của anh rậm rạp chẳng chịt in ở trên tóc của cô, in ở trên trán, trên gương mặt cuối cùng rơi trên đôi môi của cô.

Nụ hôn giữa hai người yêu nhau chính là điều ngọt ngào nhất, nếu như hô hấp của chúng ta sẽ không ngừng lại, như vậy chúng ta nguyện ý sẽ ôm nhau hôn nhau cho tới Thiên Hoang Địa Lão biển cạn đá mòn.

Hôm nay Mạnh Tử Long cùng với Diễm Diễm chính thức bước vào cuộc sống chung ngọt ngào, mặc dù trải qua chuyện tới hôm trước hai người đã là người của nhau, nhưng Mạnh Tử Long muốn ăn mừng mình chính thức có được người phụ nữ mà mình hằng yêu thương nên anh tự nguyện xuống bếp làm bữa sáng cho cả hai.

Không ngờ một tổng giám đốc đại nhân như anh mà cũng có thể làm điểm tâm, hơn nữa lại rất ngon miệng. Diễm Diễm đang ngồi ở bàn ăn tận tình hưởng thụ bữa sáng mà Mạnh Tử Long đặc biệt chuẩn bị ỉnh.

Những chuyện mà em không ngờ tới còn có rất nhiều. Mạnh Tử Long nghe được Diễm Diễm không ngớt lời khen mình liền cười hả hê.

Nhìn sự tự mãn của anh đi, em cho anh ba phần màu sắc thì anh đã muốn mở phòng nhuộm rồi. Diễm Diễm nhìn anh trợn mắt thật là to, bày tỏ sự khi dễ anh.

Mạnh Tử Long yêu thương hô nhẹ lên mái tóc cô: Diễm Diễm, em như vậy thật là xấu nha.

Dù sao cũng là hoa đã có chủ, xấu xí thì cũng có sao đâu. Diễm Diễm cho tới bây giờ không hề cho là mình thuộc loại những cô gái xinh đẹp, cô cảm thấy mình như thế nào cũng chỉ có thể được coi là lớn lên có chút thanh thuần trong sáng mà thôi, nếu so sánh với những cô gái xinh đẹp kia thì cô chỉ xứng đáng là một cô bé lọ lem mà thôi.

Ha ha. Mạnh Tử Long tùy ý vui vẻ cười to, những lúc ở cùng cô anh cảm thấy rất thoải mái vì không phải gò bó chính mình, không phải che dấu đi bản chất thật sự của mình.

Lại nói ngoại hình em trông bình thường như thế này, rốt cuộc là anh thích em ở điểm nào vậy? Diễm Diễm thật sự cảm thấy mình từ đầu tới chân đều không có chút gì đặc biệt, không có chỗ nào để có thể khiến ột đại nhân vật như Mạnh Tử Long coi trọng.

Bất cứ điểm nào của em anh đều thích.

Thôi đi, người ta nói chuyện nghiêm túc với anh, thế mà anh ngay cả một chút thành ý cũng không có. Diễm Diễm cúi đầu hung hăng cắn một miếng bánh bao thật to.

Thật ra thì anh cũng không biết, lần đầu tiên gặp em anh đã bị nụ cười của em hấp dẫn, sau đó dần dần phát hiện ra anh đã thích em, hơn nữa lại không thể nào kiềm chế được sự yêu thích ấy.

Nha. Diễm Diễm thật có chút không thể tin được anh lại bị nụ cười của cô hấp dẫn, đúng ra mà nói thì lần đầu tiên bọn họ gặp mặt thực sự không có vui vẻ gì cho cam? !

Diễm Diễm, em chỉ cần là chính mình thôi...em là duy nhất, là bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được vị trí của em, cho nên em không cần phải so sánh với bất cứ kẻ nào, bởi vì không ai có thể so sánh được với em!.

Chẳng lẽ đây chính là minh chứng cho câu nói trong mắt người tình là Tây Thi, không thể không nói Diễm Diễm sau khi nghe được những lời này của Mạnh Tử Long cô đã rất cảm động, cảm động muốn rơi lệ: Anh định làm cho em khóc phải không? Được rồi, đã đến giờ đi làm rồi, anh còn không mau ăn đi.

Điềm Điềm cúi đầu xuống cắn cúi ăn, cô không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt trong veo đang khẽ chảy vòng quanh vành mắt mình.

Thật xin lỗi em! Anh vốn chỉ định làm cho cô vui vẻ, không ngờ những lời nói đó lại làm cho cô khóc, Mạnh Tử Long có chút mê mang, không biết bây giờ nên nói gì mới phải, dứt khoát cúi đầu ăn cơm, nhưng là anh thấy miệng mình không hề muốn ăn một chút nào.

Anh đã ăn xong chưa? Điềm Điềm ăn đến nổi bụng no căng mới ngẩng đầu lên nhìn anh, phát hiện thức ăn trong khay của anh cơ hồ cũng chưa hề được đụng tới.

Xong rồi, đi thôi. Mạnh Tử Long đứng lên.

Xong rồi???

Thế nào? Anh đừng bước xoay người lại nhìn cô.

Anh xác định anh đã ăn no? Điềm Điềm nhìn lại bữa sáng của Mạnh Tử Long, cô thật không thể tin được một người đàn ông như anh lại chỉ cần ăn ít như vậy, chẳng lẽ anh đang muốn nhịn ăn để giảm cân sao? Đáng người anh đã hoàn mỹ như thế rồi chắc cũng không cần phải giảm cân chứ hả? !

Ừ, đi thôi.

Nhìn theo bóng lưng anh đã bước đi Điềm Điềm cũng không nói thêm gì nữa mau chóng đuổi theo, cô tự nhiên nắm lấy tay anh giống như một đôi vợ chồng mới cưới vậy.

Cảm nhận thấy động tác của cô, Mạnh Tử Long xoay người nhìn lại. phát hiện đầu của cô đang cúi thật thấp nhìn xuống hòn đá ven đường, trên nét mặt ẩn hiện những áng mây hồng, anh vui vẻ nhếch miệng lên tạo thành một đường cong đẹp mắt, khoe môi cong cong đã nói rõ trong lòng anh có biết bao vui mừng.

Bỏ qua sự thẹn thùng hàng ngày, hôm nay Điềm Điềm đường đường chính chính khoác tay Mạnh Tử Long bước vào cửa chính của công ty, mặc dù bên tai cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói khinh bỉ cùng lảng mạ của các nữ đồng nghiệp, nhưng cô vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu ưỡn ngực đón nhận tất cả, vì sau khi đã đưa ra quyết định cô tin tưởng rằng mình sẽ có dũng khí đối mặt với những biến hóa lớn lao, cùng những sóng gió trong cuộc sống sắp tới.

Mặc dù thực ra mà nói cô không có đủ mười phần tin tưởng mình sẽ vượt qua được sóng gió sắp tới cùng với áp lực của dư luận, nhưng cô tin tưởng chỉ cần mình nỗ lực thì sẽ không thấy hối hận.

Mạnh Tử Long cho rằng cô sẽ e ngại những lời ong tiếng ve, nhưng không ngờ hôm nay cô lại có thể dũng cảm như thế, anh thật sự vui mừng, trong lòng anh rất hạnh phúc vì Điềm Điềm đã mở rộng tâm hồn mình đón nhận tất cả những gì của anh, cô dũng cảm nắm tay anh sẵn sàng cùng anh đối mặt với tất cả áp lực, nhưng anh nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt không để cho cô phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Hồ. Khi bước vào phòng làm việc Điềm Điềm lập tức buông tay Mạnh Tử Long ra rồi thở phào một tiếng, chỉ có chính cô mới biết được mới vừa rồi cô có bao nhiêu là khẩn trương, có đến vài lần trong lòng cô kích động muốn buông tay anh ra, nhưng may mà cô đã khắc chế được.

Làm em sợ muốn chết. Điềm Điềm lo lắng vỗ vỗ ngực, muốn làm cho nhịp tim đang đập loạn của mình ổn định lại.

Điềm Điềm, biểu hiện vừa rồi của em rất đáng được khen thưởng. Mạnh Tử Long ngồi trên ghế ngắm nhìn dáng vẻ khẩn trương của Điềm Điềm cười cười.

Anh lại còn dám cười em àh, em khẩn trương sắp chết rồi đây này. Nhìn nụ cười gian trá của Mạnh Tử Long, Điềm Điềm hận không thể tống một nắm đấm lên khuôn mặt tuấn tú kia của anh.

Còn không phải bởi vì ai đó đi treu hoa gheo nguyệt ở khắp nơi, bằng không cô cũng không phải khổ cực tiếp nhận những lời đồn đại vô căn cứ kia, thế mà kẻ đó vẫn còn dám ngồi đây mà nói mát cô nữa chứ.

Oan uổng, anh không có, anh nào dám giễu cợt Điềm Điềm nhà ta, anh yêu em còn chưa đủ nữa là.

Ít nói những lời ghê tởm ấy đi, bằng không tất cả điểm tâm vừa ăn em đều muốn nôn ra hết, được rồi, nói chuyện nghiêm túc đi, công việc hôm nay của em là gì? Điềm Điềm nhìn xung quanh phòng làm việc chỉ

có duy nhất một cái bàn thật lớn bày rất nhiều giấy tờ, văn kiện, hơn nữa tất cả đều được sắp xếp rất gọn gàng sạch sẽ.

Tùy em muốn làm gì cũng được, anh không có ý kiến. Mạnh Tử Long thật không biết nên đem công việc gì giao cho cô, hơn nữa anh yêu thương cô như thế tất nhiên giao việc gì cho cô anh cũng sợ sẽ làm cho cô phải vất vả.

Anh. Mạnh Tử Long, anh đứng đắn một chút có được hay không? Bằng không em không thêm để ý tới anh nữa. Diễm Diễm miệng mếu máo điệu bộ như muốn khóc.

Nhưng. Diễm Diễm, em chỉ cần ở chỗ này với anh là được rồi, em không cần phải làm bất cứ cái gì, người phụ nữ của Mạnh Tử Long chỉ cần ngồi hưởng phúc là được.

Mạnh Tử Long, em không muốn mình trở thành một con sâu gạo, em muốn được làm việc, nếu như anh không sắp xếp công việc cho em, vậy thì ngay bây giờ em sẽ ra ngoài tìm việc làm.

Mặc dù cô và anh đã xảy ra quan hệ, cô cũng đã quyết định sống chung với anh, nhưng mà điều này cũng không thể hiện là cô sẽ ở bên cạnh anh làm một con sâu gạo, cô không cần, cái cô cần chính là một cuộc sống thực tế và một công việc chân chính, để nếu như có một ngày anh không cần cô nữa, tối thiểu cô còn có thể tự nuôi sống mình.

Diễm Diễm, không nên ồn ào, em biết anh không thể để cho em ra ngoài tìm việc làm được.

Trong khoảng thời gian ngắn Diễm Diễm thật không biết nên nói cái gì mới phải, cô biết những gì anh đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng thật lòng cô cũng không hề muốn mình sẽ trở thành một con sâu gạo bám lấy anh.

Long, em với anh thương lượng một chút có được hay không? Diễm Diễm đứng lên khỏi chỗ ngồi, vừa ngọt ngào gọi tên anh vừa tiến tới bên cạnh anh.

Nghe cô nũng nịu gọi tên mình, ánh mắt Mạnh Tử Long trong nháy mắt sáng ngời lên : Ừ, chuyện gì?

Diễm Diễm đã tiến tới sát người Mạnh Tử Long, anh đương nhiên là thuận thể kéo cả người cô vào lòng, để cho cô ngồi trên đùi mình.

Long, em muốn đi học.

Trước kia bởi vì lý do gia đình nên cô đành dang dở việc học, nhưng tình huống bây giờ không giống với trước đây, bây giờ cô muốn hoàn thành thật tốt việc học, tương lai cô còn có thể có một phần sự nghiệp thuộc về mình.

Thật muốn đi?

Ừ. Diễm Diễm dịu dàng dựa hân vào người anh.

Được, vậy ngày mai anh giúp em sắp xếp một chút phía trường học, sau đó em có thể đi học. Mặc dù Mạnh Tử Long vẫn muốn cô luôn luôn ở cạnh mình thì tốt hơn, nhưng đúng là cô cũng nên hoàn thành nốt việc học, trước kia trách nhiệm gia đình đè nặng hai vai cô, nhưng hiện tại anh đã có thể đứng ra gánh vác trọng trách ấy thay cô.

Thật tốt quá, cảm ơn anh, Long. Diễm Diễm vui mừng nhảy dựng lên ôm lấy cổ Mạnh Tử Long nhanh nhẹn đặt xuống môi anh một nụ hôn lấy lòng.

Đã nghĩ muốn học chuyên ngành gì chưa?

Em muốn học khoa thiết kế nội thất.

Học thiết kế chính là ước mơ từ nhỏ của Diễm Diễm, cô vẫn luôn hy vọng mình có được một ngôi nhà xinh đẹp, hy vọng bên trong ngôi nhà sẽ được mình thiết kế sao cho giống với ý nghĩa tên của cô, một căn nhà tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

Cô nghĩ lúc nhỏ ba mẹ đặt tên mình nhất định là hy vọng mình sẽ như dòng nước Cam Tuyền trong veo chảy vào trái tim của mỗi người!

Ừ, chỉ cần em thích là tốt rồi.

Cảm ơn.

Mạnh Tử Long cầm lấy bàn tay kia khẽ đặt lên trên môi mình: Vậy có phải nên có phần thưởng cảm tạ anh hay không đây?

À? Nét mặt Diễm Diễm nhất thời đỏ ửng Mới vừa không phải đã.

Lời nói vẫn chưa dứt, Mạnh Tử Long đã không thể chờ đợi liền nuốt luôn những lời còn lại vào trong bụng.

Bởi vì trong lòng ngọt ngào, cho nên hôn cũng cảm thấy ngọt như mật, anh triền miên hôn đến động tình, Diễm Diễm cũng rất nhanh bị lời cuốn vào vòng xoáy, đầu lưỡi cũng nhẹ nhàng đáp lại sự mơn trớn của anh.

Cho tới khi cả phòng làm việc đều tràn ngập không khí ái muội đầy mập mờ, đợi đến khi cả hai người cùng cảm thấy khó thở, lúc ấy Mạnh Tử Long mới lưu luyến rời khỏi bờ môi thơm tho của Diễm Diễm.

Anh cũng có điều kiện .

Điều kiện gì? Diễm Diễm ở trong lòng hung hăng khinh bỉ nhìn anh một phen, cũng biết anh sẽ không có lòng tốt như vậy, lại còn nói điều kiện với cô.

Em phải về nhà mỗi buổi tối.

Vừa nghe điều kiện này Diễm Diễm có chút chóng mặt, buổi tối cô không trở về nhà thì còn có thể đi nơi nào?

Được.

Còn có sau giờ tan học phải luôn theo anh.

Diễm Diễm suy tư, cái điều kiện này giống như cũng không quá đáng lắm, anh đã đồng ý cho cô đi học, vậy thì chủ nhật cô tới công ty cùng với anh cũng không tính là chuyện gì quá đáng: Được, cái này em cũng đồng ý.

Còn nữa. . . ở trường học không được nói chuyện cùng đàn ông, con trai.

Vào. Diễm Diễm nhất thời kích động phun đầy nước miếng lên mặt Mạnh Tử Long : “ Cái yêu cầu này của anh là yêu cầu quỷ quái gì thế hả?? Không cùng nam sinh trong trường học nói chuyện sao, cái này thì làm sao có thể đây, nếu như có bạn học nam nào hỏi cô vấn đề gì đó hoặc hỏi mượn cô một vật gì chẳng lẽ cô lại phải giả bộ cao ngạo không thèm để ý tới người ta sao?

Mạnh Tử Long bình tĩnh lau đi nước miếng trên mặt, phải biết bình thường anh là người rất thích sạch sẽ, nhưng kể từ khi bắt đầu thích người con gái này anh đều nhận: “Anh nói không cho phép thì chính là không cho phép.

Vậy ngay cả thầy giáo cũng không được nói chuyện sao? Diễm Diễm suy nghĩ một chút yếu ớt hỏi.

Không thể.

Anh. Vậy nếu như em có vấn đề thắc mắc thì làm sao? Diễm Diễm thật không ngờ anh lại có thể độc đoán đến mức này, thật sự là có chút kinh khủng, cô cũng không phải là cô gái xinh đẹp gợi cảm gì cho cam, chỉ là anh đã nghĩ quá nhiều rồi.

Vậy thì nhờ bạn gái khác hỏi cho em đi.

Phốc. Có thể nghĩ tới một người đàn ông lại bị nước miếng văng đầy mặt, Mạnh Tử Long cả khuôn mặt đều đen thui, ngay cả lông mày đều vặn lại với nhau.

Diễm Diễm vội vàng cầm lấy khăn giấy giúp anh lau nước miếng: Thật xin lỗi, không phải em cố ý, thật sự là anh.

Nhìn mặt Mạnh Tử Long càng ngày càng đen, những lời nói tiếp theo vô luận là thế nào cô cũng không dám nói ra khỏi miệng: Được rồi, không nên tức giận, em đồng ý với anh là được chứ gì. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cô cũng là hận muốn chết, đây là cái yêu cầu quỷ quái gì vậy chẳng lẽ mình

thật sự gặp phải quỷ rồi sao, dù sao mình ở trong trường học có nói chuyện với nam sinh hay không anh làm sao biết được, anh cũng không thể phẩy người đi kè kè bên cạnh mình để giám sát được đúng không?

Điềm Điềm ở trong lòng âm thầm bày ra mưu ma chước quỷ.

Điềm Điềm, em đoán đúng rồi, anh thật sự sẽ phẩy hộ vệ cùng đi học với em, dĩ nhiên em cũng không thể nói chuyện cùng hộ vệ, bởi vì hắn cũng là nam.

Nghe được lời anh nói, Điềm Điềm liền biết ngay cái kế hoạch vừa mới hình thành trong lòng mình đã bị phá hủy hoàn toàn trong nháy mắt: Mạnh Tử Long, anh không cảm thấy anh làm như vậy sẽ rất quá đáng? Ta đây là người, không phải sủng vật của anh hoặc là đầy tớ nhà anh, anh không cần phải dùng cái cách này thời thời khắc khắc giám thị ta đi, điều này thật sự là quá kinh khủng.

Không.

Anh. Điềm Điềm tức giận cứng họng, muốn nhảy xuống khỏi đùi của anh nhưng hai tay anh ôm chặt lấy eo cô khiến cho cô không thể nào làm gì được.

Cứng rắn không được Điềm Điềm chỉ có thể dùng mềm mỏng, Long, được rồi người ta đồng ý sẽ không cùng nam sinh nói chuyện là được, nhưng là anh cũng phải đồng ý với người ta không phẩy hộ vệ cùng đi học với người ta có được hay không? Như vậy thật rất kỳ quái.

Nhìn mặt Mạnh Tử Long không có chút phản ứng nào, Điềm Điềm bắt đầu lay lay cánh tay anh, Long, đồng ý người ta có được hay không, được rồi, người ta thề người ta khẳng định không nói chuyện cùng nam sinh, ngay cả thầy giáo cũng sẽ không nói cùng một câu, nếu như mà người ta có vấn đề liền nhờ các bạn nữ khác hỏi hộ, nếu như có nam sinh nói chuyện với người ta thì người ta liền giả bộ không nghe thấy, tóm lại người ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói có được hay không, có được hay không?

Mạnh Tử Long bị Điềm Điềm lắc qua lắc lại khiến xương cốt khắp người đều muốn tê dại cả đi: Đây chính là em tự nói, không cho đối ý, bằng không em nhất định sẽ chết chắc.

Ừ, là tự em nói, em khẳng định sẽ không đối ý. Điềm Điềm nghiêm túc gật đầu một cái, đang ngẫm nghĩ anh mới vừa nói nếu như đối ý nhất định chết chắc cô đã cảm thấy sống lưng mình có từng cơn từng cơn lạnh kinh người, cô không dám tưởng tượng kết quả của mình nếu trái lời anh sẽ là cái gì.

Ừ, như vậy rất ngoan. Mạnh Tử Long thuận thế lại đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó để cô xuống khỏi đùi mình: Được rồi, vậy bây giờ em mở máy ra xem đi.

Tên đàn ông đáng chết này, cả ngày lẫn đêm đều chỉ biết ăn vụng đậu hũ của người ta, Điềm Điềm trượt xuống khỏi đùi anh, xoay lưng về phía anh không ngừng khinh bỉ anh từ đầu tới chân.

Điềm Điềm chán đến chết ngồi ở ghế sofa bắt đầu mơ mộng tới cuộc sống đại học tuyệt vời, mọi người đều nói ở trong trường đại học nhất định phải có những mối tình thật lãng mạn, ai, đáng tiếc mình là không có hi vọng rồi.

Cô còn phải suy nghĩ làm sao để không chế dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ của người đàn ông kia, đừng nói tới chuyện yêu đương gì đó, nếu chẳng may bị anh phát hiện ra cô nói chuyện với người đàn ông khác dù chỉ một câu thì lúc về nhà chắc chắn cô sẽ không có kết quả tốt rồi, hai! Cô thật thảm mà.

Không biết chừng anh sẽ xách cả người cô lên rồi lôi cô một mạch từ trường về thẳng nhà ấy chứ! Điềm Điềm càng nghĩ càng thấy sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Tử Long đang chăm chú làm việc, nhìn khỏe môi anh khẽ nhếch lên khiến cho khuôn mặt không còn cứng nhắc, trong trí nhớ của cô anh cũng chưa đến nỗi kinh khủng như vậy chứ hả?

Điềm Điềm lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ không tốt ấy, thôi, không cần nghĩ, vẫn là không nên chọc giận anh thì tốt rồi, chỉ cần không chọc giận anh liền không có chuyện gì.

Mở máy vì tính ra, bật máy phim thần tượng thấy những tình huống trên phim kịch tình quá mức có phần hơi thô tục nên cô cũng không hứng thú xem tiếp, dứt khoát lên mạng tìm một số tài liệu tham khảo, ngày mai cô sẽ được bắt đầu cuộc sống đại học mà mình hằng mơ ước rồi, trước tiên cô cần phải thay đổi tư tưởng cùng ngoại hình, không biết phong cách hiện nay của cô có già hơn so với sinh viên đại học hay không nữa.

Mạnh Tử Long miệt mài làm việc đến khi mắt thấy hơi mờ thì ngẩng đầu lên nhìn qua Diễm Diễm một chút, nhìn thấy nụ cười của cô khiến anh cảm thấy tất cả cực khổ đều là đáng giá.

Nhìn một chút, anh lại phát hiện mình không hề muốn để cho cô rời đi, chỉ cần nghĩ đến bắt đầu từ ngày mai đi làm sẽ không thể thường xuyên được nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp của cô như lúc này, trong lòng anh có chút cảm xúc không muốn, hiện tại ý chí của anh đã lung lay với quyết định để cho cô đi học mất rồi.

Nhưng là nếu như yêu một người, nên vì giấc mộng của người đó mà cố gắng không phải sao!

90. Chương 90

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng Diễm Diễm đã hưng phấn rời giường.

Diễm Diễm, sao dậy sớm thế? Mạnh Tử Long mơ mơ màng màng mở mắt nhìn cô, hai tay quẩn lấy người cô kéo lại xuống giường, phải biết trước khi cô ngồi dậy cũng đã không ngừng lật đi lật lại trong chăn, căn bản khiến cho anh không thể nào ngủ nổi.

Không liên quan tới anh! Diễm Diễm có chút ngượng ngùng nhìn anh, nhưng cô cứ nghĩ tới hôm nay mình sẽ chính thức được bắt đầu cuộc sống đại học mà mình hằng mơ ước thì cô lại thật hưng phấn không thể ngủ nổi, quả thật cô muốn dậy sớm một chút để đi đến trường học làm thủ tục nhập học.

Thật ra thì từ lần đầu tiên Diễm Diễm lật người thoát khỏi ngực của anh phút chốc ấy anh cũng đã tỉnh, anh có thói quen ôm cô vào trong ngực để ngủ nên chỉ cần cô vừa rời khỏi ngực anh anh sẽ thức giấc ngay lập tức.

Nhìn Mạnh Tử Long thật lâu cũng không thấy anh đáp lời của mình ...: Vậy anh ngủ tiếp đi, em dậy đi làm bữa điểm tâm nhé. Nếu như muốn cô tiếp tục nằm trên giường chờ đợi đến lúc được tới trường thì cô nghĩ có khi mình sẽ phát điên lên mất thôi.

Diễm Diễm, nhưng bây giờ vẫn còn sớm mà? Mạnh Tử Long với lấy điện thoại di động ở đầu giường nhìn qua mới thấy có sáu giờ rưỡi.

A, có thật không? Diễm Diễm vừa nhìn thời gian cũng sợ hết hồn, sao lại vẫn còn sớm như vậy? Thế mà cô còn tưởng rằng mình sắp bị muộn mất rồi chứ, xem ra thật sự là do cô hưng phấn quá mức rồi.

Thôi, anh cứ ngủ tiếp đi vậy, em xuống làm bữa sáng xong sẽ gọi anh. Diễm Diễm suy nghĩ một chút, đành nào cũng đã dậy dù sao cũng không ngủ được nữa, liền dứt khoát đi làm bữa ăn sáng.

Mạnh Tử Long muốn gọi cô quay lại, nhưng cô đã nhanh chóng ra khỏi phòng, anh thở dài: “Ai, nhìn cô ấy thật hưng phấn!” cảm thấy buồn cười nhưng cũng xuất hiện lo lắng bất an.

Cô tràn đầy sức sống thanh xuân như thế có phải sẽ khiến cho rất nhiều nam sinh chú ý đến hay không? Anh đột nhiên cảm thấy như mình đã già rồi, bởi vì anh không thể cùng cô luôn sánh bước đi qua những thời khắc tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân.

Mạnh Tử Long nằm trên giường thêm một lát cũng không ngủ thêm được đành phải mò dậy theo cô.

Sao anh đã dậy rồi? Sao không ngủ thêm chút nữa đi?” Diễm Diễm đeo tạp dề đang nấu ăn trong bếp vừa xoay người lại đã thấy Mạnh Tử Long vịn vịn khởi động ở trước cửa bếp.

Mấy con côn trùng trong bụng anh bị mùi thơm của bữa sáng em làm đánh thức dậy mất rồi. Nói xong liền đưa tay ra định bốc lấy một cái bánh bao thơm ngào ngạt vừa ra lò, nhưng tay vừa vươn ra đã bị Diễm Diễm gạt ngay đi: “Đi rửa tay đi đã.

Mạnh Tử Long hướng về phía những chiếc bánh bao hít mạnh một hơi: Thật là thơm, rửa tay ăn điểm tâm thôi. Sau đó lại sôi nổi như một đứa trẻ đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Một người đàn ông sao lại có nét đáng yêu như thế? Nhìn theo bóng lưng Mạnh Tử Long, Diễm Diễm hạnh phúc cười.

Này, không cho cầm bằng tay. Rửa tay xong Mạnh Tử Long lấy tay bốc một cái bánh bao bỏ vào miệng Điem Điem muốn ngăn lại cũng không còn kịp.

Này, làm sao anh lại giống trẻ con thế, ăn bốc như thế rất bẩn biết không hả.

Anh đã rửa tay, em xem, rất sạch sẽ. Anh xòe bàn tay ra trước mặt Điem Điem lắc lắc, nếu không phải thấy dáng người cao lớn trước mặt, Điem Điem thật sự sẽ hoài nghi đây là đứa nhóc của mình chứ không phải là người đàn ông của mình mất.

Không để ý tới anh nữa. Đối với cái người tà ác lại hay ăn vạ như anh thật cô không có biện pháp nào để đối phó cả, chỉ có thể để anh tùy ý.

Này, em định làm gì thế? Mạnh Tử Long chưa kịp ăn xong bữa sáng đã thấy Điem Điem cầm lấy một phần bánh bao chuẩn bị ta ngoài.

À? Không phải hôm nay em sẽ bắt đầu đi học hay sao? Điem Điem dừng bước quay lại nhìn anh, tối hôm qua anh đã nói với cô đã tìm được trường học cho cô, vốn dĩ đối với các trường ở trong ngành thiết kế nội thất anh rất có quyền uy, mà trường học anh chọn cho cô vừa đúng là trường đại học mơ ước của cô, cho nên tối hôm qua khi anh báo tin vui này cho cô, cô đã thật rất hưng phấn cả buổi tối đều thấy khó ngủ.

Nhưng sao em lại phải đi sớm thế làm gì? Mạnh Tử Long nhìn đồng hồ treo tường, cái kim dài mới chỉ tới số bảy.

Không còn sớm nha, em bây giờ còn phải đi bắt se buýt, đại khái phải 40' mới tới trường học, sau đó em còn muốn lên giáo vụ hỏi thăm về các giáo trình, sau đó lại muốn đi ôn tập một chút, lúc này mới đi cũng không thể nói là sớm nữa? Thời gian đã được Điem Điem sắp xếp xong xuôi, cho dù bây giờ đã đi nhưng cô còn sợ không đủ thời gian ấy chứ, nếu như buổi đầu tiên đã đi trễ thế thì sẽ để lại ấn tượng không tốt với giáo viên, để cho an toàn cô đã quyết định phải đi sớm một chút vẫn tốt hơn.

Nếu không còn chuyện gì thì em đi trước đây. Điem Điem nhìn sắc mặt Mạnh Tử Long một chút thấy không có gì khác lạ hoặc không còn điều gì muốn nói liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Đứng lại.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát làm cho Điem Điem kinh sợ vội vàng thu chân lại, xoay người lại sợ hãi nhìn anh : “ Sao vậy?”

Anh sẽ đưa em tới trường, vì vậy không cần phải lo bị muộn, quay lại ăn cho xong đi đã. Giọng nói tràn đầy khí thế bức người.

Nhưng.

Nhưng mà cái gì, cứ quyết định như vậy, quay lại ăn đi.

Điem Điem không còn cách nào khác chỉ có thể trở lại ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ anh ăn điểm tâm xong đưa cô đi đến trường học.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt khác thường tràn đầy kinh ngạc của các bạn học Điem Điem đã cảm thấy cả người mình đều nóng bừng, anh rõ ràng biết nếu anh mà xuất hiện ở sân trường sẽ khiến cho nơi đó nổi lên trận song to gió lớn đến nhường nào, thế mà anh lại còn cố chấp muốn đưa cô đi.

Vì vậy khi Mạnh Tử Long lái chiếc xe thể thao sang trọng đưa Điem Điem tới trước cổng trường đã xảy ra một màn như sau, vốn là các sinh viên đang lũ lượt đi vào trường nhưng khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng đỗ lại thì tất cả đều như bị đóng băng, nhìn chằm chằm vào chiếc xe đoán xem đại nhân vật nào sẽ bước xuống.

Nhìn ánh mắt chăm chú của một đám đông các bạn học trong trường, Điem Điem thật sự không có dũng khí bước xuống xe Cái đó, anh không cần xuống xe có được hay không?

Chỉ riêng chiếc xe thể thao này đã đưa tới những ánh mắt như vậy, nếu nư anh mà còn xuống xe thì Diễm Diễm chỉ sợ những bạn học kia sẽ mất khống chế, cô cũng không muốn nghe thấy những tiếng thét chói tai của các bạn học nữ kia đâu.

Tại sao? Mạnh tử Long cố ý tiến sát lại gò má cô phả ra hơi thở ấm áp đầy mập mờ.

Bảo an không cần xuống là không cần xuống. Diễm Diễm nhằm thẳng Mạnh Tử Long quát to một tiếng, mở cửa trực tiếp xuống xe.

Nhưng là bước chân của cô còn chưa có đứng vững liền nghe thấy những tiếng thét đinh tai nhức óc của các bạn nữ, cô ngẩng đầu lên thì thấy Mạnh Tử Long đang chậm rãi tiến lại gần mình.

Diễm Diễm muốn chạy thoát khỏi hiện trường bằng tốc độ nhanh nhất có thể, nhưng bị kịch cho cô, chân vừa kịp động thì không thể nhúc nhích được giống như có ngàn cân xi măng đổ dưới chân cô vậy.

Cô chỉ có thể ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, không nên tới đây không nên tới đây.

Nhưng là ngày thường chắc cô không chăm chỉ tu hành nên ước nguyện hiện giờ không như ý, Mạnh Tử Long đi thẳng tới trước mặt cô, hơn nữa còn thâm tình nắm lấy tay cô, dưới ánh mặt trời khuôn mặt anh thật dịu dàng, khóe miệng khẽ mỉm cười với cô.

Diễm Diễm nhìn đến nỗi cả người cũng mê muội, không thể không thừa nhận anh rất đẹp trai, hơn nữa lại còn là loại đẹp trai phong độ đến quỷ thần đều ghen tức, nếu như không phải là cô đang nắm tay anh thì cô thậm chí sẽ hoài nghi là anh bước ra từ trong phim.

Đi thôi. Anh dắt tay cô đi về phía trước, hoàn toàn phớt lờ những hoa si đang nhìn anh chăm chú không chớp.

Diễm Diễm như bị rút hết sức lực trong người, hai chân bước theo anh hoàn toàn bị động.

Ai, đã có bạn gái, một đại suất ca cứ như vậy mà bay đi, thật là đáng tiếc.

Đúng là thật sự rất đẹp trai nha.

Chung quanh các nữ sinh đều phát ra tiếng thở dài, Diễm Diễm cuối cùng cũng kịp thoát khỏi trầm mê mà phản ứng lại, nhìn xung quan cũng thấy các bạn học đã tự động nhường ra một đường để cho anh dắt tay cô đi qua.

Đáng chết, anh cho là đang bước đi trên thảm đỏ hay sao? Nhìn anh thật đang rất hưởng thụ mà.

Diễm Diễm muốn rút tay ra khỏi bàn tay anh, nhưng mà thử mấy lần liền đều không hề có tác dụng gì, ngược lại còn làm đau tay mình thêm : “ Buông em ra” Cô đánh mạnh vào lồng ngực anh, uy hiếp anh.

Mạnh Tử Long giả vờ như không nghe thấy, thậm chí còn kéo cả người cô vào trong lòng mình. . . . để cho khuôn mặt cô dán sát vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Anh. . . . Nhìn chung quanh có nhiều người như vậy, Diễm Diễm thật sự là không tiện phát tác, chỉ có thể mặc cho anh nữa ôm nữa kéo cô bước vào phòng giáo vụ.

Anh căn bản chính là cố ý. Vừa đi vào phòng giáo vụ Diễm Diễm liền nổi dóa, một đường hất mạnh cánh tay của Mạnh Tử Long đang ôm mình ra lớn tiếng chỉ trích anh.

Hừ, nhỏ giọng một chút. Mạnh Tử Long đưa một ngón tay lên môi ra dấu im lặng, Diễm Diễm, em là muốn cho tất cả giáo viên trong trường đều đi ra nghênh đón em sao?

Nhất thời trên mặt Diễm Diễm một hồi bạo , bởi vì vừa đúng lúc có phòng làm việc mở cửa, từ bên trong một cô giáo trung niên bước ra, thấy bà đang bước về phía mình Diễm Diễm sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy bà chỉ đi lướt qua người mình, Diễm Diễm cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, thật hù chết cô mà, cô cho rằng cô giáo kia bước ra ngoài nhất định là muốn mắng cô một trận cơ.

Đều là do anh không tốt. Diễm Diễm hung hăng véo tay Mạnh Tử Long một cái.

Diễm Diễm, rất đau đó!

Tốt nhất đau chết anh đi, đáng đời cho cái dáng vẻ hã hê của anh lúc trước, hiện tại biết bản cô nương lợi hại chưa, khiến cho anh hết phách lối đi.

Điềm Điềm gõ cửa phòng làm việc của giáo vụ khoa thiết kế, thấy bên trong có một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, nhìn qua có vẻ cũng không lớn hơn mình mấy tuổi.

Có chuyện gì không? Trai đẹp mỉm cười nhìn về phía Điềm Điềm.

Tôi. Điềm Điềm vừa định đáp lại lời của hắn nhưng đã bị Mạnh Tử Long ở phía sau xông lên cướp lời: Cô ấy là Điềm Điềm, hôm nay tới nộp hồ sơ nhập học.

A, thì ra là học sinh mới Điềm Điềm, hiệu trưởng cũng đã nói qua với tôi rồi, lớp của em cũng đã sắp xếp xong xuôi, đây là giáo trình học của em. Trai đẹp đem một xấp sách đưa tới trước mặt của Điềm Điềm: Tôi là giáo viên phụ đạo của em, tôi họ Lý.

Điềm Điềm vừa định nhận lấy sách từ tay Lý phụ đạo thì Mạnh Tử Long đã bước lên trước cầm lấy, sắc mặt anh thâm trầm, thậm chí ngay cả một câu cảm ơn cũng không có nói.

Lý phụ đạo rõ ràng có chút lúng túng, có lẽ là chưa bao giờ gặp phải học sinh không lễ phép như vậy đi, Vậy nếu như không có vấn đề gì để hỏi thì ngày mai em có thể lên lớp được rồi. Lý phụ đạo chủ động bỏ qua sự tồn tại của Mạnh Tử Long đem tâm mắt đặt lên người Điềm Điềm.

Da của cô rất trắng, lúc cười lên đôi mắt hơi híp, rất đẹp mắt, chớp mắt kia trong đáy mắt Lý phụ đạo lóe lên sáng ngời.

Nhìn ánh mắt Lý phụ đạo đang dán chặt lên người Điềm Điềm, Mạnh Tử Long thấy trong lòng mình như có ngọn lửa đang thiêu đốt, anh thậm chí đã muốn cho cái tên Lý phụ đạo kia một đám vào mặt, có thầy giáo nào lại nhìn học sinh của mình với ánh mắt như thế không hả?

Vốn là bàn tay đang nắm tay Điềm Điềm không tự chủ lại càng siết chặt, Điềm Điềm cảm thấy trên mu bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn liên ngắc đầu nhìn anh, phát hiện trong mắt anh là ngọn lửa giận đang bùng hực thiêu đốt, bây giờ lại xảy ra chuyện gì vậy? Anh đang tức giận, nhưng người nào chọc tới anh mới được?

Nhìn ánh mắt Mạnh Tử Long, Lý phụ đạo cũng cảm thấy không khí xung quang như bị đóng băng, khiến cho hô hấp của hắn cũng có chút khó khăn, người đàn ông đứng bên cạnh cô gái này tuyệt đối không phải là người đơn giản, chỉ là quan hệ giữa cô và hắn là như thế nào? và tại sao hắn lại dùng ánh mắt như thế để nhìn cô.

Này, chúng ta đi thôi. Điềm Điềm cảm thấy không khí chung quanh càng ngày càng có cái gì đó không đúng, kéo cánh tay Mạnh Tử Long muốn đi khỏi chỗ này.

Anh sao vậy? Đi ra khỏi phòng giáo vụ thật xa, Điềm Điềm mới buông tay Mạnh Tử Long ra để hỏi anh, ánh mắt tức giận kia của anh thật sự là có thể dọa chết cô đấy.

Điềm Điềm, ngày hôm qua anh đã nói gì với em? Mạnh Tử Long một tay cầm đồng hồ giáo trình của cô, một tay nắm chặt thành quả đấm, trong mắt lại càng giông như hàn băng ngàn năm.

Nhìn cái ánh mắt kinh khủng kia, Điềm Điềm kích động muốn khóc, bộ dạng của anh bây giờ rất đáng sợ, cô thậm chí không biết mình đã làm sai cái gì, tại sao anh lại nhìn cô bằng ánh mắt như thế, chẳng lẽ anh không biết rằng cô rất sợ dáng vẻ này của anh hay sao!

Nói cái gì? Điềm Điềm không hiểu rốt cục là anh muốn hỏi cô về điều gì, ngày hôm qua anh và cô nói nhiều như thế, cô làm sao biết được hiện giờ anh muốn nói về điều gì chứ.

Điều kiện để anh đồng ý cho em đi học là gì? Mạnh Tử Long cảm thấy một giây kế tiếp thì cơn giận này sẽ xông thẳng lên đỉnh đầu của mình mất, lúc đó anh thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, bởi vì hết sức kiên nhẫn khiến trên trán của anh đã toát ra một tầng mồ hôi chảy dài xuống theo huyệt Thái Dương.

Điềm Điềm nỗ lực hồi tưởng lại xem ngày hôm qua cô đã hứa hẹn gì với anh, chẳng lẽ là. Bởi vì thầy giáo phụ đạo lúc này.

Cô thật có chút không thể tin được cũng bởi vì cô chỉ vừa mới nói một tiếng ‘tôi’ đã khiến cho anh tức giận đến mức này : “Nhưng mà em cũng chưa nói chuyện cùng hấn mà.” Diễm Diễm cảm thấy uất ức vô cùng, chẳng lẽ thầy giáo phụ đạo hỏi tới mà mình cũng phải phớt lờ hấn đi sao?

“Diễm Diễm, chẳng lẽ em không nhìn thấy tên đó dùng ánh mắt nào để nhìn em sao? Đó là ánh mắt của một người đàn ông đang nhìn một người phụ nữ em hiểu không?”

Mạnh Tử Long có cảm giác sự phẫn nộ của mình đã phun trào, ném mạnh đồng sách trên tay đi thẳng về phía trước.

Diễm Diễm có lẽ là bị dọa phát sợ, đứng ở tại chỗ ngơ ngác, không biết là cô đã đứng bao lâu, cho đến khi nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đi tới cô mới ngồi xổm xuống đất nhặt lại chồng sách.

Diễm Diễm, sao thế?

Không việc gì. Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn về Lý phụ đạo muốn nở nụ cười, nhưng mà hiện tại khuôn mặt cô đã tràn ngập nước mắt.

Tại sao khóc? Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Diễm Diễm, Lý Thịnh có cảm giác như trái tim mình bị ngàn mũi dao đâm tới, đau đớn thấu tận tim can.

Không có việc gì. Diễm Diễm cuống quýt lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nhưng lau thế nào cũng không thể lau hết được, cô cũng không biết hiện tại mình bị làm sao nữa, nước mắt cứ không ngừng chảy như vỡ đê vậy.

Cầm lấy. Lý Thịnh lấy ra một cái khăn tay đưa cho cô.

Không cần, cảm ơn. Diễm Diễm cũng không muốn nhận, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Mạnh Tử Long cô cảm thấy rất sợ hãi, nhặt vội chỗ sách trên đất cô liền nhanh chóng rời đi.

Nhưng là cánh tay lại bị Lý Thịnh bắt được : “Lau hết nước mắt rồi hẵng đi.” Hấn lần nữa đưa khăn tay tới trước mặt của Diễm Diễm.

Khốn kiếp. Mạnh Tử Long trở lại vừa hay nhìn thấy một màn này, anh tiến lên đánh một quyền vào giữa mặt Lý Thịnh, Lý Thịnh lảo đảo một cái suýt nữa thì ngã ngồi trên đất.

Anh làm gì đấy? Nhìn Mạnh Tử Long đột nhiên xuất hiện còn rat ay đánh người, Diễm Diễm đứng chắn ở trước mặt Lý Thịnh lớn tiếng chất vấn Mạnh Tử Long.

Thầy Lý, thầy không sao chứ? Nhìn khỏe miệng Lý Thịnh bị đánh chảy máu, Diễm Diễm cảm thấy thật xấu hổ.

Không có việc gì. Lý Thịnh hướng về phía Diễm Diễm cười cười, ý bảo cô yên tâm, Lý Thịnh biết nhất định là người đàn ông kia đã hiểu lầm cái gì, nhưng là thật đáng chết tên đó cứ nhiên không muốn giải thích.

Diễm Diễm còn muốn nói gì đó thì đã bị Mạnh Tử Long cầm tay lôi ra ngoài, Lý Thịnh muốn tiến lên ngăn cản, nhưng suy nghĩ một chút dù sao cũng là chuyện riêng giữa hai người bọn họ hấn không tiện nhúng tay vào, hơn nữa anh tin tưởng người đó sẽ không làm thương tổn cô, từ trong ánh mắt của người đó Lý Thịnh có thể nhìn ra Mạnh Tử Long mặc dù tức giận, nhưng hơn nữa là do ghen tuông.

Mạnh Tử Long, anh buông em ra, có nghe hay không, em bảo anh buông em ra.

Diễm Diễm không ngừng kêu, nhưng là Mạnh Tử Long vẫn một mực lôi cô đến bên cạnh xe, những bạn học quanh đó nhìn thấy cảnh này cũng có chút sợ, vài người tốt bụng muốn tiến tới giúp cô một tay, nhưng nhìn đến ánh mắt giận dữ của Mạnh Tử Long thì không ai còn dám bước lên phía trước thêm một bước nào.

Anh cũng không nói bất cứ câu gì, chỉ là phóng xe như bay trên đường.

Không kịp thắt dây an toàn nên Diễm Diễm theo quán tính cơ hồ bị văng lên phía trước, thật may là cô kịp thời giữ chặt ghế ngồi, bằng không cô thật không dám tưởng tượng mình có thể đã bay thẳng vào kính chắn gió phía trước và lao ra ngoài.

Xe rút cuộc cũng dừng lại, Diễm Diễm mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp hoàn hồn thì cô đã bị anh ôm thẳng vào trong biệt thự, sau đó bị ném mạnh xuống giường lớn trong phòng ngủ.

Diễm Diễm sợ hãi nhìn anh, nhớ lại tối hôm anh xiết cổ cô, cả người đều run rẩy : “Đừng tới đây, Đừng tới đây” Cô khua tay lung tung trong không khí, nước mắt lăn chã tuôn rơi khắp gò má.

Mạnh Tử Long một mạch cởi ra cà vạt, áo sơ mi cũng bởi vì anh dùng lực mạnh nên làm đứt hầu hết cúc áo, trong mắt anh là ánh sáng của sự khát máu.

Diễm Diễm cho là anh sẽ trừng phạt cô rất tàn khốc, nhưng là anh chỉ dấn thật mạnh vào trên giường, sau đó đi vào phòng tắm.

Nghe được tiếng nước chảy ào ào truyền tới từ phòng tắm, lòng của diễm Diễm cuối cùng cũng bình tĩnh hơn nhiều, cô sợ rằng tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Diễm Diễm, em có phải nên giải thích rồi không? Mạnh Tử Long đi ra từ phòng tắm, hạ thân chỉ quấn một chiếc khăn, nước trên tóc vẫn nhỏ dọc theo gáy chảy xuống cơ ngực rắn rỏi của anh, vô cùng quyến rũ.

Chỉ là bây giờ Diễm Diễm căn bản cũng không có tâm tình thưởng thức vẻ đẹp nam tính đầy hấp dẫn ấy, hiện tại việc quan trọng nhất là cô muốn đem chuyện vừa rồi giải thích cho rõ ràng.

Hắn chỉ là có lòng tốt muốn cho em mượn khăn tay mà thôi. Diễm Diễm hai tay ôm chặt cái gối co rúm lại ở góc giường.

Tới đây. Mạnh Tử Long ngồi xuống ở bên cạnh giường.

Diễm Diễm mặc dù cảm thấy sợ hãi , nhưng lại không dám làm trái lời anh, từ từ di chuyển đến bên cạnh anh, ngay lập tức cô bị anh kéo gục xuống đùi, đầu của cô vừa đúng đặt trên đùi anh, cái ót thật đúng lúc đụng phải vật nam tính đang dựng dậy đầy kiêu ngạo.

Diễm Diễm ngượng ngùng muốn đứng dậy, nhưng là thân thể lại bị anh đè chặt xuống: Không nên cử động.

Cô không dám động, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên đùi của anh.

Nếu như mà anh không xuất hiện, có phải em sẽ không do dự gì mà nhận lấy khăn tay của hắn? Nghĩ tới đây Mạnh Tử Long cảm thấy rất bị thương, nhưng sợ hãi lại nhiều hơn mấy phần, nếu như có một ngày cô sẽ rời khỏi anh, vậy anh nên làm cái gì?

Nghe được lời anh nói, cô khẩn trương muốn lật người lên để giải thích, nhưng vừa định đứng lên lại bị anh đè xuống : “ Em không có!” Tiếng trả lời của Diễm Diễm mặc dù rất nhỏ nhưng cũng rất kiên định.

Nghe được lời nói khẳng định của cô, Mạnh Tử Long rơi vào trạng thái trầm tư, anh luôn luôn có lòng tin đối với chính mình, nhưng khi thấy ánh mắt Lý Thịnh nhìn cô anh cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi nơi đáy lòng.

Anh làm sao vậy? Thật lâu không nghe được Mạnh Tử Long trả lời, Diễm Diễm khẽ cọ đầu lên đùi anh, nhưng vẫn không hề nhắc đầu lên : Tại sao không nói chuyện?

Mạnh Tử Long không thể hiện chút cảm xúc nào ra ngoài, mặc dù nói cô sợ lửa giận của anh, nhưng cô lại càng sợ sự lạnh lẽo của anh hơn, những lúc anh như vậy khiến cô có cảm giác mình cùng anh ở quá xa nhau, cô cho dù có cố gắng thế nào cũng không với tới anh được.

Long, em thật sự sẽ không nhận lấy khăn tay của hắn mà. Cô cho là anh vẫn còn đang tức giận, lại nhấn mạnh lời khẳng định một lần nữa, cô đã cự tuyệt hắn, chỉ là không nghĩ đến hắn lại có thể tiến lên kéo cánh tay của mình, hơn nữa vừa lúc lại bị Mạnh Tử Long nhìn thấy, tất cả những điều này đều là ở ngoài dự liệu của cô.

Thật xin lỗi, vừa rồi đã làm em sợ. Mạnh Tử Long đưa tay vuốt ve gò má của Diễm Diễm, vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô, sau đó đặt một nụ hôn lên trán cô: Anh chỉ mới thấy ánh mắt của hắn như dán chặt lên người em trong lòng anh đã không khỏi cảm giác căm tức, anh sợ rằng sẽ có một kẻ nào đó cướp mất em khỏi vòng tay anh, anh không có lòng tin với chính mình, thật sự anh không có lòng tin.

Đừng nói nữa. Diễm Diễm che miệng Mạnh Tử Long lại : “Em sẽ không đi đâu hết, chỉ cần anh không đuổi em đi, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Cô sẽ không rời khỏi anh, trừ phi có một ngày anh không còn cần đến cô nữa, nhưng là cô hi vọng vãn viễn sẽ không có cái ngày đó.

Mạnh Tử Long khê hôn lên bàn tay cô.

Điềm Điềm hí mắt nhìn anh: Anh là đang ghen sao?

Nhìn bộ dạng anh lúc đó giống như là đang phát điên lên vậy, mười phần giống với một người vì yêu say đắm mà ghen tuông mù quáng.

Đúng, anh chính là đang ghen, chỉ cần có một người đàn ông nào nhìn em lâu một chút là anh đã hận không băm vằm cho tên đó ra thành từng mảnh vụn ngay lập tức, chỉ cần thấy em nở nụ cười với một người đàn ông khác thì anh lại hận không thể đâm mù mắt hắn đi luôn.

Khủng bố như vậy, thế thì trên trái đất này chỉ còn có mỗi một người đàn ông còn toàn vẹn là anh thôi sao? Được rồi, thế thì em quyết định từ nay về sau sẽ không nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào, không nở nụ cười với bất kỳ người đàn ông nào, bằng không thì tất cả các vị cảnh sát đáng kính đều đến tìm em mất thôi, ha ha. Điềm Điềm nằm ở trên đùi anh cười rục rịch.

Đây chính là em nói, không nên quên lời mà mình tự nói ra. Mạnh Tử Long dùng ngón tròn sờ trường cù lét vào bên hông cô, khiến cô cười lăn lộn không ngớt trên đùi anh.

91. Chương 91: Yêu Là Yêu Cả Tật Xấu Của Người Đó Và Thay Đổi Một Phần Tính Cách Của Mình

Sáng hôm sau Mạnh Tử Long vẫn đưa Điềm Điềm tới trường học, chỉ là lần này cho dù anh có nói như thế nào cô cũng không đồng ý cho anh cùng vào trường.

Tự em đi vào được rồi. Nhìn Mạnh Tử Long đã cởi dây an toàn ra định xuống xe, cô liền ngăn cản, cô không muốn thấy lại cảnh anh thu hút toàn bộ ánh nhìn của học sinh toàn trường như hôm qua nữa, cảm giác bị mọi người chăm chú nhìn như thế thật không dễ chịu chút nào, hơn nữa sau đó lại còn xảy ra chuyện cô bị anh lôi một mạch ra khỏi sân trường.

Mạnh Tử Long không nhìn Điềm Điềm mà vẫn chuẩn bị xuống xe, cô nhìn tay anh cũng đã đặt vào cửa xe rồi, nhanh trí liền ngã nhào lên người anh.

Ha ha, em thật sự có thể đi vào một mình được mà. Điềm Điềm cười tươi lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn, thật không may trên hàm răng của cô còn vướng lại một ít rau cải mới ăn lúc sáng sớm.

Mạnh Tử Long đưa tay chỉ hàm răng của cô, Thế nào? Điềm Điềm nghi hoặc nhìn anh, tại sao anh lại có cử chỉ như thế? Cô nhìn lại mình một lượt, quần áo không có vấn đề gì, vẫn chỉ là áo Tshirt cùng quần dài, sẽ không gây chú ý của bất kỳ người đàn ông nào, cô lại đưa tay sờ sờ gò má của mình cũng không hề có dính cái gì cả.

Rốt cuộc là làm sao? Điềm Điềm ngồi thẳng dậy, hơi nghiêng người tới trước một chút, muốn nhìn ra sự khác thường từ ánh mắt anh.

Điềm Điềm, răng của em

Hàm răng của em làm sao? Điềm Điềm lấy đầu lưỡi khê liếm liếm qua hàm răng, nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Trên răng của em vẫn còn dính rau cải. Cái cô nhóc này thật là không biết bảo vệ hình ảnh của bản thân gì cả, lại còn dám ở trước mặt anh mà dùng đầu lưỡi liếm loạn lên hàm răng nữa.

A! điềm Điềm có vẻ lúng túng một chút, liền vội vàng đưa lưng về phía Mạnh Tử Long, mặc dù nói hai người đã cơ quan hệ thân mật rồi nhưng mình lại để lộ hình ảnh xấu xí trước mặt anh cũng khiến Điềm Điềm vô cùng ảo não.

Còn nữa không?

Không. Mạnh Tử Long nhìn hàm răng trắng đều của cô cười cười, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, cô không hề cầm khăn giấy, cũng không thấy cô mở cửa xe, như vậy thì mảnh rau kia biến đi đâu đây? Chẳng lẽ?

Điềm Điềm, mảnh rau kia đâu rồi?

Trong bụng. Điềm Điềm căn bản cũng không thêm nghĩ ngợi ngay lập tức trả lời.

Khụ khụ. Mạnh Tử Long nuốt nữa là bị sặc nước miếng của mình rồi, trời ạ, cô thật ăn vào trong bụng rồi, như vậy có phải có chút. Ghê tởm hay không.

Điềm Điềm, Em thật sự rất ghê tởm rồi! Mạnh Tử Long suy nghĩ một chút tới mảnh rau vừa dính trên răng cô bây giờ đang yên ổn trong bụng cô, nhìn lại hàm răng trắng tinh này, anh liền không ngừng nuốt nước miếng, anh đây là thích một cái loại con gái nào đây, cách làm như thế cũng không khỏi quá. Thô lỗ đi!

Hình như là có chút! Vốn là Điềm Điềm còn cảm thấy không có gì, nhưng là bị Mạnh Tử Long nói như thế cũng có cảm giác cách làm của mình có chút ghê tởm, mấu chốt vẫn là hành động này lại diễn ra trước mặt cái người thích sạch sẽ như anh : Ha ha, nhưng mà đã lỡ ăn vào rồi thì còn làm gì được bây giờ? Ha ha Điềm Điềm nhìn Mạnh Tử Long cười khúc khích.

Mạnh Tử Long chỉ có cảm giác trên đầu mình có vô số quạ đen đang bay qua, làm thế nào, còn có thể làm sao, chỉ có thể rau trộn rồi.

Này, Về mặt của anh là có ý gì? Điềm Điềm thấy Mạnh Tử Long ngả người ra sau, giống như trên người cô đang có một loại viruts đáng sợ nào đó không bằng.

Ha ha, anh không có. Mạnh Tử Long phe phẩy đôi tay muốn che giấu hành động chán ghét vừa rồi của mình, nhưng là thân thể vẫn không tự chủ được ngửa về phía sau.

Không được nhúc nhích.

Điềm Điềm hô to một tiếng, khiến cả người Mạnh Tử Long đang nghiêng về sau bị giật mình dừng lại ngay lập tức.

Chỉ thấy thân thể Điềm Điềm từ từ đến gần từ từ đến gần, mắt thấy môi của cô sẽ lập tức chạm tới đôi môi Mạnh Tử Long rồi, anh nghĩ muốn hắt đầu né tránh, nhưng lại là không có dũng khí, nếu như anh thật dám trốn vậy thì những ngày hạnh phúc của anh cũng sẽ chấm dứt từ đây rồi.

Bây giờ không có biện pháp Mạnh Tử Long chỉ có thể nhắm hai mắt lại, gọi là nhắm mắt làm ngơ, dù thế nào đi nữa anh không thể phản kháng được rồi.

Đôi môi của Điềm Điềm cũng không hề hạ xuống, cô làm sao có thể bỏ qua cho anh một cách dễ dàng như thế: Mở ánh mắt ra. Cô cách môi của anh còn có một cm thì dừng lại, sau đó đem toàn bộ hơi thở phun tại trên mặt của anh.

Chỉ thấy Mạnh Tử Long run rẩy mở hai mắt ra, giống như sẽ phải lập tức tiếp nhận sự tra tấn kinh khủng vậy thậm chí ngay cả lông mi trên mắt đều run rẩy.

Anh nghĩ muốn nói chuyện, nhưng lại để ý đến môi của cô cách thật sự quá gần, chỉ có thể ngậm miệng đem tất cả lời định nói đều nuốt vào trong bụng.

Nhìn trong mắt Mạnh Tử Long tương tự ánh mắt tuyệt vọng, tâm tình Điềm Điềm thấy thật tốt, để cho anh ghét bỏ em, vậy em cần phải thật tốt đùa đùa nghịch nghịch anh không phải sao.

Long, nhìn anh khản trương như vậy, nhưng lần này là người ta chủ động ! Điềm Điềm hạ thấp thanh âm của mình, trở nên ngọt ngào mà mềm mại, nghe thấy dường như huyết dịch của cả người Mạnh Tử Long đều muốn ngừng lại, chỉ thấy tay Điềm Điềm đã ôm lấy cổ Mạnh Tử Long.

Khoảng cách giữa hơi thở của hai người càng ngày càng gần : “Điềm Điềm, hình như em bị trễ giờ học rồi? !

Đã trễ? Nghe được lời này của Mạnh Tử Long, cô hơi do dự một chút, nhưng cũng không hề rời khỏi người anh, đã trễ thì cho trễ luôn đi, hôm nay cô đã hạ quyết tâm phải đùa đùa nghịch nghịch anh thật tốt.

Ha ha, đi học không quan trọng, anh còn quan trọng hơn nhiều. Nếu như đổi lại bình thường Diễm Diễm nói ra lời nói như thế anh nhất định sẽ vui mừng như hoa nở, nhưng mà hiện tại anh thật sự không thể vui mừng nổi nha.

Diễm Diễm, ngày đầu tiên đi học đã tới trễ có vẻ không tốt lắm đâu? Mạnh Tử Long bắt đầu thuyết phục cô, không phải anh ghét bỏ gì cô, mà là anh thật có chút thích sạch sẽ.

Long, anh cứ như vậy sợ em đã trễ? Diễm Diễm tiếp tục lại đưa tay ôm lấy cổ anh, đem đôi môi mình gần đôi môi anh thêm một chút, hiện tại khoảng cách giữa hai người chỉ còn có một millimet đi!

Ừ. Mạnh Tử Long đem đầu ngẩng ra cách xa đôi môi cô, sau đó bắt đầu liềm mạng gật đầu.

Được rồi, anh đã cũng nói như vậy, vậy em đến trễ thật sự chính là rất ngại!

Nghe được lời kia của cô tinh thần Mạnh Tử Long như được dẫn ra, nhưng mà lời nói mới tới cổ họng chưa kịp thoát ra thì anh đã thấy khuôn mặt cô đang phóng đại ở trước mặt mình, sau đó một cái hôn chính thức rơi vào trên môi của anh.

byebye. Mạnh Tử Long còn không có phản ứng kịp thì cô cũng sớm đã vẫy tay biến mất ở trên sân trường.

Nhìn bóng lưng cô biến mất, cả khuôn mặt anh cũng biến thành màu xanh tím, anh đưa mu bàn tay liềm mạng lau môi của mình, giống như mới vừa rồi nụ hôn của cô dính vô số vi khuẩn vậy, anh làm sao lại không suy nghĩ một chút đây chính là lần đầu tiên người ta chủ động hôn anh chứ hả!

Nếu như Diễm Diễm nhìn thấy sự chán ghét kia, chắc chắn cô sẽ rất tức giận, thật may là cô đã đi xa nên không hề nhìn thấy.

Vốn là sau khi từ trường học trở về, Mạnh Tử Long trực tiếp lái xe tới thẳng công ty, nhưng anh càng nghĩ càng không thể chấp nhận nổi cảm giác trên môi mình, hơn nữa trong đầu lại không ngừng xuất hiện hình ảnh cô dùng đầu lưỡi liềm liềm mảnh rau trên răng, ah, mạch máu toàn thân anh đều đã căng cứng hết cả rồi.

Mạnh Tử Long cơ hồ là lao xe về thẳng nhà, nếu như anh còn phải chịu đựng thêm cái cảm giác này một giây nào nữa thì anh sẽ phát điên lên mất.

Đáng thương một cái bàn chải đánh răng cứ thế nát bươm trong tay anh, nhìn lại hàm răng được mình dán trắng bóng lên cuối cùng trong lòng anh cũng có cảm giác khá hơn rất nhiều, hàm răng đã sạch sẽ, nhưng trên người anh lại bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Cho nên anh dứt khoát lại tắm rửa sạch sẽ, lần nữa đổi một quần áo mới rồi mới hài lòng đi ra cửa.

Diễm Diễm vốn cho là mình đã cố ý ăn mặc bình thường như thế, diện mạo cũng bình thường, chắc chắn sẽ không gây ra bất kỳ sự chú ý nào, nhưng không nghĩ tới lúc cô bước vào lớp học lại đón nhận được không ít ánh mắt của bạn học, có kinh ngạc, có khinh bỉ, có chửi rửa cười nhạo.

Đối mặt với trường hợp lúng túng như vậy, trong thời gian ngắn Diễm Diễm thật sự không biết nên làm gì mới phải, bởi vì học kỳ đã bắt đầu một thời gian nên trên hồ sơ ghi là cô chuyển trường tới, cái hoàn cảnh như thế khiến ối quan hệ với bạn bè xung quang cũng rất khó hòa nhập cũng không tránh khỏi một số lời đồn đại, vốn tưởng rằng trong trường học mọi người đều ngây thơ trong sáng, cô thật không ngờ mình lại phải đối mặt với một áp lực lớn như thế.

Cô tìm một góc nhỏ ngồi xuống, cô phát hiện các bạn học xung quanh vốn là đang nghiêm túc nghe giảng hiện tại lại đều quay sang nhìn cô, khiến cả người cô đều không được tự nhiên, cô đành bất đắc dĩ cúi đầu vào bài học, không chú ý tới những ánh mắt nóng rực kia.

Bây giờ mới tới học, chắc là đi cửa sau rồi chứ gì?

Hiện tại xã hội này đi cửa sau không phải rất bình thường sao, cô không phải là cũng đi cửa sau mà vào sao, bằng không bằng thành tích của cô làm sao có thể vào được trường này.

Điềm Điềm nghe được câu chuyện của hai bạn học nữ ở tương đối gần : “ Được rồi, tôi thừa nhận là tôi đi cửa sau, nhưng cô cũng không có cái gì giỏi, cô không phải là cũng đi cửa sau đấy chứ.

Điềm Điềm muốn chặn lại những lời này không muốn nghe nữa, nhưng chúng cứ tự giác chui vào trong tai cô, cô muốn nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài, nhưng cô phát hiện mình không hề nghe rõ được cái gì, trong lỗ tai đều là tiếng bàn tán nho nhỏ của bạn học.

Trên bục giảng thầy giáo cũng có vẻ như đã quen với những tiếng nói xì xào ở bên dưới, vẫn nhiệt tình giảng bài như cũ.

Này, cô xem cô ta không phải là người được bao nuôi hôm qua sao? Một người nữ sinh hình như phát hiện được bí mật động trời tự đắc hướng về phía người bạn học nói.

Bị bao nuôi? Điềm Điềm thật không nghĩ đến họ lại có thể cứ thế nói ra từ ngữ như vậy.

Đúng nha, cô không nói tôi còn không nhận ra, cô ta đúng là cái người hôm qua, không phải hôm qua bị cái tên đàn ông bao nuôi kia xách như một cái bao lỏi ra khỏi trường ư? Sao bây giờ lại vào ngồi học ở đây rồi.

Chung quanh tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, cơ hồ tất cả đều là giễu cợt cùng vu oan cho cô.

Bao nuôi? Điềm Điềm chưa từng nghĩ tới từ mà mình luôn khinh bỉ nhất này lại có ngày sẽ bị người khác khoác lên người mình, từ trong mắt người khác nhìn vào thì đại khái cho rằng cô chính là người đàn bà bị Mạnh Tử Long bao làm tình nhân đi!

Cô đau lòng muốn khóc khóc, nhưng tính tình quật cường không cho phép cô khóc, cô có thể ở trước mặt của anh rơi lệ không chút kiêng kỵ, đó là bởi vì anh yêu cô, nhưng cô lại không nghĩ ở trước mặt người ngoài sẽ bày ra sự nhu nhược yếu đuối của mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn những bạn học đang không ngừng bàn luận ở bên ngoài, khoe miệng khê nâng lên lộ ra một nụ cười mê người, có câu nói thanh giả tự thanh, cô không cần thiết phải giải thích cho họ, chỉ cần cô biết rõ địa vị của mình trong lòng anh là được rồi.

Điềm Điềm là ngồi dựa vào hàng ghế cuối cùng, mà ở vách tường phía bên kia cũng là một học sinh nam, hiện tại hắn đang nhìn cô.

Vốn tưởng rằng cô đối với những lời chỉ trích cùng nhục mạ nhất định sẽ không nhin được mà khóc thút thít hoặc sẽ đập cửa bỏ chạy, nhưng lại không nghĩ đến cô có thể thần nhiên mỉm cười đối mặt.

Quan sát nụ cười của cô, hắn không nhin được sinh ra một loại cảm giác muốn được bảo vệ cô : “Đủ rồi. Hắn đột nhiên từ đứng lên lớn tiếng nhắm phía những nữ sinh đang nhiều chuyện kia quát to.

Nữ sinh bị dọa đến nhất thời im lặng, không dám nói một câu nào nữa, phải biết hắn là người không phải ai cũng có thể chọc được, không chỉ vì hắn mang theo bối cảnh hắc đạo lúc vào nhập học, hơn thế là vì trên người hắn luôn tỏa ra một thứ hơi thở đặc biệt khiến ọi người phải nể sợ.

Trịnh Bồi Hiên, đừng tưởng rằng cậu có hiệu trưởng chống lưng mà có thể vô pháp vô thiên, cậu ngồi xuống cho tôi. Phía trên bục giảng, thầy giáo vốn là chỉ là muốn giả bộ không có nghe thấy , nhưng là tiếng của Trịnh Bồi Hiên thật sự là quá lớn, thầy cũng không phải là tai điếc làm sao mà có thể không nghe thấy.

Các nữ sinh đều toát mồ hôi khi thấy giọng điệu của thầy giáo trở nên kém như thế, đối lại bình thường chắc chắn Trịnh Bồi Hiên đã sớm đập bàn tông cửa xông ra rồi, nhưng hôm nay hắn cư nhiên không làm như vậy, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Cử động của hắn nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, ngay cả thầy giáo phía trên bục giảng cũng trợn to mắt nhìn hắn, không thể tin được tất cả những chuyện vừa mới xảy ra đều là thật, nhưng thầy giáo cũng thở phào nhẹ nhõm, may là còn chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không thì chén cơm của mình chỉ sợ cũng không giữ được.

Điềm Điềm quay đầu nhìn nam sinh giúp mình giải vây, đúng lúc ánh mắt hắn cũng đang nhìn mình, Điềm Điềm cả kinh vội thu hồi tầm mắt hướng về phía bục giảng bắt đầu chăm chú nghe thầy giáo giảng bài.

Chỉ là nội dung kế tiếp mà thầy giáo nói đến là gì cô hoàn toàn nghe không lọt, mới vừa rồi nhìn vào ánh mắt của nam sinh kia cô thấy cả người như bị trấn động, cô không ngờ một nam sinh mới có 20 tuổi đầu lại

có được một ánh mắt thâm thúy sâu sắc như thế, cô thậm chí nhìn trong mắt hắn cũng có mấy phần giống ánh mắt của Mạnh Tử Long.

Có lẽ là bởi vì lời cảnh cáo của Trịnh Bồi Hiên rất có tác dụng, lập tức trong tiết học từ lúc ấy cho tới khi chuông tan lớp vang lên, Diễm Diễm ra khỏi phòng học cũng không thấy những người đó bàn luận thêm bất cứ một câu nào.

Cô nhìn thời gian vẫn còn sớm, hơn nữa buổi chiều cũng không có tiết, cô nghĩ muốn tới công ty tìm Mạnh Tử Long, nếu như bị anh biết cô không có tiết học cũng không tới tìm anh đoán chừng anh sẽ lại nổi giận, cô phát hiện kể từ ngày cô ở cùng với anh thì lòng dạ anh càng ngày càng hẹp hòi đi.

Chào bạn!

Đang mãi suy nghĩ Diễm Diễm không ngờ lại đụng phải Trịnh Bồi Hiên ở ngay tại đầu cầu thang, cô nhìn hắn, nghĩ rằng thế nào cũng phải nói lời cảm ơn hắn: Mới vừa rồi cảm ơn bạn!

Diễm Diễm hướng hắn cười cười liền muốn đi về phía trước, Sau đó. Bước chân của cô mới vừa động liền nghe tiếng Trịnh Bồi Hiên gọi cô.

Có chuyện gì sao?

Bạn tên là gì?

Tôi tên là Diễm Diễm. Cô vừa nhìn hắn vừa nở nụ cười khách sáo. (chỉ là Diễm Diễm thân ái của tôi, cô có phải hay không đã quên có người nói cô không được phép nói chuyện với bất kỳ một người đàn ông hay bạn học nam nào , nếu như bị anh ta biết được chỉ sợ bình đảm chua của anh ta sẽ thật là to nha.)

Diễm Diễm, cái tên này thật là dễ nghe. Chỉ thấy hắn nhắm lại tên cô rồi quay người bước đi.

Nam sinh này thật đúng là đủ kỳ quái. Diễm Diễm lắc lắc đầu muốn xóa đi những thứ không vui trong ngày hôm nay, cô nghĩ bây giờ tới tìm Mạnh Tử Long cùng đi ăn trưa có phải là hơi muộn rồi không.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cô còn là lấy điện thoại di động ra gửi một cái tin nhắn: “ Anh ăn cơm chưa?”

Tan lớp! Cô đang cúi đầu nhìn điện thoại trong tay lại nghe được giống như có người đang nói chuyện cùng mình, cô ngẩng đầu lên thấy Lý thịnh, Vâng, Lý phụ đạo tốt.

Lý thịnh còn muốn nói gì, cũng đúng lúc điện thoại cô vang lên, Diễm Diễm nhìn dãy số trên màn hình di động, nhếch miệng lên thành một đường cong đẹp mắt.

Diễm Diễm đi ra xa mới bắt đầu nhận điện thoại :Alo.

Sao vậy? Diễm Diễm. Bên kia đầu điện thoại truyền đến giọng nói đầy từ tính của Mạnh Tử Long.

A, không có gì, chỉ là buổi chiều không có lớp, muốn tìm anh cùng đi ăn cơm mà thôi.

Ừ, có muốn anh cho người tới đón em không? Thật ra thì mới vừa rồi Diễm Diễm gửi nhắn tin đúng lúc anh đang họp, nhưng nhìn đến tin nhắn của cô liền quyết định tạm ngừng cuộc họp để đi gọi điện cho cô.

Không cần, em tự đi tới được.

Ừ, vậy em đi đường cẩn thận, byebye.

Diễm Diễm cúp điện thoại xuống muốn đi ngay thì lại phát hiện Lý Thịnh vẫn còn đang đứng đây đợi cô: Lý phụ đạo có chuyện gì không?

Về chuyện ngày hôm qua, tôi muốn nói lời xin lỗi với cô, sau lại. Cô không sao chứ? Thật ra thì nhìn ngọt bộ dáng bây giờ cũng biết cô chuyện gì cũng không có, nhưng Lý thịnh vẫn suy nghĩ muốn hỏi một chút.

Lý phụ đạo, chuyện không liên quan tới anh, cái người kia vốn đã là như vậy, tôi không sao, tôi rất khỏe. Diễm Diễm không nghĩ tới Lý Thịnh lại hỏi như thế, có chút lúng túng.

Không có việc gì là tốt.

Vậy nếu như không có việc gì nữa tôi liền đi trước.

Ừ, được. Lý Thịnh nhìn bóng lưng Diễm Diễm, lọt vào vô hạn trầm tư, hẳn cũng đã từng có một đoạn tình yêu đẹp như thế, chỉ là lúc đó hẳn không có quý trọng, Diễm Diễm, hi vọng cô có thể hạnh phúc, không biết vì sao hẳn lại khắc sâu nụ cười hạnh phúc của cô, nhưng mà người đàn ông kia sẽ đem tới hạnh phúc cho cô sao?

Lý Thịnh nhớ tới sự việc ngày hôm qua liền cảm thấy lo lắng thay cho Diễm Diễm, hẳn không biết sau đó Mạnh Tử Long đối xử với cô như thế nào, nhưng nhìn trên mặt cũng trên người cô không hề có vết thương nào nên hẳn cũng có phần an tâm.

Diễm Diễm đến tập đoàn Lonh Phỉ vào đúng lúc Mạnh Tử Long đang họp, các nhân viên trong công ty dường như cũng biết quan hệ của cô và Mạnh Tử Long, cho nên dọc đường đi cô cũng không hề nghe thấy bất kỳ lời đồn đại nào, cô trực tiếp đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, ngồi ở đó an tâm chờ anh họp xong sẽ xuống cùng cô đi ăn cơm.

Đối với chuyện đã xảy ra hôm nay, cho tới bây giờ cô vẫn còn cảm giác không thể tin được, cô biết giữa cô và anh có một khoảng cách rất lớn, nhưng cô chưa từng nghĩ trong mắt người khác cô lại trở thành kẻ bị bao nuôi làm người tình.

Cô lại cho rằng cô chỉ có thể yên lặng chấp nhận sự nhục mạ cùng giễu cợt của những nữ sinh kia, thật không nghĩ đến sẽ có người đứng ra giúp cô nói chuyện.

Từ thái độ nói chuyện của người nam sinh kia với thầy giáo và bạn học cô có thể nhìn ra thân phận của hẳn tuyệt đối không tầm thường, chỉ sợ cũng là người thừa kế của một tập đoàn lớn nào đó thôi.

Từ trong ánh mắt của hẳn, cô càng hiểu rõ hơn đó là một ánh mắt thành thực sâu sắc vượt quá tuổi của hẳn.

Nghĩ cái gì nghĩ tới mất hồn như thế? Diễm Diễm nghĩ quá tập trung, ngay cả Mạnh Tử Long tiến vào từ lúc nào cũng không biết.

Không có gì, anh đã xong việc chưa? Diễm Diễm xoa xoa gò má mình, che dấu sự rối loạn trong lòng.

Ừ, xong rồi, có phải em đói bụng lắm rồi không? Mạnh Tử Long nhìn đồng hồ treo tường thấy đã hơn một giờ.

Ừ, bụng cũng kẹp lép cả rồi. Diễm Diễm vuốt vuốt bụng của mình, làm ra vẻ tội nghiệp : “ Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm. Cô tiến lên ôm lấy tay Mạnh Tử Long.

Chờ chút. Mạnh Tử Long cản lại hành động của cô, tay Diễm Diễm dừng ở giữa không trung không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể lại lúng túng thả xuôi bên người.

Đi đánh răng trước đi đã!

Thì ra anh vẫn còn nghĩ tới chuyện cô nuốt cái rau vào bụng, không phải chỉ là một mảnh rau con con thôi sao? Sao anh lại phải để ý tới như thế chứ?

Diễm Diễm rõ ràng có chút không vui, anh đã ghét bỏ em như thế thì cần gì phải bảo em chạy tới đây?

Cô chú ý tới nhay cả tây trang anh cũng đã đổi bộ khác, xem ra anh rất là để ý. Cô biết anh có tính thích sạch sẽ, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng tới mức độ này, lại nói miếng rau kia cũng không phải là ăn vào trong bụng anh đi, cô càng nghĩ càng tức giận.

Không đánh, nếu như anh chê em bẩn thì em về nhà là được rồi. Diễm Diễm đẩy Mạnh Tử Long ra, giọng nói mang theo tức giận.

Diễm Diễm. . . . Anh tóm lấy cánh tay của cô: Không nên nháo có được hay không? Em biết tin anh thích sạch sẽ. Anh không có nghĩ đến cô sẽ như vậy tức giận.

An đã ghét bỏ em như thế thì chúng ta từ nay về sau cũng không cần phải ở chung một chỗ nữa là được. Thật ra thì do tức giận nên Diễm Diễm mới phải nói ra những lời như vậy.

Chia tay lại dễ dàng nói ra khỏi miệng như thế hay sao? Mạnh Tử Long nghe lời vừa rồi của cô cảm thấy rất thất vọng, tình cảm mà anh trân trọng biết nhường nào thế mà lại bị cô tùy tiện phải bỏ như thế sao, cánh tay kéo tay cô cũng thả lỏng dần, ánh mắt ảm đạm.

Vốn là Diễm Diễm cho rằng anh nhất định sẽ dụ dỗ cô, nhưng nhìn động tác cùng ánh mắt của anh, cô sợ, anh giống như đối với cô rất thất vọng, thật giống như là muốn buông tay cô ra.

Diễm Diễm, thì ra là chia tay đối với em mà nói là chuyện có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng như thế. Câu nói của Mạnh Tử Long không phải là nghi vấn mà là khẳng định, giống như một lời phán xét đối với Diễm Diễm.

Em. Không phải. em. Diễm Diễm muốn giải thích, cũng phát hiện mình hiện tại giống như trăm miệng cũng không thể bào chữa, cô đứng là dễ dàng ở trước mặt anh nói ra chia tay như vậy, nhưng mà người ta lại chỉ nói lấy mà thôi, chẳng lẽ anh không biết? !

Đúng vậy anh không biết, đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau ở chỗ đó, người đàn ông sẽ luôn tin tưởng vào tất cả những gì người phụ nữ nói ra, mà không hề biết người phụ nữ đó đang nghĩ một đằng nói một nẻo .

Được rồi, thật xin lỗi, em cũng không phải là cố ý, em đi đánh răng là được. Diễm Diễm lắc lắc cánh tay Mạnh Tử Long nói xin lỗi, nhìn anh cũng không hề có hẳn ứng gì dành bắt đắc dĩ xoay người đi vào trong nhà vệ sinh đánh răng, thật tốt là nơi này có đầy đủ bàn chải đánh răng cùng khăn mặt, bằng không cô thật sự không biết nên làm như thế nào.

92. Chương 92: Rùng Mình

Diễm Diễm đi vào đánh răng, nhưng cái này cũng không đại biểu rằng cô không để ý tới yêu cầu này Mạnh Tử Long, thật ra thì trong lòng của cô rất khổ sở, chỉ là cô biết mình cũng có lỗi, cô quả thật không nên dễ dàng mà nói chia tay như vậy, cô và anh đều hiểu hai người tới được với nhau là chuyện không hề dễ dàng, cô biết lời này của mình đã đả thương mạnh tới anh, nhưng là anh sao cũng không suy nghĩ một chút anh yêu cầu cô làm như thế cũng sẽ làm tổn thương trái tim cô.

Chỉ không hy vọng quan hệ giữa hai người bởi vì cái chuyện vặt vãnh như thế này mà tan vỡ, cho nên cô lựa chọn thỏa hiệp trước.

Lúc cô đánh răng xong đi ra thì Mạnh Tử Long đang ngồi trên ghế salon đợi cô, trên mặt không có cảm xúc gì, cô cũng không biết bây giờ anh đang nghĩ gì nữa.

Đi thôi. Diễm Diễm cũng không có đi tới, mà đại khái đứng ở bên cạnh bàn làm việc nói với anh.

Diễm Diễm. Mạnh Tử Long cũng không đứng lên mà chỉ khẽ gọi tên cô.

Sao vậy? Cô nghi ngờ sao anh lại muốn dùng cái giọng này nói chuyện với cô, khiến cho cô có cảm giác mình thiếu nợ anh rất nhiều vậy.

Anh. Anh nghĩ phải nói xin lỗi, nhưng là lời nói đến khóe miệng cũng không nói ra: Không sao, đi ăn cơm đi.

Mạnh Tử Long đi về phía trước lúc đi ngang người cô cũng không hề nắm lấy tay cô, Diễm Diễm đi sau anh thấy lỗ mũi hơi cay cay muốn khóc, cô cũng không hiểu mình bị làm sao, có lẽ chỉ đơn giản là anh không muốn mà thôi, có thể do anh không có thói quen hai người vừa xảy ra tranh chấp đã lại nắm tay nhau, Diễm Diễm tìm rất nhiều lý do cho Mạnh Tử Long, nhưng không một lý do nào đủ thuyết phục khiến cô không còn cảm thấy uất ức.

Cô biết anh là người đàn ông kiêu ngạo, không phải bây giờ cô mới biết, nhưng mà vẫn không thể nào chấp nhận được sự lạnh lùng của anh đối với mình, hai người giống như vừa rồi thật sự như những người xa lạ với nhau vậy.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, nhưng là Mạnh Tử Long không hề cảm thấy có gì khác lạ, tiếp tục sải bước đi về phía trước, Diễm Diễm cơ hồ là theo không kịp bước chân của anh, chỉ có thể ở phía sau anh thật xa không ngừng sụt sịt lỗ mũi.

Cô không muốn để nước mắt rơi xuống, ở trước mặt anh cô đã quá mềm yếu, đủ lâu để cho cô cảm nhận được mình là một người con gái yếu đuối đến mức nào, luôn cần có một người đàn ông che chở ỉn, cô đã quên đi mình cũng từng kiên cường như thế nào.

Cho đến khi cửa thang máy mở ra, Mạnh Tử Long bước vào thang máy mới thấy Diễm Diễm không đi theo sau mình, anh liền bước ra cầm lấy tay cô nhưng cũng không nói câu gì, chỉ đơn giản giữ chặt tay cô trong bàn tay mình, đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ khiến cho trái tim cô thật thoải mái, nước mắt sắp ứa ra cũng nhan chóng được nín lại ở hốc mắt.

Suốt bữa cơm Mạnh Tử Long cũng không hề nói câu gì với Diễm Diễm, cô muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn đến cái khuôn mặt kia so khối băng còn lạnh lùng hơn nên tất cả những lời muốn nói đều bị nuốt vào trong bụng.

Cơm nước xong ở trên đường trở về công ty, Diễm Diễm rút cuộc thì không nhin được mở miệng, nếu như muốn cùng anh cứ như vậy một buổi chiều, cô có cảm giác mình nhất định sẽ bị ép điên, Em đột nhiên nhớ tới trong trường học còn có chút việc, cho nên buổi chiều cũng không ở cùng anh được. Cô vốn là bị anh nắm chặt bàn tay cũng từ từ trượt ra .

Ừ. Một đơn âm tiết bay vào trong lỗ tai Diễm Diễm, câu trả lời của anh thật sự chính là lời ít mà ý nhiều, chẳng lẽ ngay cả một câu nói anh cũng không muốn nói với cô sao?

Diễm Diễm không nói thêm câu nào, chỉ một mình đi về phía trước, Mạnh tử Long cũng không nhìn theo, đi về hướng ngược lại.

Đi tới đi lui, nước mắt rút cuộc vẫn không nhin được đã chảy đầy cả khuôn mặt gò má cô, hoàn hảo anh cũng không nhìn thấy.

Thật ra thì Mạnh Tử Long có quay đầu lại, nhưng Diễm Diễm thì không, cho nên anh cũng không nhìn thấy lúc quay đầu lại chính là lúc trong mắt cô đầy nước mắt đau thương.

Trước kia anh luôn bị phụ nữ vây quanh, cho nên đã thành thói quen cao cao tại thượng, cho rằng mình chính là trăng sao, tình cảm mà anh vô cùng quý trọng cùng với tình yêu sâu đậm anh dành cho cô lại bị cô nói những lời tuyệt tình như thế khiến anh thật rất đau lòng.

Diễm Diễm chỉ là mò mẫm đi dạo quanh trường, buoir chiều cô cũng không có tiết, nhưng cũng không muốn về nhà, chỉ là muốn tìm một nơi an tĩnh để suy nghĩ thật tốt mấy chuyện xảy ra gần đây, suy nghĩ về quan hệ giữa cô và anh.

Cô ngồi xuống trên cái ghế dài trong vườn trường, nơi này rất an tĩnh, an tĩnh tới mức cô có thể nghe thấy tiếng hót trong trẻo của những chú chim.

Thật ra thì từ lúc vừa mới bắt đầu cô đã thấy tự ti, từ khi biết được tình cảm của anh đối với cô, cô đã tự nói với mình phải tự tin lên, vốn là cho rằng mình lấy hết dũng khí là có thể đối mặt với tất cả khốn cảnh ,nhưng bây giờ nghĩ lại thấy mình thật sự đã sai lầm rồi, hơn nữa lại còn sai rất nhiều.

Sao bạn lại ở chỗ này?

Nơi này là trụ sở bí mật của Trịnh Bồi Hiên, hần luôn thích nằm yên tĩnh một mình trên cỏ ở sau gốc cây cổ thụ này hưởng thụ ánh nắng mặt trời cùng mùi thơm của cây cỏ.

Diễm Diễm nhìn thấy Trịnh Bồi Hiên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô không nghĩ mình đến tận nơi này mà vẫn đụng phải hần: “Không có gì, chỉ là ngồi ở chỗ này một chút mà thôi.

Có người xông vào căn cứ bí mật của mình khiến Trịnh Bồi Hiên cảm thấy khó chịu, hần cho tới hiện tại cũng không muốn chia sẻ cảm thụ của mình với bất kỳ người nào, càng thêm chắc là sẽ không ra tay giúp bất luận kẻ nào, nhưng là sáng sớm hôm nay hần lại không ngờ phá vỡ quy định ấy.

Trịnh Bồi Hiên ngồi xuống bên cạnh Diễm Diễm : Gặp phải chuyện không vui rồi hả ? Mặc dù nói việc không liên quan đến mình thì chỉ dương mắt ngồi xem, nhưng hiện tại hẳn lại không tìm được ý muốn quan tâm tới người con gái có nụ cười đặc biệt này : “Bạn cười lên trông rất xinh, chứ còn nhăn nhó như bây giờ trông xấu chết đi được.

Diễm Diễm không nghĩ hẳn lại có thể nói ra những lời như thế, trên mặt hơi ửng hồng, có chút lúng túng, Ha ha. Cô hướng hẳn cười, chỉ là nụ cười này so với khóc còn khó nhìn hơn.

Bạn đã không muốn nói coi như xong, vậy tôi đi trước. Trịnh Bồi Hiên đột nhiên cảm thấy mình đang làm một chuyện không nên làm, có chút ảo não chuẩn bị rời đi, rõ ràng đã xoay người đi về phía trước, nhưng là hẳn còn không nhận được xoay người lại nhìn về phía Diễm Diễm: Bạn cười lên thực sự trông rất đáng yêu.

Cám ơn. Cô nhẹ giọng nói cám ơn, chỉ là bóng lưng của hẳn đã biến mất ở cuối rừng cây nhỏ.

Cô nơi nào cũng không muốn đi, chỉ là vẫn muốn ở chỗ này ngồi như vậy, cho đến khi mặt trời lặn, cô thậm chí bắt đầu sợ không biết sau khi về nhà thì làm sao có thể đối mặt với người đàn ông mình thích nhất kia.

Nhưng thường thường là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, Diễm Diễm cảm thấy mặt trời hôm nay giống như ông lão làm biếng vậy, cô chỉ ngồi nghỉ trong vườn cây này một chút, mở mắt ra thì thấy mặt trời đã sắp lặn hẳn xuống đường chân trời, ánh nắng của trời chiều làm nổi bật lên làn da trắng trẻo mịn màng của cô giữa những tán cây xanh mướt, đứng ở đằng xa Trịnh Bồi Hiên nhìn đến thất thần.

Người nào đó? Diễm Diễm chú ý tới phía sau bụi cây tán loạn có bóng người, sắc trời đã hơi tối, một cô gái ở nơi như thế này thấy bóng người khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút sợ hãi.

Là tôi. Trịnh Bồi Hiên từ phía sau bụi cây bước ra ngoài, đôi tay rút trong túi quần thể thao, khác hẳn với khí lạnh bức người lúc buổi sáng, dưới tia nắng của buổi chiều lại làm cho người ta có vài phần cảm giác ấm áp.

Đã trễ thế này bạn núp ở phía sau bụi cây làm gì? Diễm Diễm đứng lên băn khoăn lo lắng nhìn Trịnh Bồi Hiên, vào lúc trời sẩm tối cô lại đang ở một mình với một nam sinh trong vườn cây khiến Diễm Diễm cảm thấy lo lắng, cô không biết sau đó có xảy ra chuyện gì mà cô không ngờ tới hay không.

Những lời này hình như là tôi nên hỏi bạn mới phải, đã trễ thế này, cô gái như bạn vẫn ngồi một mình ở nơi này làm gì? Trịnh Bồi Hiên tiến lên đến gần Diễm Diễm, cô chợt thấy sợ cả người liến lù về phía sau một bước, không biết vì sao cô cảm thấy hơi thở của hẳn khiến cô cảm thấy khó chịu, trong lòng càng thêm một loại cảm giác bất an lướt qua.

Bạn thật giống như rất sợ tôi. Nhìn Diễm Diễm lui lại phía sau, Trịnh Bồi Hiên liền dừng lại bước chân không tiếp tục tiến tới nữa.

Tôi không có. Cô đứng là sợ hẳn, nhưng cô vẫn phủ nhận.

Lúc này chuông điện thoại di động vang lên, Diễm Diễm giống như là chớp được cây cỏ cứu mạng, thế nhưng khi thấy số điện thoại gọi tới cô lại hơi do dự, cô không biết có nên nghe hay không, càng không biết sẽ phải nói gì với anh.

Phân vân mấy phút rồi cô lựa chọn cúp máy.

Sao không nhận? Trịnh Bồi Hiên phát hiện mình giống như trở nên hơi dài dòng, nhưng vẫn không nhận được hồi ra lời.

Điện thoại lại gọi đến, Diễm Diễm ảo não cúp máy, cô hiện tại thật không biết dùng tâm tình nào để đi đối mặt với người đã khiến cô đau lòng, có lẽ anh đang rất lo lắng cho cô, nhưng mà cô thực sự chưa muốn nghe điện thoại của anh.

Đầu kia: Em bây giờ đang ở nơi nào? Mạnh Tử Long nóng nảy hô ên, cũng cùng lúc nghe thấy tiếng nói phát ra từ điện thoại : “Cuộc gọi này không thực hiện được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Có một ngọn lửa như đang bùng cháy từ trong phổi lan lên trên đầu Mạnh Tử Long, sau đó điện thoại di động trong tay anh bay một đường cong hoàn mỹ, may mắn là đại ca điện thoại di động của chúng ta không có đi đời nhà ma, nó chỉ là văng văng rơi trên giường của Mạnh Tử Long và an nhiên nằm đó.

Thật ra thì toàn bộ buổi chiều Mạnh Tử Long cũng không có tâm tình làm việc, anh luôn nghĩ tới nét mặt của Diễm Diễm bởi vì uất ức mà lòng mày nhúu chặt lại một chỗ liên đau lòng vô cùng, nhưng mà vì sĩ diện của một người đàn ông nên anh không nói xin lỗi với cô.

Anh vốn chỉ cho là Diễm Diễm chỉ tức giận một chút mà thôi, có lẽ chỉ cần để cô đi dạo một mình thì sẽ tốt thôi, cho nên anh mới đồng ý để cho cô quay về trường học, thật ra thì anh cũng biết cô chiều nay không có tiết học.

Lúc tan giờ anh liền vội vàng quay về nhà, nhưng đập vào mắt lại là một căn biệt thự tối om, lúc ấy anh có tâm tình kích động muốn giết người, người con gái đáng chết đó bây giờ cũng không thêm về nhà.

Còn chưa muốn trở về sao? Trịnh Bồi Hiên nhìn Diễm Diễm cúp điện thoại xong vẫn còn ngây ngốc đứng đến gần người, chẳng lẽ cô không biết bây giờ đã tối lắm rồi sao, một cô gái như cô lang thang một mình ở nơi vắng vẻ như thế này thật đáng ngại.

Bạn bây giờ có rảnh không?

À? Trịnh Bồi Hiên cảm thấy kinh ngạc hẳn không biết tại sao cô muốn hỏi hẳn như thế.

Theo tôi đi uống rượu có được hay không? Thật ra thì Diễm Diễm chưa bao giờ uống rượu, nhưng hôm nay cô muốn uống thật say, chỉ có uống say thì cô mới có thể quên hết mọi chuyện không vui!

Cô và hẳn bắt quá cũng chỉ mới biết nhau có một ngày mà thôi, nói với nhau chưa chắc đã vượt quá mười câu, có lẽ hôm nay Diễm Diễm quả thực đã quá hồ đồ đi, cho nên mới nói ra một yêu cầu như thế đối với một người đàn ông xa lạ.

Chẳng lẽ bạn không sợ uống say rồi tôi sẽ làm cái gì đó không phải đối với bạn sao?

Ha ha, người có hình dáng bình thường như tôi, vóc người lại bình bình chắc chắn sẽ không gọi nên hứng thú gì ở bạn cả. Diễm Diễm quan sát mình một lượt từ trên xuống dưới, sau đó đem Trịnh Bồi Hiên từ trên xuống dưới cũng quan sát một lượt.

Không ngờ bạn vẫn biết đến vị trí của mình. Đối với nữ sinh hẳn từ trước đến giờ đều là ghét, hẳn cảm thấy họ không phải coi trọng tướng mạo của hẳn chính là coi trọng bối cảnh của hẳn, tóm lại là không có thật lòng thích hẳn, cho nên con gái đối với hẳn mà nói cho tới bây giờ đều là khách qua đường trong cuộc đời.

Nhìn Diễm Diễm khẽ nheo lại quan sát ánh mắt của hẳn, Trịnh Bồi Hiên do dự một chút, làm ra một quyết định ảnh hưởng tới cả tương lai sau này của hẳn: Đi thôi.

Mặt trời chiều ngã về tây, bóng đêm từ từ bao phủ, một người nữ sinh đi ở sau một nam sinh với khoảng cách đại khái gần một mét, hình ảnh như vậy mặc dù có chút tức cười, nhưng không mất đi sự duy mỹ.

Này, theo như tốc độ ấy của bạn thì tới lúc nào mới có thể đi đến nơi uống rượu được. Trịnh Bồi Hiên rõ ràng mất đi tính nhẫn nại, đây là hẳn đã rất dễ dàng tha thứ ột người con gái rồi.

A. Diễm Diễm cúi đầu đáp một tiếng tăng nhanh bước chân đi theo hẳn.

Từ nhỏ đến lớn cô cũng không hề đi qua quầy rượu, khi thấy cửa quán rượu lóng lánh mây tía thì cô do dự, nội tâm đang giãy dụa, cô không biết là hôm nay cô đã có một quyết định hết sức sai lầm.

Đi nhanh một chút. Trịnh Bồi Hiên nhìn Diễm Diễm đứng nghiêm ở cửa quán rượu hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, liền nắm lấy cánh tay của cô kéo thẳng vào bên trong quán rượu.

Mạnh Tử Long ở nhà đợi một hồi lâu cũng không thấy Diễm Diễm trở về, gọi lại cho cô thì thấy đã tắt máy, lo lắng, cùng sợ hãi áp đảo anh đến mức không thở nổi.

Lái xe vượt qua vô số đèn đỏ, chiếc xe màu đen như con ngựa hoang vững vàng dừng ở cổng trường học.

Bởi vì đã vào đêm, trong sân trường đã không còn một bóng người, chỉ là còn có thể thấy một vài đôi tình nhân vẫn đang đi dạo quanh sân trường.

Đáng chết, đã trễ thế này rồi rồi cuộc cô đi đến nơi nào? Mạnh Tử Long tay nắm chặt thành quả đấm, móng tay cơ hồ cũng là muốn cắm vào trong thịt.

Xin hỏi bạn có nhìn thấy Diễm Diễm không? Mạnh Tử Long luôn luôn làm việc trầm ổn tỉnh táo nhưng bây giờ giống như phát điên, bắt được người liền hỏi có nhìn thấy Diễm Diễm hay không, anh hoàn toàn quên mất hôm nay mới là ngày đầu tiên cô đi học mà thôi, trong trường học cơ hồ là không có ai biết cô, hơn nữa hành động bây giờ của anh thực sự gặp được người biết Diễm Diễm là tỉ lệ rất nhỏ, đầu óc buồn bán thông minh vào giờ khắc này hoàn toàn bị sự lo lắng dành cho cô thay thế, anh thực sự rất sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì đó, nếu như thật sự cô có xảy ra chuyện gì thì cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Oa, rượu này màu sắc thật là đẹp mắt. Diễm Diễm đang cầm một ly Kê Vĩ Tửu lên thưởng thức, trước kia nhìn ở trong ti vi đã cảm thấy Kê Vĩ Tửu nhìn rất đẹp mắt, hiện tại tận mắt nhìn cô cảm thấy so với trên ti vi càng thêm đẹp mắt.

Cầm ly rượu lên đặt ở khóe miệng nhấp một miếng, Diễm Diễm cảm giác vị ngọt không ngừng lan tràn trong khoang miệng: Uống ngon thật. Cô cầm ly rượu hướng Trịnh Bồi Hiên cười, cũng làm ắt của hân rơi vào mê đắm.

93. Chương 93: Rùng Mình

Cô cười lên bộ dạng thật rất đẹp, đại khái chỉ có chính cô là không biết mình có bao nhiêu hấp dẫn.

Trịnh Bồi Hiên mất một lúc mới hồi hồn lại, thì đã thấy ly rượu trong tay Diễm Diễm bị cô uống một hơi hết sạch: Uống ngon thật, cho thêm một ly. Cô đang lắc lắc ly rượu híp mắt cười nhìn về người pha rượu.

Uống nữa sẽ say đấy. Trịnh Bồi Hiên vội vàng tiến lên ngăn cản động tác của Diễm Diễm, phải biết rượu này tác dụng chậm nhưng rất nặng, có lẽ hiện tại cô không cảm thấy gì nhưng lúc rượu bắt đầu ngấm sẽ thấy rất khó chịu.

Uống thêm một ly nữa thôi được không? Diễm Diễm đưa một ngón tay lên trước mặt Trịnh Bồi Hiên kỳ kèo.

Không được, bạn sẽ bị say mất. Con gái uống rượu say chính là chuyện rất phiền phức, lại nói hân không biết sau khi uống say cô sẽ trở thành người như thế nào, cho nên an toàn nhất vẫn là không nên để cho cô say thì tốt hơn.

Quý hạp hỏi, lại không cần cậu trả tiền, cho tôi thêm một ly. Cô chợt hướng về người pha chế rượu gầm gừ, người pha chế rượu rõ ràng bị cô dọa sợ lại rót cho cô thêm một ly: “Hắc, hắc, anh tương đối tốt đấy. Cô cười với người pha rượu sau đó quay đầu liếc nhìn về phía Trịnh Bồi Hiên.

Rượu mới vừa đến trong tay của cô, Trịnh Bồi Hiên còn không kịp ngăn cản liền bị Diễm Diễm uống một hơi cạn sạch: A, thật sự rất sảng khoái. Vị tê tê cay cay thấm theo đầu lưỡi chạy thẳng vào trong dạ dày khiến tâm tình Diễm Diễm cũng trở nên tốt hơn.

Đồ ngon như vậy thế mà không sớm để ỉnh uống., thiệt là, biết vậy thì đã không thèm rủ bạn cùng đi uống rượu. Rõ ràng Diễm Diễm vẫn đang tức giận chuyện Trịnh Bồi Hiên ngăn cản cô lúc này.

Đối mặt với một cô gái ngây thơ như vậy, Trịnh Bồi Hiên đành phải cam chịu, dứt khoát ngồi ở bên cạnh không nói, chỉ là nhìn cô một ly tiếp một ly đem hơi rượu nồng nặc rót vào trong bụng, sau đó nhìn cô cười thật rục rịch như ánh mặt trời sớm mai, cái cô nhóc này thật là dễ dàng thỏa mãn, chỉ có mấy ly rượu đã khiến cô vui mừng tới mức này rồi.

Mạnh Tử Long sau khi hỏi thăm rất nhiều sinh viên, cuối cùng cũng ý thức được mình làm như thế không phải là biện pháp hay, giống như là đang mò kim đáy bể vậy, lần nữa lại lấy di động ra gọi cho Diễm Diễm nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói lịch sự của tổng đài “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau.

Anh tức giận muốn đem điện thoại di động đập nát, nhưng vẫn cố nhịn, nếu như cô xảy ra chuyện gì mà lại không thể gọi được cho anh, nhất định là cô sẽ rất sợ hãi.

Mạnh Tử Long cơ hồ tìm khắp cả sân trường đều không tìm được bóng dáng của Diễm Diễm, anh nghĩ có lẽ cô đã về nhà rồi không chừng, thế nhưng khi anh liên tục vượt đèn đỏ lao về nhà thì cả tòa biệt thự vẫn chìm trong bóng đêm lạnh lẽo, tìm của anh lập tức chìm đến đáy vực.

Đấm mạnh một cú vào tay lái, khiến cả cái xe rung lên, nhưng anh lại không hề cảm thấy đau đớn gì cả, vì nỗi đau đớn trong lòng đã lấn át mọi cảm giác của anh lúc này.

Uống..., chúng ta uống nữa. Dưới tác dụng của rượu khuôn mặt trắng nõn của cô rự rờ như một đóa hoa anh đào đang khoe sắc, Trịnh Bồi Hiên nhìn cô trong lòng không nhận được cảm giác muốn hôn vào đôi má thơm tho kia.

Bạn say rồi. Hắn cầm lấy ly rượu cô đang hua hua trước mặt hắn: Tôi đưa bạn về nhà.

Trịnh Bồi Hiên đoạt lấy ly rượu trong tay Diễm Diễm, đỡ ngang hông cô, để cả sức nặng của cô dựa cả vào người hắn: Nhà bạn ở chỗ nào?

Nhà, nhà, ha ha. Ha ha. Diễm Diễm quơ múa cánh tay trống không, lúc thì phát ra tiếng thở dài một lát lại phát ra tiếng cười.

Bây giờ đã là cuối hạ, buổi tối đã có gió lạnh, lại thêm Diễm Diễm đang uống say, khi gió lạnh thổi vào mặt cô, Trịnh Bồi Hiên cảm nhận rất rõ sự hưng phấn của cô.

Sao vậy, rất lạnh sao? Vốn là cánh tay đang đỡ lấy eo cô liền siết chặt thêm một chút để cô nằm hẳn trong lồng ngực mình, để cho cô thêm chút hơi ấm.

Mặc dù như vậy cả người Diễm Diễm vẫn không ngừng run rẩy, Trịnh Bồi Hiên liền nghe thấy tiếng khóc của cô, hắn khẩn trương nâng khuôn mặt cô lên: Tại sao khóc?

Diễm Diễm cũng không nói chuyện, chỉ là dùng hết sức để khóc, thật giống như muốn đem tất cả uất ức trong hai mươi năm qua khóc hết trong một đêm này.

Nhà bạn ở nơi nào? Tôi đưa bạn trở về. Tiếp tục như vậy thật sự không phải là biện pháp hay, cô sẽ bị bệnh.

Nơi đó. Diễm Diễm tùy tiện chỉ một hướng.

Trịnh Bồi Hiên cảm thấy trên đầu có một đàn quạ vừa bay qua, nơi đó là nơi nào, tiểu thư làm phiền cô nói rõ ràng có được hay không, hắn thật không biết mình là làm sao lại có thể bởi một nữ sinh mới biết có một ngày đi uống rượu, đáng chết là lại để cho cô uống say.

Thôi, tôi đưa bạn đến khách sạn.

Khách sạn? Cái từ này mới vừa lọt vào trong đầu Diễm Diễm đã làm cô sợ hãi rồi: Gọi điện thoại, gọi điện thoại. Giọng nói của cô bất giác hơi cao, không ngừng lục lọi điện thoại trong túi, tất cả suy nghĩ của cô lúc này đều hướng về Mạnh Tử Long.

Ah? Tại sao lại tắt máy? Diễm Diễm mãi nhìn màn hình đen ngòm của điện thoại, cả người liền mất đi chỗ dựa không ngừng chao đảo.

Mở máy, àh! Sau đó liền nghe thấy tiếng cô hô to.

Trịnh Bồi Hiên chỉ ở một bên nhìn cô, nhìn bộ dạng cô say khướt, hắn không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nghe nói lúc uống rượu say sau đó có thể nghĩ tới người nào đó thì khẳng định người đó đối với mình là người rất quan trọng, hắn chỉ muốn xem một chút cái người rất quan trọng đó của cô là ai.

Điện thoại di động mới vừa mở ra liền bị tiếng chuông tấn công dồn dập, điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông dọa cho Diễm Diễm sợ hãi, cô trợn to hai mắt ngẩn người tại chỗ không có phản ứng.

Một hồi lâu cô mới kịp hồi hồn phản ứng lại, nhưng là chuông điện thoại cũng vừa ngừng: Này, này, sao anh lại không nói lời nào. Diễm Diễm hướng về phía điện thoại di động kêu mấy tiếng nhưng không nghe được bất kỳ âm thanh nào của đối phương.

Hì hì. cuối cùng mày cũng lại vang lên. Diễm Diễm cầm điện thoại di động vội vàng nhấn phím call, Này, này, em đang nói chuyện với anh nha. Đầu bên kia điện thoại vẫn im lặng như cũ.

Khi đường dây điện thoại được kết nối, Mạnh Tử Long có cảm giác trái tim mình muốn vọt ra khỏi lồng ngực, anh nghĩ muốn khiển trách cô, nhưng mà khi nghe thấy tiếng cô ục ục lẩm bẩm mơ mơ màng màng lúc đó tất cả tức giận cũng biến thành lo lắng, Em bây giờ đang ở nơi nào?

Ở nơi nào? Diễm Diễm ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện mình giống như căn bản không biết chỗ này: Đây, tôi bây giờ đang ở đâu? Cô quay sang rống to với Trịnh Bồi Hiên.

Quán bar CC.

A, bây giờ em đang ở quán bar CC.

Đứng ở nơi đó đừng đi đâu, bây giờ anh sẽ lập tức tới đón em.

Này, uy. Điện thoại đã bị cắt đứt, nhưng Diễm Diễm vẫn chưa từ bỏ ý định cầm điện thoại tiếp tục nói, Đây, em đang nói chuyện với anh nha, làm sao anh lại không nói lời nào?

Cô nhìn điện thoại di động lại đen ngòm, cô vội vàng ấn cho nó sáng lên, sau đó lại đưa điện thoại lên tai, Long, anh không cần em nữa rồi sao, tại sao anh lại không nói chuyện, anh nhất định là không cần em nữa rồi, oa. Cô đột nhiên ngồi chồm hổm xuống đất khóc lớn lên.

Hành động này của cô khiến cho Trịnh Bồi Hiên luống cuống, ai có thể nói cho hắn biết tình huống hiện tại đến cùng là như thế nào? !

94. Chương 94: Chúng Ta Đều Có Lỗi

Này, bạn không sao chứ? Nhìn Diễm Diễm đứng ở cửa quán bar lớn tiếng khóc, Trịnh Bồi Hiên thật sự là bị dọa sợ, này giống như lần đầu tiên thấy một cô gái không có chút hình tượng chút nào khóc lớn ở trên đường.

Trên đường, tất cả mọi người đang đi lại cùng với những người bên trong quán bar đều tò mò đứng nhìn: Xem kia, người đàn ông kia lại để cho bạn gái mình ngồi ở chỗ này mà khóc thảm thiết như thế.

Dần dần tiếng nghị luận cũng vang lên to dần, Trịnh Bồi Hiên thực sự nghĩ muốn đập đầu chết thôi, hắn sao lại gặp phải chuyện như thế này chứ, có trời mới biết thực ra thì hắn mới gặp cô vào ngày hôm nay thôi mà, hơn nữa hắn cũng không biết hiện tại cô đang gặp phải tình huống như thế nào, hắn cũng là người bị hại có được hay không? !

Nhanh lên một chút. Hắn tiến lên muốn kéo Diễm Diễm lên, Không cần. Nhưng cánh tay vừa vươn ra đã bị Diễm Diễm gạt đi: Anh là ai? Anh đi đi. Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cánh tay của chàng thanh niên, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, căn bản không nhớ nổi hắn là ai, cô chỉ biết hiện tại phải ở chỗ này chờ Mạnh Tử Long tới đón cô.

Ngoan, đứng dậy đã rồi nói. Chung quanh tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, Trịnh Bồi Hiên nghĩ nếu như hắn còn không kéo cô đứng lên nữa thì chỉ sợ một lát nữa thôi sẽ bị mọi người nói cho chết chìm trong đồng nước bọt mất thôi.

Không cần. Lại một lần nữa cánh tay của hắn bị cô gạt phắt đi, lần này hắn có chút tức giận, chính mình đã tạo cái oan nghiệt gì mà lại thần kinh đồng ý đưa cô gái này đi uống rượu cơ chứ, hiện tại thì tốt rồi, đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trịnh Bồi Hiên đứng sau lưng cô xốc nách cô lên, sau đó xoay ngược lại để cho cô tựa vào trong ngực của mình.

Anh buông tôi ra. Diễm Diễm không ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên cơ thể người đàn ông này, cô cảm thấy sợ hãi, liều mạng giùng giàng muốn thoát ra từ trong ngực Trịnh Bồi Hiên.

Tôi nói anh buông tôi ra, anh không nghe thấy hay sao, buông tôi ra. Diễm Diễm bắt đầu lung tung quơ múa cánh tay của mình từng quền từng quền rơi vào trên người của Trịnh Bồi Hiên.

Hai cái chân mày sắc sảo của hắn đều đã xoắn lại một chỗ, nếu không phải là sợ cô sẽ gặp nguy hiểm, hắn mới không thêm quẫn cô, chuyện xảy ra hôm nay đã chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn rồi.

Buông cô ấy ra. Chỉ nghe được thanh âm của một người đàn ông truyền đến, sau đó trên mặt Trịnh Bồi Hiên chính thức nở hoa.

Bởi vì mất đi lồng ngực chống đỡ nên cả người Diễm Diễm liên lão đảo đứng không vững : Long, anh đã đến rồi. Khi nhìn rõ người đàn ông đang đứng trước mặt, cô liền nhào vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt lấy ngang hông anh.

Trịnh Bồi Hiên lau khóe miệng dính máu, một luồng lửa giận dữ không ngừng bốc lên trong lòng hắn, hắn tiến lên hung hăng vung một nắm đấm vào mặt Mạnh Tử Long, hắn cũng không phải là người dễ bị kẻ khác khi dễ.

Long, anh chảy máu. Diễm Diễm khẩn trương đưa tay lau đi khóe miệng dính máu của Mạnh Tử Long, cặp mắt nhú lại rất đau lòng.

Này, cái người này, đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh anh ấy?. Diễm Diễm đột nhiên thoát khỏi lồng ngực của Mạnh Tử Long, ngón tay chỉ thẳng vào Trịnh Bồi Hiên một dạng như thấy chết cũng không sờn.

Trịnh Bồi Hiên chỉ cảm thấy tức giận đến độ phổi cũng muốn nổ tung rồi, hôm nay hắn nhất định là thần kinh thác loạn, cho nên mới làm ra nhiều chuyện quái dị như vậy .

Không thể nói chuyện với một cô gái đang say khướt được, thôi, coi như hắn xui xẻo đi, Trịnh Bồi Hiên lau khóe miệng rớm máu định xoay người bỏ đi.

Này, anh kia dừng đi. Cả người Diễm Diễm đều loạn choạng còn muốn tiến lên kéo hắn lại, hoàn hảo Mạnh Tử Long đi trước cô một bước ôm cô vào trong ngực của mình, Được rồi, Diễm Diễm, chúng ta về nhà.

A, được, về nhà. Ngọt xoay đầu lại nhìn anh cười, lộ ra hàm răng trắng đều, cả người cô được phủ một lớp ánh trắng trong vô cùng mỹ lệ, sau đó cô ngã vào lòng anh bất tỉnh nhân sự.

Sáng hôm sau khi Diễm Diễm thức dậy liền có cảm giác như đầu mình đau muốn nổ tung ra vậy, từ từ mở mắt nhìn thấy mình đang vùi đầu trong ngực Mạnh Tử Long.

Cô cả kinh, ngày hôm qua cô trở về như thế nào, một chút ấn tượng cô cũng không có, xoa xoa huyệt Thái Dương của mình cho đỡ đau, nhưng lại không cẩn thận đã đánh thức Mạnh Tử Long.

Ai bảo em uống nhiều rượu như thế. Trên đầu truyền tới tiếng trách móc của anh, sau đó tay anh đặt lên huyệt thái dương giúp cô xoa bóp.

Uống rượu? Diễm Diễm nỉ non, cô cho tới bây giờ chưa bao giờ uống rượu , làm sao có thể đi uống rượu, hơn nữa cô vừa đựng rượu sẽ say .

Em đừng nói với anh chuyện ngày hôm qua em đều không nhớ rõ? Ngày hôm qua, Mạnh Tử Long thật sự là bị cô làm cho tức giận đến chết cùng bị hù chết, khi thấy cô bị một người đàn ông lôi kéo cả người anh liền có cảm giác hít thở không thông, nếu như không phải là bởi vì anh nỗ lực áp chế thì anh thật không chắc chắn mình có thể đánh cho người đàn ông kia tàn phế ngay lập tức hay không.

À? Diễm Diễm ngẩng đầu lên thấy được khóe miệng đang tím bầm vì tụ máu của Mạnh Tử Long: Mặt của anh sao thế? Cô đưa tay lên chỗ bị thương của anh, Mạnh Tử Long hít vào một ngụm khí lạnh, cô hỏi câu này thật là có ý tứ, còn không phải là vì cô hay sao.

Anh đánh nhau? Diễm Diễm hình như phát hiện ra bí mật động trời ngay lập tức bò ra khỏi chăn, chăm chú nhìn khóe miệng bị thương của anh: Thì ra là anh cũng sẽ đánh nhau nha, ha ha.

Trời ạ, cho tôi một miếng đậu hũ để tôi đập đầu chết đi cho rồi, Mạnh Tử Long thật muốn điên rồi, đầu của cô rốt cục là được cấu tạo bằng gì đây, anh thật sự muốn bóp ra để nghiên cứu một phen.

Long, thật xin lỗi. Mới vừa vẫn còn ở đó cười to Diễm Diễm đột nhiên cúi đầu nói xin lỗi Mạnh Tử Long.

Đây là cô đang hát tuồng nào vậy, chẳng nhẽ chính mình đã già quá rồi sao, nên không theo kịp suy nghĩ của cô, lần đầu tiên Mạnh Tử Long có cảm giác thất bại.

Cái gì?

Ngày hôm qua, em đã nói chuyện với nam sinh, lại còn đi uống rượu cùng nam sinh, hình như em còn say khướt ở trước cửa quán nữa.

Thì ra là chuyện này, thì ra là cô nhớ, anh còn tưởng rằng em đã quên mất: Bây giờ mới biết sai sao, em có biết hôm qua anh đã lo lắng cho em như thế nào không? Anh tan lam xong về nhà cũng không thấy em đâu, còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì, anh đi tìm khắp cả trường học cũng không tìm thấy em.

Thật xin lỗi, em biết em sai rồi, em không nên làm anh lo lắng, không nên đi cùng nam sinh tới quán bar uống rượu hiểu, không nên. Nhưng là anh cũng sai mà, ai bảo anh không thêm để ý tới em. . . em mới tức giận chạy tới trường học, sau đó liền gặp Trịnh Bồi Hiên, sau đó đầu liền nóng lên mới kêu hấn đi uống rượu cùng.

Được rồi, được rồi, anh cũng có lỗi, là anh không đúng, không nên đối với em như thế để em tức giận, vậy em đánh anh đi, nhưng về sau thì không được làm như thế nữa, được không? Mạnh Tử Long đem Diễm Diễm ôm chặt vào trong ngực, anh thật không dám nghĩ tới nếu hôm qua cô mà có xảy ra chuyện gì thì anh làm sao mà sống nổi.

Xong rồi, xong rồi. Diễm Diễm đột nhiên tránh khỏi ngực Mạnh Tử Long, giống như là gặp phải chuyện kinh thiên động địa mà kêu lên, khiến cho Mạnh Tử Long không hiểu làm sao.

95. Chương 95: Khó Tránh Khỏi Lời Đồn Đại

Sao vậy, sao em lại sợ hãi như thế. Mạnh Tử Long cảm thấy muốn sống chung với Diễm Diễm thì phải có trái tim thật khỏe mạnh, có năng lực chịu đựng tốt, bằng không thật không biết có ngày nào đó sẽ bị cô hù chết hay không nữa.

Ngày hôm qua anh đã đánh Trịnh Bồi Hiên hả?

Nghe được Diễm Diễm chất vấn chuyện tối hôm qua, lửa giận trong người Mạnh Tử Long như muốn bùng lên, anh thật vất vả mới quyết định được không thêm so đo với tên hôm qua dám ôm cô, bây giờ thì tốt rồi, ngược lại chính cô lại moi lên.

Diễm Diễm, em giống như rất quan tâm hấn?

Em. Ai nha, đều là do em sai, ngày hôm qua em uống say, nhất định là anh đã hiểu lầm rồi. Dù sao cùng Trịnh Bồi Hiên biết nhau chưa quá một ngày, mà sáng sớm hôm qua hấn còn giúp mình giải quyết rắc rối, buổi tối còn bồi mình đi uống rượu, kết quả lại bị người đàn ông của mình đánh ột trận, về chuyện này thực sự là cô có lỗi với hấn.

Hiểu lầm cái gì, anh đánh hấn như thế vẫn coi như là nhẹ, nếu không phải tối ngày hôm qua vội đưa em về nhà không giải quyết được triệt để, nếu không thì hiện tại hấn đang nằm ở bệnh viện rồi. Mạnh Tử Long hận nghiêng rằng nghiêng lợi, người phụ nữ đáng chết này cư nhiên dám quan tâm tới người đàn ông khác ngay trước mặt mình, đây là cô đặt anh vào vị trí nào chứ.

Long.

Không cần nói, anh bắt gặp hấn dám can quấy ôm em, chính là hấn ta không đúng.

Nhưng. là lúc em uống say, nên hấn chỉ tốt bụng cho nên mới.

Nhìn Mạnh Tử Long tức giận mặt lúc trắng lúc xanh Diễm Diễm cảm giác mình giải thích căn bản chính là càng tỏ càng đen: Được rồi, anh không cần tức giận, đều là do em sai, em nhận sai còn không được sao!

Thật ra thì sự tức giận của Mạnh Tử Long đã tiêu tan lúc anh nhìn thấy cô không có chuyện gì, mặc kệ như thế nào chỉ cần cô an toàn là tốt rồi, tất cả những chuyện khác anh đều có thể không so đo.

Đầu còn đau không? Nếu như tiếp tục ở đây dây dưa cái vấn đề này thì Mạnh Tử Long đoán chừng hôm nay mình không cần phải đi làm nữa.

Không đau. Diễm Diễm sờ sờ đầu của mình rồi hướng về phía Mạnh Tử Long cười, bây giờ thật là đã tốt hơn nhiều.

Về sau không cho phép em uống nhiều rượu như vậy có nghe hay không, ngày hôm qua em say khướt trông thật sự là rất khủng bố, anh không muốn nghĩ tới sau này mình phải chăm sóc một con sâu rượu.

Thật rất khủng bố? Diễm Diễm chưa từng uống rượu say, cũng không biết mình uống rượu say về sau sẽ biến thành hình dáng gì, còn tưởng rằng rượu phẩm của mình rất tốt chứ, thì ra là không phải.

Thật. Mạnh Tử Long nghiêm túc gật đầu một cái.

Mặt của Diễm Diễm thành màu đen, ở trước mặt của anh vốn là đã không có hình tượng, lần này hình tượng có phải hoàn toàn tan vỡ rồi không? !

Được rồi, được rồi, chuyện cũng đã qua rồi, anh không cần nhắc lại có được hay không? Cứ nghĩ tới chuyện ngày hôm qua thì Diễm Diễm lại hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, sao cô lại làm ra chuyện hoang đường như thế chứ, còn làm hại Mạnh Tử Long lo lắng như vậy.

Được rồi, không nói chuyện nữa, vậy hôm nay có đi học không? Nếu như nhức đầu thì không nên đi. Mạnh Tử Long cũng không phải chưa say rượu bao giờ, hôm sau tỉnh lại thì cảm giác thật sự không hề dễ chịu chút nào.

Đi, dĩ nhiên đi, em chính là học sinh ngoan, được, rồi giường thôi. Tiếng cười sáng lãng của Diễm Diễm khiến cả căn phòng tương bừng, giống như chuyện không vui hôm qua chưa từng xảy ra vậy.

Mạnh Tử Long đi theo phía sau Diễm Diễm, mặc dù anh không hề chất vấn mối quan hệ của cô với người nam sinh kia, nhưng cũng không phải là anh không ghen với hấn, chỉ là chuyện xảy ra ngày hôm qua thật sự là mình cũng chiếm rất lớn lỗi, cho nên anh không dám chất vấn cô mà thôi.

Ăn nhanh lên một chút đi. Diễm Diễm đã đem bữa ăn sáng bưng lên trước mặt của Mạnh Tử Long liền phát hiện ra anh đang ngẩn người: Đang suy nghĩ gì đấy?

A, không có gì. Mạnh Tử Long phục hồi tinh thần lại không dám nhìn thẳng vào mắt Diễm Diễm, cúi đầu ăn điểm tâm, trong lòng anh có tâm sự, anh sợ cô nhìn thấu.

Thật không có việc gì? Diễm Diễm cảm giác anh là lạ, nhưng là rốt cuộc quái lạ chỗ nào lại không nói ra được.

Thật không có việc gì, ăn nhanh lên một chút đi, bằng không sẽ đi học muộn đấy.

Diễm Diễm nhìn đồng hồ thật cũng sắp bị muộn tới nơi rồi nên không truy hỏi nữa.

Trên đường đi cô vẫn lo lắng không biết nên đối mặt với Trịnh Bồi Hiên như thế nào, tối thiểu cô cũng phải nói lời xin lỗi với hấn, nhưng là không biết hấn có chấp nhận không, vì cô mà hấn bị đánh, khẳng định hấn sẽ rất tức giận.

Nhưng lúc Diễm Diễm bước vào lớp cũng không nhìn thấy hấn, cô đảo mắt khắp phòng cũng không thấy bóng dáng hấn đâu, hấn hôm nay chưa đi học? ! Không phải là bị thương vô cùng nghiêm trọng chứ, Diễm Diễm nỗ lực hồi tưởng lại chuyện xảy ra tối hôm qua, nhưng là trong trí nhớ Mạnh Tử Long chỉ đánh hấn một đấm, cũng không đến nỗi phải nằm viện chứ?

Lúc Diễm Diễm đang mãi suy nghĩ thì Trịnh Bồi Hiên từ cửa đi vào, khoe miệng dán băng keo cá nhân, các bạn nữ sinh lập tức vây lại hỏi thăm: Hiên, làm sao bạn lại bị thương?

Diễm Diễm vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt hấn từ lúc hấn bước vào cửa, lúc bước vào hấn cũng nhìn lướt qua cô một cái, trên vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc gì, đối với những tiếng quan tâm hỏi han của những nữ sinh kia lại càng bỏ mặc.

Cô muốn tiến lên nói xin lỗi, nhưng lại phát hiện mình không hề có cơ hội, những nữ sinh kia đã vây kín quanh bàn hấn, cô muốn nói cũng không thể nói được.

Hơn nữa nếu như bây giờ cô tiến lên nói xin lỗi, những người ái mộ hấn biết hấn vì cô mà bị thương, sợ rằng về sau cô khó có thể bình an sống tiếp ở trong cái trường này nữa rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Diễm Diễm thật không biết phải làm gì mới phải, chỉ có thể không ngừng vắn ngón tay của mình, tiếng chuông vào lớp sao mãi vẫn chưa vang lên, hiện tại cô chỉ hy vọng tiếng chuông vào lớp có thể vang lên, để cho cô thoát khỏi cảm giác đang giãy giụa ở nơi vực sâu này.

May mắn là rốt cuộc cũng thấy thầy giáo bước vào cửa, cô liền đem toàn bộ sự chú ý hướng lên trên bục giảng.

Tiếng chuông tan học vang lên, nhìn các bạn học cũng lục tục đi ra khỏi phòng học, mà Diễm Diễm chỉ chăm chú nhìn phương hướng của Trịnh Bồi Hiên, nhưng hần giống như không có ý muốn đứng lên.

Đợi đến bên trong phòng học không còn người, Diễm Diễm mới có dũng khí đi tới bên cạnh hắn, Chuyện ngày hôm qua thật xin lỗi, hi vọng bạn không để bụng. Diễm Diễm lúc nói lời xin lỗi đã thấy khuôn mặt hắn hơi tái, cho nên đành phải khom người về phía hắn cúi chào.

Trịnh Bồi Hiên cũng chỉ nhí Diễm Diễm một cái, không nói gì đã xoay người đi, hắn cũng không muốn ở chộc tới phiền toái gì.

Con gái đều là động vật phiền toái, Diễm Diễm này cũng không ngoại lệ, mình Trịnh Bồi Hiên nên cách xa một chút mới được bình yên.

Này! Nhìn bóng lưng Trịnh Bồi Hiên Diễm Diễm lúng túng đứng tại chỗ, ai, thôi, hi vọng hắn bỏ qua cho là tốt rồi.

Chỉ là không may trong trường học luôn tồn tại một chút nhiều chuyện, Trịnh Bồi Hiên vốn là một nhân vật phong vân trong trường học, lại thêm Diễm Diễm mới nhập học nhưng đã tạo ra không ít lời đồn, cho nên hình ảnh Diễm Diễm vừa cúi người trước mặt Trịnh Bồi Hiên đã bị người khác chụp lại bằng điện thoại, hơn nữa lại không ngừng truyền bá khắp trong trường.

96. Chương 96: Vui Mừng

Bạn nói cái đứa tên Diễm Diễm ở ban thiết kế đúng là không biết xấu hổ, bị bao nuôi còn chưa tính lại còn tới quấy rầy cả Trịnh Bồi Hiên.

Đúng là, gặp qua nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy ai đạt tới mức độ như thế này.

Vốn là buổi tối Mạnh Tử Long muốn cho Diễm Diễm một niềm vui bất ngờ, nhưng không nghĩ tới lúc đến trường học đón cô thì lại nghe được tin đồn đại nhảm nhí này.

Các bạn nhìn xem ,kia không phải là người đàn ông bao nuôi cô ta hay sao!

Phải ha, phải ha, chính là anh ta, thật đẹp trai không biết vì sao lại muốn bao nuôi một nữ sinh giống như cái đứa Diễm Diễm ấy nhỉ, muốn bao nuôi thì cũng nên chọn một người nào trông xinh xắn một chút mới đáng chứ? Một nữ sinh tự tin uốn éo cái eo thon cùng bộ ngực hoành tráng của mình lên muốn hấp dẫn ánh mắt Mạnh Tử Long.

Có lẽ là bị ánh mắt lạnh lùng như tảng băng trôi của anh hù dọa, đám người chung quanh cũng đều tản ra, tiếng nghị luận cũng dần dần nhỏ lại.

Mạnh Tử Long lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho Diễm Diễm: Alo, bây giờ em đang ở nơi nào?

Đang đi học. Chuông điện thoại di động đột nhiên cắt ngang lời giảng bài của thầy giáo làm cho cô có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn trên điện thoại thấy hiển thị tên anh, cô liền bắt máy: sao vậy?

Anh đứng ở dưới cổng trường chờ em. Nói xong anh liền cúp điện thoại.

Diễm Diễm nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, thái độ gì vậy, nghe giọng anh giống như tâm trạng không được tốt cho lắm, không phải là trong công ty có việc gì không hài lòng nên tới đây nổi giận với cô đấy chứ, nghĩ vậy Diễm Diễm liền thấy gai lạnh sống lưng.

Sợ anh thật sự có chuyện rất quan trọng, cho nên tiếng chuông tan học vừa vang lên Diễm Diễm liền vọt ra khỏi phòng học nhằm phía cổng trường học chạy tới.

Dọc theo đường đi cô nhìn thấy có rất nhiều người chỉ chỉ chỗ chỗ vào cô, nhưng là cô cũng không để ở trong lòng, hiện tại cô một lòng một dạ chỉ muốn chạy tới gặp Mạnh Tử Long.

Thấy trước cổng trường có chiếc xe quen thuộc đang đỗ, anh đã mở cửa sẵn cho cô ngồi vào, bởi vì chạy tới lên trên trán cô vẫn còn đang lấm tấm mồ hôi, thở hổn hển.

Sao anh lại tới đây? Diễm Diễm không nghĩ tới cô còn chưa tan lớp anh đã tới đón mình rồi, cô vừa uống nước anh đưa vừa hỏi.

Nhớ em nên đến thôi. Không biết vì sao hiện tại anh rất muốn hôn cô, cho nên không chút do dự Mạnh Tử Long liền đặt một nụ hôn lên môi Diễm Diễm.

Diễm Diễm cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại là thật vui mừng rất ngọt ngào: Chuyện của công ty cũng xử lý xong? Cô rất tự nhiên hỏi.

Mạnh Tử Long nhìn nụ cười trên mặt cô, cũng làm như không biết tới những lời đồn đại trong trường, nhưng không có lửa làm sao có khói, nếu như nói hẳn thật không có chút nào để ý đó là không thể nào, Diễm Diễm, em và người nam sinh kia là quan hệ như thế nào? Ngày hôm qua quyết định quên chuyện đó đi, nhưng hôm nay khi nghe thấy lời đồn đại Mạnh Tử Long vẫn là nhin không được hỏi ra miệng.

Nam sinh nào cơ? Diễm Diễm hoàn toàn không biết anh đang nói gì, vốn là anh cố ý tới đón cô, cô rất vui mừng, nhưng bây giờ nhìn lại giống như anh tới chất vấn cô vậy.

Chính là người tối ngày hôm qua đi uống rượu cùng em ấy .

Hắn? Chỉ là quan hệ bạn học. Diễm Diễm không biết Mạnh Tử Long đây là có ý gì, ghen cũng có thể có mức độ thôi chứ, không cần thiết cứ phải nín lịm chuyện ngày hôm qua mãi không như thế chứ, huống chi không phải cô cũng đã nói sơ qua rồi, còn muốn như thế nào nữa, một người đàn ông lại không hề có chút độ lượng nào như thế sao.

Tôi nói với Diễm Diễm yêu quý này, co phải biết nếu như một người đàn ông thật sự rất thích cô, anh ta sẽ trở nên rất nhỏ mọn .

Nhìn mặt Diễm Diễm không đỏ tim không đập nhanh giống như không hề nói dối, vậy cái tin đồn anh vừa nghe thấy là đã có chuyện gì xảy ra?

Thôi, nếu cô không có nói, như vậy anh liền không hỏi.

Dẫn em tới nơi này.

Nơi nào? Diễm Diễm thoải mái dựa lưng vào chỗ cạnh tài xế nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, cuộc sống như thế cô rất hài lòng, cô có thể an tâm học tập, không cần vì lo lắng cho cuộc sống mà tất bật hối hả, bên cạnh có một người đàn ông yêu mình, tuy nhiên khó có thể tránh khỏi có lúc hai người gây gổ cãi vã với nhau, nhưng mà tình yêu sâu đậm cũng không vì đó mà giảm bớt chút nào.

Đi thì biết.

Còn làm bộ bí mật nữa.

Xe dừng ở một tiệm cơm Tây : Ăn bữa ăn tây? Diễm Diễm một chút cũng không có cảm thấy kinh ngạc, bởi vì sống cùng với anh, xuất hiện ở những nơi cao cấp đã là một chuyện rất bình thường.

Ừ. Mạnh Tử Long gạt đầu một cái xuống xe, vòng sang bên kia mở cửa dắt tay cô bước xuống xe.

Anh giúp cô mở cửa xe, đối xử như vậy là lần đầu tiên xảy ra, bình thường anh đều tự mình xuống xe sau đó chỉ đứng ở bên cạnh chờ cô xuống xe mà thôi.

Hôm nay anh giống như có chút kỳ quái? Lần đầu tiên anh tỏ vẻ thân sĩ như vậy khiến cô cảm thấy rất không quen.

Có sao?

Thật sự có. Tay nhỏ bé của cô bị bàn tay ấm áp của anh dắt đi.

Cửa hàng này giống như buôn bán không tốt lắm. Đi vào nhà hàng Tây, Diễm Diễm nhìn quanh bốn phía phát hiện trừ bọn họ cùng hai cùng nhân viên ra không có thêm bất cứ khách nào khác.

Ha ha! Mạnh Tử Long cũng không nói chuyện, chỉ cười, sau đó mang theo cô đi đến chỗ ngồi chính giữa phòng ăn.

Bình thường Mạnh Tử Long cũng sẽ chọn vị trí tương bí mật, nhưng hôm nay anh lại chọn cái bàn ở chính giữa khiến cho cô cũng cảm thấy rất ý vị.

Trong phòng ăn có tiếng nhạc du dương, hình như là một khúc Violin, Diễm Diễm chỉ là thuần túy cảm thấy dễ nghe, nhưng không biết là khúc nhạc gì.

Này, chúng ta có nên đổi một nơi khác hay không? Diễm Diễm cố gắng cúi thấp người sát vào Mạnh Tử Long, nhỏ giọng nói, Em cảm thấy không khí nơi này là lạ. Diễm Diễm cũng không nói lên được, cảm giác thật giống như là sắp xảy ra chuyện gì.

Mạnh tiên sinh, bữa tối ngài đặt đã chuẩn bị xong rồi, xin hỏi là hiện tại bê lên sao? Nhân viên phục vụ đi lên cắt ngang lời nói của Diễm Diễm, Diễm Diễm xin lỗi rồi ngồi ngay ngắn lại, dù sao để cho nhân viên phục vụ nghe thấy mình nói nhà hàng làm ăn không tốt lắm cũng là điều không nên.

Ừ. Đối với người xa lạ Mạnh Tử Long luôn không thích nói quá nhiều, đại đa số trả lời cũng chỉ là một âm tiết khẳng định hoặc phủ định mà thôi.

Được, xin ngài chờ một chút.

Diễm Diễm nhìn người nhân viên phục vụ rời đi, mới tiếp tục lẩm nhẩm :”Cô ấy sẽ không nghe thấy chứ? ! Luôn có cảm giác mình hình như là phạm tội thất lễ.

Nhìn bộ dáng ngây thơ đáng yêu của Diễm Diễm, Mạnh Tử Long không khỏi bật cười, Diễm Diễm, em nghĩ nhiều rồi.

Có thật không? Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long từ chối cho ý kiến.

Thật.

A, vậy cũng tốt. Cả người cô lười biếng nằm ở trên bàn ăn, dù sao hiện tại trong nhà hàng cũng không có ai, anh thì đã quen với bộ dáng này của cô rồi.

Nhìn lại Mạnh Tử Long ngồi nghiêm chỉnh, tây trang trắng thơm, thật vẫn rất khó tưởng tượng hai người như vậy lại là tình lữ.

Anh thật quyết định không đổi sang nơi khác? Diễm Diễm suy nghĩ một chút vẫn là rướn cổ lên chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

Ừ.

Vậy cũng tốt. Cả cái đầu của Diễm Diễm gục xuống bàn đầy vẻ ủ rũ.

97. Chương 97: Vui Mừng (2)

Đồ mang lên tới nơi, nhưng Diễm Diễm nhìn phần thịt bò bít tết này cũng không có tâm tình ăn, cô nghĩ nhà hàng buôn bán kém như thế khẳng định là đồ ăn cũng chẳng ra gì.

Sao không ăn? Mạnh Tử Long đang cầm ly rượu đỏ lên, thấy Diễm Diễm đang nhìn phần thịt bò bít tết ngần người.

Hôm nay sao anh lại uống rượu đỏ? Trước kia lúc anh mang theo cô đi ăn cơm tây chưa lần nào anh uống rượu, trong phim luôn có cảnh nam nữ cùng ngồi ăn với nhau trong nhà hàng sang trọng, cùng nhau cụng ly, nhưng với Mạnh Tử Long thì chưa bao giờ có cảnh ấy, một thời gian sau thì Diễm Diễm cũng cảm thấy quen, nhưng hôm nay anh đột nhiên uống rượu đỏ khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Vốn là đến một nhà hàng kém như thế để ăn đã đủ kỳ quái, muốn anh đổi một nơi khác nhưng anh lại kiên quyết không muốn đi, bây giờ lại uống rượu đỏ, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Mạnh Tử Long rót thêm một ly rượu đưa tới trước mặt cô: “Em cũng nhấp thử một chút đi.

Anh cho phép cô uống rượu, cái này khiến cô càng thêm cảm thấy kỳ quái, Chẳng phải anh không muốn em say sao? Chuyện mới tối hôm qua chẳng lẽ nhanh như vậy liền quên mất?

Uống ít một chút là tốt rồi. Mạnh Tử Long đem ly rượu đỏ nhẹ nhàng lắc lư, sau đó nhấp một miếng, giống như rất hưởng thụ, Diễm Diễm học động tác của anh cũng uống một hớp, hương vị ngọt ngào, cũng không tệ lắm.

Diễm Diễm vừa định cầm dao nĩa lên cắt thịt bò bít tết, nhưng đèn trong phòng ăn đột nhiên bị tắt hết.

Bị cúp điện? Không đến nỗi xui xẻo như vậy đi, ra ngoài ăn một bữa cơm còn gặp phải loại chuyện như vậy.

Trong phòng ăn tiếng đàn Violin du dương đã được thay bằng tiếng đàn dương cầm, cô không biết khúc đàn dương cầm này là khúc đàn nào, chẳng qua là cảm thấy rất êm tai, đây cũng là sự cảm thụ trực quan nhất của Diễm Diễm, bài hát như đi vào trong lòng người.

Chợt đèn phòng ăn lại sáng rực lên, bởi vì không thể thích ứng kịp thời với ánh đèn, nên ánh mắt của Diễm Diễm không thể mở ran ngay, khi mở mắt thì không thấy Mạnh Tử Long ở ghế đối diện đâu nữa.

Cô xoay người thì thấy anh đang ngồi bên cây đàn Piano đánh một bản nhạc, thì ra là khúc nhạc do anh đàn, thảo nào có cảm giác như thế.

Nhân viên phục vụ ôm một bó hoa hồng mang tới trước mặt Diễm Diễm, lúc đó cả người cô liền ngây ngẩn, nhận lấy bó hoa cảm động muốn rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa, hơn nữa lại là do người đàn ông mình yêu tặng ỉn.

Diễm Diễm ngây ngốc ngẩn nhìn bó hoa trong tay sau đó nhìn người đàn ông đang đánh đàn kia, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay vang dội như sấm nổ, đại khái là mọi người ở đây vỗ tay chúc mừng cho tình yêu của cô và anh mà thôi.

Thì ra là không phải nhà hàng này buôn bán kém, mà là anh đã bao cả nhà hàng để tạo cho cô một sự kinh ngạc.

Một giọt nước mắt dọc theo khóe mắt cô chảy xuống, sau đó liền chảy thẳng vào tim cô, đều nói nước mắt là mặn, nhưng giờ khắc này Diễm Diễm cảm thấy cảm động, nước mắt nhưng thật ra là rất ngọt, bởi vì trong đó có yêu.

Đưa ngón, tại sao khóc! Mạnh Tử Long đi tới xoa tóc Diễm Diễm rất là cưng chiều.

Một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, lại dịu dàng lãng mạn như thế chỉ sợ sẽ làm mê đảo hàng vạn trái tim thiếu nữ, thậm chí ngay cả những nhân viên phục vụ nữ trong phòng ăn đầy mắt cũng đã bốc lên vô số tâm ý rồi.

Diễm Diễm nỗ lực hít sâu một cái, cố gắng kìm chế nước mắt đang muốn tuôn rơi: “ Em rất cảm động, Long, Cảm ơn anh!”

Cô kích động muốn tiến lên ôm Mạnh Tử Long, nhưng là bị lời của anh chặn lại: “ Dợi chút, còn nữa.

Diễm Diễm tròn to mắt nhìn anh, còn nữa, anh còn đem đến cho cô niềm vui gì nữa đây.

Anh lấy ra một cái hộp tinh xảo ở trong áo vest ra, nói thật khi nhìn thấy cái hộp này Diễm Diễm đã đoán chắc bên trong nhất định sẽ là một vật có giá trị xa xỉ.

Cái hộp được Mạnh Tử Long mở ra từ từ, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng bạch kim, mặt dây chuyền là hình hai trái tim lồng vào nhau.

Chiếc dây chuyền này thật tinh xảo, chỉ liếc mắt qua Diễm Diễm đã rất thích, Thật là xinh đẹp.

Anh đeo giúp em. Mạnh Tử Long đem dây chuyền từ trong hộp lấy ra đeo lên cổ cho Diễm Diễm: “Về sau, nếu không được sự đồng ý của anh, em không được tự ý cởi nó ra nghe chưa?

Tất cả cũng không được sao?

Không được.

Vậy vụn nhất rỉ sắt làm thế nào?

Ta choáng, co nghe qua vòng cổ bạch kim còn có thể rỉ sắt sao, nếu quả như thật rỉ sắt thì những cửa hàng bán châu báu kia đáng bị đập nát rồi.

Trộn rau.

Nha.

Điềm Điềm cúi đầu ngấm nghĩa mặt dây chuyền, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt ve, cô thật sự rất thích, cho nên suốt bữa ăn cô cũng không đụng tới miếng nào chỉ chú ý tới sợi dây chuyền, Mạnh Tử Long cũng bị cô gạt sang một bên chịu đựng sự lạnh nhạt.

Nếu biết chuyện sẽ diễn biến như thế này thì nhất định Mạnh tử Long sẽ không chịu đưa cho cô sợi dây đó, anh hiện tại liền cảm thấy hối hận, đáng tiếc đã quá trễ, cho nên anh chỉ có thể âm thầm chịu đựng, đây chính là tự đem đá đập vào chân, tự mình chuốc lấy khổ não.

Cơm đã ăn xong rồi, niềm vui cũng đã có rồi, đồ cũng đưa xong rồi, nhưng là Điềm Điềm phát hiện hướng xe đang chạy cũng không phải là hướng về nhà.

Long, anh có phải đã đi nhầm đường rồi không? Mặc dù nói Điềm Điềm chính là một dân mù đường, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả đường về thành phố, nơi mà cô đã sống hai mươi năm qua cũng không nhớ nổi.

Mặc dù nói cô không phân biệt được rõ ràng đông tây nam bắc, nhưng mà hướng đi về nhà thì cô vẫn có thể nhớ rõ, đúng, cô đã coi nhà của Mạnh tử Long thành nhà của mình rồi.

Có sao? Mạnh Tử Long mặt phớt tỉnh nhìn xe, lúc trả lời cũng không xoay đầu lại nhìn cô, điều này làm cho Điềm Điềm cảm thấy rất kỳ quái.

Nhất định có, chẳng lẽ ngay cả đường về nhà mà em cũng không nhận ra hay sao?

Cô nói nhà, nói nhà của anh là nhà của cô, Mạnh Tử Long nghe xong trong lòng thật vui vẻ, Vậy cũng không nhất định.

Anh. Cô tức khí, nếu như không phải là anh đang lái xe cô tuyệt đối sẽ đâm một đâm vào thẳng mặt anh, để ặt anh sưng vù lên, để mai anh không thể bước ra khỏi nhà.

Khóe miệng Mạnh Tử Long khẽ nở nụ cười, vừa nhìn đã thấy có một bụng xấu xa, thật không biết bên trong hồ lô của anh có chứa thứ gì.

Chúng ta không về nhà sao? Điềm Điềm nhìn hướng xe chạy càng ngày càng cảm thấy không đúng, đây tuyệt đối không phải là hướng đi về, coi như là Mạnh tử Long có muốn đi vòng vèo thì cũng không nên đi theo đường này mới phải.

Ừ.

Không ngờ đáp án của anh là khẳng định, Điềm Điềm cảm thấy kinh ngạc, mặc dù nói hiện tại cũng không hẳn rất khuya, nhưng buổi tối không về nhà là muốn đi nơi nào?

Đó là muốn đi đâu?

Bí mật.

Cô choáng, cũng đã lớn như vậy, còn muốn chơi trò bí mật với cô nữa, nhưng mà Mạnh Tử Long càng không nói lại càng khơi lên sự hiếu kỳ của cô, Rốt cuộc đi đâu? Điềm Điềm không nhịn được nhích lại gần anh.

Đã nói là bí mật, nói ra thì không phải là bí mật nữa rồi.

Cất. Điềm Điềm hướng về phía không khí vùng tay một cái, cầm đầu ngã trở lại trên ghế lái phụ, Quỷ hẹp hòi.

Hai người không ai nói thêm gì, nhưng là Điềm Điềm một mực suy đoán rốt cuộc anh sẽ mang cô đi nơi nào, một tiếng bí mật của anh đã hoàn toàn gợi lên lòng hiếu kỳ của cô, hiện tại cô tò mò chết đi được, thật sự là sắp chết mất rồi ấy.

98. Chương 98: Vui Mừng (3)

Long, anh tiết lộ một chút có được hay không? Qua mấy phút sau Diễm Diễm nhận không được, cô đem thân thể cả mình dán sát vào ngực Mạnh Tử Long.

Có thể, nhưng anh có điều kiện.

Thương nhân chính là thương nhân, bất kể làm cái gì đều vĩnh viễn vẫn nói đến điều kiện, Diễm Diễm ở trong lòng hung hăng đem Mạnh Tử Long khinh bỉ, nhưng là ngoài miệng vẫn nói, Điều kiện gì?

Em hôn anh, anh liền nói cho em biết.

Tất cả đàn ông đều dùng nửa người dưới để suy nghĩ, tùy thời điều muốn chiếm tiện nghi của người ta.

Diễm Diễm do dự, nhưng chính bản thân cô rất tò mò, cô muốn biết anh dẫn cô đi đâu cho nên cô liền chấp nhận Hôn liền hôn, ai sợ ai.

Được rồi, hiện tại anh có thể nói cho em biết được rồi chứ. Diễm Diễm cúi người xuống, hôn lên mặt anh.

Được. Lúc này xe đã dừng lại, Mạnh Tử Long mở cửa xe đi xuống.

Này! Diễm Diễm thấy anh xuống xe, cũng liền nhanh chân xuống xe theo, quanh cảnh xuất hiện trước mắt cô, cô không thể nào thốt nên lời?

Chính là nơi này. Mạnh tử Long chỉ vào căn phòng phía trước nói.

Thế giới dưới biển? Diễm Diễm không nghĩ rằng anh sẽ mang cô đến nơi này, nhưng hiện giờ là ban đêm họ vào có được hay không, giờ này người ta đã đóng cửa rồi mà?

Anh xác định người ta bây giờ còn mở cửa kinh doanh?

Đóng cửa rồi.

Diễm Diễm thật sự muốn dùng nước miếng phun chết anh, người ta đóng cửa nghỉ kinh doanh rồi, anh còn mang cô tới đây làm gì.

Mạnh Tử Long, anh xác định hôm nay đầu anh không bị hỏng chứ?

Đi. Mạnh Tử Long kéo Diễm Diễm đi vào bên trong, ở nơi này tối đen như mực, mà người ta còn đóng cửa nghỉ kinh doanh bọn họ làm sao tiến vào được?

Diễm Diễm muốn hỏi Mạnh Tử Long, chỉ thấy anh móc từ trong túi áo ra một cái chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa, Diễm Diễm nhìn anh trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó anh liền mang cô đi vào bên trong, cô đi vào bên trong, cô nhìn xung quanh hết nhìn đông, rồi lại nhìn tây, mắt cô không ngừng chớp chớp.

Đúng rồi, anh làm sao lại có chìa khóa ở đây? Qua một hồi lâu cô mới nghĩ đến vấn đề này, cô liền hỏi anh.

Em không nhìn xem người đàn ông của em là ai, có cái gì mà anh lại không làm được?

Cô nhìn anh đang tự ki, anh làm bộ mặt như cái gì anh cũng làm được, Có một chuyện anh làm không được.

Chuyện gì?

Anh có thể mang thai sao? Ha ha. Ha ha. Diễm Diễm cười đến đau cả bụng, đợi đến khi cô ngẩng đầu thì bất gặp gương mặt đen như than của Mạnh Tử Long, cô lập tức thu lại nụ cười trên mặt, cô chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi, anh không cần phải tức giận như vậy chứ? !

Được rồi, anh quả thật không có khả năng đó. Mạnh Tử Long nói ra câu này, làm cho cô ngạc nhiên, không biết mình đã nói sai cái gì làm cho anh tức giận, cô nhìn gương mặt anh, trên gương mặt anh không biểu hiện lên cái gì cả, làm cho cô không biết là anh có tức giận hay không, cô sợ nếu như anh tức giận, thì người đau khổ nhất chính là cô.

Anh không cần nói sang chuyện khách, anh còn chưa có trả lời em vì sao anh có chìa khóa ở đây?

Chẳng lẽ anh có chìa khóa này không được sao?

Hả? Anh có ý gì? Mạnh Tử Long nói chuyện thật làm cho cô phải suy nghĩ, trong thời gian ngắn cô căn bản là không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, Há? Nơi này là anh mở.

Ừh.

Cô biết sản nghiệp nhà anh rất lớn, nhưng cô lại không biết anh mở công viên hải dương này, Chắc hẳn anh còn có rất nhiều công viên loại này đi?

Không sai, em đoán đúng rồi.

Thực sự, thật tốt quá, vậy em không phải sẽ có nơi để vui chơi hay sao? Nói đến trò chơi Điem Điem tỏa ra rất phấn khích, đây là loại hình đại đa số các cô gái đều thích, cho nên Điem Điem cũng không phải là một ngoại lệ.

Cửa anh cũng chính là của em, em không cần mất tiền mà vẫn có thể chơi được, cho dù em đem nó phá hủy anh cũng không có ý kiến.

Cửa anh cũng chính là của em, lời nói này làm cho Điem Điem đỏ mặt, ý anh nói có phải anh xem cô thành người một nhà hay không.

Anh đã nói như vậy, em ngày mai liền đem nơi này phá hủy.

Em đùa?

Đương nhiên là giả, ha ha. Điem Điem cười cả người đều bổ nhào vào trong ngực của Mạnh Tử Long.

Oa, anh xem hai con cá đang hôn nhau kìa. Điem Điem phát hiện ra liền lớn tiếng kêu gọi.

Mạnh Tử Long sững sờ đầu cô, Đây là hôn môi cá.

Vậy chúng nó đều như vậy suốt à?

Đứa ngốc, chẳng lẽ chúng nó không cần hô hấp à?

Phải ha. Điem Điem phát hiện trong tình yêu cô vĩnh viễn vẫn là một đứa ngốc

Oa, thật là đẹp. Điem Điem nhìn hai con cá không khỏi than thở, Vậy chúng nó là đồng tính à?

Không biết

Không biết? Cô ngất? Thì ra vẫn còn có cái anh không biết, cô còn tưởng rằng cái gì anh cũng biết.

Em cảm thấy được chúng nó là khác phái. Điem Điem ngọt ngào nhìn cá nói.

Bởi vì chỉ có khác phái mới có thể hôn nhau nha.

Điem Điem em thật sự là đơn thuần đến ngu ngốc, em không biết trên thế giới này vẫn còn có đồng tính à.

Có lẽ là do hai con cá đang hôn nhau, Điem Điem ngẩn đầu lên thì thấy ánh mắt của anh là lạ, giống như ẩn chứa cái gì đó, Anh làm sao vậy?

Mạnh Tử Long không nói lời nào, chỉ nhấp máy môi của mình, sau đó anh liền kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Bởi vì không có lực lượng chống đỡ, ngọt chỉ có thể lấy tay ôm mạnh tử long cổ của.

Trong nước hai con cá đang hôn nhau, bên ngoài ại có hai người đang hôn nhau, hình ảnh đẹp như vậy, lại ở trong ban đêm, làm cho người ta thấy tình yêu của họ thật là lãng mạn.

Có lẽ bởi vì tình yêu của bọn họ làm cho xấu hổ, mà đàn cá chỉ dám trốn ở sau rặng san hô, len lén ngấm nhìn bọn họ.

Điem Điem đáp lại nụ hôn của anh, làm cho Mạnh Tử Long cảm thấy hưng phấn, nụ hôn của họ càng sâu hơn.

99. Chương 99: Vui Mừng (4)

Mặc đồ lặn? Chúng ta muốn lặn xuống nước sao? Điềm Điềm cảm giác nặng nề, đã trẻ thế này mà anh lại rủ cô đi lặn?

Em biết rồi còn hỏi. Mạnh Tử Long đã bắt đầu mặc đồ lặn.

Ý anh là sao đây? Người ta không biết cho nên mới hỏi, thái độ của anh là sao đây giống như em thiếu anh mấy trăm triệu vậy Mặc vào. Mạnh Tử Long đưa cho cô một bộ đồ lặn.

Nha! Điềm Điềm hô lên.

Làm sao vậy? Cả kinh sợ hãi, mọi người cũng bị người hù chết. Mạnh tử to lớn một bàn tay đã vói vào đồ lặn trong tay áo mặt, bàn tay còn lại đang muốn vói vào đi thời điểm ngọt lành đột nhiên kêu to sợ tới mức hấn dừng lại động tác trong tay, cho nên hấn hiện tại tư thế cực kỳ buồn cười, một bàn tay lôi kéo y phục, một bàn tay cao cao giơ.

Này, sao em không nói chuyện. Mạnh Tử Long nhìn cô mới phát hiện cô đang ngẩng người, anh nhìn cô, anh chắc chắn là hiện giờ cô đã quên mất chính bản thân cô đang mặc đồ lặn.

Tay của anh không mỗi sao? Điềm Điềm chỉ vào cánh tay của anh.

Mạnh Tử Long nhìn mình có phần ngu ngốc, cũng không nói nói gì, chỉ là trong nháy mắt anh nắm lấy cánh tay cô bỏ vào trong áo lặn, Nhanh lên mặc quần áo. Nếu như mà lãng phí thời gian với cô, chắc tới nay anh và cô cũng chưa xuống nước được.

Cô nhìn dưới đáy biển, tuy nhiên đây không phải là biển thật nhưng cũng không kém bao nhiêu, biển ở đây thật là đẹp.

Cô nhìn đàn cá đang tung tay bơi lội, cô đưa tay ra vuốt ve chúng, tuy cách một lớp đồ lặn nhưng cô vẫn cao hứng không thôi

Thật lớn, thật đẹp. Cô muốn kêu Mạnh Tử Long, nhưng là cô phát hiện chính mình đang mang mặt nạ hô hấp bảo hộ, thở ra khí tức đại khái chỉ có chính mình nghe được đến, cô nhìn thấy Mạnh Tử Long đang bơi tới rạn San Hô, cô thấy anh đang nhìn nó không biết suy nghĩ cái gì.

Bởi vì lần đầu tiên cô lặn xuống nước, cô cố gắng bơi về phía Mạnh Tử Long, từ từ bơi đến bên cạnh anh, nguyên lai anh không phải đang nhìn San Hô, mà anh đang nhìn vỏ ốc.

Vỏ ốc đẹp quá, cô không khỏi tán thưởng, cô nhìn thấy vỏ ốc này tương tự với vòng cổ cô đang đeo trên người.

Chẳng lẽ là bởi vì cái này cho nên anh mới tập trung tinh thần nhìn nó sao? Điềm Điềm đẩy thân thể về phía anh, ý bảo anh nhìn cô.

Bởi vì ngăn cách mặt nạ hô hấp cô không thể nào cùng anh đối thoại, cô chỉ có thể chỉ vòng cổ trên ngực mình và cái vỏ ốc kia với anh, sau đó cô nhìn thấy anh gật đầu với cô và cười, thật đúng là như vậy.

Điềm Điềm cũng bắt đầu cười, chỉ là cô phát hiện vị trí cẳng chân của mình rất đau, cho nên biểu tình trên cô bắt đầu vắn vẹo.

Mạnh Tử Long thấy biểu tình của cô như vậy anh liền khẩn trương, làm sao vậy? Làm sao vậy? Anh cách lớp mặt nạ bảo hộ lớn tiếng la lên, anh quá khẩn trương, anh quên rằng anh nói cô căn bản nghe không được.

Điềm Điềm muốn di động chân, nhưng là cô chỉ là nhẹ nhàng di động, cẳng chân của cô liền đau, nhìn biểu tình khẩn trương của anh, cô cũng bắt đầu khẩn trương theo, chân, chân, cô không ngừng chỉ vào cẳng chân của mình.

Một hồi anh mới hiểu ra được, bắt đầu bơi về phía cô.

Anh ở bên nước nhẹ nhàng mát xa căng chân cho cô, sau đó anh bơi tới trước nhìn biểu tình của cô, liền thấy chân cô rất cuộc bình thường, Mạnh Tử Long mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là rút gân bình thường mà thôi, không có tổn hại gì.

Mạnh Tử Long sợ hồi nữa cô sẽ bị rút gân nữa anh kêu cô đi ra ngoài, anh tới ngay chỗ vỏ ốc lấy nó lên mà không để cho cô phát hiện, sau đó anh và cô đi lên bờ.

Không có việc gì, chỉ là rút gân bình thường mà thôi. Vừa mới rút gân thật sự rất đau, nhưng là cô đã bị thành thói quen, có đôi khi buổi tối vào thời điểm đi ngủ, cô sẽ bị đau mà tỉnh lại.

Em bị như vậy, như thế nào có thể không có việc gì. Mạnh Tử Long khấn trương.

Thật sự không có việc gì, em quen rồi.

Quen rồi? Điềm Điềm, em như thế nào lại không biết quý trọng thân thể của mình? Mạnh Tử Long kích động cầm lấy cánh tay của cô.

Anh không cần chuyện bé xé ra to. Điềm Điềm cho rằng chuyện rút gân là rất bình thường, trước kia cô vì muốn giảm bớt gánh nặng cho gia đình, nên cô mới đi làm thêm và ăn uống không đủ tốt, cho nên chuyện cô rút gân là rất bình thường, từ khi cô ở bên cạnh Mạnh Tử Long được ăn uống ngủ nghỉ tốt, cho nên cô không còn bị tình trạng rút gân nữa, nhưng hôm nay là do khí lạnh truyền tới nên cô mới bị như vậy.

Điềm Điềm. Nhìn bộ dạng của cô, anh thật bất đắc dĩ, cô nói cô bị là do thói quen, rút gân mà cũng có thể coi như là thói quen, thì anh biết cô đã chịu nhiều đau khổ rồi, nghĩ vậy anh càng thương cô nhiều hơn.

Ai nha, anh không phải như vậy, từ khi em ở cùng với anh em đã thoải mái hơn trước rất nhiều rồi, tình huống này đã thật lâu rồi không còn xuất hiện nữa. Cô vỗ bả vai anh, nhìn bộ dạng anh khấn trương, cô không bị bệnh cũng thành bệnh.

Thật sự?

Đương nhiên là thật, em lừa anh làm gì, lừa anh em cũng không có ít lợi gì.

Được rồi, thời gian cũng không sớm, chúng ta có phải hay không nên về nhà? Điềm Điềm tiến lên ôm lấy cánh tay của anh.

Đi thôi.

Tử Long, hôm nay rất cảm ơn anh. Điềm Điềm phát hiện mình càng yêu anh nhiều hơn.

Điềm Điềm ngồi vào ghế phụ, đôi mắt cô nhắm lại, hôm nay cô rất mệt, cả ngày cô đi học, buổi tối Mạnh Tử Long lại dẫn cô đi ăn và dắt cô đi chơi thỏa thích, bây giờ trong đầu của cô không có ý niệm gì khác ngoài trừ đi ngủ.

Mạnh Tử Long lái xe cực kỳ ổn định, Điềm Điềm ngồi trên ghế bắt đầu an ổn ngủ.

Mạnh Tử Long quay đầu lại thì phát hiện cô đã ngủ say rồi, anh cũng mặc kệ cô vì chỉ cần chút nữa thôi anh sẽ cho cô thêm một kinh hỉ nữa.

Điềm Điềm, tỉnh tỉnh. Anh dừng lại trước cửa quán bar, Mạnh Tử Long nhẹ nhàng lay cánh tay cô.

Uh'm. Điềm Điềm mơ mơ màng màng mở to đôi mắt nhìn anh, Về đến nhà rồi hả anh?

Xuống xe đi. Anh không trả lời vấn đề của cô, anh tắt máy xe.

Ánh mắt Điềm Điềm mơ mơ màng màng còn chưa có tỉnh lại, cô vừa định mở cửa ra, thì Mạnh Tử Long đã đi trước một bước mở cửa cho cô, Điềm Điềm cười nhìn anh, sau đó cô đột nhiên bừng tỉnh.

Trước mắt cô là một quán bar, anh dắt cô tới đây làm chi, Mạnh Tử Long nắm tay cô đi vào trong. Điềm Điềm dừng chân nhìn anh, Anh dẫn em tới quán bar làm cái gì?

Em đi vào liền biết.

Lại đi chơi nữa, hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà anh lại làm nó trở nên thần bí như vậy, A.... Diễm Diễm gật đầu đi theo anh tiến vào.

Kì thật cô vẫn mong đợi, không biết bước tiếp theo anh tính làm cái gì nữa, hôm nay anh tạo cho cô một cảm giác rất lãng mạn.

Diễm Diễm đi vào quán bar ngồi xuống, thì có phục vụ sinh tới cầm cây mía đưa cho cô, cô liên tiếp nhìn anh, không biết cô có nên đồng ý hay không, bởi vì anh đã từng nói với cô trừ anh ra cô không được sử dụng bất kì món gì của người đàn ông khác, nếu như cô nhận của phục vụ sinh đó, cô sợ phục vụ sinh đó sẽ bị mất việc.

Trong lúc đó Mạnh Tử Long cười gật đầu với cô, nếu anh đã đồng ý thì cô cũng nhận lời, chỉ là trực giác nói cho cô biết mọi chuyện không có đơn giản như vậy, anh nhất định là có âm mưu, chỉ là nếu nhận được hoa cô còn lý giải được nhưng nhận được cây mía thì cô không biết phải làm gì.

Nhưng mặc kệ sự thật như thế nào, cô vẫn cười thật tươi tiếp nhận cây mía và nói tiếng cảm ơn.

Sau đó cô đi theo anh tới một căn phòng, cô nhìn thấy được bảy tấm thẻ, nhưng đều là cái cô gái đưa cho cô.

Điều này làm cho Diễm Diễm cảm thấy kì quái, cô không biết anh rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

Bởi vì những tấm thẻ bị xáo trộn, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cô không hiểu được anh muốn biểu đạt điều gì.

0, 1, 1, 2, 3, 4, 5. Diễm Diễm nhìn các con số nói thầm, cô không hiểu cái gì hết?

Em nhìn kĩ xem. Hai người đứng trước cửa phòng, Mạnh Tử Long không tính mở cửa

Em nhìn như thế nào cũng là mấy con số mà thôi? Anh muốn em thấy cái gì? Thật là, em không biết cây mía này có ngọt hay không, nhưng mà em không thích ăn ngọt nha. Diễm Diễm nén giận nhìn Mạnh Tử Long, anh muốn cho cô một chút vui vẻ cũng không cần phải phức tạp như vậy chứ, bây giờ trong đầu cô cực kì mờ mịt, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Em không nhìn ra sao? Mạnh Tử Long nghi hoặc nhìn chằm chằm mấy tấm thẻ trong tay Diễm Diễm, rõ ràng rất đơn giản như vậy, em làm sao lại không biết?

Em nhìn không ra, em chỉ thấy những con số 0, 1, 1, 2, 3, 4, 5 này à, này có cái gì đặc biệt, anh rốt cuộc muốn em biết điều gì? Diễm Diễm đánh một quyền vào trong ngực Mạnh Tử Long.

Diễm Diễm, thời điểm em học trung học không có yêu nhau sao? Mạnh Tử Long đột nhiên xoay chuyển đề tài làm cho cô cảm thấy khó hiểu.

Chuyện này với em yêu hay không yêu thì có quan hệ gì? Hiện tại là tình huống gì, Diễm Diễm càng ngày càng hồ đồ, Này, Mạnh Tử Long, cuối cùng anh muốn nói cái gì? Diễm Diễm không lý giải nổi, cô trước kia còn không có thời gian đi làm, lấy gì có thời gian nói chuyện yêu đương.

Diễm Diễm, Em nhìn lại xem. Mạnh Tử Long vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nếu như anh nói cho cô biết, thì sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Ai nha, anh phiền chết đi được, không biết, không biết, cái gì em cũng không biết, anh thần bí như vậy làm gì? Diễm Diễm không chịu nổi nữa rồi, có chuyện gì thì anh nói thẳng không tốt sao, sao lại phải viết lên tấm thẻ, hiện tại là thế kỉ hai mươi mốt rồi, sai lại còn ngây thơ như vậy nữa.

Diễm Diễm đẩy thân thể anh ra cô muốn mở cửa đi vào, Mạnh Tử Long phản ứng rất nhanh, bằng không kế hoạch của anh sẽ bị ngấm dấm.

Này, anh sao lại cản em? Anh dẫn em tới nơi này không phải để ngủ à? Anh phải biết rằng hôm nay cô mệt chết đi được, vậy mà hiện tại anh còn làm tiêu hao thể lực của cô, bây giờ cô chỉ muốn đi ngủ mà thôi.

100. Chương 100

Được, được, anh nói cho em biết. Mạnh Tử Long thật sự không còn biện pháp nào nữa, Em đưa mấy tấm thẻ cho anh.

Điềm Điềm ngoan ngoan đưa mấy tấm thẻ cho Mạnh Tử Long, cô muốn xem anh muốn làm gì.

Chỉ thấy Mạnh Tử Long đem trình tự mấy tấm thẻ thay đổi, sau đó liền đưa tới trước mặt Điềm Điềm, Chính mình nhìn xem.

Không phải là mấy con số phổ thông thôi sao, có thể biến ra được cái gì, Điềm Điềm không cho là đúng, cô tiếp nhận, 5, 2, 0, 1, 3, 1, 4.

Khi cô nhìn thấy, cô nhất định sẽ hiểu ra lời anh muốn nói, nhưng anh thật không ngờ cô xem xong cô còn hỏi anh, Đây là ý gì?

Nghe được lời cô nói, anh muốn té xỉu tại chỗ, thì ra anh làm như vậy chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi, Thật sự không hiểu? Mạnh Tử Long nhìn cô chăm chăm, thậm chí anh hoài nghi cô có phải là người địa cầu hay không, cái này mà cũng không biết.

Em nhìn lại một lần nữa đi. Mạnh Tử Long không tin, đơn giản như vậy mà cô lại không hiểu.

5, 2, 0, 1, 3, 1, 4. A.... Em hiểu rồi, là ‘ anh yêu em một đời một kiếp ’.

Đại tiểu thư của tôi, em rốt cuộc cũng hiểu rồi. Nghe được Điềm Điềm nói ra lời này làm cho anh thở phào nhẹ nhõm.

Em hiểu được, ý anh nói là ‘Điềm Điềm, anh yêu em một đời một kiếp ’. Điềm Điềm rốt cuộc cũng hiểu được lời anh muốn nói.

Em cũng yêu anh. Điềm Điềm tiến lên ôm cổ Mạnh Tử Long, sau đó cô hôn môi anh, cô quá ngu ngốc, đơn giản như vậy tự nhiên cô lại không nghĩ tới.

Lần đầu tiên Điềm Điềm nói lên lời yêu anh, anh kích động, gắt gao ôm cô vào lòng mình.

Cô không biết anh lại đặt lên người cô nhiều tâm tư như vậy, Điềm Điềm nghĩ cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này, cô có thể gặp được một người đàn ông yêu cô như vậy.

Mạnh Tử Long làm đủ mọi biện pháp để cho cô được vui vẻ, làm cho cô cực kì cảm động, cô ghé vào đầu vai Mạnh Tử Long nói, Tử Long, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh.

Đứa ngốc! Anh cưng chiều vuốt đầu cô.

Cửa phòng được Mạnh Tử Long mở ra, Điềm Điềm nhìn thấy trên sàn nhà rải đầy cánh hoa hồng, làm cho cô nhìn đến ngây người, hôm nay là một ngày đặc biệt, nó làm cho cô cực kì vui vẻ, đầu tiên là một bữa ăn tối lãng mạn, sau đó là đi công viên Hải Dương, mới vừa rồi cô còn được thổ lộ tình cảm, bây giờ là sàn nhà trải đầy hoa hồng.

Nếu như một người đàn ông không thích cô, tuyệt đối anh ta sẽ không vì cô mà tỉ mỉ làm nhiều chuyện như vậy, bởi vì anh ta muốn làm cho cô vui vẻ, nên anh mới làm nhiều chuyện như vậy vì cô, đều đó làm cho cô rất thích rất thích anh.

Đẹp quá. Điềm Điềm hưng phấn ở trong cánh hoa nhảy múa, nhưng cô rất cẩn thận, cô sợ đem cánh hoa dẫm nát.

Đi vào phòng ngủ nhìn một chút. Mạnh Tử Long đi theo phía sau cô nói, nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, anh nghĩ thành quả anh bỏ ra thật đáng giá.

Điềm Điềm nhìn Mạnh Tử Long rồi lại nhìn tới căn phòng ngủ, trong phòng ngủ còn có chuyện gì vui mừng nữa sao? Cô hưng phấn, thời điểm cô chạy về phía trước thiếu chút nữa ngã xuống.

Cẩn thận một chút. Mạnh Tử Long đứng ở phía sau tiến lên đỡ cô.

Không có sao, ha ha. Điềm Điềm đã đứng vững, cô cực kì cao hứng, cô không thể nào khép miệng lại được, trong lòng cô tràn đầy mong đợi, cô không biết trong phòng ngủ đang đợi cô những gì.

Tay của cô đặt ở cửa phòng ngủ, tim của cô đập tăng tốc, cô vừa mong đợi vừa sợ, Điềm Điềm không biết tại sao cô lại xuất hiện loại tâm tình này, nhưng là cô vẫn không nhịn được mong chờ.

Cuối cùng Điềm Điềm lấy dũng khí đẩy cánh cửa kia ra, sau đó cô nhìn thấy trên mặt giường lớn màu trắng dùng cánh hoa hồng xếp thành chữ 'love', trong nháy mắt nước mắt Điềm Điềm liền chảy xuống.

Long. Cô xoay người chạy như bay vào lòng ngực Mạnh Tử Long bắt đầu gào khóc.

Mạnh Tử Long bị tiếng khóc của cô hù dọa, bây giờ cô không phải nên vui vẻ sao, tại sao lại khóc, anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, bởi vì cô khóc, cho nên cả người cô đều run rẩy.

Kể từ khi mẹ cô qua đời, chưa có ai tốt với cô như vậy, mặc dù dì Thư Uyển đối xử với cô rất tốt, nhưng dù sao bà ấy cũng không phải là mẹ ruột của cô, cho nên có rất nhiều chuyện cô không nói với bà ấy.

Được rồi, Điềm Điềm, không khóc nữa. Nếu như anh sớm biết Điềm Điềm sẽ khóc thành bộ dáng này, anh cũng sẽ không làm như vậy, mỗi lần anh nhìn thấy cô khóc thì lòng của anh sẽ rất đau, lần này cũng không ngoại lệ, nhìn cô khóc lòng của anh trở nên đau đớn.

Không khóc, Không khóc, về sau em sẽ không bao giờ khóc nữa. Điềm Điềm từ trong ngực Mạnh Tử Long ngẩng đầu lên nhìn anh, Về sau chỉ cần anh ở bên em, em sẽ không khóc.

Vậy nếu như anh không ở bên cạnh em thì làm sao bây giờ?

Không có ở đây? Đúng nha, nếu như có một ngày anh ấy không có ở đây, vậy cô nên làm cái gì? Nghĩ tới đây gương mặt của cô liền ảm đạm đi.

Điềm Điềm, anh chỉ là nói giỡn, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, anh vẫn luôn ở đây, vĩnh viễn đều ở bên cạnh em.

Ừ.

Lần này là Điềm Điềm chủ động, hai tay cô ôm cổ Mạnh Tử Long, cô nhón chân lên từ từ.

Bởi vì hai người chiều cao trên lệch rất lớn, nên cô không hôn môi anh được, mặc dù cô đã hết cố gắng hết sức nhưng vẫn không tới môi anh, bất đắc dĩ cô chỉ có thể bỏ qua, sau đó nhìn Mạnh Tử Long cười khúc khích, Ha . . .ha . . .

Nhìn bộ dáng cô ngây ngốc, Mạnh Tử Long ôm hông của cô ngã người về phía sau giường lớn mềm mại.

Chỉ là lần này Mạnh Tử Long ở phía dưới và Điềm Điềm ở phía trên, Như vậy là được rồi, đứa ngốc. Mạnh Tử Long nhẹ nhàng nhấn lên đầu cô một cái, bốn phiến môi liền chạm vào nhau.

Mạnh Tử Long đem tay của anh đặt ở hai bên, hôm nay anh nhất định phải hưởng thụ tư vị được Điềm Điềm phục vụ.

Cô không am hiểu kĩ thuật hôn môi, cô chỉ học theo Mạnh Tử Long mút vào, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm liếm, mới như vậy đã làm cho cả người Mạnh Tử Long trở nên khó chịu.

Đột nhiên Điềm Điềm dời khỏi đôi môi của Mạnh Tử Long, Mạnh Tử Long trừng to mắt mà nhìn cô, sau đó anh liền nghe cô nói, Anh đem miệng mở ra.

Nghe được câu nói của cô, anh thiếu điều muốn hôn mê, thời điểm hôn môi còn có người ngừng lại kêu người ta mở miệng nữa sao?

Được rồi, Mạnh Tử Long thừa nhận đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống này, nhưng anh vẫn nghe theo lời cô nói mở miệng ra.

Như vậy mới đúng, anh không mở miệng ra làm sao mà em hôn lưỡi được. Điềm Điềm vừa nói vừa đem đầu lưỡi với vào trong miệng của Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long cảm giác được trên trán mình có ba đường hắc tuyến lướt qua, thì ra nha đầu này còn không biết hôn lưỡi là như thế nào.

Kì thật Diễm Diễm không biết hôn lưỡi, cô chỉ có thể sử dụng đầu lưỡi của mình chạm vào đầu lưỡi của Mạnh Tử Long, mặc dù chỉ là đơn giản như vậy, nhưng cả người Mạnh Tử Long cũng trở nên khó nhịn, nếu như cô biết trêu đùa anh, anh không biết chừng sẽ bị dục hỏa đốt người.

Anh rốt cuộc không nhịn được nữa, lật người lại đem cô đặt ở phía dưới, cô từ thế chủ động lại đột ngột biến thành bị động, làm cho cô nhất thời chưa thích ứng được, cô mở mắt ra nhìn anh, bởi vì cô hôn anh làm cho cô cực kì xấu hổ, nên lúc hôn môi cô liền nhắm mắt lại, Anh làm gì vậy?

Diễm Diễm, kỹ thuật của em quá non, để anh làm đi. Vừa nói anh vừa cúi đầu hôn cô.

Anh chê kỹ thuật của cô quá non, nhưng là không phải mới vừa rồi anh hưởng thụ rất vui vẻ sao, Diễm Diễm ở trong lòng nghĩ thầm.

Diễm Diễm không phục, cô muốn lật người lại, Mạnh Tử Long cảm nhận được động tác của cô, anh hỏi, Sao nào?

Anh khi dễ em. Cô mím môi làm thành bộ dáng ủy khuất, cô muốn tranh thủ sự đồng tình của anh, sau đó cô thừa dịp anh không để ý lật người lại, nằm ở phía trên người anh.

Mạnh Tử Long kinh ngạc nhìn động tác của Diễm Diễm, từ khi nào mà cô gái hay xấu hổ này lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Hôm nay em muốn làm ở phía trên.

Nghe được lời của cô nói anh thật sự là dở khóc dở cười, Được, ở phía trên thì phía trên. Giọng nói của anh có chút bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này lại muốn làm gì nữa đây? !

Lần này Mạnh Tử Long thật sự đã xem thường Diễm Diễm rồi, Diễm Diễm mở nút áo sơ mi của anh vút xuống giường, cô nhìn thấy nam nữ trong TV lúc ân ái điều đem đồ vút xuống giường, cho nên cô cũng làm như vậy với anh.

Nhìn Diễm Diễm làm như vậy anh thật sự kinh ngạc, hôm nay nha đầu này không xấu hổ sao, nếu đổi lại là trước kia áo của anh còn chưa có cởi ra thì cô đã nhắm mắt lại rồi, nhưng hôm nay cô lại dám nhìn cơ ngực săn chắc và vùng bụng phẳng lì của anh, hơn nữa anh cảm thấy cô còn đang nuốt nước bọt, giống như bộ dạng đang đói khát.

Cô nhìn anh chằm chằm như vậy, lại không tiếp tục động tác Sao em không tiếp tục nữa? Anh rất muốn đem cô đặt ở dưới thân hung hăng yêu thương một phen, nhưng anh nghĩ lại, khó có dịp cô chủ động đối với anh, anh không thể bỏ qua cơ hội này được.

Nha. Diễm Diễm từ trong cõi thần tiên tỉnh lại, nhưng là tầm mắt của cô vẫn nhìn vào phía dưới dây lưng quần của anh, mặt cô đỏ hồng, bởi vì cô nhìn thấy ở chỗ đó đang nhô cao lên, ông trời ơi, sao anh lại gấp gáp như vậy, cô còn chưa bắt đầu anh đã có phản ứng lớn như vậy rồi.

Này, anh cũng không cần phản ứng mãnh liệt như vậy đi, em còn chưa có bắt đầu mà. Diễm Diễm nhìn vào đáy quần đang nhô cao của anh, sau đó cô lại nhìn vào ánh mắt của anh.

Đây là lần đầu tiên anh ở trên giường lại có người phụ nữ nói anh vô dụng, Diễm Diễm, em không biết em có lực hấp dẫn như thế nào sao?

Diễm Diễm xấu hổ đỏ mặt lên, cô không biết cô có cái gì có thể hấp dẫn anh, muốn đáng người cô lại không có đáng người, làn da cô cũng không mịn màng, sờ lên cũng không có cảm giác, không biết vì sao, mỗi lần Mạnh Tử Long yêu cô, đều không muốn buông tay.

Diễm Diễm, em mà không tiếp tục, anh sẽ tàn phế mất. Bộ dạng của anh đang rất thống khổ, thậm chí trong mắt đều là tơ máu.

A nha. Diễm Diễm gấp gấp muốn đưa tay cởi dây lưng của anh, nhưng là bởi vì cô quá mức gấp gấp tay không cần thận dụng vào phía trên phân thân của anh, Diễm Diễm sợ tới mức rút tay ra.

Ừ. Cô không cần thận dụng vào đã khiến anh không chịu được, anh cảm thấy phía dưới bụng anh có một trận dục hỏa thiêu đốt, nếu như cô không tiếp tục, anh sợ anh sẽ bị đốt thành tro bụi.

Nhìn dáng vẻ thống khổ của anh, cô càng tăng nhanh động tác hơn, chỉ là cô cẩn thận tránh đi vị trí vật nam tính của anh.

Thật vất vả đem quần Tây của anh cởi ra cô, cô cơ hồ mệt đến thở không nổi, trò chơi như thế này không dễ chơi chút nào, thôi, cô không chơi nữa, cô từ trên người anh leo xuống, chuyện này vẫn để cho anh làm là tốt nhất.

Thế nào? Nhìn bộ dạng ủ rũ cúi đầu từ trên anh lật xuống, Mạnh Tử Long quan tâm hỏi.

Anh chủ động đi, chuyện này không thích hợp với em.

Cô vừa nói xong lời này, anh giống như sài lang hổ báo lật đặt bổ nhào về phía cô, cuối cùng anh cũng hưởng thụ thật tốt bữa ăn này, bằng không anh thật sự sẽ quy tiên mất.

Đại khái bởi vì anh ản nhẫn quá lâu, động tác có chút thô lỗ, chỉ nghe một tiếng động áo của cô đã thành từng mảnh vụn, đáng chết anh có cần gấp gấp như vậy không, đáng thương cho bộ quần áo của cô đã bị hỏng rồi.

Sau đó quần của cô cũng bị anh làm tương tự giống như số phận của cái áo, đáng chết, người đàn ông này không biết dịu dàng một chút sao.

Mạnh Tử Long vòng hai tay ra sau lưng cô, nhẹ nhàng đem áo ngực của cô cởi ra, đôi gò bồng đảo của cô liền đập vào mắt anh.

Mạnh Tử Long liền ngậm chúng vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào, cái tay còn lại của anh cũng không nhàn rỗi, tự giác dờ xuống dưới tháo đi trướng ngại vật cuối cùng ở dưới thân cô, rồi sau đó anh cũng tiện tay đem quần mình cởi xuống.

Anh bắt đầu cảm nơi đầy đà của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, làm cho cả người của cô từng tận run rẩy, hai chân của cô cũng bị anh kéo ra hai bên, khu vườn bí ẩn của cô đã ướt át chờ anh xâm nhập.

Anh tiến vào thân thể cô làm cho anh và cô cực kì thoải mái, anh tận tình rong đuối ở trong người cô, cùng cô chạy lên đỉnh cao của sự sung sướng, sau đó cả cô và anh đều buông lỏng, một khắc cuối cùng cô thấy cầu vòng, chúng rất đẹp rất đẹp.

101. Chương 101: Bao Nuôi

Trong trường học đang truyền tai nhau một tin đồn trọng đại, ngày hôm sau Diễm Diễm đi vào phòng học thì thấy các bạn cùng lớp của cô đang cầm trong tay một tấm hình cực lớn, phía trên tấm hình cô cuối đầu chào Trương Bồi Hiên.

Diễm Diễm không biết xảy ra chuyện gì, cô càng không hiểu vì sao lại có người chụp được tấm hình này.

Trong phòng học các nữ sinh đang điên cuồng thảo luận, cô giáo không nắm bắt được tình hình, liền điên cuồng rống lên đến n lần, chỉ là mỗi câu của bọn họ đều lọt vào lỗ tai của cô.

Họ nói cô là tình nhân được người ta bao nuôi, nói cô quyến rũ Trương Bồi Hiên, cô thật sự rất muốn khóc, nhưng cô biết cho dù cô có khóc hết nước mắt thì mọi chuyện cũng không dừng lại, hiện tại không ai có thể giúp được cô, bây giờ cô phải kiên cường, phải dùng cảm để đối mặt với mọi thứ.

Có lẽ trong trường học cái giáo sư đều nghe được chuyện này, Diễm Diễm cảm thấy ánh mắt của giáo sư nhìn cô thật khác thường, giống như là cô thật giống với lời đồn.

Cô là một người đơn thuần, cô không biết mình làm sai cái gì, tại sao họ lại vu oan cho cô.

Buổi trưa cô nhận được điện thoại của Lý Thịnh, thầy phụ đạo sinh muốn tìm cô nói chuyện, bất kể ông ta có tin hay không cô cũng phải giải thích.

Cô gõ cửa phòng làm việc của thầy phụ đạo sinh, các giáo sư khác nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, giống như cô có thể lay bệnh ọi người.

Diễm Diễm, em ngồi xuống đi. Lý Thịnh cười nhìn cô sau đó kêu cô ngồi xuống ghế salon.

Cám ơn Lý Đạo viên.

Điềm Điềm, tôi muốn tìm em nói chuyện em có biết là chuyện gì chưa? Lý Thịnh không có quanh co, liền đi thẳng vào vấn đề.

Dạ. Điềm Điềm khấn trương, cúi đầu khuấy ngón tay của mình, đây là thói quen của cô, mỗi lần cô khấn trương cô sẽ không tự chủ làm ra động tác như vậy.

Đối với chuyện này em có ý kiến gì không?

Em không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, Em và Trương Bồi Hiên giữa không có gì cả. Lần đầu tiên Điềm Điềm cảm thấy dùng ngôn ngữ nói chuyện là vô lực như, vì cô không có chứng cứ, lại không có ai nguyện ý tin tưởng cô, ở nơi này cô chỉ dựa vào mối quan hệ để chuyển vào, cho nên những học sinh kia cũng không xem cô vừa mắt.

Hiên tại cô cảm thấy học trường này là một quyết định làm sai, nếu như cô không có đi học ở đây, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra, nếu như vậy bây giờ cô vẫn là phụ tá riêng của Mạnh Tử Long, mặc dù rất nhàm chán, cô sẽ cảm giác mình rất vô dụng, nhưng vẫn tốt hơn là mình bị tội oan.

Vậy em có thể nói một chút chuyện về tấm hình được không? Không phải là tôi hoài nghi em, mà bởi vì Trương Bồi Hiên có thể lực rất lớn, cho nên chuyện này mới huyền ảo như vậy. Thật ra Lý Thịnh tin tưởng Điềm Điềm, nhưng là làm một phụ đạo viên anh cần phải biết được chân tướng.

Trên tấm hình chụp kia là em đang xin lỗi anh ta, nếu như thầy không tin tưởng có thể đi hỏi Trương Bồi Hiên.

Vậy em có thể nói một chút em và chủ tịch tập đoàn Long Phỉ Mạnh Tử Long có quan hệ gì không? Chuyện này xảy ra, Lý Thịnh mới điều tra tư liệu của Mạnh Tử Long, anh mới biết được thân phận của anh ta không hề đơn giản, không trách được lần đầu tiên anh gặp anh ta đã bắt gặp một cổ khí thế bức người.

Anh.

Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy. Cửa truyền đến một giọng nói của một người đàn ông, cô quay lại thì phát hiện đó là Mạnh Tử Long.

Long, sao anh lại tới đây?

Mạnh Tử Long ngồi trên ghế sa lon ở bên cạnh cô, một tay ôm cô vào lòng ngực mình, Điềm Điềm, không phải lo lắng, có anh ở đây.

Điềm Điềm ở trong lòng của anh cơ hồ muốn khóc, cô nghiêm túc gật đầu.

Vốn là các giáo sư đều kinh bỉ cô, nhưng khi họ nhìn thấy Mạnh Tử Long, thì ánh mắt của họ nhìn Mạnh Tử Long là mê mẩn.

Anh giống như một khối nam châm, đi tới đâu anh cũng có thể triển khai sức quyến rũ hấp dẫn tất cả mọi người.

Là một người đàn ông hai mươi tám tuổi thành thực và ổn trọng, về mặt sự nghiệp lại càng thêm tốt đẹp công với tướng mạo và tiền bạc của anh không một ai có thể cự tuyệt được anh.

Còn muốn hỏi cái gì không? Tôi có thể thay cô ấy trả lời. Mạnh Tử Long đem Điềm Điềm bảo vệ trong ngực, không muốn cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Đối với anh mà nói, cô là bảo bối anh quý trọng nhất, bất kể mọi người đồn đại như thế nào, anh đều tin tưởng cô.

Không có, nhưng mà mấy ngày nay cô ấy không đi học, cho nên tôi mới ra mặt xử lý.

Tôi hi vọng các người có thể xử lý tốt, bằng không tôi không dám cam đoan ngày mai trường học của các người có còn tồn tại hay không. Đúng vậy, bằng thực lực Mạnh Tử Long muốn thu mua một trường học là việc rất đơn giản.

Nghe anh nói những lời nà, các vị nữ giáo sư bên ngoài đều giật mình, đầu năm nay công việc không dễ tìm, mất phần công việc này không biết họ còn kiếm được công việc khác nữa hay không.

Có một vị nữ giáo sư chức vị tương đối cao đứng ra nói chuyện, Xin ngài yên tâm, trường học sẽ xử lý tốt chuyện này, hôm nay làm phiền ngài tới đây rồi. Sau đó cô ấy gật đầu chào Mạnh Tử Long, giống như là mình đã làm sai chuyện gì lớn lắm.

Chỉ hy vọng như thế. Mạnh Tử Long cũng không có liếc mắt nữ giáo sư đó, anh vẫn đem cô ôm vào ngực thật chặt, dịu dàng nói nhỏ nhẹ với cô, Điềm Điềm, chúng ta đi.

Nếu như anh sớm biết sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh sẽ không cho cô đi học, coi như cô muốn học anh cũng có thể mời người tới nhà dạy kèm, hiện tại Mạnh Tử Long cực kì hối hận tại sao anh lại không đưa ra quyết định sớm hơn, làm hại cô bị người ta trách mắng.

Mặc dù quan hệ của cô và Trường Bồi Hiên có chút mập mờ, mặc dù đêm hôm đó anh tận mắt thấy cô và cậu ta ở chung một chỗ, nhưng là hiện tại anh không muốn hoài nghi cô, nếu như ngay cả anh cũng không tin cô..., cô nhất định sẽ rất tuyệt vọng.

102. Chương 102: Người Tình Lãng Mạn Của Tôi

Anh vốn là một người đàn ông mạnh mẽ, anh giống như là một con mãnh hổ, sẽ làm thương tổn bất luận kẻ nào, nhưng anh tuyệt đối sẽ không thương tổn tới người mình yêu.

Mạnh Tử Long dắt tay Điềm Điềm đi ra khỏi phòng giáo vụ, tất cả mọi người đều nhìn theo, và rất nhanh tin đồn này cũng được truyền đi rộng rãi.

Điềm Điềm cầm đôi tay che lỗ tai của mình lại, cô rõ ràng không có làm gì, tại sao cô lại chịu vũ nhục như vậy.

Mãi cho đến khi cô ngồi vào trong xe, kiếng xe ngăn cách với thế giới bên ngoài, cô mới thực sự thấy mình được yên tĩnh.

Long, làm sao anh lại tới trường học? Mỗi lần cô gặp khó khăn, anh sẽ xuất hiện ở trước mặt cô, bảo vệ cô, giúp cô giải quyết khó khăn.

Anh giống như thiên thần hộ mệnh của cô vậy, khi cô cần anh anh sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Em xảy ra chuyện lớn như vậy làm sao anh không đến được!

Nhưng là, làm sao anh biết em xảy ra chuyện?

Trường học và công ty cách nhau rất xa, coi như tin đồn lan rộng, cũng sẽ không truyền đến tai anh nhanh như vậy.

Anh tự nhiên có biện pháp, tóm lại bất kể xảy ra chuyện gì em không cần lo lắng, vì đều có anh ở bên cạnh em.

Thật ra thì Mạnh Tử Long không yên tâm cho cô đến trường một mình, anh sợ cô sẽ qua lại với nam sinh khác, và sợ cô xảy ra chuyện, cho nên anh đã sắp xếp thám tử tư trong trường, chỉ cần cô có chuyện gì thì anh sẽ biết hết tất cả.

Vốn là anh đang ở trong phòng họp, nhưng là anh được điện thoại, biết cô xảy ra chuyện không hay, anh liền dẹp tất cả các hội nghị chạy tới trường học tìm cô.

Ở trong lòng anh cô vĩnh viễn đứng ở vị trí thứ nhất, sự nghiệp mặc dù quan trọng, nhưng nếu như không có cô ở bên cạnh, thì anh kiếm nhiều tiền để làm gì? !

Long, cảm ơn anh. Điềm Điềm chỉ biết nói cảm ơn, trừ cảm ơn ra cô không biết phải biểu đạt lòng mình như thế nào.

Đứa ngốc. Mạnh Tử Long một tay lái xe một tay sờ mái tóc mềm mại của cô.

Anh định xử lí chuyện này như thế nào? Mặc dù cô biết thực lực của anh rất mạnh, nhưng chuyện này là chuyện trong trường học, hơn nữa miệng của người ta cô cũng không có cách nào chặn lại.

Điềm Điềm, về chuyện này em không cần lo lắng, trường học không phải đã nói sẽ giải quyết ư, em chỉ cần đợi ở trong nhà chừng mấy ngày, chuyện khác không cần em suy nghĩ, nếu như em nhàm chán có thể tới công ty đi làm.

Nhưng là. Điều tại cô, nếu như cô không đi uống rượu với Bồi Hiên thì sẽ không xảy ra chuyện gì, cô cũng không cần phải xin lỗi anh, cũng sẽ không bị những tin đồn nhiều chuyện kia ảnh hưởng, điều tại cô không tốt, làm anh phải lo lắng cho cô.

Điềm Điềm, không có gì nhưng nhị gì hết, em phải tin tưởng anh. Mạnh Tử Long cầm tay cô, anh cầm thật chặt, lòng bàn tay của anh truyền tới nhiệt độ làm cho lòng cô ấm áp.

Ừ. Cô nghiêm túc gật đầu, cô nên tin tưởng anh, hiện tại cô chỉ có thể tin tưởng anh.

Anh đi làm đi, em ở nhà một mình là được rồi.

Em xác định em có thể ở nhà một mình? Mạnh Tử Long dẫn cô về nhà, sau đó anh muốn ở nhà cùng với cô.

Dĩ nhiên có thể, em cũng không phải là em bé, anh đi đi, đi làm đi. Cô đẩy anh ra cửa trước, Bái bai. Cô phát tay với anh rồi đóng cửa lại.

Đứa ngốc. Nhìn cô cố làm ra kiên cường anh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng anh nên để cho cô có thời gian tỉnh táo lại.

Cô đóng cửa xong, cả người mệt lả tựa vào cửa từ từ tuột xuống đất.

Cô chưa từng gặp qua chuyện như vậy, trước kia đi học mọi chuyện đều rất tốt, mặc dù nhà nghèo, nhưng cô học tập rất vui vẻ.

Cô cho là cô có thể tiếp tục giấc mộng học đại học, nhưng cô không nghĩ tới mọi chuyện lại phức tạp như vậy.

Chẳng lẽ người có tiền đều phức tạp như vậy sao, hay do cô quá đơn thuần, hoặc là thế giới đã thay đổi.

Càng nghĩ càng buồn cô đem đầu của mình vùi vào trong gối, cô không khóc, cô chỉ là muốn suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra mà thôi.

Trước kia cô rất dũng cảm để tiếp nhận mọi chuyện, nhưng bây giờ cô đã trở nên mềm yếu và nhát gan hơn, chuyện vừa xảy ra làm cho cô giống như một con đà điểu núp sau lưng con chim đại bàng.

Bây giờ cô nghĩ lại lời đồn trong trường học là một chuyện hết sức bình thường, trước kia cô học cấp hai cũng nghe nói có người mang thai sau đó lại xảy thai, chuyện này bị người ta truyền đi mấy ngày sau đó liền bị lãng quên, không ai để trong lòng, chẳng qua chỉ là tin đồn nhiều chuyện mà thôi.

Bây giờ cô nghĩ lại chuyện của chính mình cũng giống như thế, qua mấy ngày nữa cũng sẽ bị người ta lãng quên.

Sáng hôm sau cô ăn xong liền lười biếng mở TV lên xem, nhưng màn hình TV cô lại nghe được giọng nói của Mạnh Tử Long, vừa bắt đầu cô tưởng mình nghe nhầm, nhưng khi cô nhìn rõ được người đàn ông anh tuấn trong đó là ai thì cô mới biết được anh đang triệu tập kí giả.

Cô nghe được có người hỏi, Nghe nói lần này ngài triệu tập kí giả là muốn tuyên bố tin tức đính hôn, xin hỏi chuyện này là thật không, có đúng hay không?

Đính hôn? Hai chữ này như sấm bên tai cô, anh muốn đính hôn cùng với ai?

Cô chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình TV, cô không dám nháy mắt, sợ mình bỏ qua thứ gì quan trọng nhất, lỡ tai cô cũng chăm chú lắng nghe.

Đúng vậy, hôm nay tôi triệu tập kí giả là muốn thông báo về chuyện đính hôn.

Mạnh Tử Long vừa nói xong, nhất thời hội trường nổi lên âm thanh ồn ào, Vậy xin hỏi ngài đính hôn với tiểu thư nhà nào?

Cô sững sốt nhìn, đúng vậy, anh nhất định phải đính hôn với thiên kim nhà giàu mới đúng, mới vừa rồi trong phút chốc kia cô tưởng đó là mình.

Cô muốn tắt TV, nhưng là tay cô run rẩy cầm hộp điều khiển ti vi không ấn phím bất kỳ nút nào, thật ra thì trong lòng cô vẫn luôn hi vọng, cô muốn biết đối tượng kết hôn của anh là ai.

Mạnh Tử Long bắt đầu nói chuyện, cả hội trường nhất thời yên lặng, Cô ấy không phải tiểu thư nhà giàu, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, nhưng quan trọng là tôi yêu cô ấy.

Cô gái bình thường, anh yêu cô, trong nháy mắt nước mắt cô tuôn rơi, anh nói là cô sao, thật sự là cô sao, cô chỉ cảm thấy lỗ tai của mình đang ong ong không thể nghe được gì nữa, càng không dám tin Mạnh Tử Long sẽ triệu tập ký giả mà nói chuyện này.

Điềm Điềm, em có nghe không, em giả cho anh có được hay không? Mạnh Tử Long ngẩng đầu lên, giống như là đang đứng ở trước mặt cô.

Nước mắt cô cơ hồ che chắn hết tầm mắt, cô chỉ có thể không ngừng hướng TV mà gập đầu, cô căn bản không biết anh không thể thấy được.

Xin mọi người hãy làm chứng cho tôi, tôi nhất định sẽ yêu thương, cưng chiều cô ấy cả đời. Mạnh Tử Long nói xong, anh về phía ống kính cười, giống như cô đang ở trước mặt anh vậy.

Từ hôm nay trở đi lại có thêm một vị anh tuấn đẹp vương lão ngũ đi vào phần mộ hôn nhân, các ký giả không khỏi cảm than, thế nhưng đây là hạnh phúc cả đời của anh, họ sẽ chúc mừng cho anh.

Tin tức TV sớm đã đổi nội dung, nhưng là cô vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào màn ảnh, khóc không ngừng, là bởi vì cảm động, cô thật sự quá cảm động, chỉ có thể dùng nước mắt để diễn tả tâm tình bây giờ.

Phụ nữ rất dễ mềm lòng, họ không mong đợi người đàn ông phải nói lời ngon tiếng ngọt, mà họ chỉ mong người đó có thể đối xử thật lòng với họ.

Tin tức được truyền đi, điện thoại Mạnh Tử Long liên vang không ngừng, cuộc gọi thứ nhất là của Hạ Vũ gọi tới.

Long, cậu thật sự muốn kết hôn cùng với cô ấy? Khi thấy tin tức truyền đi, Hạ Vũ không dám tin vào ánh mắt của chính mình, Mạnh Tử Long và Điềm Điềm quen biết nhau chưa lâu, mà bây giờ anh ta lại tự nhiên cầu hôn trên TV với cô ấy, điều này làm cho Hạ Vũ không thể tưởng tượng nổi, đối với anh ta sinh lòng hoài nghi.

Ừ.

Cậu xác định sao? Cậu hiểu cô ấy sao? Cậu yêu cô ấy sao? Cậu muốn kết hôn cùng với cô ấy hả? Hạ Vũ kích động, an hem tốt nhất của mình muốn kết hôn, làm anh em chỉ có thể biết được tin tức kết hôn của anh em mình trên TV, Mạnh Tử Long cũng quá coi thường anh đi.

Tôi xác định tôi yêu cô ấy. Mạnh Tử Long muốn cưới Điềm Điềm làm vợ, trừ cô ấy ra ai anh cũng không cần.

Được rồi, cậu đã quyết định như vậy, tôi chúc mừng cho cậu. Thấy được anh kết hôn với người mình yêu, anh chúc mừng cho cậu, mặc dù anh biết em gái của anh cũng rất yêu Mạnh Tử Long, nhưng mà cậu ấy không thương em gái anh thì anh cũng không thể làm gì được.

Cậu nhớ tới uống rượu mừng của tôi.

Dĩ nhiên.

Điện thoại đã cắt đứt, nhưng Hạ Vũ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, mặc dù anh biết cậu ta có tình ý với Điềm Điềm, nhưng anh không biết mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy.

Sau đó cậu ta lại nhận được điện thoại, Này, Vũ, cậu thấy được tin tức trên TV không?

Thấy được.

Long thật sự muốn kết hôn cùng với Diễm Diễm sao? Triệu Quan Lân kích động, từ lần đầu tiên gặp Diễm Diễm anh đã có cảm giác với cô, anh chỉ mới xuất ngoại một thời gian, liền nghe được tin tức như thế này rồi.

Ừ.

Nha. Triệu Quan Lân cảm giác được tim mình như tan nát, không có hơi sức nói tiếp anh cúp điện thoại, linh hồn mệt mỏi anh ngã nhào vào ghế salon.

Bởi vì chênh lệch thời gian, thời điểm cha mẹ anh nghe được tin tức này thì là buổi tối, Phan Liên Phỉ đang đắp mặt nạ, bà nghe được tin tức trong TV liền dụi mắt người, mặt nạ cũng rơi trên mặt đất.

Mạnh Thiệu Phong đang từ phòng tắm đi ra ngoài, thấy vợ mình nhìn TV thất thần, Lão bà, đã xảy ra chuyện gì?

Mạnh Thiệu Phong đi tới bên cạnh bà nhìn màn hình TV, Mạnh Tử Long đang nói ‘ Diễm Diễm, em gả cho anh có được hay không

.....’

Lão bà, bình tĩnh. Mạnh Thiệu Phong đỡ Phan Liên Phỉ ngồi xuống ghế sofa, Em không phải hi vọng con trai em có thể lấy vợ hay sao? Em xem, hiện tại con trai em đã đưa con dâu em trở về rồi sao, làm sao em giống như không vui vậy?

Mạnh Thiệu Phong nhìn con trai mình, không hổ là con trai ông, cách làm rất tuyệt.

Em rất hi vọng con trai em có thể lấy vợ, nhưng là cái tên tiểu tử thúi này chưa được sự đồng ý của em liền tự động chủ trương, đứa con đó đem em đặt ở chỗ nào đây?

Được, được, em không nên tức giận, chỉ cần con trai thích là được rồi, chẳng lẽ em không tin vào ánh mắt nhìn người của con trai em hay sao? Mạnh Thiệu Phong chưa bao giờ phải lo lắng cho Mạnh Tử Long vì ông tin tưởng con trai ông, nên ông mới giao công ty cho anh, và ông cũng tin vào ánh mắt nhìn người của con trai ông.

Không được, em muốn gọi điện cho nó. Phan Liên Phỉ cầm điện thoại gọi rất nhiều lần, đều là máy đang bận.

Anh xem chuyện tốt của con trai anh làm, thậm chí cả điện thoại đều không nhận. Phan Liên Phỉ ảo não làm rơi điện thoại đi động xuống.

Mạnh Tử Long tuyên bố đính hôn anh dự đoán trước kết quả sẽ như vậy, mỗi người điện thoại tới đều hỏi anh về chuyện đính hôn, anh rất muốn tắt điện thoại, nhưng anh lại sợ Diễm Diễm xảy ra chuyện, cho nên anh chỉ có thể chịu đựng mà giải thích từng cuộc điện thoại gọi đến.

Chúng ta bây giờ lập tức trở về nước. Trong lòng Phan Liên Phỉ hiện giờ đều nghĩ về chuyện của Mạnh Tử Long, đâu còn tâm tình mà chu du thế giới.

Lão bà, bây giờ đã trễ rồi, ngại mai chúng ta hãy về? Mạnh Thiệu Phong ngồi gần khuyên nhủ bà, nhưng là tính tình Phan Liên Phỉ ông còn không biết sao, bà đã quyết định rồi ai cũng không ngăn cản được.

Cho nên Mạnh Thiệu Phong và Phan Liên Phỉ trong đêm hôm đó hai người bay về nước.

Diễm Diễm muốn gọi điện thoại cho Mạnh Tử Long, nhưng cô do dự thật lâu, cuối cùng cô cũng không có dũng khí gọi điện thoại qua.

Cô không biết nếu như điện được rồi cô phải nói cái gì với anh, lời cầu hôn của anh rất đường đột, không có thông báo trước, hạn phúc tới quá nhanh làm cho cô không tin đó là sự thật, mà bây giờ cô chính là rơi vào tình huống này.

Cô mở TV đổi kênh truyền hình thì cô thấy tất cả tin tức đều là màn cầu hôn của Mạnh Tử Long, hôm nay cơ hồ tất cả các chương trình TV đều đưa tin tức này.

Cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô quyết định vẫn là ở nhà đợi anh là tốt nhất.

Hạ Như Vân xem được tin tức này, cô cơ hồ muốn ỏng đầu, cô thích Mạnh Tử Long nhiều năm như vậy, lại đổi lấy kết quả như thế này, tại sao người đàn bà kia lại là vợ của anh, cô mới chính là người thích hợp nhất để làm vợ của anh.

Hạ Như Vân làm thư kí của anh, nhưng cô hoàn toàn không biết tin tức này, rốt cuộc anh coi cô là cái gì.

Từ nhỏ cô lớn lên trong một gia đình giàu có, cô không khỏi sinh lòng kêu ngạo, như bây giờ anh không để cô vào trong mắt, mặt mũi của cô còn để ở đâu.

Cô bất chấp tất cả xông vào phòng làm việc của Mạnh Tử Long, Anh muốn kết hôn với người phụ nữ kia? Hôm nay cô không gọi anh là Mạnh ca ca nữa, lửa giận của cô đã che mờ mất lý trí.

Làm một thư ký tại sao em lại không tuân thủ quy củ, lại tự tiện xông vào phòng làm việc của ông chủ? Vốn là chuyện ngày hôm nay đã đủ phiền rồi, bây giờ còn thêm một Hạ Như Vân nữa, anh cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

Em. Hạ Như Vân được cha mẹ và anh trai nâng niu như bảo bối, làm sao để cho cô chịu ủy khuất như bây giờ.

Ngay lập tức nước mắt cô liền tràn mi, Hạ Như Vân đẩy cửa chạy ra ngoài, lòng của cô đã tan nát vĩnh viễn không khép lại được.

Từ đó về sau cuộc đời của cô xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng có thể nói là không còn đường về, nhưng là chuyện xảy ra hôm nay cùng anh có quan hệ, nếu như lúc đó anh nói chuyện lịch sự với cô, thì Diễm Diễm về sau cũng không phải gặp thảm kịch.

Mạnh Tử Long về nhà thì anh thấy trong nhà đèn sáng trưng, trong lòng của ảm áp, cha mẹ đem công ty ném cho anh, chính bản thân họ thì đi chu du khắp thế giới, mỗi buổi tối anh tan việc về nhà thì thấy trong nhà luôn là khoảng không gian đen kịt khiến Mạnh Tử Long cảm thấy cô độc, nhưng là hiện tại sẽ không, bởi vì trong nhà có người anh yêu đang chờ anh trở về nhà.

Diễm Diễm, anh đã trở về. Cửa còn chưa mở ra Mạnh Tử Long đã không kịp chờ đợi kêu cô.

Ăn cơm được rồi. Tối hôm nay cô cố ý chuẩn bị một bàn thức ăn, cô thật muốn đãi anh ăn một bữa, cô biết anh công tác rất khổ cực mà anh lại còn quan tâm đến cô nữa, thật ra thì cô không thích hợp làm bạn gái anh, vì cô luôn gây phiền phức cho anh.

Oa, Diễm Diễm, hôm nay em chuẩn bị một bàn lớn thức ăn như vậy, thơm quá nha. Mạnh Tử Long nhìn một bàn món tràn đầy thức ăn, nước miếng của anh đều nhanh chảy xuống, tay của anh không tự chủ được muốn đưa tay ăn trộm.

Trước đây Mạnh Tử Long rất thích sạch sẽ làm sao lại giống như bây giờ ăn trộm, nhưng anh nhìn một bàn thức ăn ngào ngạt anh không khống chế được vị giác của mình, cho nên về phương diện này tính sạch sẽ của anh đều biến mất.

Chỉ là rất đáng thương cho anh, tay anh mới vừa đưa ra cô liền đánh vào tay anh, Anh đi rửa tay trước đi. Diễm Diễm không chút lưu tình đánh anh, Mạnh Tử Long cảm giác được tay mình đang rất tê.

Diễm Diễm, em xuống tay thật không lưu tình. Mặc dù ngoài miệng anh nói như vậy nhưng là anh vẫn đi rửa tay.

Nhìn Mạnh Tử Long nghe lời như vậy, anh giống như một đứa trẻ, anh làm nũng anh ăn vạ với cô, cho nên cô không có cách nào ghét anh được.

Đợi đến anh rửa tay đi ra thì Diễm Diễm đã chuẩn bị bữa cơm xong rồi, Oa, rốt cuộc có thể ăn rồi. Mạnh Tử Long nhìn một bàn tràn đầy món ăn hưng phấn nói.

Thật ra thì tay nghề Diễm Diễm chỉ là bình thường mà thôi, dĩ nhiên đây chỉ là ý nghĩ của cô, Mạnh Tử Long cảm thấy tài nấu nướng của cô rất tốt, làm món ăn cũng ngon, làm cho anh ăn cơ hồ đều muốn liếm hết thức ăn.

Cảm giác thành tựu lớn nhất của cô chính là giờ phút này, nhìn anh đem đồ ăn cô nấu ăn sạch, hơn nữa bộ dáng anh ăn rất hạnh phúc.

Điềm Điềm, chuyện kia em suy nghĩ như thế nào rồi?

Chuyện gì? Điềm Điềm cảm đôi đũa dừng lại nhìn anh, tâm cũng bùm bùm nhảy dữ dội.

Em không xem thấy tin tức sao? Mạnh Tử Long bộ dạng rất bình tĩnh, nói chuyện với cô đầu cũng không nâng lên, nhưng là chỉ có anh mới biết được tâm tình của anh đang rất khẩn trương, anh sợ nếu như cô không đáp ứng thì như thế nào?

Thấy được. Nhớ tới những lời anh nói trên TV, khuôn mặt của cô liền hồng lên, cô cũng từng ảo tưởng đến màn cầu hôn của anh, nhưng không ngờ anh lại làm như vậy.

Mặc dù cô cũng hy vọng có thể có một màn cầu hôn lãng mạn, nhưng là một màn hôn nay có thể hù dọa cô, thậm chí cô còn không dám ra cửa mua thức ăn, hoàn hảo trong tủ lạnh có rất nhiều.

Vậy em có đáp ứng không? Đối diện với người quan trọng nhất nhịp tim anh càng đập tăng tốc, thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài.

Điềm Điềm không biết phải nói cái gì? Đáp ứng không? Thật ra thì cô sớm đã là người của anh rồi, không phải sao.

Ừ. Điềm Điềm xấu hổ gật đầu, cứ như vậy đáp ứng lời cầu hôn của Mạnh Tử Long.

Thật, Điềm Điềm, em đáp ứng, thật tốt quá,. Mạnh Tử Long kích động từ trên ghế nhảy dựng lên chạy đến trước mặt cô, ôm cô vào lòng, sau đó anh xoay rất nhiều vòng.

Ha ha. Điềm Điềm cười rộ lên làm cho căn phòng cũng nhộn nhạo hẳn lên.

Đúng vậy, cô sắp trở thành vợ của anh, chỉ là cô bắt đầu lo lắng cùng anh ở chung sao này liệu cô có hạn phúc không?

103. Chương 103: Con Dâu Gặp Gỡ Mẹ Chồng

Phan Liên Phỉ và Mạnh Thiệu Phong trở về, lúc đó Điềm Điềm đang ngồi ở trong phòng khách xem TV.

Cô muốn đi học, nhưng Mạnh Tử Long nói chờ sau khi lễ đính hôn qua đi, mới cho cô đến trường, khi đó những lời đồn kia tự nhiên sẽ không còn nữa.

Cô không thể nào thay đổi được quyết định của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong nhà đợi anh.

Đang xem ti vi thì chuông cửa đột nhiên vang lên, cô nghĩ chắc là anh quên đem theo cái gì, liền bước ra mở cửa, Long, làm sao vậy? Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên mới phát hiện là hai người xa lạ.

Phan liên Phỉ nhìn thấy Điềm Điềm cũng sợ hết hồn, bà thật sự không ngờ con trai của mình đã đem người về nhà rồi.

Xin hỏi hai bác là? Điềm Điềm đứng ở cửa quan sát Phan Liên Phỉ và Mạnh Thiệu Phong, cô cảm thấy họ rất quen mặt, nhưng cô không biết họ là ai.

Nhìn sắc mặt Phan Liên Phỉ tối tăm, Mạnh Thiệu Phong đứng ra hòa giải, Con là Điềm Điềm phải không, chúng tôi là cha mẹ của Mạnh Tử Long.

Là cha mẹ anh sao? Điềm Điềm kinh ngạc, cha mẹ anh tự nhiên là còn trẻ như vậy, Con mời hai bác vào nhà.

Lần đầu tiên cô gặp cha mẹ chồng nên cô rất luống cuống, huống chi cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý, Điềm Điềm nói chuyện giọng nói càng run rẩy, cô không biết phải chiêu đãi hai người như thế nào.

Nghe nói các con muốn kết hôn? Phan Liên Phỉ hỏi, con trai mình kết hôn người làm mẹ như mình lại không biết, thật là đau khổ quá đi.

Dạ, bác. Điềm Điềm không nghĩ lại gặp phải cha mẹ của Mạnh Tử Long ở tình huống này, anh cũng thiệt là chuyện hôn nhân quan trọng như vậy, tại sao anh lại không nói với cha mẹ mình?

Bởi vì quá khẩn trương nên lòng bàn tay của cô toàn mồ hôi, cô không biết phải làm như thế nào, cô muốn gọi điện cho Mạnh Tử Long, nhưng mà gọi điện ở trước mặt cha mẹ anh là không tốt, Mời hai bác ngồi, con đi pha trà.

Nhìn Phan Liên Phỉ và Mạnh Thiệu Phong ngồi xuống salon, cô thở phào nhẹ nhõm, cô mới vừa xoay người rồi đi liền nghe Phan Liên Phỉ gọi lại, Không cần, con ngồi xuống đi, chúng ta có chút chuyện muốn nói với con.

Dạ, vâng Điềm Điềm cuối đầu ngồi xuống trước mặt bọn họ, đôi tay cô đặt trên đầu gối, không ngừng run rẩy.

Con và Tử Long quen nhau bao lâu rồi?

Hai. . . . Hai tháng. Nói thật Điềm Điềm cảm thấy thời gian này tương đối ngắn, nhưng cô nghĩ đã yêu nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau.

Anh xem con trai của anh kia, mới hai tháng mà đã kết hôn rồi. Nghe Điềm Điềm nói như vậy, bà liền phát hỏa, quay qua Mạnh Thiệu Phong phát tiết.

Bà xã, con trai đã trưởng thành, chuyện hôn nhân của nó, nó sẽ không làm qua loa đâu? Em cứ yên tâm đi.

Yên tâm, em sao lại có thể yên tâm được, mới có hai tháng bọn nó có thể hiểu lẫn nhau ư, người tuổi trẻ bây giờ sao có thể coi hôn nhân là trò đùa được chứ.

Điềm Điềm không nói được câu nào, cô thấy Phan Liên Phỉ nói rất đúng, thời gian cô và Mạnh Thiệu Phong quen nhau quá ngắn, nhưng là anh tốn nhiều công phu để theo đuổi cô như vậy, cô không có cách nào cự tuyệt anh được.

Bà xã, em sinh con ra chẳng lẽ em không biết tính tình của con, sao em lại không tin ánh mắt nhìn người của con, trước đó chúng ta không phải mới gặp nhau liền kết hôn sao, em xem không phải chúng ta cũng hạnh phúc sao.

Làm sao anh có thể so sánh với bây giờ? Bây giờ tình trạng ly hôn cao rất nhiều lần, chẳng lẽ anh muốn con trai mình cưới hai lần sao?

Bà xã, Điềm Điềm còn ở đây! Mạnh Thiệu Phong nói vào bên tai Phan Liên Phỉ, ngay trước người trong cuộc mà nói đến chuyện ly hôn là không tốt lắm, chưa cưới mà đã nói người ta ly hôn rồi.

Phan Liên Phỉ cũng không phải là người không nói đạo lý, sau khi suy nghĩ lại thì cô cũng hiểu rõ tính cách của con trai mình, bà tin tưởng con trai mình sẽ không làm chuyện lỗ mãng như vậy, bà tức giận vì tại sao con trai mình kết hôn, mình lại không biết, chỉ có thể thông qua TV mà biết được.

Vậy ba mẹ con làm nghề gì? Phan Liên Phỉ xem tin tức TV liền biết được cô chỉ là một cô gái bình thường, mặc dù bà không yêu cầu môn đăng hộ đối, nhưng bà cũng muốn hiểu rõ về gia cảnh của con dâu bà.

Nhắc đến cha mẹ cô cảm thấy rất buồn, không biết cha cô trị liệu chân như thế nào rồi, liệu đám cưới của cô cha cô có thể dắt cô đi vào lễ đường được hay không, nếu không được thì đó là tiếc nuối cả đời của cô.

Ba của con chỉ là một công nhân bình thường, mẹ ở của con khi con còn nhỏ đã qua đời rồi. Điềm Điềm nói chuyện, giọng nói trở nên nghẹn ngào, nghĩ đến mẹ không thể tham gia hôn lễ và chứng kiến hạnh phúc của mình, cô cảm thấy chua xót.

Bà xã, em hỏi chuyện này làm cái? ! Nhìn nước mắt Điềm Điềm sắp chảy xuống, ông cảm thấy chuyện này không có gì để bàn, dù sao con trai ông yêu thích là được rồi.

Dù sao cũng không thể cưới tức phụ về nhà. Phan Liên Phỉ hung hăng ngắt trên cánh tay ông một cái, Mạnh Thiệu Phong chỉ có thể lúng túng nhìn cô cười.

Phan Liên Phỉ nói câu nói này, giọng nói đúng là rất châm chọc, nhưng Điềm Điềm đây chính là tấm lòng của bậc làm cha mẹ.

Nếu như có một ngày cô có con trai cũng làm y như vậy? !

Vậy ba của con có đồng ý hôn sự này không?

Nghe được câu hỏi cô mới nhớ tới, bởi vì anh cầu hôn quá đột ngột, cô không kịp thông báo cho ba cô ở Mỹ biết tin tức này, chỉ là Diễm Diễm tin tưởng ba nhất định sẽ chúc phúc cho cô.

Con Con còn chưa nói cho ba con biết. Diễm Diễm không muốn nói láo, bất kể là Mạnh Tử Long hay là cha mẹ của anh cô đều nói thật.

Anh xem mấy đứa trẻ bây giờ như vậy sao, không có sự đồng ý của cha mẹ lại dám tự tiện kết hôn.

Nói đến đây Phan Liên Phỉ càng tức giận, mình sanh ra một đứa con trai khôn kiếp, thời gian trước đây bà kêu anh quen bạn gái anh lại không chịu, bây giờ dùng một cái nó lại muốn kết hôn, kêu bà làm sao chịu nổi đây.

Đối mặt sự trỉ trích của người lớn cô chỉ có thể im lặng tiếp nhận, Diễm Diễm chỉ có thể cuối đầu, giống như mình làm sai chuyện gì lớn lắm.

Tốt lắm, bà xã, chờ con trai về rồi hãy nói. Nhìn dáng vẻ ủy khuất của cô, Mạnh Thiệu Phong không đành lòng, nói thật ông rất thích đứa bé này, tối thiểu cô không giống như thiên kim tiểu thư làm bộ làm tịch.

Phan Liên Phỉ không nói chuyện nữa, liền cầm đồ trực tiếp đi lên lầu.

104. Chương 104: Em Luôn Tin Tưởng Anh

Diễm Diễm, con không cần để ý, cô ấy chính là như vậy, ngoài mặt thì mạnh miệng nhưng tấm lòng lại như đậu hủ. Nhìn Phan Liên Phỉ giận dữ đi lên lầu, ông cũng cảm thấy cực kì bất đắc dĩ, mặc dù hai người đã có tuổi rồi, nhưng tính tình của bà vẫn không thay đổi bao nhiêu, vẫn giống như lúc trẻ, ông căn bản không có biện pháp nào ngăn cản.

Nói đi cũng phải nói lại tính cách của Phan Liên Phỉ cũng là do ông nuông chiều mà ra, nhưng ông vẫn rất thích tính tình của bà, bởi vì ông yêu bà.

Không sao đâu bác. Đây là mẹ của người đàn ông cô thích, cho dù bà có nói khó nghe như thế nào cô cũng vẫn tiếp nhận, dù sao sau này họ cũng sống chung dưới một mái nhà.

Vậy con làm chuyện của mình đi, bác đi lên lầu xem bà ấy thế nào đã. Mạnh Thiệu Long vỗ vai Diễm Diễm liền đi lên lầu.

Nhìn hai người này đã có tuổi rồi nhưng lại đáng yêu như vậy, cô thật hâm mộ, cô ước gì sau này giữa cô và Mạnh Tử Long cũng giống như vậy.

Cô nhìn đồng hồ thấy thời gian vẫn còn sớm, ngồi ở nhà cô cũng không biết làm gì, nên cô quyết định đi tới công ty tìm Mạnh Tử Long, thuận tiện đi ra siêu thị mua ít thức ăn về nấu cho ba mẹ anh ăn, cô hi vọng mẹ anh sẽ có cách nhìn khác về cô.

Chuyện Mạnh Tử Long ở trong TV cầu hôn cô đã truyền đi khắp nơi.

Thời điểm cô vào công ty thì thấy mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn cô, bị nhiều người nhìn như vậy làm cho toàn thân cô không thoải mái.

Tổng giám đốc phu nhân khỏe!

Đột nhiên mọi người đều chào cô là tổng giám đốc phu nhân, làm cho chân cô như nhũn ra, cũng may là Mạnh Tử Long kịp thời xuất hiện, làm cho cô đỡ căng thẳng.

Diễm Diễm, em không phải đang ở nhà sao, sao đột nhiên em lại chạy tới công ty? Mạnh Tử Long ở bên ngoài trở về công ty, vừa thấy cô anh liền kinh ngạc, nhưng là trong nội tâm anh cảm thấy vui sướng.

Em. Cô nhìn chung quanh thấy tất cả nhân viên đều chăm chú nhìn cô, làm cho cô không thể nào nói chuyện được, Chúng ta đi vào văn phòng anh đi!.

Ừ. Mạnh Tử Long nắm tay cô đi vào thanh máy chuyện dụng.

Cho đến đi họ đi vào phòng làm việc, anh liền hỏi cô, Diễm Diễm, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt của em không được tốt lắm.

Nếu như là bình thường cô sẽ nở nụ cười nhìn anh, nhưng là hôm nay cô tỏ ra lo lắng.

Cái đó. Ba mẹ anh bây giờ đang ở nhà.

À? Nghe được lời cô nói làm cho anh kinh ngạc, bọn họ trở lại tại sao không có nói cho anh biết, chỉ là hai người bọn họ từ trước tới giờ đều là xuất quỷ nhập thần, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra.

Anh không biết cha mẹ anh trở về à? Diễm Diễm ngồi trên ghế sao lon nói.

Không biết, sao vậy, mẹ anh có làm khó em không? Hôm nay sắc mặt cô khó coi như vậy, nguyên lai là gặp mẹ anh rồi, mặc dù Mạnh Tử Long nghĩ mẹ anh là người rất dễ gần gũi như vậy, nhưng là anh vẫn nghĩ con dâu mà mẹ chồng luôn luôn mâu thuẫn với nhau, huống chi lời cầu hôn của anh quá đột ngột, lại chưa thông báo cho ba mẹ mình, cũng khó trách tại sao ba mẹ anh lại suốt đêm bây trở về.

Không có. Diễm Diễm ngoài miệng nói không có, nhưng là ngón tay của cô không tự chủ bắt đầu khuấy động, mỗi lần cô khuôn trương cô sẽ làm như vậy, có lẽ chính cô không biết, nhưng anh thì biết rất rõ ràng.

Diễm Diễm, bất kể mẹ anh nói cái gì với em, em cũng đừng để ở trong lòng, mẹ anh chính là như vậy, thật ra bà ấy nói mạnh miệng như vậy nhưng bà ấy rất dễ mềm lòng, bởi vì anh không nói với mẹ anh chuyện chúng ta kết hôn, cho nên mẹ anh mới tức giận như vậy.

Nói thật lần này Mạnh Tử Long cầu hôn rất đột nhiên, anh không có nói trước với cô điều gì, điều đó làm cho cô thật sự rất vui mừng, nhưng cô càng kinh ngạc hơn bởi vì cô không nghĩ anh lại tỏ tình với cô bằng phương thức đó.

Long, mẹ anh nói rất đúng, chúng ta quen nhau mới hai tháng, thời gian thật sự quá ngắn, có lẽ chúng ta còn chưa hiểu rõ nhau nhiều đâu.

Diễm Diễm. Mạnh Tử Long cầm tay của cô, Diễm Diễm, yêu nhau không phải do thời gian ngắn hay dài, mà là ở tấm lòng của nhau, anh tin tưởng vào tình yêu của chúng ta, cũng xin em hãy tin tưởng anh đi?

Mạnh Tử Long rất sợ cô sẽ thay lòng, mặc dù chỉ hai tháng thôi, nhưng anh cảm thấy đoạn đường này không dễ đi chút nào.

Bắt đầu từ hôm nay anh nhất định phải nắm chặt tay cô đi về phía trước mới được.

Không phải em không tin tưởng anh, chỉ là em.

Diễm Diễm. Mạnh Tử Long cầm đôi bàn tay cô đặt vào lòng bàn tay của mình, Diễm Diễm, bất kể em băn khoăn như thế nào, cũng xin em hãy đáp ứng anh đừng buông tay anh được không, em chính là định mệnh của anh, bất kể xảy ra chuyện gì bất, anh cũng muốn ở bên cạnh em, coi như toàn thể giới phản anh, anh cũng không quan trọng, chỉ xin em hãy cùng anh ở chung một chỗ.

Lời nói của Mạnh Tử Long rất chân thành, làm cảm động lòng của cô, đúng là trong biển người mê mông có thể gặp và yêu nhau là chuyện không dễ dàng, bây giờ cô đã gặp được rồi, còn lý do gì nữa mà cô không dám đối mặt đây? !

Cô nghiêm túc gật đầu nhìn anh, Tại sao anh phải ở trong TV cầu hôn với em, hơn nữa anh còn không thông báo trước với ba mẹ anh, làm hại ba mẹ anh không được vui, nếu như là con trai của em kết hôn mà không thông báo với em, em cũng sẽ rất thương tâm.

Đầu tiên, anh đã muốn cầu hôn với em rồi, chỉ là chưa tìm được cơ hội tốt mà thôi; thứ hai, hiện tại toàn thể giới đều biết em là vợ chưa cưới của anh, trong trường học mấy tin đồn kia tự nhiên vô nghĩa.

Nguyên lai bởi vì lí do này, thì ra anh dùng phương thức này để bảo vệ cô, anh cầu hôn cô, lời đồn kia cũng tự nhiên sẽ bị bác bỏ, người đàn ông này luôn đứng ở phía sau để bảo vệ cô, quả thật kiếp này cô gặp được một người đàn ông như vậy là chuyện hạnh phúc biết bao.

Nhưng là. Ba của em, ông ấy. Mặc dù cô đồng ý gả cho anh, nhưng cô cũng hi vọng ba của cô có thể dắt tay cô đi vào lễ đường.

Điềm Điềm, chuyện này em không cần lo lắng, bây giờ chúng ta chỉ đính hôn, chờ chân của ba em tốt lên, chúng ta mới kết hôn có được hay không? !

Long, cảm ơn anh. Điềm Điềm ôm thật chặt Mạnh Tử Long, anh luôn luôn đứng ở góc độ của cô mà suy nghĩ.

Đứa gốc, đây là điều anh phải làm. Mạnh Tử Long cương chiều vuốt mái tóc cô.

Vốn là Điềm Điềm tính ở chỗ này làm việc cùng với anh, nhưng là không nghĩ tới cô ngồi một hồi, mí mắt liền mở không nổi, bất tri bất giác cô ngủ thiếp đi.

Cô tirng dậy mới phát hiện mình đang nằm ở trên giường, Ủ. Minh sao lại ngủ được chứ? Cô dụi dụi con mắt, giống như bộ dáng còn chưa tỉnh ngủ.

Theo lý thuyết mấy ngày nay cô không có đi học, hơn nữa buổi tối cô lại ngủ rất ngon, ban ngày làm sao cô sẽ buồn ngủ đây.

Điềm Điềm ngáp một cái đứng lên mở cửa phòng ra đi tới bàn làm việc của anh.

Em dậy rồi? ! Nghe được tiếng mở cửa, Mạnh Tử Long liền ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ủ, hiện tại mấy giờ rồi? Điềm Điềm mơ mơ màng màng hỏi.

Bốn giờ. Mạnh Tử Long nhìn đồng hồ đeo tay nói.

À? Điềm Điềm hô lên, ngủ gật cũng hoàn toàn thanh tỉnh, Thế nào đã trễ thế này, chết chắc, chết chắc rồi. Cô cầm lên túi xách muốn đi.

Thế nào, nhìn bộ dạng em khẩn trương như vậy, mới bốn giờ sao, chưa muộn mà, em muốn làm gì?

Về nhà nấu cơm. Vừa nói Điềm Điềm vừa mở cửa phòng ra đi ra ngoài nhưng lại bị anh kéo lại, Anh lôi kéo em làm chi, trễ nữa sẽ không kịp.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, Điềm Điềm vội muốn chết, nếu như ngày đầu tiên cô không làm cho cha mẹ chồng vui vẻ thì sau này cô sẽ rất đau khổ nha.

Chờ anh, chúng ta cùng nhau đi. Nhìn cô gấp như vậy anh sợ cô xảy ra chuyện gì.

Điềm Điềm suy nghĩ một chút, nếu như đi cùng với anh sẽ mau hơn, cô liền đồng ý, VẬY anh nhanh lên một chút.

Mạnh Tử Long chỉ đơn giản thu thập một chút đồ, anh nghĩ nếu động tác của mình không đủ nhanh, cô nhất định sẽ chạy đi mất, trước kia anh tại sao lại không phát hiện cô nóng tính như vậy.

Ngồi trên xe, Điềm Điềm nhìn đồng hồ nếu như tốc độ của anh nhanh thì sẽ tới kịp siêu thị, hoàn hảo vì bây giờ là ban ngày nếu không cô sẽ không kịp mất.

Ba mẹ anh thích ăn món gì, chúng ta đi siêu thị mua.

Mạnh tử long xoay đầu lại kinh ngạc nhìn cô, Điềm Điềm, em gấp gấp như vậy là muốn nấu cơm cho ba mẹ anh ăn?

Đúng nha, bằng không anh cho rằng em đang làm cái gì, ngày đầu tiên phải tạo ấn tượng tốt với ba mẹ chồng nha? !

Điềm Điềm có thể nghĩ như vậy, Mạnh Tử Long dĩ nhiên là thật cao hứng, nhưng là anh đau lòng vì cô cực khổ nha, Điềm Điềm, thật ra chuyện kết hôn là của hai chúng ta, em không cần phải để ý cái này.

Anh sai rồi, kết hôn là chuyện của hai gia đình, còn có chúng ta đều là con một em sẽ xem ba mẹ của anh như ba mẹ của chính mình mà đối đãi, mặc dù hiện tại mẹ anh không thích em, nhưng là em tin tưởng một ngày nào đó mẹ anh cũng sẽ thích em. Diễm Diễm mặc dù trong lời nói tự tin mười phần, nhưng thật ra thì trong không cô không có một chút tự tin nào.

Diễm Diễm. Cảm ơn em. Hiện tại xã hội này người con gái biết suy nghĩ là rất hiếm, họ chỉ ước sao không ở cùng với cha mẹ chồng, nhưng ngược lại Diễm Diễm thì bất đồng với bọn, ánh mắt nhìn người của anh quả thật không có sai, có thể cưới được người vợ như vậy là phúc tin ba đời của anh.

Đây là điều em phải làm, đúng rồi, anh không cần phải nói sang chuyện khác có được hay không, em vẫn chưa nghe anh trả lời ba mẹ anh thích ăn món gì?.

Ba mẹ anh món gì cũng thích ăn, Diễm Diễm, em không biết em làm thức ăn ngon biết bao nhiêu đâu, em xem mỗi lần anh ăn thức ăn do em nấu, anh đều muốn ăn luôn đồ đựng thức ăn ấy chứ.

Anh chính là không trả lời em, ba mẹ anh rất cuộc thích ăn món gì. Nói nửa ngày tất cả đều là nói nhảm, đáp án quan trọng nhất vẫn không có được.

Thật, bọn họ muốn gì cũng thích ăn, ba mẹ anh không kén ăn. Mạnh Tử Long nghiêm túc gật đầu.

Được rồi, tạm thời em tin tưởng anh. Xe đỗ ở bãi xe siêu thị, Diễm Diễm mở cửa đi xuống xe.

Anh không đáng giá để em tin tưởng sao, anh thật thương tâm quá đi. Mạnh Tử Long nhỏ giọng nói những lời này, đi tới trước mặt cô, nắm tay cô đi vào bên trong.

Anh nói cái gì? Diễm Diễm chỉ nghe được anh đang nói nhỏ, nhưng là anh nói cái gì cô nghe không rõ ràng.

Không có gì, đi mua thức ăn thôi.

Nha. Thôi, có lẽ là cô nghe lầm, Diễm Diễm lắc đầu đuổi theo bước chân của anh.

Anh xác định ba mẹ anh muốn gì cũng thích ăn? Diễm Diễm càng nghĩ càng cảm thấy lời nói của Mạnh Tử Long không đáng tin cậy, tám phần là cha mẹ anh ăn món ăn gì anh cũng không biết đi.

Diễm Diễm, em rất dài dòng, về sau em già rồi sẽ như thế nào đây. Mạnh Tử Long bắt đầu nhìn cô, tại sao anh không thấy cô quan tâm chuyện của anh như vậy, anh ghen a.

Em cảm thấy được anh không đáng tin, ai biết được trong lời của anh câu nào là, câu nào là giả.

Trời đất chứng giám a, anh sao dám nói láo với em. Mạnh Tử Long cảm thấy rất buồn bực, chẳng lẽ trong mắt cô, anh không đáng tin tưởng như vậy sao? !

Anh đang nói dối

Được rồi, anh sai lầm rồi. Ở trước mặt cô anh nguyện ý cúi đầu.

Tốt lắm, còn không mau đi mua đồ ăn, chậm chạp như vậy, anh muốn chừng nào mới về nhà.

Tuân lệnh, bà xã. Lưng Mạnh Tử Long thẳng tắp, hai chân chụm lại, tay phải giơ chào, giống như tướng chào của nhà binh.

Nhìn anh bây giờ không giống như tổng giám đốc, mà nhìn anh giống như một người chồng nhỏ bé.

Ai là vợ của anh? ! Cô nhìn thấy người xung quanh đều nhìn tới đây, mặt cô liền hồng thành quả táo, kéo Mạnh Tử Long đi tới quầy hàng khác.

Trừ em ra, còn ai nữa chứ..

Ở nơi công cộng như thế này đàn ông không thể nào khiếm tốn một chút được sao, ai, thật là hết cách với anh.

105. Chương 105: Có Vợ Quên Mẹ

Anh xem đi con trai anh tìm được cô con dâu như thế nào kìa? Phan Liên Phỉ xuống lầu vốn bà tưởng rằng đứa con dâu của mình chuẩn bị cơm tối ỉnh ăn, nhưng là không nghĩ tới cả bóng dáng của cô cũng không có.

Vốn bà được Mạnh Thiệu Phong giải thích về đứa con dâu này, nên bà cũng có cái nhìn khác về cô, nhưng là hiện tại cái nhìn đó cũng không tồn tại nữa rồi.

Em làm sao vậy? Mạnh Thiệu Phong ở trên lầu nghe bà xã mình lớn tiếng mắng, vội vàng chạy xuống lầu xem xét tình hình.

Uổng công anh khen con bé nhiều như vậy, anh xem hiện tại bóng dáng của con bé ở đâu chúng ta còn chưa thấy được nữa là.

Có lẽ. Mạnh Thiệu Phong muốn giải thích thay cho Diễm Diễm, lúc này tiếng mở cửa vang lên, ông vội vã vỗ bả vai Phan Liên Phỉ, Tốt lắm, không nên tức giận rồi, bây giờ không phải con bé đã trở về rồi sao!

Sắc mặt Phan Liên Phỉ tối sầm ngồi ở trên ghế sa lon.

Diễm Diễm mở cửa đi vào thấy trong phòng không khí ngột ngạt như vậy, cô lay lay cánh tay anh.

Cha, mẹ, hai người trở lại a. Mạnh Tử Long vội vàng cười hoà giải.

Tiểu tử chết toi còn không mau tới đây, Mạnh Thiệu Phong nháy mắt với con trai, tiếp thụ tin tức Mạnh Tử Long vội vàng chạy tới bên cạnh Phan Liên Phỉ ngồi xuống, Mẹ, người nào lại chọc giận mẹ vậy?

Trừ con ra thì còn có thể là ai. Phan Liên Phỉ thay đổi tư thế không để ý anh.

Thưa hai bác, con đi nấu cơm. Trong phòng khách không khí thật sự lạnh muốn chết, Diễm Diễm suy nghĩ vẫn là trốn thời đi là tốt nhất, để tránh bị đông cứng thành khối băng.

Cô không nghe được ai trả lời, Diễm Diễm vẫn ngoan ngoãn cầm đồ đi vào phòng bếp.

Thật là hù chết cô đi, Diễm Diễm tựa vào trên tường ở phòng bếp, liều mạng hô hấp, giống như có ai mới giải cứu cô từ địa ngục nhân gian ra vậy.

Mẹ, được rồi..., mẹ không cần tức giận, con biết sai rồi, lại nói mẹ không phải muốn con kết hôn ư, hiện tại con muốn kết hôn, tại sao mẹ lại không vui?

Nói đến chuyện này mẹ liền giận, con còn nói với mẹ như vậy sao. Bà xoay người lại nhìn anh, Con muốn kết hôn thì kết hôn, nhưng mẹ đâu có nói con tìm một đứa con gái tùy tiện để kết hôn chứ, con nói đi. Bà một thanh nín lấy lỗi tại Mạnh Tử Long, bà sao có thể sinh một đứa con trai như vậy, thật không có tiền đồ mà.

Mẹ, Diễm Diễm cô ấy không phải là đứa con gái tùy tiện. Mạnh Tử Long đau đớn vì bị Phan Liên Phỉ nín lấy lỗi tại, anh giải thích.

Không phải là đứa con gái tùy tiện, mới biết nhau có hai tháng mà đã cùng con kết hôn; không phải là đứa con gái tùy tiện, cha mẹ chồng ở nhà mà cũng chạy đi ra ngoài, còn trẻ như vậy mới trở về; không phải là đứa con gái tùy tiện.

Mẹ, đủ rồi. Mạnh Tử Long thật không nhịn được người mình yêu bị mẹ mình trách mắng, Mặc dù mẹ là mẹ của con, nhưng là chuyện hôn nhân con hi vọng con có thể làm chủ, hơn nữa Diễm Diễm cô ấy không phải là đứa con gái tùy tiện, mặc dù thời gian chúng ta quen biết không lâu, nhưng là chuyện này không nói lên chúng con không yêu nhau, còn có hôm nay cô ấy đặc biệt đi tới công ty tìm con hỏi xem hai vị thích ăn món gì để cô ấy làm nên cô ấy mới về trễ.

Nghe Mạnh Tử Long nói như vậy bà cảm thấy bà đã hiểu lầm Diễm Diễm rồi, quả thật bà không biết cũng không hiểu cô ấy, bà không nên tự tiện phán đoán, bà đã bị Mạnh Tử Long làm cho hồ đồ rồi.

Đứa con bất hiếu này, con bây giờ ngược lại không biết xấu hổ mà còn chỉ trích mẹ sao, con trai mình kết hôn chuyện đại sự như vậy mà người làm mẹ như ta đây chỉ thấy được ở trên TV, con nói ta có nên tức giận hay không, nếu không phải ta bị con làm cho hồ đồ, ta làm sao phải như vậy, thật là đứa con bất hiếu mà. Phan Liên Phỉ nín lấy lỗ tai Mạnh Tử Long hung hăng vặn.

Tốt lắm, mẹ, mẹ không cần tức giận, chuyện này con không có nói trước đều là lỗi của con, nhưng là xin hai người hãy tin tưởng con vì Diễm Diễm thật sự là một cô gái tốt. Mạnh Tử Long nhìn Phan Liên Phỉ nghiêm túc gật đầu một cái sau đó nhìn Mạnh Thiệu Phong nghiêm túc gật đầu một cái, ông tin tưởng ánh mắt nhìn người của con trai ông.

Bà xã, anh tin tưởng ánh mắt nhìn người của con trai, em không cần tức giận nữa. Mạnh Thiệu Phong ngồi xuống bên cạnh Phan Liên Phỉ, vỗ vỗ bả vai của bà.

Ai, con trai đã lớn rồi liền không cần người mẹ này nữa. Phan Liên Phỉ bất đắc dĩ thở dài, trong lòng đau ê ẩm, trước kia Mạnh Tử Long không cùng bà nói chuyện như vậy, nhưng là bây giờ, con trai của bà vì vợ của nó mà chống đối lại bà.

Mẹ. Nhìn mẹ không vui như vậy, thật ra thì trong lòng Mạnh Tử Long cũng không chịu nổi, nhưng là vô luận cha mẹ anh có chịu hay không thì anh nhất định cũng phải cưới cô, Người tin tưởng con đi, Diễm Diễm nàng là một cô gái tốt. Anh nắm tay mẹ mình, muốn cho bà có lòng tin với anh.

Tốt lắm tốt lắm, mẹ tin tưởng chính là con, còn không mau đi vào phòng bếp xem cô ấy sao rồi? Phan Liên Phỉ chính là người mềm lòng, nhìn con trai nói như vậy, bà cũng chỉ có thể nhận.

Cám ơn mẹ. Nhìn ra Mạnh Tử Long thật sự cao hứng, cơ hồ là từ trên ghế salon nhảy dựng lên chạy vào phòng bếp.

Anh xem con trai ngoan của anh đi, có vợ liền không cần mẹ nữa rồi.

Bà xã, em có anh là đủ rồi. Mạnh Thiệu Phong ôm Phan Liên Phỉ vào trong ngực của mình an ủi.

Sao anh lại tới đây? Nhanh đi ra ngoài đi. Cô nhìn thấy anh đứng ở sau lưng mình thì sợ hết hồn, Nhanh lên đi ra ngoài với ba và mẹ anh đi, trong phòng bếp mùi dầu khói không à.

Mẹ anh kêu anh vào giúp em.

Thật? Diễm Diễm kích động cơ hồ muốn đem muống canh ném đi.

Đương nhiên là thật, sau anh có thể gạt em chứ.

Mẹ anh tiếp nhận em rồi? Diễm Diễm trợn to mắt nhìn Mạnh Tử Long, mong đợi đáp án của anh.

Ừ.

Thật tốt quá! Diễm Diễm kích động la to, Mạnh Tử Long kịp thời bịt miệng cô lại, Nhỏ giọng một chút.

Hi Hi! Diễm Diễm nhìn anh ngây ngốc cười cười.

Oa, em đang nấu cái gì vậy? Diễm Diễm, em thiên vị, trước kia anh như thế nào không thấy em nấu món này.

Được rồi, anh nhanh đi ra ngoài đi, em đang vội. Diễm Diễm đẩy Mạnh Tử Long ra ngoài.

Vốn cô rất lo lắng không biết Phan Liên Phỉ có tiếp nhận cô hay không, bây giờ cô có thể hoàn toàn thả lỏng rồi.

Ừ, ăn ngon thật. Cô gấp lên một miếng nếm thử, so với trước đây cô còn nấu ăn ngon hơn, đại khái bởi vì tâm tình cô tốt rồi, cho nên cô nấu món gì cũng đặc biệt ngon hơn.

106. Chương 106: Tâm Ma Nảy Mầm

Mẹ, như thế nào hả mẹ? Mẹ anh có ngon không? Mạnh tử long nhìn Phan liên Phỉ đang gấp món ăn đưa vào trong miệng, anh gấp gấp hỏi.

Điềm Điềm mặc dù không có ngẩng đầu lên, nhưng là trong lòng vẫn ôm hy vọng, hy vọng bà có thể chấp nhận, dù sau cuối cùng cũng ở chung một chỗ, nếu như quan hệ không tốt, cô sợ người chịu khổ nhất chính là Mạnh Tử Long, cô không hy vọng anh bị kẹt ở chính giữa.

Chỉ thấy Phan Liên Phỉ nói một câu, Cũng tạm được.

Mặc dù không có khích lệ, nhưng trong lòng Điềm Điềm vẫn rất cao hứng, dù sao bà cũng không nói thức ăn cô quá khó ăn, như vậy là đủ rồi.

Mẹ không biết thưởng thức gì hết. Mạnh Tử Long nói như vậy, sau đó cầm thức ăn của bà vừa mới ăn một nửa đưa vào trong miệng mình, thưởng thức ngon lành.

Được rồi, hai người đừng làm ồn nữa, Điềm Điềm làm món ăn quả thật rất ngon, em cũng đừng quá soi mói con bé. Mạnh Thiệu Phong đứng ra hoà giải, điều này ngược lại làm cho Phan Liên Phỉ càng tức giận hơn, tốt lắm, hiện tại con trai không đứng bên cạnh mình, ngay cả chồng mình cũng không đứng ở bên cạnh mình, người làm mẹ như mình thật là sai lầm mà.

Anh thích ăn như vậy thì tự anh ăn đi. Phan Liên Phỉ buông bát xuống đi lên lầu.

Lần này ngay cả Mạnh Thiệu Phong cũng sững sờ, ai có thể nói cho ông biết rốt cuộc ai lại chọc giận bà nữa rồi, sao trước kia ông không thấy bà dễ tức giận như vậy, thật là kỳ quái.

Làm mẹ chính là như vậy, con trai cưới vợ, thường các bà mẹ chồng hay ăn dấm chua cùng với con dâu, hiện tại Phan Liên Phỉ chính là như vậy, trước kia con trai luôn đứng bên cạnh mình, nhưng bây giờ con trai mình vĩnh viễn đứng cùng bà xã của nó, đây chính là sự khác biệt.

Con trai, đây là tình huống gì đây? Mạnh Thiệu Phong nhìn bóng lưng Phan Liên Phỉ ông chỉ có thể bắt đầu hỏi, Trước kia tại sao ba không nhìn ra mẹ con lại là một người không hiểu đạo lý như vậy chứ.

Mạnh Tử Long bày tỏ anh cũng không biết gì, anh cho tới bây giờ đều cảm thấy mẹ mình là một người phụ nữ rất hiểu lòng người, nhưng hôm nay bà lại cố tình gây sự.

Điềm Điềm nháy mắt với anh gọi anh đi lên lầu, Anh mới không cần đi đâu, hiện tại mẹ anh đang nổi nóng, anh không muốn bị ngọn lửa của mẹ mình thêu đốt.

Điềm Điềm, em nói đi có phải phụ nữ đều khó phục vụ như vậy hay không, về sau em cũng trở thành bộ dáng như vậy hay sao?

Điềm Điềm suy nghĩ, nếu như mình có con trai thì chắc cũng giống như mẹ của Mạnh Tử Long làm khó con dâu thôi.

Đúng vậy. Điềm Điềm nghiêm túc gật đầu.

A, không thể nào, sao em lại khùng bồ như vậy. Cả người Mạnh Tử Long ngã vào ghế dựa, giống như trên người Điềm Điềm đang có một con virus gây nguy hại đến ỉnh.

Anh còn không mau đi an ủi mẹ mình đi. Điềm Điềm ở dưới mặt bàn đá Mạnh Tử Long một cước sau đó lớn tiếng nói, dù sao ba anh vẫn còn ở đây, nên cô có chút lúng túng.

Không đi. Mạnh Tử Long nói, Chết đều không đi.

Anh. Điềm Điềm tức giận muốn đánh anh, nhưng cô ngại Mạnh Thiệu Phong ở đây nên cô nhịn.

Anh không đi tự em đi. Điềm Điềm tức giận đứng lên, nếu như sau này con trai cũng nghiêng về vợ của nó, sau này có ngày cô cũng sẽ tức chết.

Mặc dù Mạnh Tử Long nói như vậy làm cho cô rất cao hứng, nhưng vô luận là như thế nào cô cũng đứng trên lập trường của mẹ anh mà suy nghĩ.

Nhìn Điềm Điềm đi lên lầu, Mạnh Tử Long muốn kéo cô lại, nhưng đã chậm một bước cô đã đi rồi.

Hiện tại Điềm Điềm đang đứng trước cửa phòng của Phan Liên Phỉ, tim đập dữ dội, cô muốn giơ tay lên gõ cửa nhưng cánh tay cô lại run lẩy bẩy, cô bây giờ đã bắt đầu hối hận tại sao mình nhất thời lại dừng cảm như vậy, tại sao cô lại muốn đi lên lầu, hiện tại tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong.

Cô giơ tay lên gõ cửa.

Phan Liên Phỉ nghe được tiếng gõ cửa, bà không lên tiếng, hiện tại bà đang nổi nóng, ai bà cũng không muốn gặp.

Điềm Điềm dấn lỗ tai lên cửa thật lâu nhưng bên trong cũng chưa có trả lời, Bác à, con đi vào nha. Điềm Điềm đẩy cửa đi vào.

Phan Liên Phỉ nghe được giọng nói của cô, lửa giận không có chỗ phát tác, chỉ có thể ngồi ở trên ghế, cúi đầu không nhìn cô.

Bác à. Điềm Điềm muốn an ủi bà, nhưng cô không biết nên nói cái gì, Bác à, cái đó. Bác không cần phải tức giận, bác trai và anh Long không cố ý muốn chọc giận bác.

Mỗi lần khấn trương Điềm Điềm theo thói quen khuấy động ngón tay của mình, dĩ nhiên lần này cũng không ngoại lệ, hiện tại cô liền không ngừng khuấy động ngón tay của mình, cô không biết mình nên nói cái gì bây giờ, trong lòng khấn trương muốn chết, cô sợ mình nói sai sẽ chọc giận với tới Phan Liên Phỉ.

Bác có muốn con hâm nóng thức ăn bưng lên hay không, bằng không bác sẽ đói bụng.

Bất kể Điềm Điềm nói gì Phan Liên Phỉ đều giống như không nghe thấy, thật ra thì trong lòng bà đã sớm được Điềm Điềm hòa tan rồi, nhưng ngoài mặt bà vẫn lạnh như băng.

Sắp kết hôn rồi còn gọi ta là bác sao? ! Đột nhiên Phan Liên Phỉ nói lên câu đó, Điềm Điềm sợ tới mức hai chân sụi lơ.

À? Điềm Điềm chưa hiểu ý của Phan Liên Phỉ.

Đứa ngốc, mẹ anh đã tiếp nhận em rồi. Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, sau đó Mạnh Tử Long từ cửa đi vào, trên mặt hàm chứa nụ cười.

Thật ra từ lúc Điềm Điềm bắt đầu đi vào gian phòng này, thì anh vẫn đứng ở bên ngoài nghe lén.

À? Điềm Điềm không thể tin vào những gì cô nghe được, cô cao hứng đến nghẹn ngào, Mẹ. Điềm Điềm gọi Phan Liên Phỉ, giọng nói nghẹn ngào.

Đứa ngốc, bây giờ nê vui vẻ không phải sao, tại sao em lại khóc. Mạnh Tử Long vuốt tóc của cô, tay còn lại ôm eo của cô.

Nhìn Điềm Điềm và Mạnh Tử Long ân ái, đột nhiên Phan liên Phỉ cảm thấy mình sai lầm rồi, chỉ cần con trai của mình hạnh phúc là được rồi.

Được rồi, không cần ở trước mặt bà già này ân ái. Phan Liên Phỉ nhìn không nổi nữa liền đi xuống lầu.

Bà chưa có đi xa liền nghe tiếng cười sảng khoái của Điềm Điềm, Thật tốt quá, mẹ anh đã tiếp nhận em rồi.

Phan Liên Phỉ nghe được tiếng cười ở trong phòng, bà liền ngừng lại, sau đó bà lại nở nụ cười.

Thế nào, đại tiểu thư đùa bốn xong rồi hả ? ! Nhìn mặt Phan liên Phỉ nở nụ cười Mạnh Thiệu Phong liền nói.

Anh mau chuẩn bị thức ăn cho em đi. Bà ngồi trên ghế chờ đợi thức ăn.

Cha, con tới rồi. Mạnh Thiệu phong tính đứng dậy liền nghe được âm thanh của Điềm Điềm.

Con mới gọi ta là cái gì? Mặc dù không phải lần đầu tiên ông nghe được tiếng ba, nhưng là lần đầu tiên nghe được con dâu gọi mình là ba, nội tâm ông kích động không thôi.

Anh thật là không có tiền đồ mà. Phan Liên Phỉ hung hăng đem khinh bỉ ông.

Nhìn hai người vui vẻ như vậy cô nghĩ sau này cô sẽ sống cực kì vui vẻ thôi.

Cha, con gọi người là cha. Điềm Điềm nở nụ gọi lại.

Ai, con thật biết nghe lời . Mạnh Thiệu Phong vui vẻ cả người đều muốn bay lên.

Một tuần lễ sau, biệt thự Mạnh gia đang cử hành một lễ đính hôn cực kì long trọng.

Chị, hôm nay chị thật xinh đẹp. Thư Thụy không nghĩ tới Diễm Diễm sẽ đính hôn nhanh như vậy, hơn nữa đối tượng kết hôn của chị mình lại là một người đàn ông anh tuấn như vậy.

Thư Thụy mặc dù nở nụ cười, nhưng nội tâm của cô đang bắt đầu một âm mưu.

Em cũng xinh đẹp. Diễm Diễm nắm tay Thư Thụy, Chị rất vui vì có em ở bên cạnh chị.

Ba ở nước ngoài trị liệu, mẹ đang chăm sóc ba không thể trở lại được, mặc dù cô có thể lí giải được, nhưng trong nội tâm cô vẫn luôn khổ sở, dù sao mỗi một người con gái xuất giá vẫn hi vọng có cha mẹ ở bên cạnh mình.

Khi Mạnh Tử Long đẩy cửa đi vào anh nhìn thấy Diễm Diễm liền sợ ngây người, anh gặp qua vô số phụ nữ, nhưng anh chưa bao giờ gặp qua một cô gái nào xinh đẹp thánh thiện như vậy, xinh đẹp giống như một tiên nữ hạ phàm.

Cô mặt một bộ lễ phục mà đỏ làm tôn lên vóc người hoàn mỹ của cô, mái tóc mềm mại được bới lên, có vài sợi tóc rủ xuống má, phất qua xương vai xanh tạo cho người ta cảm giác hấp dẫn.

Nhìn cô anh càng nuốt nước bọt, ánh mắt anh trở nên đói khát, sợ rằng bất kì một người đàn ông nào gặp cô cũng đều có cảm giác như vậy.

Thời điểm Mạnh Tử Long đi vào Thư Thụy nhìn lướt qua người anh, cô liền bị anh hấp dẫn, từ lúc ở trong bệnh viện cô gặp được anh, cô đã không thể nào khống chế được tâm tình của mình mà yêu anh, dù là lao đầu vào lửa cô cũng cam tâm tình nguyện.

Phụ nữ khi yêu đều mất đi lí trí, cô cũng không ngoại lệ, cô sẽ làm tổn thương bất kì ai ở bên người anh.

Anh Mạnh. Thư Thụy gọi một tiếng anh ngọt ngào mà mềm mại, ngay cả Diễm Diễm cũng muốn hòa tan, nhưng anh lại là bộ dáng lạnh nhạt, từ lúc vào cửa ánh mắt của anh chỉ nhìn Diễm Diễm, anh chưa bao giờ dời ánh mắt qua nhìn cô.

Thụy Thụy, về sau em phải gọi là anh rể. Diễm Diễm cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, dù sao khi cô nghe em gái mình gọi anh như vậy lòng cô đã cảm thấy không thoải mái.

Dạ, Anh rể.

Lúc này Mạnh Tử Long mới phục hồi tinh thần quay lại nhìn Thư Thụy một cái, khách khí nhìn cô cười, nhưng là nụ cười này đã làm cho lòng cô càng say đắm anh hơn.

Thư Thụy đứng ở dưới đài nhìn hai người đang trao nhẫn cưới, lòng cô lên quyết định, tại sao chị cô lại có được hạnh phúc còn cô thì không có, chị cô có được tất cả cô cũng muốn có.

Thư Thụy vốn ở kí túc xá trong trường, hai chị em ít có dịp ở cùng với nhau.

Chị, tối nay chị ngủ cùng với em có được hay không? Thư Thụy lay lay cánh tay của Diễm Diễm.

Hôm nay là ngày đính hôn của Diễm Diễm và Mạnh Tử Long, theo lý thuyết hai người bọn họ phải ở cùng nhau, nhìn Diễm Diễm còn do dự, Thư Thụy liền nói đến, Chị, ở chỗ này em chỉ có một người thân là chị, hơn nữa chúng ta rất vất vả mới gặp được nhau, chị đáp ứng em đi.

Thư Thụy bắt đầu làm nũng, cô biết Diễm Diễm là một người dễ dàng mềm lòng, cô không tin Diễm Diễm sẽ không đáp ứng cô.

Được rồi, chị đồng ý với em là được rồi.

Em biết chị là tốt nhất đối với em. Thư Thụy vui vẻ ôm Diễm Diễm, Diễm Diễm không nhìn thấy được trong ánh mắt của Thư Thụy ánh lên một điều lạ.

Vậy chị đi nói với anh rể em một tiếng. Diễm Diễm đứng lên, trong lòng tính toán mở miệng nói chuyện với anh như thế nào đây, vì cô biết chắc chắn anh sẽ không đồng ý.

Được, vậy em chờ chị. Nhìn bóng lưng của Diễm Diễm rời đi, ánh mắt Thư Thụy lóe lên sự gian xảo.

Sao em lại đi lâu như vậy? Diễm Diễm đi vào Mạnh Tử Long đã tắm xong mặc áo ngủ tựa vào đầu giường đọc sách.

Long — Diễm Diễm đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

Sao vậy? Mạnh Tử Long cảm giác được có diễm xấu, mỗi khi Diễm Diễm làm nũng với anh, thì anh biết sắp có chuyện xảy ra.

Hôm nay em có thể ngủ với Thụy Thụy được không.

Không được. Mạnh Tử Long không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, anh làm sao có thể tiếp nhận chuyện như vậy, anh có chút tức giận, vốn là anh đang cầm cuốn sách trên tay nhưng bị anh ném xuống giường.

Long, anh xem em và Thụy Thụy mới gặp nhau có một lần, anh để cho em bởi cô ấy được hay không. Diễm Diễm nắm tay Mạnh Tử Long bắt đầu làm nũng.

Mạnh Tử Long không nhìn cô, Em liền muốn anh đồng ý sao? ? Hôm nay là một ngày đặc biệt của em và anh, tự nhiên em lại nói em muốn ngủ với Thụy Thụy, lại nói em gái của em cũng không phải là con nít. Mạnh Tử Long không tiếp thu được tin tức này, bởi vì anh không muốn tối nay anh không được ôm người đẹp ngủ.

Long, một đêm, chỉ một đêm thôi được hay không? Diễm Diễm giơ lên một ngón lắc lắc trước mặt Mạnh Tử Long, ai ngờ anh ngậm ngón tay cô vào trong miệng, Một đêm cũng không được. Sau đó anh liền đặt cô ở dưới thân anh.

Long, anh buông em ra có được hay không, em đáp ứng anh chỉ có một đêm thôi, có được hay không sao? ! Diễm Diễm ít khi làm nũng, cô bây giờ giọng nói cực kì mềm mại, Mạnh Tử Long được toàn thân như muốn nhũn ra, hạ thể của anh cũng bắt đầu bành trướng, anh làm sao có thể buông tha cô được.

Không được. Nói xong anh liền hôn xuống người cô, Diễm Diễm né tránh, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi, càng về sau chỉ có thể liên tục thở dốc dưới thân anh.

Chị. Thư Thụy ở trong phòng đợi vẫn không thấy Diễm Diễm trở lại, cô muốn đi tìm cô ấy, nhưng là cô không nghĩ tới vừa mở cửa ra cô đã thấy tình trạng như thế này.

Thụy Thụy. Nghe giọng nói của Thụy Thụy, cô đẩy thân thể Mạnh Tử Long ra, sửa sang lại quần áo.

Ngượng ngùng, em không cố ý, ai kêu anh chị lại không đóng cửa. Bộ dạng Thư Thụy then thùng liên tiếp nói lời xin lỗi, chỉ là bàn tay của cô cầm cánh cửa nắm thật chặt.

107. Chương 107: Mưu Mạo Của Thư Thụy

Diễm Diễm hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Tử Long, Xem anh làm được chuyện tốt gì kìa.

Mạnh Tử Long nhìn vào bóng lưng Diễm Diễm đi ra khỏi phòng, anh nhìn chăm chăm vào hai người, cho đến khi hai người đi khuất dạng, anh cảm giác được Thư Thụy có cái gì đó khác thường, anh không phải không biết ánh mắt cô nhìn anh là như thế nào, chỉ là anh cố ý bỏ qua mà thôi.

Thụy Thụy, em mới vừa rồi có thấy cái gì hay không? Diễm Diễm đẩy cửa đi vào thì thấy Thụy Thụy đang nằm nghiêng trên giường.

Chị — sao chị lại tới đây? Thật xin lỗi, mới vừa rồi em không phải cố ý, em không biết anh chị không khóa cửa. Thư Thụy nóng lòng giải thích, đôi tay nắm cô nắm thật chặt đôi tay của Diễm Diễm.

Là chị không tốt! Diễm Diễm rút hai tay của mình từ trong lòng bàn tay của Thụy Thụy ra, vỗ nhẹ lên vai cô, Tối hôm nay chị ngủ với em có được không? !

Thật tốt quá. Thư Thụy kích động ôm cổ Diễm Diễm, hai người nằm ở trên giường.

Nhưng là — chị, anh rể có tức giận hay không? Thư Thụy ngồi dậy nhìn Diễm Diễm, thì trong con người lộ ra sự lo lắng.

Sẽ không, thời gian không sớm, chúng ta ngủ đi. Điềm Điềm nằm ở bên cạnh Thư Thụy, tựa như khi còn bé nằm cùng nhau.

Ừ, chị ngủ ngon.

Mạnh Tử Long ở trong phòng đợi thật lâu vẫn không thấy Điềm Điềm quay trở lại, anh chỉ có thể thở dài ôm mềm nằm xuống.

Phải biết rằng anh đã có thói quen ôm Điềm Điềm đi ngủ, hiện tại trong ngực trống không anh cảm thấy không quen, trợn tròn mắt nhìn trần nhà, anh nghĩ hôm nay anh nhất định sẽ mất ngủ rồi, chỉ là anh không biết cô có thể hay không cũng giống như anh.

Thật ra thì Thư Thụy không có ngủ, cô đang đợi thời cơ.

Cô nghe tiếng hít thở đều đều của Điềm Điềm thì cô biết thời cơ đã tới, Chị —— cô nhẹ nhàng đẩy bả vai của Điềm Điềm, Điềm Điềm chỉ là lằm bằm không có mở mắt cũng không có nói chuyện, Chị —— cô gọi một tiếng nữa, rốt cuộc cô cũng xác định Điềm Điềm đã ngủ say, cô liền diên cuồng chạy xuống giường.

Bởi vì đi chân trần, cho nên không hề phát ra âm thanh.

Thật ra thì Mạnh Tử Long căn bản không có ngủ, khi anh nghe được cửa chuyển động, theo bản năng anh nghĩ Điềm Điềm cũng không ngủ được nên đi tới tìm anh, trong lòng anh kích động không thôi, anh vội vàng nhắm mắt lại, phát ra tiếng ngáy đều đều.

Thư Thụy nhón chân từng bước đi tới gần người đàn ông trên giường, cô cách anh càng ngày càng gần hơn, cô cực kì kích động, cô cảm thấy gò má cô nóng rực.

Chân của cô mới vừa vịn bước đến bên giường thì cánh tay anh dùng sức đè cô ngã trên giường, Mạnh Tử Long nằm trên người cô.

Chỉ là trong nháy mắt Mạnh Tử Long liền phát hiện người nằm trên giường không phải là Điềm Điềm, mặc dù trên người của cô có hương thơm thanh nhã, nhưng cùng mùi vị của Điềm Điềm thì khác nhau một trời một vực.

Là ai? Mạnh Tử Long vội vàng mở đèn ngủ lên, đại khái vì chưa thích ứng được ánh sáng, nên Thư Thụy đang híp mắt kinh ngạc nhìn anh.

Làm sao cô ở chỗ này? Khi thấy được người phụ nữ trước mắt là ai, Mạnh Tử Long liền nhảy xuống giường, anh thật không dám tưởng tượng người phụ nữ này lại có lá gan lớn như vậy, lại dám nửa đêm xông vào phòng của anh.

Thụy Thụy, làm sao em lại ở chỗ này? Điềm Điềm mơ mơ màng màng nghe được Thư Thụy mở cửa đi ra ngoài, nhưng là cô chờ thật lâu vẫn không thấy cô ấy trở lại, cô không yên lòng liền quyết định đi ra ngoài xem tình hình.

Cô nhìn thấy cửa phòng anh sáng đèn, nhưng là cô không nghĩ tới —— Mạnh Tử Long trên người chỉ mặc có một cái quần tam giác đứng ở bên giường, mà em gái của mình thì quần áo xốc xếch nằm ở trên giường.

Hình ảnh không lịch sự như vậy làm cho Điềm Điềm cảm thấy kinh ngạc, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhìn ánh mắt Mạnh Tử Long cảm thấy rất thú vị.

Ý thức được kế hoạch của mình đã thất bại, Thư Thụy vội vàng ngồi dậy, Chị, chị đừng hiểu lầm, em đi rửa tay sau đó vào nhắm phòng, đại khái anh rẽ cho là chị trở lại, cho nên mới làm như vậy.

Nghe giọng điệu Thư Thụy, Điềm Điềm lo lắng hỏi, Anh ấy đã làm gì em?

Không có. Không có gì. Vừa nói hai gò má của cô lại ửng hồng, Chị —— chị không cần hỏi nữa. Sau đó cô liền chạy ra ngoài, trông cô cực kì đáng thương.

Anh rốt cuộc đã làm cái gì với Thụy Thụy? Mặc dù nói Mạnh Tử Long đem cô ấy trở thành mình, nhưng là Điềm Điềm vẫn rất tức giận, tại sao anh lại quá phận với em gái của cô.

Lần này Mạnh Tử Long đã hoàn toàn hiểu mọi chuyện, nguyên lai là như vậy, anh ngồi xuống nhìn Diễm Diễm, Anh cái gì cũng không có làm. Anh không biết mình giải thích có ý nghĩ gì nữa không, nếu người phụ nữ của anh không tin lời anh nói, sợ rằng anh giải thích cũng bằng thừa.

Không có làm gì sao Thụy Thụy lại nằm ở trên giường của anh? Không có làm gì tại sao Thụy Thụy lại thương tâm như vậy? Diễm Diễm nói xong cô lại càng ép sát anh hơn, giống như anh đã làm chuyện gì bạn hoại với Thụy Thụy vậy.

Diễm Diễm, em không tin tưởng anh? Diễm Diễm hoài nghi mình, trong lòng Mạnh Tử Long thấy rất khó chịu, anh vì cô làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại không chống được lời nói dối của em cô.

Không phải em không tin anh, chỉ là. Diễm Diễm ngồi xuống giường, than thở, Em tin tưởng anh sẽ không làm như vậy với Thụy Thụy, nhưng em không dám đảm bảo anh sẽ không coi cô ấy là em mà động tay động chân.

Diễm Diễm —— Mạnh Tử Long ôm eo cô từ phía sau, tựa đầu lên bả vai cô, Diễm Diễm, thật sự anh không có làm gì đối với cô ấy, anh chỉ lôi kéo cô ấy xuống giường nhưng khi anh phát hiện đó không phải là em, thì anh liền đẩy cô ấy ra, sau đó em mới nhìn thấy một màn kia.

Thật? Diễm Diễm quay đầu lại nhìn anh, muốn từ trong ánh mắt anh cô nhìn ra được manh mối, nhưng là ánh mắt của anh tràn đầy thâm tình, Vậy tại sao Thụy Thụy lại như vậy?

Nếu như theo lời Mạnh Tử Long nói, vậy tại sao trên gương mặt của Thụy Thụy lại hiện lên biểu tình đau thương như vậy.

Diễm Diễm, anh cảm giác được tâm cơ của em gái em quá sâu. Có một số việc Mạnh Tử Long không thể nói thẳng được, anh chỉ có thể nói như vậy với cô.

108. Chương 108

Long —— có phải anh hiểu lầm em ấy quá sâu hay không? Diễm Diễm không dám tin Thụy Thụy lại là cô gái như vậy, mặc dù theo lẽ thường Thụy Thụy không thể nào đi nhầm vào phòng của anh được.

Thật ra trong lòng Diễm Diễm đã rất rõ ràng, nhưng là cô không dám tin tưởng em gái của cô lại dám quyến rũ chồng của cô.

Diễm Diễm, em chỉ cần nhìn là có thể thấy được, không cần bởi vì người thân mà làm cho em không dám tin tưởng vào ánh mắt mình.

Lời nói của Mạnh Tử Long rất rõ ràng, Diễm Diễm rúc người vào trong ngực của anh, cô nhắm mắt lại, nghe nhịp tim của anh đập rất vững vàng, lòng của cô bắt đầu an tĩnh.

Em tin tưởng Thụy Thụy chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi, Long, anh không cần trách cứ em ấy? Mặc dù Diễm Diễm không thừa nhận, thế nhưng khi ánh mắt của cô nhìn thấy, cô không thể nào không tin vào ánh mắt của chính mình.

Diễm Diễm, chuyện ngày hôm nay anh xem như chưa từng xảy ra, nhưng anh hi vọng em có thể nói chuyện với cô ấy, dù sao em cũng là chị của cô ấy, em có nghĩa vụ dạy bảo cô ấy.

Đúng rồi, bây giờ ba mẹ cô không có ở đây, Thụy Thụy lại biến thành bộ dạng này, cô phải có trách nhiệm, cô phải giúp cho em gái mình không đi sai đường nữa.

Mặc dù Thụy Thụy không phải là em gái ruột của cô, nhưng là dì Thụy Uyển dẫn cô vào gia đình này, thì Diễm Diễm đã xem cô ấy như em gái ruột của mình rồi.

Tốt lắm, em không cần nhớ nữa, chúng ta đi ngủ thôi. Mạnh Tử Long hôn lên mái tóc của cô, anh nhẹ vỗ vào lưng cô, giống như anh đang dỗ một đứa con nít vậy.

Ừ. Có anh ở bên cạnh cô rất yên tâm, rất nhanh Diễm Diễm đã tiến vào mộng đẹp.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của cô thì anh biết cô đã ngủ rồi, lần đầu tiên khi anh nhìn thất Thụ Thụ, thì anh biết cô gái này không đơn giản, cô ấy không giống như Diễm Diễm đơn thuần không chứa một tạp chất gì.

Thật ra sau khi Thụ Thụ đi ra khỏi phòng, thì cô ấy vẫn chưa có đi, cô muốn nghe thử Mạnh Tử Long nói gì với Diễm Diễm, nhưng là gian phòng này cách âm quá tốt, cô không nghe được gì, cuối cùng cô cũng chỉ có thể thở dài đi vào phòng của mình.

Lúc cô đi ra ngoài thì Diễm Diễm đã ngủ mất tiêu rồi, nhưng là tại sao cô ấy lại xuất hiện ở cửa phòng, điều này làm cho cô cực kì tức giận, cô ấy không tin tưởng mình sao? Hay là cô ấy cho tới bây giờ chưa từng xem cô như em gái của mình mà đối đãi.

Thụ Thụ nằm ở trên giường cắn chặt khớp răng, ở trong bóng tối âm thanh vang lên làm cho người ta sợ hãi.

Lúc cô còn nhỏ tất cả cái gì tốt đẹp mẹ cô đều dành cho Diễm Diễm, vì vậy từ lúc cô hiểu chuyện, cô luôn luôn phải tranh thủ giành lấy vậy mình thích, vì cô biết ở trên đời này không có gì là tự động rơi vào tay cô.

Cô từ nhỏ đã hiểu thắng, cùng người khác đánh nhau bể đầu chảy máu, cô cũng phải lấy cho được vật mình muốn, mà lần này Mạnh Tử Long chính là người mà cô muốn, coi như Diễm Diễm là chị của cô thì như thế nào, tại sao cô ấy có thể có hạnh phúc còn cô thì không thể.

Dần dần tư tưởng của Thụ Thụ trở nên vặn vẹo, trắng đêm ở trong thế giới của cô đã nhập thành một.

Sáng ngày hôm sau cô và Mạnh Tử Long thức dậy để chuẩn bị bữa ăn sáng, thì đã thấy có người chuẩn bị rồi, hai người bọn họ nhìn nhau không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chị, anh rě, mau đến đây ăn bữa sáng. Thụ Thụ từ phòng bếp mặt đi ra vừa hay nhìn thấy Diễm Diễm và Mạnh Tử Long kinh ngạc đứng ở nơi đó.

Thụ Thụ, bữa ăn là em làm sao? Diễm Diễm nhìn một bữa ăn sáng phong phú ở bàn thì choáng váng, ngày hôm qua cô còn nghĩ xấu cho em gái của cô, có phải hay không cô đã sai lầm rồi.

Ừ, hôm nay em không ngủ được cho nên em đã làm bữa sáng, nhanh qua đây ăn đi, bằng không thức ăn lạnh liền ăn không ngon.

Diễm Diễm đi lên phía trước, nhưng là Mạnh Tử Long cũng chưa có đi theo, anh chỉ nhìn Thụ Thụ, cô ấy lại bày ra âm mưu gì nữa đây.

Ánh mắt Mạnh Tử Long tìm tòi nghiên cứu nhìn Thụ Thụ, mà Thụ Thụ chỉ cười làm ra bộ mặt vô hại, Anh rě —— sao vậy? Anh không thích em làm bữa sáng sao?

Nghe được lời của em gái Diễm Diễm quay đầu lại nhìn anh, Anh sao vậy?

Không sao, chúng ta ăn sáng thôi! Mạnh Tử Long nhìn Diễm Diễm cười, các ý tưởng trong đầu liền biến mất.

Chị, như thế nào? Thụ Thụ ngồi đối diện Diễm Diễm.

Ăn thật ngon, chị không biết em lại nấu ăn ngon như vậy! Thụ Thụ từ trước đến giờ ở nhà đều không làm gì, cho nên cô không biết em gái của mình có thể nấu ăn ngon như vậy.

Lúc còn nhỏ vì giúp mẹ làm việc. Nói tới đây Thụ Thụ cuối đầu, nước mắt điều muốn rơi ra.

Nhìn em gái nghĩ đến chuyện lúc trước mà thương cảm như vậy, làm cho người làm chị như cô cũng khổ sở theo, Thụ Thụ, chuyện đã qua không cần suy nghĩ, về sau có chị ở đây, sẽ không để em chịu khổ nữa.

Cảm ơn chị. Thụ Thụ ngẩng đầu lên nét mặt tươi cười như hoa, căn bản là không nhìn ra bộ dạng thương tâm vừa rồi của cô, Chị, chị thích ăn thì ăn nhiều một chút. Cô vội vã giúp Diễm Diễm gấp thức ăn, sau đó tầm mắt của cô dời đến Mạnh Tử Long, cô phát hiện từ khi anh ngồi xuống anh cũng chưa nhìn cô lần nào, Anh rě, anh cũng ăn nhiều một chút..

Mặc dù Mạnh Tử Long không có nhìn Thụ Thụ, nhưng là cuộc đối thoại giữa Diễm Diễm và Thụ Thụ anh nghe rất rõ ràng.

Điềm Điềm, em ăn xong chưa? Mạnh Tử Long chỉ ăn vài miếng, anh chỉ là muốn giữa thể diện cho Điềm Điềm.

Sao vậy? Lần đầu tiên Điềm Điềm được ăn đồ ăn do em gái làm cho nên cô rất cao hứng, một khi cao hứng cô sẽ bỏ quên người bên cạnh.

Ăn no anh no anh dẫn em đến trường. Mặc dù anh không biết Thư Thụy sẽ làm cái gì, nhưng là anh biết cô ấy nhất định sẽ không làm được chuyện tốt gì.

A, được. Điềm Điềm đứng lên, thấy Thư Thụy đang nhìn mình, Thư Thụy, em có muốn đi cùng hay không? Được không? Cô lộ ra vẻ mặt khó xử, giống như là sợ quấy rầy đến hạnh phúc của hai người.

109. Chương 109: Anh Đã Sớm Đi Vào Lòng Của Em

Mạnh Tử Long quan sát sắc mặt của Điềm Điềm, thấy ánh mắt cô tràn đầy thỉnh cầu anh, anh yêu cô, anh không nhẫn tâm nhìn cô khổ sở, Đi thôi! Anh chỉ nói một câu lạnh lùng như vậy thì đã làm cho lòng của Thư Thụy bắt đầu dao động.

Cám ơn anh rồi. Thư Thụy cười cười ôm lấy cánh tay Điềm Điềm.

Mạnh Tử Long đi về phía trước, nghe ở phía sau thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười khoan khoái, lông mày anh hơi nhíu chặt lại, tựa như đang lo lắng điều gì.

Mạnh Tử Long giúp Điềm Điềm mở cửa xe ra, đứng ở bên cạnh chờ cô đi tới.

Điềm Điềm nhìn anh đứng ở nơi đó, cô rất vui vẻ, nhưng khi cô nhìn cánh tay Thư Thụy đang nắm lấy tay của mình, thì cô hơi luống cuống.

Chị, chị ngồi ở trước đi! Không ngờ Thư Thụy lại cười ngọt ngào nhìn cô, sau đó tự mình chui vào phía sau xe.

Điềm Điềm nghĩ thầm, Thư Thụy đã trưởng thành, em ấy cũng hiểu chuyện rồi, nếu như là trước kia cô ấy sẽ quần lấy cổ kêu cô cùng ngồi phía sau với cô ấy.

Xe chạy được một đoạn đường, Long, trường học của em tương đối gần, anh đưa em đi trước đi, sau đó anh hãy chờ Thư Thụy đi?

Nghe được lời nói từ miệng chị của mình, Thư Thụy ngồi ở phía sau không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Mạnh Tử Long.

Mạnh Tử Long xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thái độ của Thư Thụy, trên mặt của cô biểu hiện sự hưng phấn và chờ đợi, tuổi của cô còn rất nhỏ, anh có thể nhìn nét mặt của cô là biết được cô đang suy nghĩ cái gì rồi.

Anh cũng không nói chuyện, chỉ là xe của anh cũng không đi tới trường học.

Điềm Điềm nhìn Mạnh Tử Long muốn nói điều gì, vừa đúng lúc anh quay qua đụng vào tầm mắt của cô, chỉ nghe anh nhàn nhạt mở miệng, Ở trường học của em anh có chút việc.

Anh nói chuyện luôn luôn ăn ý.

Điềm Điềm nghe lời của anh nói, Nha. Cô chỉ có thể gật đầu, mặc dù cô không biết anh có chuyện gì, nhưng là nếu anh đã nói như vậy thì có thể là thật.

Thư Thụy ngồi ở phía sau vẫn quan sát cử chỉ của Điềm Điềm và Mạnh Tử Long, từ trong lời đối thoại của bọn hai người, cô đã hiểu, cô cúi đầu, mái tóc che đầy tầm mắt của cô, làm cho người ta không thấy biểu tình trên mặt của cô.

Mạnh Tử Long đưa Thư Thụy đến trường học, cô cười nói với Điềm Điềm hẹn gặp lại, nhưng là cô xoay người đi thì ánh mắt trở nên âm lãnh.

Khi xe ở trước cửa trường học của cô dừng lại, cô nhìn anh, Em cảm thấy anh hôm nay rất lạ.

Anh chỉ nhìn chăm chăm cô, như muốn dùng ánh mắt đem cô chọc thủng.

Sao anh lại nhìn em như vậy? Khi Mạnh Tử Long nhìn cô, cô cảm thấy cả người như muốn đông cứng lại.

Em tính để cho cô ấy ở nhà mình bao lâu nữa? Mặc dù anh biết nói ra lời này, Diễm Diễm nhất định sẽ không vui, nhưng anh không muốn nhất thời mềm lòng mà làm cho anh và cô sau này sẽ không cứu vãng được.

Mạnh Tử Long, lời này của anh là có ý gì ——? ! Em ấy là em gái của em, chẳng lẽ em ấy ở cùng chúng ta một thời gian cũng không được sao? Nghe Mạnh Tử Long nói như vậy, Diễm Diễm rất tức giận, coi như tối hôm qua em gái của cô làm sai, anh cũng không cần phải như vậy chứ.

Có câu nói không nhìn thầy chùa thì nhìn phật, anh bây giờ đem cô đặt ở chỗ nào.

Diễm Diễm, em không nên kích động. Nhìn Diễm Diễm bởi vì quá mức kích động mà bả vai run rẩy, anh thật sự không đành lòng, đôi tay của anh ôm bả vai của cô, Diễm Diễm, em rốt cuộc là quá ngây thơ, chẳng lẽ em không nhìn ra tâm tư của cô ấy sao?

Em nhìn thấy được, vậy thì sao? Diễm Diễm muốn dùng hai tay để đẩy Mạnh Tử Long ra, Em nhìn ra được, em ấy có ý tứ với anh, em ấy thậm chí muốn phá hư tình cảm của chúng ta, vậy thì thế nào, dù sao đi nữa em ấy cũng là em gái của em, là thân nhân của em, anh kêu em làm cái gì bây giờ?.

Diễm Diễm không phải người ngu, Thư Thụy là cô từ nhỏ nhìn đến lớn, trong mắt cô ấy có ý gì chẳng lẽ cô không hiểu được, cô ấy nhìn Mạnh Tử Long thì cô ấy liền đỏ mặt, xấu hổ, tâm tư của cô ấy làm sao cô lại không biết.

Anh không phải cố ý, anh thật sự không biết Diễm Diễm sẽ kích động như thế, anh ôm chặt thân thể của cô, thân thể của cô bởi vì kích động mà run rẩy, Diễm Diễm —— chúng ta đưa cô ấy đi ra nước ngoài được không?

Mặc dù anh biết có những thứ là bẩm sinh, sẽ không vì hoàn cảnh mà thay đổi, nhưng mà khi anh nhìn thấy Diễm Diễm kích động như vậy thì anh cảm thấy rất đau lòng.

Thư Thụy ở lại đây sẽ làm cho cô và anh trở nên mâu thuẫn, biết đâu cô ấy ra nước ngoài sẽ gặp được một chàng trai nào đó tốt hơn, biết đâu. Nhưng đây chỉ là những điều cô suy nghĩ, cô cũng không biết tương lai sẽ như thế nào.

Mặc dù cô không thể bỏ rơi cô ấy được, nhưng là Diễm Diễm đã suy nghĩ cẩn thận rồi, đây có thể là cách giải quyết tốt nhất.

Được! Cô tựa đầu vào bả vai của anh, Buổi tối em sẽ nói chuyện với em ấy..

Em đi học trước đây. Diễm Diễm vội vã xuống xe, cô không muốn cho anh thấy nước mắt của cô.

Mạnh Tử Long nhìn bóng lưng Diễm Diễm chạy trốn, cho đến khi anh không nhìn thấy được nữa, anh mới chạy xe đi.

Tin đồn trong trường học, bởi vì Mạnh Tử Long cầu hôn Diễm Diễm trên TV mà bị bác bỏ.

Cùng quá khứ bất đồng, hôm nay các nữ sinh thấy cô ánh mắt trở nên hâm mộ và ghen tị.

Kết hôn với Mạnh Tử Long là ước mơ của tất cả phụ nữ, mà người phụ nữ may mắn duy nhất đó lại chính là cô.

Đây là một việc làm cho người ta kiêu ngạo cỡ nào.

Diễm Diễm ngồi trên ghế nhà trường, cô cảm giác được có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn cô.

Cô quay đầu lại, thì cô thấy Bồi Hiên, cô không ngờ được khi cô nhìn thấy hắn, thì cô thấy được trong ánh mắt của hắn là sự bất đắc dĩ và nỗi đau thống khổ.

Cô thu hồi tầm mắt lại, mặc dù cô không biết tại sao hắn lại nhìn cô như vậy, nhưng cô biết, cô không muốn tạo ra tin đồn với hắn nên cô phải tránh hắn càng xa càng tốt, hơn nữa cô không hi vọng Mạnh Tử Long sẽ hiểu lầm cô.

Mặc dù sự việc đó xảy ra anh luôn luôn đứng về phía cô, vô điều kiện tin tưởng cô, nhưng năng lực của anh có hạn, có lẽ cô nên ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là phương pháp tốt nhất.

Anh đã từng nói anh đứng nguyên tại chỗ để cho cô từng bước từng bước đến gần, nhưng hiện tại cô cũng có thể nói cho Mạnh Tử Long biết — từ ngày hai người quen nhau, anh đã sớm đi vào lòng của cô rồi!

110. Chương 110

Thụy Thụy, chị muốn nói chuyện với em. Diễm Diễm đi vào trong phòng thì thấy Thụy Thụy đang nhìn màn hình điện thoại, nghe được giọng nói của Diễm Diễm, cô cuống quýt đặt điện thoại vào trong túi.

Trên mặt lập tức nở nụ cười, Dạ, chị cứ nói đi em nghe.

Diễm Diễm ngồi xuống bên cạnh cô, nắm tay cô đặt vào lòng bàn tay của mình.

Chị — sao vậy? Nhìn Diễm Diễm như vậy cô cảm thấy kì quái, giống như cô ấy có chuyện gì khó nói vậy.

Thụy Thụy, chị và anh rể em muốn em đi du học ở nước ngoài. Cô nghĩ quyết định này là đường đột, nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất.

Tại sao? Cô kháng cự, tay của cô bị Diễm Diễm nắm lấy cô muốn rút ra, Em ở đây sinh hoạt rất tốt, tại sao chị lại kêu em đi nước ngoài?

Cô không muốn rời khỏi nơi này, cô không muốn rời đi, cô muốn ở bên cạnh Mạnh Tử Long, cô muốn lấy món đồ mình muốn lấy, bất kể phải dùng thủ đoạn nào.

Thụy Thụy, chúng ta chỉ hi vọng em có một hoàn cảnh học tập tốt hơn, hơn nữa ba mẹ đều ở bên đó, mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau. Diễm Diễm không biết cách nói láo, tay của cô đặt ở đầu gối, không tự chủ được nắm chặt vào nhau.

Chị — chị muốn đuổi em đi phải không? Thư Thụy biết được cái gì rồi sao, làm sao cô ấy biết được?

Nếu đổi lại là trước kia cô sẽ không để cô ấy đi nước ngoài, nhưng bây giờ cô lại để cho cô ấy đi nước ngoài, cái này đã không thích hợp rồi.

Thụy Thụy, chị không có ý này. Cô nóng lòng giải thích, nhưng là cô càng giải thích thì càng rối.

Không phải ý này, vậy ý của chị là gì? Hiện tại ba mẹ không có ở đây, em chỉ còn một mình chị, bây giờ chị lại muốn đuổi em đi. Vừa nói nước mắt của cô vừa chảy xuống, cô quả thật rất biết diễn trò, điều đó làm cho cô cũng đắc ý ở trong lòng.

Chị không có ý này! Diễm Diễm nóng nảy đứng lên, cô không biết phải nói cái gì.

Lúc này Mạnh Tử Long từ cửa đi vào, ôm bả vai Diễm Diễm, Diễm Diễm, em đi ra ngoài trước, để anh nói chuyện với cô ấy.

Diễm Diễm nhìn Mạnh Tử Long, Dạ. Diễm Diễm gật đầu, cô xoay người đi ra ngoài.

Thư Thụy ngồi ở trên giường nhìn Mạnh Tử Long, khoảng cách của hai người rất gần, cô có thể nghe được tiếng hít thở của anh, nhịp tim của cô không tự chủ được bắt đầu tăng tốc độ, gương mặt cũng đỏ hồng lên.

Tuổi cô còn nhỏ, khi đứng trước mặt người cô yêu, cô rất ngượng ngùng.

Mỗi lần anh nhìn cô, cô cảm thấy xả người mình như có dòng điện chạy qua, cô phát hiện khi cô đối mặt với anh rể cô giống như không nắm được sự tự chủ của chính mình.

Quyết định được chưa? Mạnh Tử Long đứng yên một lúc sau đó anh mở miệng nói, giọng nói lạnh băng giống như từ địa ngục truyền đến.

Cả người Thư Thụy run lên, mạch máu muốn đông cứng theo, anh đối xử với chị cô rất dịu dàng, tại sao anh nói chuyện với cô lại lạnh lùng như vậy.

Cái gì? Cô mở miệng, không hiểu ý tứ trong lời nói của Mạnh Tử Long.

Chuyện ra nước ngoài đã nghĩ xong chưa? Em muốn đi thì đi, không muốn đi cũng phải đi. Anh kiên định nói, giống như chuyện này đã sớm nằm trong dự định của anh.

Tại sao? Anh không có quyền quản em. Anh lạnh như băng làm cho cô tức giận, cô đứng lên, nhưng là chiều cao chênh lệch, cô chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh, mà anh cứ như vậy từ trên cao nhìn cô.

Thư Thụy, đừng cho là ta không biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, ta khuyên cô đem cái ý nghĩ kia dẹp đi, nếu như ta không nể mặt chi của cô thì ta đã đuổi cô ra khỏi nhà rồi.

Cả người Thư Thụy run lên, lời của anh đáng sâu vào nội tâm của cô, Lời của anh nói là có ý gì? Mặc dù sợ anh nhưng cô vẫn giả bộ tự nhiên để đối mặt với anh.

Ta nói cái gì chẳng lẽ cô không biết, đừng tưởng rằng ta không có chứng cứ, dù ta có chứng cứ hay không có chứng cứ cô đều cũng sẽ chết rất khó coi. Anh cũng không nể tình cô là em gái của Diễm Diễm mà nói nhẹ nhàng với cô.

Chị tôi chắc chắn sẽ không tin tưởng anh. Tay của cô nắm chặt thành quyền, móng tay muốn đâm vào da thịt cô, nhưng cô không cảm thấy đau đớn chút nào.

Cô sai lầm rồi, cô cho rằng mình rất thông minh sao, một chút sơ hở cũng không lọt sao, nhưng là ánh mắt của cô đã sớm đã bán đứng cô rồi, cô đi ra nước ngoài đối với cô là lựa chọn tốt nhất, đây là vé máy bay, tối nay cô sửa sang hành lý, sáng ngày mai lên đường. Mạnh Tử Long từ trong túi quần tây lấy ra một tấm vé máy bay đưa tới trước mặt của Thư Thụy.

Đôi tay cô run rẩy nhận lấy tấm vé anh đưa, đúng vậy, cô không có lựa chọn nào khác, đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Chuyện anh đã quyết chưa bao giờ thất bại.

Cám ơn anh rồi. Thư Thụy thu hồi sợ hãi, thu hồi phẫn hận, ngẩng đầu, khoe miệng cười rục rờ.

Diễm Diễm ngồi ở trên giường, cô đứng ngồi không yên, cô không biết Mạnh Tử Long sẽ nói với Thư Thụy những gì, cô không biết cô ấy có đồng ý ra nước ngoài hay không.

Như thế nào rồi? Nghe được tiếng cửa mở, Diễm Diễm nhìn anh.

Nhìn em lo lắng như vậy, yên tâm đi, tất cả đều làm xong rồi. Mạnh Tử Long cười cười, ôm thân thể của cô vào ngực.

Thật sao? Làm sao anh làm được? Mới vừa rồi cô thật sự bị Thư Thụy làm ột câu cũng không nói ra được, mà chuyện đến tay anh lại dễ dàng như vậy sao.

Nhìn Diễm Diễm ngửa đầu lên, cô bởi vì biết được đáp án nên rất vui, anh liền hôn lên chóp mũi của cô, Anh ư hiếp cô ấy!

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại hù được Diễm Diễm, Cái gì? Anh cư nhiên lại uy hiếp cô ấy? Cô từ trong ngực của anh nhảy dựng lên.

Diễm Diễm, sao em lại kích động như vậy. Anh đưa hai tay ôm Diễm Diễm vào lòng ngực, Cô ấy không phải là trẻ nhỏ, có một số việc chỉ cần nhắc nhở là được, cô ấy tự nhiên sẽ biết được hậu quả.

Nha. Cô trả lời, nhưng hơi mất mát, chẳng lẽ mình kém anh như vậy sao, tại sao chuyện mình không làm được, anh lại giải quyết dễ dàng như vậy.

Thế nào? Nghe ra trong giọng nói của cô có sự mất mát, Mạnh Tử Long cúi đầu hôn môi cô.

Chỉ chốc lát sau trong phòng diễn ra một tiết mục sinh động.

111. Chương 111

Chuyện của Thư Thụy đã chấm dứt, trường học cũng đã giải quyết ổn thỏa, Diễm Diễm và Mạnh Tử Long đính hôn, quan hệ của hai người đã được toàn bộ thế giới công nhận.

Điềm Điềm, chúng ta sinh đứa bé được không? Buổi tối của một ngày nào đó Mạnh Tử Long nói nhỏ vào tai của Điềm Điềm, tay của anh rất tự nhiên đặt lên bộ ngực mềm mại của cô.

Chỉ là anh vừa mới đặt lên đã bị Điềm Điềm vút bỏ, Không cần, em còn trẻ như vậy em mới không cần sin hem bé, sinh em bé vóc người của em sẽ biến dạng.

Mạnh Tử Long ngồi dậy nhìn Điềm Điềm từ trên xuống dưới.

Anh nhìn em làm cái gì? Ánh mắt của anh nhìn cô như vậy làm cho cả người cô không thoải mái, giống như mình không có mặt quần áo vậy.

Anh suy nghĩ thật lâu, Không có sinh con vóc người em cũng biến dạng rồi, sinh con xong đoán chừng cũng không khác nhau là mấy!

Anh. Điềm Điềm tức chết mà, tại sao lại có một người đàn ông như vậy, Anh chê thân thể của em biến dạng thì anh đừng lại gần em.

Phụ nữ ghét nhất là người đàn ông mình yêu chê mình xấu, nếu như một người đàn ông thật yêu người, hẳn sẽ không để ý người mập hay gầy, sẽ không để ý người xấu hay đẹp, hẳn chỉ yêu chính bản thân người đó mà thôi.

Đem bàn tay quấy rối của anh ra! Lúc cô nói chuyện bàn tay anh đã luồn vào trong áo ngủ của cô.

Mắt thấy mục đích sắp thực hiện được, nhưng đã bị cô phủ phàng từ chối.

Anh chỉ có thể dựa vào trên giường thở dài, Ai!

Không thể trách ai là do anh tự làm tự chịu, ai kêu chính anh lỡ lời làm chi, bây giờ anh phải tự gánh lấy hậu quả.

Điềm Điềm quay lưng lại nằm bên cạnh anh, anh nhìn phần lưng của cô mà nuốt nước bọt, cô nằm bên cạnh anh, vậy mà anh lại không dám đụng vào cô, như vậy anh sao xứng đáng là đàn ông.

Nghĩ như vậy tay của anh liền đụng vào áo ngủ của cô, trong nháy mắt bàn tay của anh đã bị cô nắm lại được.

Cô xoay người lại đối mặt với anh, Thế nào? Tay của anh muốn bị đáng đòn phải không?

Anh. Điềm Điềm, chẳng lẽ em cam lòng để cho anh phải khó chịu hay sao? Ôm thân thể mềm mại của cô vào trong ngực, anh lại không thể đụng vào, hạ thể của anh sắp chịu không được, nó muốn nổ tung rồi.

Chịu, dĩ nhiên chịu được, em sao lại không chịu được chứ. Điềm Điềm nhếch mày lên, cười gian nhìn anh.

Niềm kiêu ngạo của anh đã sớm kêu gào, nó đụng vào bắp đùi của cô, thì cô biết anh đã khó chịu đến nhường nào rồi, nhưng đó là anh tự làm tự chịu, ai kêu anh nói vóc người của cô xấu làm chi.

Mặc dù vóc người của cô có kém hơn so với người mẫu, nhưng dấu sao đi nữa vóc người của cô cũng không tệ đến mức mà chê quý hờn đi, nếu như vóc người của cô quả thật là như vậy, vậy anh mỗi buổi tối đều muốn cô, điều đó nói lên điều gì nữa.

Điềm Điềm, làm sao em lại ác như vậy, em xem. Điềm Điềm muốn phản kháng nhưng đã không kịp nữa rồi, tay của cô đã đụng vào vật nam tính của anh.

Điềm Điềm cảm thấy lòng bàn tay của cô bỏng rát, người đàn ông đáng chết này, cô hung hăng trợn mắt nhìn anh.

Này, Mạnh Tử Long, anh buông tay của em ra. Lòng bàn tay của cô giấy giụa, làm cho lửa nóng của anh càng nhiệt tình hơn.

Ừ. Mạnh Tử Long nhịn không được rên lên, bảo bối của anh thật biết trêu chọc người.

Nghe anh rên rỉ, Điềm Điềm càng thêm sốt ruột, tay của cô ma sát lửa nóng của anh càng thêm kịch liệt hơn.

Mạnh Tử Long nằm đó rất hưởng thụ, anh chưa bao giờ nghĩ tay của cô lại mang đến khoái cảm cho anh như vậy.

Nhìn bộ dạng thoải mái của anh, cô biết cô đã thua rồi, cô liền ngưng động tác trên tay lại.

Điều đó lại làm cho Mạnh Tử Long không vui, Diễm Diễm, em đừng có ngừng. Động tác của cô đột nhiên dừng lại, anh chỉ cảm thấy lửa dục của mình đã bành trướng, nếu cứ tiếp tục như vậy anh sẽ chết mất.

Em không ngừng mới là lạ. Diễm Diễm nghĩ tới bình thường anh đều hành hạ cô, hôm nay cô quyết tâm hành hạ lại anh.

Cô không để tâm đến sự xấu hổ của mình, giống như đang trả thù, tay của cô đung vào vật nóng của anh, nhưng lại không có bất kì động tác nào tiếp theo.

Diễm Diễm nghĩ thì ra cô cũng có lúc xấu xa như vậy, cô chắc chắn là anh dạy hư cô, cô đem tội danh đều đổ lên đầu anh.

Mạnh Tử Long nhịn không được, liền lật người lại đem cô đặt ở dưới thân mình.

Cô muốn phản kháng nhưng đôi môi của anh đã lấp đầy đôi môi của cô, anh tận hưởng đôi môi của cô, giống như muốn hưởng thụ tất cả những gì tốt đẹp của cô.

Diễm Diễm giùng giàng hai tay của cô vỗ mạnh vào phần lưng của anh, nhưng anh vẫn điên cuồng chiếm đoạt cô, anh để ý đến sự phản kháng của cô.

Diễm Diễm không phục, tại sao mỗi lần cô đều thua ở trong tay của anh.

Diễm Diễm, không nên lộn xộn, em ngoan ngoãn có được hay không. Anh buông đôi môi của cô ra, để lại cho cô thở dốc.

Em. Cô muốn trả lời, chỉ là lời nói của cô còn chưa ra khỏi miệng đã bị đôi môi của anh chặn lại.

Đáng chết, anh không cho cô trả lời, vậy anh hỏi cô làm chi.

Lần này Diễm Diễm không phản kháng nữa, cô ngoan ngoãn ở dưới thân của anh, mặt anh muốn làm gì thì làm.

Vật cứng rắn của anh chống đỡ lên nơi mềm mại của cô, anh chuẩn bị đi vào, hai tay của cô chống lên lồng ngực của anh nói, Long, người ta cái đó. Giọng nói nũng nịu của cô ở bên tai anh lượn lờ.

Cái gì? Anh dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bạn tốt của em tới rồi.

A! Mạnh Tử Long trợn to mắt nhìn cô, vậy tất cả cố gắng của anh đều không phải uổng phí sao? !Thật? Anh còn chưa từ bỏ ý định.

Ừ. Diễm Diễm nhắm mắt lại nghiêm túc gật đầu.

Mạnh Tử Long chợt lật người xuống, thân mình trần truồng chạy vào phòng tắm, sau đó cô nghe được tiếng nước trong phòng tắm vọng ra.

Thân hình Diễm Diễm nửa nằm nửa ngồi dựa vào giường, kéo chăn lên che đậy thân thể trần truồng của mình, để tránh bị cảm lạnh.

Tầm mắt của cô nhìn vào phòng tắm, khóe miệng khẽ cười, nụ cười cực kì gian tà.

Mạnh Tử Long dội nước lạnh rất nhiều lần, mới làm cho lửa dục của anh được ngu yên.

Nghe được tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, Diễm Diễm kéo chăn ra, để lộ ra thân thể của mình.

Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào phòng tắm đến khi nó chịu mở ra.

112. Chương 112

Mạnh Tử Long từ phòng tắm đi ra ngoài, thấy một màn như thế này, trong nháy mắt lửa dục của anh lại đi lên.

Anh nuốt xuống nước miếng, nỗ lực ngăn chặn chính mình.

Điềm Điềm, làm sao em còn chưa ngủ? Anh đem tầm mắt của mình dời khỏi người Điềm Điềm, ngay cả đi tới giường anh cũng nhìn vào sàn nhà.

Nhìn bộ dạng của anh như vậy cô rất muốn cười, nhưng là cô vẫn nhịn xuống, Chờ anh nha!

Cô trả lời thật chậm, cô cố ý vuốt ve hai chân của chính mình.

Điềm Điềm, em là đang quyến rũ anh sao? ! Mạnh Tử Long thật sự không thể nhịn được nữa, nếu như cô còn như vậy, anh tin chắc là cả đêm nay anh không cần phải ngủ, anh phải ngâm mình ở trong nước lạnh mới hạ được lửa dục của chính mình.

Ha ha! Điềm Điềm cười nụ cười vô hại, Nếu như anh nói như vậy em cũng không còn cách nào khác.

Điềm Điềm —— Mạnh Tử Long cảm thấy tối hôm nay cô rất lạ, nếu như là đối lại trước kia, cô rất xấu hổ, sẽ không giống như bây giờ đem thân thể của mình ra vuốt ve.

Giọng nói của anh khàn khàn kêu tên cô, Điềm Điềm giật mình, chẳng lẽ —— anh phát hiện ra cái gì sao? ?

Điềm Điềm, bạn tốt của em thật sự tới rồi hả?

Ừ, thật. Cô gật đầu thật nhanh, làm cho anh càng thêm hoài nghi cô.

Kia cho anh nhìn xem. Vừa nói xong anh liền bò lên giường, tay của anh chuẩn bị sờ vào nơi mềm mại của cô.

Điềm Điềm vội vàng bắt lấy cánh tay của anh, ngăn lại hành động tiếp theo của anh, Anh muốn làm gì?.

Còn có thể làm gì, dĩ nhiên là nhìn xem em có nói dối hay không. Vừa nói xong anh liền không để ý đến cô liền sờ đến quần lót của cô.

Sắc mặt của Điềm Điềm liền tái xanh.

Tốt, Điềm Điềm, em dám gạt anh, em nhất định phải chết. Bàn tay to của anh xé rách quần lót của cô, đem nơi hoàn mỹ nhất của cô liền phơi bày trước mắt anh.

Anh muốn làm gì? Điềm Điềm biết chắc tội với anh sẽ không có kết quả tốt, cô còn tưởng rằng có thể trừng phạt anh, không ngờ là gây ông đập lưng ông.

Điềm Điềm, em hiểu. Anh đặt cô dưới thân thể chính mình, lần này anh không hôn môi cô, anh nhìn chăm chăm vào cô, ngón tay anh để trước cửa dũng đạo của cô, Em biết sai chưa?

Em. Điềm Điềm rũ mí mắt xuống, cô không muốn thừa nhận mình sai, tại sao mỗi lần người chịu khổ luôn luôn là cô trời cao thật không công bằng mà.

Còn chưa biết sao? ! Anh đem môi gặm cắn lỗ tai của cô, một tay anh che đôi gò bồng đảo của cô, tay còn lại anh chống đỡ khu rừng rậm của cô.

Nhìn cô không có phản ứng, ngón tay của anh đang đặt ở dũng đạo của cô liền từ từ tiến vào.

Ah. Nơi mềm mại của cô đột nhiên trướng lên, làm cho cô phát ra tiếng rên rỉ.

Như thế nào? Em nghĩ xong chưa?

Giọng nói của anh lại lượn lờ bên lỗ tai của cô, hai tay cô dần dần nắm chặt lại thành quyền, cô phải nhịn, cô không được phục tùng anh để dằn như vậy.

Xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng nha. Dứt lời, ngón tay của anh lại tiếp tục trượt vào hang động kì bí của cô, bị tầng tầng lớp lớp của cô bao bọc lại, anh bắt đầu xoay xoay nắn nắn, mới như vậy mà cô đã phát ra âm thanh cực kì mê người.

Không được, cô tuyệt đối không thể nhận thua, Diễm Diễm tự nhủ ở trong lòng, hàm răng cô cắn chặt môi dưới, toàn thân của cô tràn đầy khoái cảm, hạ thể không ngừng chảy ra chất lỏng óng ánh.

Diễm Diễm, em như vậy rất không ngoan nha. Nhìn cô cắn đôi môi đến rướm máu, anh cuối đầu hôn lên nó.

Không để ý đến sự phản kháng của cô anh tiếp tục xâm nhập thêm một ngón tay nữa, đột nhiên cô cảm thấy hạ thể của cô càng ngày càng trưởng, cả người cô bao bọc lấy ngón tay của anh.

Diễm Diễm phát ra tiếng rên rỉ mê người, tiếng rên rỉ của cô được đôi môi của anh toàn bộ nuốt xuống.

Cô thở gấp liên tục, Mạnh Tử Long mới buông đôi môi của cô ra, ngón tay của anh từ rừng rậm của cô rút ra, Diễm Diễm, nếu thoải mái em liền kêu ra, em không cần phải chịu đựng.

Anh uốn thắt lưng một cái, vật nam tính của anh liền vọt vào trong hoa huyệt của cô.

Ừ. Ừ. Hạ thể của cô nghênh đón vật cực đại của anh, cô rút cuộc sụp đổ hoàn toàn, theo luật động của anh mà phát ra âm thanh mê người.

Tay cô tự giác ôm cổ anh, cô muốn kéo gần khoảng cách của hai người, muốn tận hưởng khoảng thời gian tuyệt đẹp này.

Hai người yêu nhau mãnh liệt.

Sau một hồi chạy nước rút, anh và cô cùng đạt đến cao trào.

Trên người hai người bởi vì vận động kịch liệt mà mồ hôi ra nhớp nhúa, Diễm Diễm mệt đến mức không muốn mở mắt ra, nhưng là trên người cô mồ hôi đang tuôn rơi, hạ thể dính dính cô cảm thấy cực kì không thoải mái.

Hôm nay cũng không giống như mọi ngày, chất long ở hạ thể chảy ra nhiều hơn, Cô đoán chừng cả chiếc giường cũng trở nên ướt át.

Em muốn tắm. Mặt của cô dính vào lồng ngực anh, mồ hôi của anh đang dính vào gò má của cô.

Ừ. Mạnh Tử Long đứng gập ôm Diễm Diễm vào phòng tắm.

Bình thường khi cô hoan ái xong cô sẽ đi tắm, nhưng hôm nay cô cảm thấy cả người rất mệt mỏi, ngay cả giờ tay lên cũng mệt mỏi nữa huống chi là xuống giường.

Mạnh Tử Long nhẹ nhàng ôm cô đặt vào trong bồn tắm, mở nước nóng ra, sau đó chính mình cũng bước vào, anh để cho cô nằm thoải mái trong lòng ngực của mình.

Dòng nước ấm áp chảy qua thân thể, làm cho cô cảm thấy cực kì thoải mái, toàn thân cũng giảm bớt đau đớn.

Nhưng cô cũng không mở mắt ra, cô ngâm mình trong nước ấm áp, tựa vào ngực anh, cô từ từ tiến vào mộng đẹp.

Mạnh Tử Long một tay ôm thân thể của cô, tay còn lại giúp cô tỉ mỉ lau chùi thân thể.

Nhìn da thịt trắng nõn của cô hiện đầy ấn kí anh để lại, trên môi anh nở nụ cười, dưới ánh đèn mờ trong phòng tắm làm lộ ra một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Khi bàn tay của anh đụng vào hạ thể của cô, cả người anh nóng ran lên, anh vĩnh viễn vẫn không nếm đủ.

Anh hôn lên trán của cô, ôm lấy cô, tỉ mỉ giúp cô lau khô những giọt nước đọng lại trên người, đem áo ngủ mềm mại bận lên người cô, ôm cô vào lòng ngực của chính mình.

Hạnh phúc chính là đơn giản như vậy, nó có thể là một ánh mắt, có thể là một động tác, chỉ cần người quan sát tỉ mỉ, hạnh phúc luôn luôn ở quanh chúng ta.

113. Chương 113

Tại biệt thự Hạ gia, Hạ Như Vân ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh lầu một.

Trên tay cô cầm một tờ báo, tiêu đề trên tờ báo cực lớn, cực hấp dẫn ‘ tài phú Mạnh Tử Long đính hôn ’, phía dưới tiêu đề tờ báo là hình ảnh hai người đang hạnh phúc ngọt ngào.

Bởi vì dùng sức quá nhiều, những đốt ngón tay của cô nổi lên, móng tay bấm vào da thịt của mình, tâm cô đã chết lặng, cô không thấy đau đớn chút nào cả.

Như Vân, em đang làm gì vậy? Hạ Vũ từ quầy rượu trở lại phòng khách thấy đèn vẫn còn đang sáng, anh thấy em gái anh đang ngồi trên ghế sa lon, tay cầm tờ báo, trên mặt tản ra hơi thở lạnh lùng.

Cô không có trả lời, thậm chí ngay cả đầu cũng không có quay lại, tầm mắt cô nhìn chăm chú vào hình ảnh Mạnh Tử Long đang nở nụ cười, con ngươi cô co rút lại, tròng mắt đen sâu thẳm, như xuyên thấu qua nội tâm của cô.

Em đang xem cái gì? Hạ Vũ tiến lên đoạt lấy tờ báo trong tay cô, khi anh thấy qua tiêu đề của tờ báo thì anh đã hiểu rõ tất cả.

Anh đem tờ báo trả lại cho em. Hạ Như Vân đứng lên nhìn Hạ Vũ rống giận, tay cô duỗi ra muốn cướp đoạt tờ báo.

Như Vân, em nhìn xem bộ dáng bây giờ của em giống cái gì. Anh vứt bỏ tờ báo trong tay, đôi tay bắt lấy bả vai của em gái, Em vì một người đàn ông không thương em, cơm cũng không ăn, ngủ cũng không ngủ, em tỉnh lại có được hay không, Mạnh Tử Long cậu ta đã đính hôn rồi.

Nhìn em gái của mình đau khổ như vậy người làm anh như anh thật thương tâm, anh vẫn nghĩ em gái của anh chỉ là tâm hồn của một thiếu nữ ngây thơ, anh không ngờ em gái của anh lại yêu cậu ấy sâu sắc như vậy.

Hạ Như Vân nhìn Hạ Vũ lắc lắc bả vai của mình, cô không có một tia phản kháng, linh hồn của cô đã chết rồi.

Như Vân, em nhìn anh đi, em nhìn anh đi, em không cần phải hành hạ chính mình có được hay không? Anh lắc lắc bả vai của cô, như muốn đem cô dao động cho tỉnh lại, Người em gái vui vẻ, ngây thơ, trong sáng của anh đâu rồi? ?

Mặc cho bả vai truyền đến từng trận đau đớn, Hạ Như Vân tóc tai rối bời, cặp mắt tan rã, cô cúi đầu nhìn sàn nhà, không có bất kỳ phản ứng nào, giống như người đứng ở đây chỉ là một thể xác vô hồn.

Ai. ! Hạ Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đối với người em gái này anh không có biện pháp nào nữa, khuyên anh cũng đã khuyên rồi, cô đã yêu quá sâu đậm rồi, anh cũng không có biện pháp nào nữa.

Hạ Vũ đi lên lầu, Hạ Như Vân vẫn ngây ngốc đứng ở nơi đó, hai mắt trống rỗng vô hồn, qua một lúc lâu, cô từ từ ngồi xuống trên ghế sofa.

Tại biệt thự Mạnh gia, Diễm Diễm đang nằm trên giường xem ti vi, mà Mạnh Tử Long cũng nằm ở bên cạnh cô, chỉ là anh không có xem ti vi, mà là cầm laptop ở bên cạnh làm việc, mấy ngày hôm nay dường như anh rất bận rộn, cơ hồ mỗi buổi tối đều ở nhà làm thêm giờ, có khi Diễm Diễm ngủ thiếp đi, anh vẫn còn chưa ngủ.

Ha ha. Anh xem anh xem. Người nọ thật buồn cười. Diễm Diễm xem Tv vào thời điểm hưng phấn cô đều lúi lẻo kéo cánh tay anh nói.

Cô không nghe được người bên cạnh lên tiếng, cô xoay đầu lại thì thấy anh đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, Diễm Diễm lập tức thu lại nụ cười trên mặt, Ngượng ngùng a, làm ồn đến anh rồi. Cô cầm điều khiển ti vi lên tắt ti vi, liền chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Công việc của anh khổ cực như vậy, nhưng cô không biết cách chăm sóc anh.

Sau đó — Anh kéo thân thể Diễm Diễm đang nằm xuống ngồi dậy.

Thế nào? Diễm Diễm chống khuỷu tay xuống nệm nhìn anh, chẳng qua là cô làm ồn đến công việc của anh thôi mà, anh không cần phải dùng ánh mắt nghiêm túc như vậy nhìn cô.

Ngày mai chúng ta đi đăng kí.

À? — Diễm Diễm giật mình, khuỷu tay của cô đang chống đỡ cơ thể liền buông lỏng ra, cả người cô ngã xuống giường, hoàn hảo là ở trên giường, bằng không móng nhất định sẽ rất đau.

Lần nữa cô dùng khuỷu tay chống đỡ tốt thân thể chính mình, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Đi đăng kí sao? Cô hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, đang êm đẹp làm sao anh lại nói đến chuyện này.

Ừ! Nhìn ngọt vẻ mặt kinh ngạc mạnh tử long cũng không phải chấp nhận.

Em ngày mai có tiết — nghĩ đến hai người sắp được luật pháp công nhận là vợ chồng, Diễm Diễm vẫn không xác định được.

Phụ nữ luôn luôn nhạy cảm như vậy, biết rõ mình rất thích người đàn ông này, nhưng vẫn có rất nhiều việc để băn khoăn, mặc dù rất nhiều chuyện chỉ là họ suy nghĩ nhiều mà thôi, nhưng họ vẫn không nhận được suy tính.

Vậy em tìm người đi học giúp. Anh nói như chuyện đó không thành vấn đề, giống như ngày mai đi đăng kí là chuyện đã định rồi.

Nhưng là. Em không muốn bỏ rơi khóa học. Diễm Diễm cũng không biết mình thế nào, cô sợ, cô muốn tìm một lý do để từ chối.

Vậy anh phái người đi học thay em thì thế nào, sau đó gọi người đó đem nội dung pho to ra.

Diễm Diễm sửng sốt, cô giống như không có đường lui, tất cả mọi chuyện giống như anh đều nắm trong lòng bàn tay vậy, mà cô chỉ có thể ngoan ngoãn lựa chọn phục tùng? !

—Em không có hộ khẩu. Diễm Diễm đắc ý nghĩ ra được lý do, cô tin chắc anh sẽ không phản bác lại được, không có hộ khẩu thì không thể đăng kí, đây là chuyện mọi người đều biết.

Diễm Diễm. Em không muốn gả cho anh sao? Đôi tay Mạnh Tử Long ôm thân thể của cô, mặt từ từ ép xuống.

Em. Em không có, em chỉ là. Em chỉ là không muốn đăng kí sớm như vậy.

Diễm Diễm — chẳng lẽ em không phải biết hàng hóa bán đi sẽ không trả lại hay sao? Em đã là người của anh rồi, chẳng lẽ em còn có ý tưởng khác? Ừ —? Bởi vì khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở của anh đều phả lên trên mặt cô, làm cho cảm thấy ngứa ngáy.

Cô đưa tay ra gỡ gỡ má của mình, Em.

A, đúng rồi, Diễm Diễm, anh quên nói cho em biết, coi như không có hộ khẩu thì chúng ta vẫn có thể đăng kí.

À? Tại sao? Lời của Mạnh Tử Long nói làm cho cô cảm thấy cực kì kinh ngạc, cô cho tới bây giờ chưa nghe qua không có hộ khẩu cũng có thể đăng kí kết hôn được.

Anh còn chưa nói hết đâu, coi như em không có hộ khẩu, anh cũng có biện pháp để cho em và anh đăng kí, huống chi anh có hộ khẩu là được!

Chỉ thấy Mạnh Tử Long từ trên người cô bò dậy, anh đưa tay mở ra ngăn kéo trên học tủ, từ bên trong lấy ra một quyển sổ màu hồng, Em xem đây là cái gì?

Diễm Diễm nhìn thấy trên mặt có hai chữ thật to — hộ khẩu.

Làm sao có thể? Anh cho em xem. Diễm Diễm nhớ rõ hộ khẩu nhà cô vẫn còn đang ở nhà, làm sao có thể ở trên tay của anh được.

Lúc này Mạnh Tử Long ngược lại rất là hào phóng, trực tiếp đưa cho cô, anh nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô.

Điềm Điềm mở hộ khẩu ra, khi nhìn thấy tên ở phía trên cô sợ ngây người, trời ạ, vật trọng yếu như vậy làm sao lại ở nơi này.

Nó tại sao lại ở đây? Điềm Điềm nắm hộ khẩu trong tay, hai tay không nhịn được run rẩy.

Ề hèm, chính là nó tự chạy tới.

Anh. Cô thật sự muốn phun một bãi nước miếng dìm chết anh.

A, anh ngày hôm qua đi lấy về. Mạnh Tử Long buông tay ra, làm như một bộ dáng tiểu nhân đắc ý.

Làm sao anh đi vào được? Điềm Điềm nhớ rõ cửa nhà cô đã khóa rồi mà, Anh không phải cho người nạy cửa nhà em đó chứ? Cô nhìn xem dáng vẻ của anh, anh giống như là làm như vậy.

Không cần phức tạp như vậy, tìm thợ mở khóa cửa là tốt rồi, a, Còn nữa..., thuận tiện anh đổi khóa cửa luôn rồi.

Anh. Điềm Điềm tức giận, xem ra ngày mai cô nhất định phải cùng anh đi đăng kí rồi.

Tốt lắm, bà xã, vui vẻ lên chút đi, chẳng lẽ gả cho anh làm em không vui sao?

Có thể gả cho người mình yêu là chuyện hạnh phúc cỡ nào, nhưng thật lòng mà nói cô còn chưa chuẩn bị tâm lí tốt để đối mặt.

Em. Em chỉ không biết em có thể trở thành một người vợ tốt hay không. Điềm Điềm tựa vào trong ngực anh.

Điềm Điềm, em bây giờ đã là một người vợ tốt rồi, em phải có lòng tin với mình. Anh cầm lấy loạn tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve da đầu cô.

Ừ! Điềm Điềm nghiêm túc gật đầu, cô quyết định không muốn rối rắm với vấn đề này nữa.

Vậy sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi đăng kí. Mạnh Tử Long có chút gấp gáp.

Nhưng là. Em còn muốn đi học, em buổi chiều không có lớp, buổi chiều chúng ta đi có được hay không? Cô đã quyết định đăng kí rồi, vậy cũng không cần phải gấp gáp như vậy nữa.

Mạnh Tử Long không vui, anh sợ Điềm Điềm lại đổi ý.

Nhìn dáng vẻ không vui của anh, Điềm Điềm chỉ có thể giả trò —— làm nũng, Long, anh đáp ứng em đi, có được hay không? ! Có được hay không? !

Điềm Điềm làm nũng làm cho cả người anh mềm nhũn ra.

Vậy ngày mai em tan lớp em gọi điện cho anh, anh đến đón em.

Không cần, học xong em tự đi đến cục dân chính. Điềm Điềm nghĩ nếu như anh đến trường đón cô, nhất định sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, đối với anh mà nói mỗi phút mỗi giây đều là tiền bạc.

Nhưng là.

Tốt lắm, không cần nhưng là, em cũng không phải em bé, anh không cần sợ em lạc đường, anh sợ em chạy mất sao, người ta đã là người của anh rồi.. Điềm Điềm nép vào lòng anh.

Toàn thân anh bị cô trêu đùa đến tê dại rồi, đầu còn tâm tư tiếp tục cùng cô thảo luận vấn đề này nữa, Tốt lắm, anh đáp ứng em, thật là một tiểu nha đầu mà.

Anh vừa nói xong, đã không nhịn được lật người lại đem cô đặt ở dưới thân, cúi đầu hôn lên đôi môi cô, bốn phiến môi hợp nhau, tạo nên một cảm giác tuyệt vời.

Điềm Điềm, em khơi lên dục hỏa trong anh thì em phải chịu trách nhiệm dập tắt nó. Điềm Điềm thở dốc.

Hí hí! Điềm Điềm nhếch môi nhìn anh cười khúc khích, mình chọc anh, mình phải chịu trách nhiệm, xem ra ngày mai toàn thân cô phải đau nhức rồi.

Ngoan ngoãn đem hai chân của em mở ra. Mỗi một câu nói của anh đều đi vào lòng của cô.

Cô thật biết nghe lời mở hai chân ra mời anh xâm nhập vào.

Thật biết nghe lời ! Anh hôn lên trán cô, hai người cùng nhau triền miên.

114. Chương 114: Yêu Liền Đau Đớn

Buổi sáng hôm sau, Mạnh Tử Long cực kì phấn chấn tinh thần.

Anh thậm chí dời hội nghị lại vì sợ trễ thời gian, anh sợ làm lỡ mất buổi trưa.

Trong quá trình phê duyệt văn kiện, lâu lâu anh lại nhìn lên đồng hồ, nhìn cây kim chỉ từng giây từng phút qua đi, anh cảm thụ thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cây bút máy anh cầm trong lòng bàn tay cũng dính đầy mồ hôi, có thể thấy được tâm tình của anh đang kích động đến cỡ nào.

Không nhin anh lấy điện thoại di động ra nhìn, bấm tin nhắn gửi cho cô, ‘ tan lớp chưa? ’

Anh không muốn quấy rầy đến cô, nhưng anh thật sự nhin không được, anh muốn biết thời gian tan lớp của cô.

Điềm Điểm đang nghiêm túc học hành thì thấy màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, cầm lên cô liền thấy đó là tin nhắn của Mạnh Tử Long, cô nở nụ cười mở tin nhắn ra.

Nhìn nội dung bên trong, cô cười cười, ‘ vẫn còn học, tan lớp em gọi điện thoại cho anh! ’

Nhìn ánh sáng màn ảnh điện thoại từ từ tối đen, Điểm Điểm thu lại nụ cười trên mặt lần nữa chuyên tâm nghe giảng.

Một lát sau, lại có tin nhắn mới, đơn giản chỉ có một chữ ‘ ừ ’, nhưng Điểm Điểm lại cảm thấy trong lòng rất ấm áp, có người quan tâm đến mình là một cảm giác tuyệt đến mức nào.

Nghe tiếng chuông tan học, Điểm Điểm vui sướng muốn lao ra khỏi phòng học, nhưng là cánh tay của cô bị người phía sau níu lại.

Thân thể cô xông ra phía trước, cô không nhúc nhích được, nghiêng đầu lại muốn biết chuyện gì đang xảy ra, thấy Trịnh Bồi Hiên đang kéo quần áo của cô.

Có chuyện gì không? Trong lòng cô rất không vui, hiện tại cô đang vội vàng đi tới nơi hẹn với Mạnh Tử Long, cô không muốn có người làm trễ nải thời gian của mình.

Anh nói chuyện với em được không? Bình thường Trịnh Bồi Hiên rất lạnh lùng, nhưng hôm nay anh lại nở nụ cười.

Tôi. Điểm Điểm cúi đầu nhìn thời gian, cô do dự, dù sao còn có chuyện quan trọng đang chờ cô.

Anh sẽ không làm trễ thời gian của em. Nhìn cô do dự, Trịnh Bồi Hiên liền nói.

Vậy cũng được!

Cô rất thiện lương nên cô không từ chối được, cũng chính vì điều này mà cô luôn gặp rất nhiều phiền toái.

Trong lớp học bạn học đều đã rời đi, Điểm Điểm tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, Có chuyện gì anh cứ nói đi!

Trịnh Bồi Hiên ngồi đối diện cô, ánh mắt nhìn cô, anh không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, cô bắt đầu gấp gáp, cô nhìn điện thoại di động, thấy không có tin nhắn nào, Sao anh không nói gì đi?

Anh. Em dính hôn? Anh đặt ta lên đầu gối của mình, mồ hôi tay anh ra rất nhiều, chưa bao giờ anh cảm thấy mở miệng nói chuyện lại khó khăn như lúc này.

Điểm Điểm kinh ngạc, cô không nghĩ là anh lại hỏi cái vấn đề này, Ừ. Cô gật đầu, cho anh một lời khẳng định.

Cô và Mạnh Tử Long đính hôn cả thành phố này đều biết, bởi vì hôn sự của người có tiền sẽ làm cho người ta chú ý, sợ rằng không biết cũng khó!

Anh sớm đã nghe qua, nhưng khi anh nghe được đáp án chính miệng cô nói, thì lòng anh tựa hồ như đang rỉ máu, cơ hồ như không thở nổi.

Tay anh không tự giác được đi xoa lồng ngực của mình, tay còn lại gắt gao nắm chặt quần áo, tựa hồ muốn nắm giữ cái gì nhưng lại nắm không được.

Anh không sao chứ? Nhìn trên trán Trịnh Bồi Hiên đỏ mồ hôi, trong lòng cô cảm thấy lo lắng.

Không có sao. Anh buông tay ra, Chúc em hạnh phúc. Anh nhả nhận nói chuyện, nhưng lời nói của anh lại không có chút độ ấm nào.

Cám ơn! Cô không thêm để ý, Điềm Điềm không nhìn ra được sự thống khổ trong mắt anh, cô chỉ nghĩ là do thân thể của anh không thoải mái, Em đi trước đây, em thấy thân thể anh không được tốt lắm, anh nên đi gặp bác sĩ đi.

Cô vừa nói xong liền đứng lên, Vậy em đi trước.

Cô không đợi anh trả lời, cô liền đi tới cửa, anh còn muốn nói cái gì với cô, nhưng không tài nào mở miệng được.

Long, em tan lớp rồi.

Anh nghe được giọng nói cách đó không xa, cô lại thân thiết gọi người kia là : Long”, lòng anh càng quặn đau hơn, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Anh nghĩ thế giới này thật công bằng, không phải là của mình nhất định sẽ không phải là của mình, là của mình thì sẽ không thể nào tránh được.

Có muốn anh tới đón em hay không? Nhận được điện thoại của cô, anh cực kì kích động, thời điểm nhận được điện thoại của cô anh kích động đến nỗi xem đồ cà phê lên bàn.

Trước kia bất kể làm ăn có bao nhiêu khó khăn, anh đều sẽ giải quyết được hết, nhưng đối với cô anh không biết phải làm gì.

Không cần, em tự mình đi được, em cũng không phải con nít, anh không cần sợ em lạc đường! Cô vừa nói điện thoại với anh vừa đi ra khỏi trường học.

Vậy em không được ngồi xe buýt có biết không? Mạnh Tử Long nghĩ nha đầu này sẽ vì mấy đồng tiền lẻ mà ngồi xe buýt, tâm anh liền đau.

Được, em biết rồi. Cô phát hiện Mạnh Tử Long rất rờn rã, anh luôn luôn xem cô như con nít, anh sợ cô không biết chăm sóc được mình.

Như vậy đi, lát nữa em và anh gặp nhau ở cục dân chính.

Ừ! Em. Mạnh Tử Long còn muốn nói cái gì nữa, nhưng anh đã nghe được tiếng tí tí từ đầu dây bên kia.

Tắt máy, anh cầm áo khoác tây trang, đi ra khỏi phòng làm việc, đi tới phòng thư kí dặn dò ‘tháng này mấy cô nói với phòng tài vụ mỗi người đều được thưởng’.

Xem ra tâm tình của anh rất tốt, nhưng họ lại không biết được giây kế tiếp anh vui hay là buồn? !

115. Chương 115: Nguy Cơ

Đi ra khỏi trường học, cô kêu một chiếc taxi.

Đi cục dân chính. Cô ngồi ở phía sau nói với tài xế.

Điềm Điềm có một thói quen, khi ngồi vào xe cô sẽ không ngồi ở ghế phụ, vì cô không thích ngồi chung với một người lạ, dù người đó chỉ là một tài xế.

Lái xe không trả lời cô..., tiếp tục cho xe chạy.

Điềm Điềm cũng không để ý, cô chỉ nhìn lên điện thoại, cô hi vọng không đến trễ.

Hôm nay là một ngày cực kì đặc biệt với cô và Mạnh Tử Long, qua hôm nay cô và anh sẽ được nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa tuyên bố là vợ chồng hợp pháp.

Cô nghĩ qua hôm nay cô sẽ vì anh mà sinh con dưỡng cái, làm một người vợ tốt, một người mẹ tốt!

Xe đi được nửa tiếng thì cô có điện thoại.

Còn chưa tới sao? Từ trường học đi taxi đến cục dân chính, chỉ mất nửa tiếng đồng hồ mà thôi, nhưng đã qua nửa tiếng, anh vẫn không thấy cô, anh bắt đầu lo lắng.

Vẫn còn ở trên xe, anh đã tới chưa? Điềm Điềm nhìn ra ngoài, thế nhưng cô phát hiện đây không phải là đường đi tới cục dân chính, Tài xế, anh có phải đi lộn đường hay không?.

Điềm Điềm, sao vậy? Mạnh Tử Long ở đầu dây bên kia nghe được giọng nói của cô.

Giống như sai đường rồi! Cô lầm bầm, vừa nói với tài xế, Tài xế, anh đi nhầm đường rồi, cục dân chính ở bên kia.

Cô nhìn thấy tài xế đeo kính râm, cô không nhìn thấy được thái độ của người ta, thậm chí cô nhìn thấy bên má người đó có một vết sẹo.

Hắn không có để ý cô, Điềm Điềm bắt đầu lo lắng, Này, anh thả tôi xuống đi, anh không biết đường làm sao mà đi.

Đột nhiên xe gia tốc, Điềm Điềm thiếu chút nữa cả người đụng về phía sau.

Điềm Điềm, đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại không có cắt đứt, Mạnh Tử Long nghe được giọng nói khẩn trương của cô, trái tim của anh bắt đầu lơ lửng theo.

Ý thức được tình hình nghiêm trọng, trước kia cô coi TV cũng từng gặp qua, chẳng lẽ hắn muốn cướp giật?

Anh cẩn thận, tôi đưa anh tiền, van cầu anh thả tôi xuống đi. Điềm Điềm nói với người lái xe, nhưng cô không nghe được tiếng hắn trả lời, ngược lại người lái xe lái càng ngày càng nhanh.

Điềm Điềm thấy cả người như muốn bay ra ngoài.

Cô hoảng hốt mở cửa xe ra, nhưng cửa xe đã bị khóa, cô kéo không ra.

Điềm Điềm —— em có nghe anh nói không, Điềm Điềm —— anh ý thức được cô đang gặp nguy hiểm, anh càng phải làm cho cô tỉnh táo lại.

Điềm Điềm sớm đã sắp điên, cô căn bản không để ý tới lời anh nói trong điện thoại.

Cô chỉ liều mạng vỗ sổ xe, hi vọng có người phát hiện ra sự khác thường của cô.

Dọc theo đường đi nhà cửa càng ngày càng thưa thớt, người cũng dần ít đi, cô biết đây là ngoại ô rồi.

Cứu mạng a —— cứu mạng —— cô bắt đầu kêu to.

Tài xế nãy giờ im lặng, đột nhiên mở miệng, Coi như cô la rách cổ họng cũng không có ai tới cứu cô đâu..

Cô thật sự quá sợ hãi nên cả người co rút vào trong góc.

Long —— cứu em, anh mau đến đây cứu em. Cô ý thức được mình đang mở điện thoại, Điềm Điềm la lớn để cho Mạnh Tử Long ở đầu dây bên kia có thể nghe được.

Điềm Điềm, bây giờ em ở nơi nào? Không cần phải sợ, nói cho anh biết em ở đâu?

Em. Em không biết, ở đây không có gì cả, toàn là rừng cây thối. Cô bắt đầu khóc thút thít, giọng nói mang theo nện ngào.

Cô muốn tìm xem có manh mối gì không, thì đột nhiên xe ngừng lại, sau đó có một người đàn ông liền kéo cô ra khỏi xe.

Long —— cứu em ——

Điện thoại di động rơi trong xe, đầu dây bên kia điện thoại liền trở nên yên tĩnh, tay cầm điện thoại của Mạnh Tử Long bắt đầu run rẩy.

Các người buông tôi ra —— buông tôi ra —— hai tay của cô bị hai người đàn ông kéo đi, cô chỉ có thể liều mạng đá hai chân.

Nhưng cơ thể của cô gầy yếu không thể nào tác động được hai người bên cạnh.

Điềm Điềm ý thức được cô đang đi tới một ngôi nhà đang bỏ hoang, cô biết mình đã bị bắt cóc, nhưng cô không biết lý do tại sao mình bị bắt cóc.

Cô chưa từng đắc tội với ai, cô không biết rốt cuộc đối phương vì lý do gì mà bắt cô?

Vũ, mau giúp tôi truy lùng số XXX này, cậu xem nó ở đâu, tốc độ càng nhanh càng tốt.

Đã xảy ra chuyện gì? Hạ Vũ chưa bao giờ thấy Mạnh Tử Long nóng lòng như lúc này.

Điềm Điềm bị bắt cóc rồi, cậu nhanh lên một chút —— anh cầm điện thoại kê vào miệng mà rống giặc.

Điềm Điềm, em vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, anh cứ liên tục lập đi lập lại câu nói này.

Anh không dám tưởng tượng nếu cô xảy ra chuyện gì, anh sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa.

Ách. . . . ! Điềm Điềm bị ném xuống đất, theo bản năng cô đưa hai tay ra chống đỡ cơ thể, trên tay của cô bị cát đá mài rách.

Các người là ai? Rốt cuộc các người muốn như thế nào?.

Hiện tại cô phải bình tĩnh, chuyện xảy ra đến trình độ này, cô phải tỉnh táo mà quan sát khắp mọi nơi.

Cô nhìn thấy một cô gái mặc áo đen đi tới, phía sau của cô ấy là người lái xe và hai người đàn ông vừa đưa cô xuống xe.

Cô mở lớn hai mắt ra, vì cô cảm giác được cô gái này rất quen thuộc.

Cô lẳng lặng nhìn cô ấy, chờ cô ấy đi tới, cô nhìn rõ được diện mạo của cô ấy, thân thể cô liền ngã xuống đất.

Tại sao là cô? Điềm Điềm không dám tin tại sao người bắt cóc mình lại là em gái của thư kí hạ, Hạ Như Vân.

Chính là tôi. Hạ Như Vân kêu ba người đàn ông lui về phía sau, cô đi lên ngồi xuống trước mặt Điềm Điềm.

Phản xạ tự nhiên cô xê dịch thân thể về phía sau, nhưng cánh tay của cô bị người gắt gao nắm lấy, không cho cô động đậy.

Cô nghĩ như thế nào? Lui không xong, cô chỉ có thể để mặt cho cô ấy nắm.

Tôi muốn như thế nào? Lời này tôi nên hỏi cô mới đúng, cô muốn như thế nào? Hạ Như Vân đến gần Điềm Điềm, cô ấy buông cánh tay ra, tát vào mặt Điềm Điềm một cái, khéo môi Điềm Điềm chảy máu.

116. Chương 116

Điềm Điềm cảm giác được trên mặt đau rát, cô che miệng lại nhìn Hạ Như Vân.

Cô biết Hạ Như Vân thích Mạnh Tử Long, nhưng cô không nghĩ tới cô ấy lại bắt cóc cô.

Con đàn bà dê tiện này! Lại một cái bạt tai rơi xuống, Điềm Điềm chưa kịp phản ứng, thì cô đã bị một cái tát nữa rồi.

Rốt cuộc cô muốn như thế nào? ? Điềm Điềm không để ý mặt và miệng đang đau đớn, cô giằng co muốn đứng lên.

Chỉ là cô còn chưa có đứng vững, Hạ Như Vân đã đẩy cô xuống đất rồi.

Đầu gối của cô bị rách, vết máu thấm ra quần ngoài, làm cho cô càng thêm đau.

Hạ Như Vân tiến lên nắm lấy cổ áo của cô, Đồ đệ tiện, cô không xứng với anh Mạnh.

Cô nhìn lại mình đi, nói —— cô rốt cuộc dùng cái gì để mê hoặc anh Mạnh?

Hai tay của cô siết chặt càng cổ của Diễm Diễm, Khụ khụ —— Diễm Diễm ho khan, cô cảm giác cổ họng mình hít thở không thông.

Nói, cô hãy nói đi. Hạ Như Vân liều mạng bóp cổ của cô, hận không được đem cổ của cô bẻ gãy.

Tôi. Tôi không có.

Còn nói không có ——Hạ Như Vân buông cổ cô ra, hai tay liền tát lên mặt của cô, so với hai lần trước còn mạnh bạo hơn, cơ hồ sử dụng hết sức lực.

Da của cô vốn rất mềm, làm sao có thể bị tàn phá như vậy, chỉ chốc lát sau liền sưng lên.

Hạ Như Vân nhìn cô, Tôi muốn nhìn xem, cô bị người khác đâm đập qua, anh ta có còn muốn hay không, ha ha —— ha ha ha ——

Rốt cuộc cô muốn như thế nào? Diễm Diễm bắt đầu lui về phía sau.

Đối mặt với câu hỏi của cô, Hạ Như Vân không có trả lời mà xoay người rời đi.

Cô ấy mở miệng, trong giọng nói mang theo ý cười, Cô ấy cho các người tận tình hưởng thụ.

Hai người đàn ông tiến lên, cô liền thối lui về phía sau đứng chung với người tài xế.

Diễm Diễm sợ hãi nhìn hai người đàn ông đi tới, cô đột nhiên chấn động, cả bầu trời dường như muốn sập xuống.

Anh từng nói với cô, cô gặp bất kỳ nguy hiểm nào anh cũng bảo vệ cô, nhưng bây giờ anh đang nơi nào?

Diễm Diễm bắt đầu hối hận, nếu như cô không có cố chấp muốn đi học, nếu như cô chịu cho anh đón, thì sự việc sẽ không giống như bây giờ.

Long, nếu như em xảy ra chuyện như thế này, anh có phải hay không sẽ không tha thứ cho em!

Diễm Diễm ôm chặt đầu gối lui về phía sau, nhưng cô chỉ lui một bước, cô liền bị bọn họ kéo lại.

Không cần xấu hổ, hai huynh đệ chúng ta nhất định sẽ yêu cô cho đến khi cô sung sướng mới thôi . Người có vết đao trên mặt mở miệng trước tiên, tay của hắn sờ lên gò má của cô, Chắc chắn —— da thật mềm, người anh em —— cậu cũng tới sờ đi..

Đừng đụng vào tôi. Diễm Diễm cảm thấy mỗi một nơi bị người đàn ông này chạm qua đều thật là bẩn, cô quay đầu muốn tránh bàn tay của bọn họ, nhưng cô không nhúc nhích được, cô không có khả năng chống cự.

Cô chỉ có thể la hét ở trong lòng, ‘ Long, bây giờ anh ở nơi nào, anh mau tới đây cứu em có được không?’

Tay của hai người bọn họ bắt đầu di chuyển từ má xuống cằm, cả người cô cứng đờ ra!

Buông tôi ra —— các người buông tôi ra —— nội tâm của cô rốt cuộc cũng bộc phát, cô nghĩ có lẽ Mạnh Tử Long cách đây không xa, có lẽ anh cũng đang chạy tới cứu cô, chỉ cần giọng nói của cô đủ lớn, nhất định anh sẽ nghe được.

Xoạt —— nghe được âm thanh “xoạt”, quần áo trên người cô bị xé rách, da thịt tuyết trắng của cô bị lộ trong không khí.

Chắc chắn —— Dao Ba Nam nhìn chăm chăm vào da thịt tuyết trắng của cô, và bộ ngực như ẩn như hiện, làm hắn phải nuốt nước miếng.

Hạ Như Vân đứng cách đó không xa, cầm máy quay phim đang quay lại hình ảnh này.

Mạnh Tử Long, tôi muốn nhìn xem người phụ nữ của anh bị cưỡng bức, tôi muốn cho toàn bộ mọi người đều biết điều này, xem anh còn có dũng khí muốn cô ấy nữa hay không.

Cô hại tôi biến thành bộ dáng như thế này, tôi sẽ từ trên người cô lấy lại gấp bội.

Mê neho cái gì, còn không mau động thủ. Hạ Như Vân đã không kịp chờ đợi xem Diễm Diễm ở dưới thân đàn ông hầu hạ như thế nào, Mạnh Tử Long, tôi cho anh xem người phụ nữ của anh dâm dăng như thế nào.

Nghe được giọng nói sau lưng, động tác của người đàn ông càng tăng nhanh.

Mới đầu bọn họ cũng không muốn nhận vụ này, vì bọn họ biết đây là người phụ nữ Mạnh Tử Long cầu hôn, khắp mọi nơi ai ai cũng đều biết, hơn nữa Mạnh Tử Long rất có năng lực, nếu như anh ta bắt được bảo đảm bọn họ sẽ chết không toàn thây.

Nhưng mà đứng trước một số tiền lớn, bọn họ nhất thời mềm lòng, nếu như bọn họ làm xong, nửa đời sau của bọn họ sẽ không cần lo lắng nữa, nói không chừng còn có thể rửa tay không làm nữa, bọn họ cầu cho nhiệm vụ lần này thành công chót lốt.

Dĩ nhiên bọn họ cũng muốn ném thử một chút long phu nhân tương lai của chủ tịch tập đoàn Phỉ Long có mùi vị như thế nào.

Long —— anh đang ở đâu. Cứu em —— mau tới cứu em. Quần áo Diễm Diễm đã bị cởi gần hết, chỉ lộ ra áo ngực màu hồng mê người.

117. Chương 117

Thật đẹp! Cho dù cách một lớp áo ngực bọn họ cũng có thể nhìn thấy được hai núm vú hồng hồng của cô. Cô hãy ngoan ngoãn để cho chúng ta yêu thương, và hãy xem kĩ thuật của chúng tôi có tốt bằng Mạnh Tử Long hay không.

Những lời nói bỉ ổi tràn ra từ miệng của hai người, Diễm Diễm cảm thấy bữa ăn sáng hôm nay của cô đều muốn nôn ra ngoài.

Quần dài của cô bị kéo xuống, lộ ra hai chân trắng nõn mê người, càng làm cho người ta mê hoặc.

Hai người đàn ông nhìn muốn chảy nước miếng, tầm mắt của họ chăm chú nhìn chăm chăm vào rừng rậm mê người của cô ở dưới quần lót.

Long —— cứu em, mau tới cứu em ——

Nếu như trong sạch của cô bị mất, cô cũng không muốn sống nữa.

Tay chân của cô không bị trói buộc, cô bắt đầu múa lung tung, cô muốn đẩy hai người đàn ông này ra.

Mạnh Tử Long nhận được điện thoại của Hạ Vũ liền đi tới nơi đó, trong lòng anh đang cầu mong Diễm Diễm đừng xảy ra chuyện gì.

Chỉ cần cô không sao, muốn anh trả giá như thế nào, anh cũng bằng lòng.

Người quan trọng nhất trên cuộc đời của anh chính là cô, so với anh sự tồn tại của cô càng quan trọng hơn, nếu như có thể, anh thà hi sinh chính mình, làm cho cô được bình yên sống qua ngày.

Xe chạy đến nơi đó anh liền nhìn thấy chiếc xe taxi, trên xe tìm được điện thoại của Diễm Diễm, nhưng anh lại không thấy cô đâu.

Lòng anh lập tức lo lắng, Diễm Diễm —— em đang ở đâu? Diễm Diễm ——

Anh nhìn vào khoảng không kêu khàn cả giọng.

Hạ Vũ chạy tới nhìn thấy Mạnh Tử Long giống như kẻ điên, quần áo xốc xếch nhìn về khoảng không hết lớn.

Anh vốn là một người chú trọng bề ngoài, nhìn anh vì Diễm Diễm mà lo lắng thành bộ dạng như vậy.

Hạ Vũ biết mình sai lầm rồi, anh bởi vì em gái của anh mà trách cứ Mạnh Tử Long, nhưng là hiện tại anh hiểu rồi, tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng không thể bởi vì Hạ Như Vân là em gái của anh mà bắt Mạnh Tử Long yêu nó.

Long, cậu không nên gấp gáp, nhất định Diễm Diễm sẽ không có chuyện gì, cậu phải tỉnh táo lại.

Có thật không? Cô ấy thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Mạnh Tử Long nắm cánh tay Hạ Vũ, nước mắt sắp rơi ra, hai mắt trống rỗng, mất đi tiêu cự.

Ừ, cậu tỉnh táo lại đi.

Long —— cứu em ——

Cậu nghe được không? Diễm Diễm đang kêu tôi, cô ấy đang kêu tôi! Mạnh Tử Long đứng dậy, anh nghe được tiếng kêu cứu anh thật sự nghe được tiếng kêu cứu.

Long. Hạ Vũ đuổi theo phía sau anh, anh không nghe được, anh không nghe được tiếng kêu của Diễm Diễm.

Long —— cứu em ——

Mạnh Tử Long nghe giọng nói của cô, càng ngày càng gần, trong lòng dấy lên tia hi vọng, Diễm Diễm, em không được có chuyện gì, ngàn vạn lần không được có chuyện gì, coi như em vì anh em nhất định phải không có chuyện gì.

Quần áo trên người cô bị lột sạch, Diễm Diễm lấy hai tay che ngực mình lại.

Đáng chết, đem tay lấy ra.

Cho dù tay cô bị người làm đau, Diễm Diễm vẫn gắt gao che lại.

Chỉ là sức lực của phụ nữ thì làm sao bằng đàn ông, rất nhanh hai tay của cô bị lấy xuống.

Nơi xinh đẹp như vậy phải để cho bọn tôi nhìn mới được chứ!

Vừa nói hai tay của hai tên đàn ông kia đã bao trùm lên hai nhũ tiêm của cô, bắt đầu vuốt ve.

Diễm Diễm cắn chặt hàm răng, không inh phát ra bất kỳ âm thanh nào, cho dù cô đã cắn nát môi.

Đau đớn trên thể xác không đau đớn bằng tâm hồn của mình.

Tay của người đàn ông đó sắp đặt lên quần lót của cô, chỉ cần hấn nhẹ nhàng dùng sức, nơi tư mật của cô liền bại lộ ra không khí.

Trình tiết đối với người đàn ông là rất quan trọng, nhưng đối với một người phụ nữ còn quan trọng hơn, cô nên vì người cô yêu mà giữ gìn trình tiết, nhưng bây giờ cô làm không được, cho nên anh hãy tha thứ cho em phải rời khỏi anh.

Nước mắt từ trong hốc mắt Diễm Diễm chảy xuống, chảy qua khóe miệng đau đớn, rơi vào trong miệng, cô phát hiện nước mắt đắng, tựa như lòng của cô vậy.

Dừng tay! Mạnh Tử Long mở cửa ra, thấy một màn trước mắt, tâm co rút lại, đau đớn lan tràn trên mỗi một tế bào trong thân thể.

Phanh!

Máy ghi hình rơi trên mặt đất, Hạ Như Vân nhìn thấy Mạnh Tử Long đến, cô liền làm rơi máy ghi hình trên mặt đất, cả người cô hoàn toàn sửng sốt.

Diễm Diễm —— Mạnh Tử Long tiến lên giải quyết những người đàn ông đó.

Anh cởi áo xuống đắp lên người cô, nhìn trên mặt cô sưng lên, khóe miệng còn có cả vết máu, anh liền hận chính mình.

Nếu như anh kiên trì, đi trường học đón cô, như vậy mọi chuyện sẽ không như thế này.

Long. . . . Anh đã đến rồi! Điềm Điềm mở mắt ra nhìn thấy Mạnh Tử Long ôm mình, Em biết anh nhất định sẽ cứu em, em biết mà!

Điềm Điềm, không sao rồi, anh đã tới, em không cần phải sợ. Anh ôm chầm lấy cô, ôm thật chặt, anh giống như đang bảo vệ thứ trân quý nhất trên đời.

Anh! — Hạ Như Vân nhìn thấy Mạnh Tử Long liền muốn chạy trốn, nhưng cô ra tới cửa liền gặp anh mình Hạ Vũ.

Nhìn thấy em gái của mình, Hạ Vũ đã sáng tỏ mọi chuyện, anh cúi đầu liền thấy trong tay cô đang cầm bằng ghi hình.

Cô phát hiện anh đang nhìn vào máy quay phim của cô, cô muốn giấu ra phía sau, nhưng đã bị anh bắt được.

Anh —.

Như Vân, em điên rồi sao — sao em lại làm ra chuyện như vậy — một cái tát rơi vào trên mặt Hạ Như Vân, sau đó anh đem máy quay phim đập ở dưới chân, Em còn muốn cầm vật này đi hại người? !

Hạ Vũ không nghĩ tới người em gái anh yêu thương lại biến thành bộ dáng như thế này, anh vốn cho là cô ở nhà ăn chơi mấy ngày sẽ từ từ phai nhạt tình yêu với Mạnh Tử Long, nhưng anh thật không ngờ lương tâm của em gái anh đã bị che mờ, cô không còn là em gái mà anh đã từng yêu thương.

Hạ Như Vân đứng ở trước mặt Hạ Vũ, hai mắt thất thần, Đây đều là các người làm hại, đều là người làm hại. Cô nhìn Hạ Vũ điên cuồng hét lên, giống như muốn trút giận những uất bản thân đã chịu.

Mạnh Tử Long kiểm tra thân thể của Điềm Điềm, hoàn hảo tất cả đều là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Mặc dù là như vậy tim anh cũng muốn rĩ máu, anh đã từng nói với mình sẽ không bao giờ để cho cô phải rơi lệ, nhưng mà bây giờ anh lại không làm được.

Anh thật sự rất hận mình, hận mình bảo vệ tốt cho cô.

Đột nhiên bụng cô bắt đầu đau đớn, Long. . . . Bụng của em thật là đau.

Đau đớn bất thành linh làm cho cô cực kì khó chịu, cô cảm thấy bụng dưới như có ngàn cây kim châm vậy.

Thế nào? Điềm Điềm, em sao vậy.

Điềm Điềm đau bụng khiến Mạnh Tử Long càng thêm rối rắm.

Đau, bụng em rất đau..

Điềm Điềm, em ráng nhịn, chúng ta lập tức đi bệnh viện, không có chuyện gì, không có chuyện gì, em nhất định sẽ không có chuyện gì.

118. Chương 118

Mạnh Tử Long ôm Điềm Điềm, bởi vì đau đớn mà trên trán cô từng giọt mồ hôi đang thi nhau chảy xuống, bụng cô càng ngày càng quặng đau, đau đớn lan tràn toàn thân cô.

Long — em rất đau! Cả người cô run lên, cô chỉ có thể một lần lại một lần gọi lên tên của anh, có lẽ là có tác dụng vì mỗi lần cô kêu tên anh thì đau đớn lại giảm đi, làm cho lòng cô càng thêm ấm áp hơn.

Điềm Điềm, thả lỏng, em nhất định sẽ không có việc gì, không có việc gì.

Bây giờ anh phải tỉnh táo lại, nếu như ngay cả anh cũng mất đi lí trí, thì thật sự anh cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Long. . . . Cô ấy sao rồi? Hạ Vũ thấy Mạnh Tử Long ôm Điềm Điềm chạy ra thì anh sợ hết hồn.

Cậu lái xe nhanh lên. Lúc anh đi ngang qua Hạ Như Vân anh đứng lại nhìn cô.

Hạ Như Vân sợ hãi lùi về phía sau, chuyện đã xảy ra rồi, cô biết mình nhất định sẽ lãnh hậu quả tàn khốc nhất.

Cô chỉ nghe anh mở miệng nói, Nếu như Diễm Diễm xảy ra chuyện gì, tôi liền sẽ không bỏ qua cho cô. anh nhìn cô cực kì lạnh lùng.

Hạ Như Vân cảm thấy cả người run lên, muốn ngã về phía sau, hoàn hảo phía sau là vách tường, nếu không cô sẽ cực kì nhếch nhác.

Cô nhìn theo bóng lưng Mạnh Tử Long, trong lòng Hạ Như Vân tràn đầy sung sướng, cô hi vọng Diễm Diễm đau khổ, thế nhưng khi cô nhìn thấy Mạnh Tử Long vì Diễm Diễm mà đau đớn thì lòng cô dâng lên cảm giác đau xót.

Nếu như bạn thật sự yêu một người, thì bạn nên chúc cho người đó hạnh phúc.

Nhưng cô làm không được, cô ích kỷ cô không muốn cho người đó được hạnh phúc.

Tâm hồn mỗi người đều rất đẹp nhưng một khi nó đã bị vấy bẩn thì nó sẽ trở thành màu đen, khi đó con người sẽ mất đi bản tính thiện lương.

Cô lảo đảo đi theo sau, giày cao gót giẫm lên ngón chân, nhưng cô không cảm giác được mình đang đau đớn.

Long, mau. Hạ Vũ mở cửa xe ra.

Mạnh Tử Long đem Diễm Diễm thả vào phía sau xe, sau đó anh liền ngồi xuống.

Cậu lái xe nhanh lên. Nhìn sắc mặt Diễm Diễm trở nên tái nhợt, lòng của anh tràn đầy sợ hãi.

Hạ Vũ nhìn em gái của mình khắp khếnh đi ở phía sau, trong ánh mắt anh tràn đầy yêu thương.

Bất kể cô có làm sai chuyện gì, thì cô cũng là em gái của anh, đều đó không bao giờ thay đổi được.

Hạ Vũ mặc dù trách cô, nhưng anh vẫn rất yêu cô, thương cô.

Bất kể cô đã làm sai chuyện gì, người làm anh này sẽ làm tròn trách nhiệm bảo vệ cô.

Lái xe đi. .

Hiện tại anh chỉ hi vọng , Diễm Diễm không có chuyện gì, như vậy em gái anh sẽ được giảm nhẹ tội.

Diễm Diễm, sao em lại chảy máu! Mạnh Tử Long nhìn thấy dưới chỗ nằm của cô đang chảy máu, máu không ngừng chảy ra từ hạ thể của cô.

Ý thức của cô dần mơ hồ, cô chỉ gất gao ôm bụng của mình, cô không biết gì hết, cô cảm thấy mình cực kì đau đớn.

Bởi vì quần áo của cô điều bị xé rách, cho anh bao bọc cô lại bằng áo tây trang của mình.

Vóc người của cô rất nhỏ, tây trang của anh vừa vặn tới bắp đùi của cô.

Lái xe nhanh một chút. Mạnh Tử Long cảm nhận được anh sắp điên rồi, hạ thân Diễm Diễm không ngừng chảy máu, rốt cuộc cô ấy xảy ra chuyện gì?

Xe một đường chạy tới bệnh viện.

Bác sĩ —— xe chưa dừng lại, Mạnh Tử Long đã ôm cô chạy vào bệnh viện.

Tiền sinh, anh không được vào. Nhìn Diễm Diễm đi vào phòng phẫu thuật, Mạnh Tử Long nóng lòng muốn đi vào, liền bị hộ sĩ ngăn lại.

Tiền sinh, làm phiền anh đi làm thủ tục.

Hiện tại đầu tóc Mạnh Tử Long rối bời, quần áo trên người anh đều có vết máu của Diễm Diễm.

Để tôi đi! Nhìn bộ dạng Mạnh Tử Long gấp gáp như vậy, Hạ Vũ rất đau lòng, dù cũng là em gái anh làm hại, người làm anh như anh phải giúp thôi.

Xin anh đi theo tôi.

Hạ Vũ đi theo y tá, trước khi đi anh quay đầu lại nhìn Mạnh Tử Long, anh chỉ có thể nói tiếng xin lỗi mà thôi.

Nhưng bây giờ lời anh nói ra thì có ích lợi gì, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi hối hận cũng vô ích.

Mạnh Tử Long lão đảo ngồi xuống ghế trước cửa phòng mổ, anh nhìn thấy đèn màu đỏ sáng lên, mọi cảm giác của anh hoàn toàn mất hết.

Nhìn phòng phẫu thuật đóng đóng mở mở, Mạnh Tử Long càng tự trách mình.

Cảm giác yêu một người hóa ra là như vậy, khi bạn biết người yêu của bạn sắp rời khỏi bạn, bạn sẽ vô cùng bàng hoàng, cảm giác như thế giới sắp sụp đổ trước mắt bạn, thậm chí bạn nghĩ nếu người ấy thật sự đi rồi bạn nhất định sẽ đi cùng, bạn sẽ không muốn một mình bạn cô đơn sống trong cuộc đời này.

Nếu như có thể làm lại từ đầu, bạn thà rằng không gặp được người đó, không yêu người đó, bạn sẽ rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Hạ Vũ làm xong thủ tục, anh lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Mạnh Tử Long, bây giờ vô luận anh nói điều gì thì cũng là dư thừa, anh chỉ có thể lựa chọn im lặng đó là giải pháp tốt nhất.

Đèn phòng giải phẫu tắt đi, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Ai là người nhà của bệnh nhân?

Nghe bác sĩ nói Mạnh Tử Long đứng lên, cả người lão đảo, suýt nữa không có đứng vững, Là tôi, tôi là chồng của cô ấy, cô ấy thế nào rồi? Anh nắm tay bác sĩ, đôi tay không ngừng run rẩy.

Anh không muốn nghe kết quả.

Bác sĩ nắm lấy bàn tay của anh, Cậu không cần lo lắng, cô ấy không sao, chỉ là. Em bé không giữ được thôi.

Em bé? Mạnh Tử Long sửng sốt, Anh nói cái gì? Cô ấy có con? Tại sao anh cũng không biết.

Thật xin lỗi, chúng tôi đã tận lực. Bác sĩ vỗ bả vai Mạnh Tử Long nghênh ngang rời đi.

Con? Anh còn chưa kịp trải qua cảm giác làm cha, mà đã phải chịu cảm giác mất đi con của mình, chỉ là Diễm Diễm cô ấy có biết mình mang thai hay không.

Nghe bác sĩ nói em bé đã không còn, Hạ Vũ sửng sốt, em gái của mình lại hại chết con của Mạnh Tử Long và Diễm Diễm, đây chính là nghiệp chướng mà.

Anh thấy Diễm Diễm được hộ sĩ đẩy ra từ phòng giải phẫu, gương mặt của cô tái nhợt nhưng cô ngủ rất bình an.

Chỉ cần cô không có việc gì là được rồi, con thì họ về sau vẫn còn cơ hội sinh được.

Hiện tại thân thể bệnh nhân còn rất yếu, các anh không được làm ồn. Hộ sĩ nhìn Mạnh Tử Long dẫn dò.

Ừ. Cô ấy đã không sao rồi, trong lòng anh đã bớt lo lắng, anh nhìn hộ sĩ gật đầu.

Mạnh Tử Long ngồi trên giường bệnh của Diễm Diễm, nhìn nước biển từng giọt từng giọt chảy vào trong cơ thể cô.

Tâm tình anh rất phức tạp, nếu như Diễm Diễm biết mình có con, cô ấy nhất định rất thương tâm.

Anh nắm tay cô, ngồi ở bên cạnh cô, quan sát từng chi tiết nhỏ của cô.

Diễm Diễm, em có phải mơ thấy điều xấu phải không, cho nên ở trong giấc mơ em vẫn cau mày.

Ngón tay của cô hơi giật giật, sau đó cô mắt mở ra, đại khái là bởi vì nhắm mắt quá lâu nên cô nhất thời cô không thích ứng được với ánh sáng, cô nhắm mắt lại lần nữa sau đó chậm rãi mở ra.

Thấy rõ người trước mắt, thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, cô mới biết mình đang ở bệnh viện.

Long —— cô mở miệng nói chuyện, thanh âm khô khốc mang theo chất giọng khàn khàn.

Điềm Điềm, em đã tỉnh! Có thể nghe thấy được Mạnh Tử Long rất mê mải, giống như đã trải qua mấy thế kỉ vậy, Em có thấy chỗ nào không thoải mái hay không?

Điềm Điềm muốn ngồi dậy, chỉ là toàn thân cô điều đau, Không sao, em chỉ thấy toàn thân không có sức lực mà thôi.

Vậy em còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra không? Hiện tại anh muốn biết rốt cuộc Điềm Điềm có biết mình mang thai hay không.

Nhớ, em nhớ được phía dưới của em chảy rất nhiều máu, ta em không có bị bệnh gì chứ? Điềm Điềm nghĩ đến bụng mình đột nhiên đau đớn, phía dưới liền không được thoải mái.

Mạnh Tử Long hoảng hốt, Không sao, bác sĩ nói em không có gì đáng lo, chỉ cần bồi dưỡng và nghỉ ngơi thật tốt là được rồi.

Xem ra Điềm Điềm không biết cô ấy mang thai, nếu như vậy anh sẽ không nói cho cô biết, anh không muốn cô thương tâm.

Nếu cô không biết, vậy anh sẽ đem bí mật này chôn giấu vĩnh viễn.

Nha. Không có việc gì là tốt, Cô sợ mình bị bệnh nặng gì, làm liên lụy đến Mạnh Tử Long.

Em có đói bụng hay không? Bây giờ trời đã tối rồi, từ trưa đến giờ cô chưa ăn cái gì, cô chắc chắn đói bụng rồi.

Điềm Điềm cười, bụng của cô đã đói rồi, Ừ! Cô nghiêm túc gật đầu.

Vậy em ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, anh đi ra ngoài mua đồ ăn.

Ừ.

Mạnh Tử Long đi ra ngoài vừa lúc thấy Hạ Vũ đang tựa vào tường, anh kéo tay cậu qua một bên nói, Chuyện của Điềm Điềm tôi hi vọng cậu không được nói với cô ấy, còn có em gái của cậu, tôi hi vọng cậu có thể cho tôi một cái công đạo.

Nếu như anh không nể tình cậu và anh làm anh em nhiều năm, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Hạ Như Vân như vậy.

Tôi sẽ cho cậu một lời giải thích rõ ràng..

Điềm Điềm đặt tay lên bụng của mình, cô không biết mình bị gì, trực giác nói cho cô biết trong bụng cô dường như thiếu một cái gì đó.

Em đang suy nghĩ gì đấy? Mạnh Tử Long mua xong đồ ăn đẩy cửa đi vào, anh liền thấy bộ dáng thất thần của Điềm Điềm.

Em cũng không biết, Em cái giác nơi này dường như thiếu cái gì đó. Cô lại sờ sờ bụng của mình.

Nhìn động tác của cô, anh lại càng thêm đau lòng, Em không nên suy nghĩ nhiều, em ăn đi, ăn rồi sẽ không còn trống nữa.

Anh sợ Điềm Điềm sẽ phát hiện ra.

Oa! Thứ gì vậy? Thơm quá đi! Điềm Điềm hít mũi một cái, cảm thấy mùi thơm xông vào mũi, trong bụng cô liền kêu vang.

Nhìn bộ dáng tham ăn của em kia! Mạnh Tử Long đem cháo mở ra, Là cháo thịt băm em thích ăn nhất..

Anh nhanh lên một chút, nó rất thơm nha! Vừa nói Điềm Điềm vừa há miệng, chờ Mạnh Tử Long đưa thức ăn vào miệng của cô.

Hiện tại cô là bệnh nhân, đương nhiên cô sẽ được hưởng thụ cảm giác được người khác hầu hạ.

Anh rất ít khi thấy cô làm nũng, Mạnh Tử Long được sai bảo mà trở nên vui vẻ, chỉ cần cô muốn anh sẽ không từ chối.

Đại khái là bởi vì tâm tình của cô tốt, nên hôm nay cô ăn gì cũng ngon hơn ngày thường.

Ngon quá đi, em còn muốn! Cô hé miệng ra chờ Mạnh Tử Long hầu hạ.

Điềm Điểm khẩu vị không tệ chỉ trong chốc lát sau ột bát cháo lớn liền đi vào bụng của cô.

Nắc. ! Điểm Điểm hạnh phúc ợ lên, Em ăn no rồi, thật đã quá đi. Bụng không còn đói nữa, tinh thần của cô cũng tốt hơn.

Anh có phải rất đói hay không? Điểm Điểm thấy Mạnh Tử Long đang ngơ ngác nhìn mình, trong tay anh còn cầm chén cháo.

Anh chắc chắn là từ trưa tới giờ còn chưa có ăn cơm!

Nha. Thần trí Mạnh Tử Long đã trở lại, Thật sự anh cũng có chút đói. Anh cầm lên cái chén bắt đầu ăn.

Hôm nay cháo rất ngon.

Thật ra anh đang suy nghĩ có nên nói cho cô biết về chuyện đứa nhỏ hay không, nhưng suy đi nghĩ lại anh vẫn nên tiếp tục giấu cô, cho dù về sau cô có trách anh, anh cũng không hi vọng cô sẽ thương tâm.

Nhìn Mạnh Tử Long ăn như một đứa trẻ, Điểm Điểm cười ra tiếng, lấy tay đụng vào miệng của anh.

Ủ? Thấy động tác của cô, anh hỏi.

Miệng ăn dính cháo!

A, ha ha! Mạnh Tử Long nâng lên khóe miệng cười, trong mắt anh tràn đầy nhu tình.

119. Chương 119: Năm Ấy Cô Và Anh Kết Hôn

Điểm Điểm không có gì đáng ngại, cô ở trong bệnh viện vài ngày liền xuất viện, mấy ngày nay cô ở bệnh viện đều do Mạnh Tử Long ép buộc.

Chuyện này anh không nói cho cha mẹ anh biết, cô cũng không có nói cho cha mẹ cô biết, giữa hai người có một sự ын ý lẫn nhau.

Dĩ nhiên người đầu sỏ gây nên chuyện này là Hạ Như Vân đã bị trừng phạt.

Tình yêu để cho cô mất đi lý trí, tinh thần trở nên mơ hồ, cô luôn ngơ ngác ngồi một mình trên sofa phòng khách nhìn màn ảnh ti vi kêu tên Mạnh Tử Long, mặc dù trên TV đã tối đen.

Nhìn em gái yêu quý của anh biến thành bộ dạng như thế này, Hạ Vũ rất đau lòng, nhưng anh vẫn quyết định đưa cô vào bệnh viện, hi vọng cô có thể sớm ngày hồi phục.

Ngày nào đó, Mạnh Tử Long dắt tay Điểm Điểm đi vào cục dân chính.

Bởi vì khẩn trương mà bàn tay của anh ướt đầm mồ hôi, làm ướt lòng bàn tay của cô.

Thật ra cô cũng cực kì khẩn trương, cô chờ đợi thời khắc này đã lâu, cô muốn cùng anh nắm tay nhau đi suốt cuộc đời.

Mạnh Tử Long cúi đầu nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm, em chuẩn bị xong chưa? Nhịp tim của anh đập nhanh hơn so với bình thường.

Ủ. Nhìn anh, cô gật đầu.

Bắt đầu từ hôm nay cô và anh sẽ được ở bên nhau suốt kiếp này.

Hai người nhẹ nhàng mở cánh cửa đi vào cục dân chính.

Tay cầm bút của anh run lên, kí tên của mình vào tờ giấy đăng kí.

Điểm Điểm nhìn chằm chằm tờ giấy mình sắp kí tên, lòng bàn tay của cô đã sớm ướt đầm.

Mạnh Tử Long nhìn cô chậm chạp không chịu kí tên, anh bắt đầu khẩn trương, cô không phải hối hận đi!

Hít một hơi thật sâu, cô cầm cây bút kí tên mình vào, vừa dùng lực, tên của cô liền nằm ở trên đó.

Chúc mừng hai vị đã trở thành vợ chồng hợp pháp trên luật pháp. Người nhân đó viên nói.

Cám ơn! Hai người đứng lên biểu đạt sự cám ơn đối với nhân viên công tác.

Hai người nhìn vào ánh mắt lẫn nhau, Diễm Diễm kích động muốn khóc lên.

Cô cho tới bây giờ không có nghĩ qua mình lại may mắn như vậy, lại có thể ở trong kiếp này gặp được người mình yêu.

Cùng anh nắm tay nhau đi suốt cuộc đời này.

Vô luận là vui buồn hay sầu khổ, đều có anh ở bên cạnh, cô cảm thấy không hối hận.

Bà xã. Bà xã. Mạnh Tử Long đứng ở cửa cục dân chính nhìn Diễm Diễm hô to.

Người đi đường cũng không có dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, ngược lại họ tràn đầy chúc phúc, thậm chí còn hâm mộ.

Có bao nhiêu người cả đời cũng không tìm được người mình yêu, mà anh là người may mắn đến cỡ nào.

Ông xã! Nhìn anh vui vẻ như vậy, trong lòng cô cũng cực kì vui sướng, cô nhìn anh lên tiếng.

Một năm sau.

Chân cha cô đã có thể đi lại được, ông liền trở về nước.

Cô đứng ở cửa sân bay nhìn cha cô mà nước mắt lâng lâng, áo của Mạnh Tử Long đều là nước mắt và nước mũi của cô.

Anh rất thích sạch sẽ, nên anh chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Yêu một người chính là nguyện ý vì cô ấy mà thay đổi thói quen.

Nhìn con gái mình hạnh phúc, ông rất cảm ơn Mạnh Tử Long, trừ cảm ơn ra không không biết nói gì thêm.

Nếu như con gái của ông không gặp được người đàn ông này, thì có lẽ con ông cũng có được hạnh phúc, nhưng hạnh phúc sẽ không bằng bây giờ.

Diễm Diễm rất cảm ơn ông trời, vì đã ban người đàn ông này cho cô.

Trên đời cha cô đã khởi, mặc dù ông đi lại có chút khó khăn, nhưng ông có thể đứng lên đó cũng là điều may mắn rồi.

Cha của cô nắm tay cô, dắt cô đi lên thăm đồ, tiến về người đàn ông thuộc về cô.

Hai người cùng nhau đứng trước mặt chúa, trao cho nhau lời thề thiên liêng nhất.

Diễm Diễm còn nhớ rõ, lúc đó cô không khóc, cô còn cười thật tươi tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người.

Cô biết sau này cô sẽ có một cuộc sống tràn đầy hạnh phúc và ấm áp.

Bởi vì cao hứng, Mạnh Tử Long uống hơi nhiều, lúc anh trở về phòng bộ dáng đã lão đảo rồi.

Bà xã. Anh đứng ngoài cửa gọi tên cô.

Ai! Diễm Diễm đang ở trong phòng tắm, kết hôn là việc vô cùng mệt mỏi, đặc biệt là lúc cử hành hôn lễ.

Nghe được giọng nói của Diễm Diễm từ phòng tắm truyền ra, Mạnh Tử Long nghiêng ngả đi vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm không đóng, anh nhẹ nhàng đẩy, cửa liền ra, cô đang nằm trong bồn tắm.

Nước trong bồn tràn qua thân thể cô, làm cho thân hình cô như ẩn như hiện trong làn nước.

Mạnh Tử Long nhìn thấy hình ảnh đó, máu mũi tuôn trào.

Anh mới vừa đứng bên bồn tắm, lão đảo một cái cả người cũng tiến vào trong bồn tắm.

Cả người anh nằm trên người cô, mặc dù anh uống rượu say mơ mơ màng màng, nhưng anh không mất đi ý thức hoàn toàn, cho nên thời điểm anh ngã xuống cũng không đè lên cô.

Uy. Điềm Điềm đẩy thân hình anh qua một bên, cô còn muốn tắm thêm chút nữa, hiện tại đã bị anh phá hư rồi.

Hí hí! Mạnh Tử Long cười khúc khích, sau đó anh bắt đầu cởi quần áo.

Điềm Điềm không ngăn cản anh, cô nhìn anh từ từ thoát quần áo ra ngoài, anh chỉ còn chừa lại quần tam giác mà thôi.

Anh định làm gì? Nhìn anh muốn tháo đi phòng tuyến cuối cùng, cô lập tức đưa tay ngăn cản anh.

Bà xã Hí hí. Anh không làm gì hết, anh muốn tắm nha! Sau đó anh dùng lực xé quần lót bỏ ra ngoài bồn.

Điềm Điềm muốn thét chói tai, nhưng cô vẫn nhịn được, cô nhắm chặt hai mắt lại, không nhìn tới điểm quan trọng của anh.

Bà xã, em nhắm mắt là gì, nhắm mắt làm sao tắm đây? Mạnh Tử Long bò lên người cô, lồng ngực của anh đụng vào lồng ngực của cô.

Hí hí! Điềm Điềm mở mắt, nhìn bộ dáng anh cười khúc khích.

Bà xã! Đem tân hôn đáng giá ngàn vàng. Nói xong Mạnh Tử Long cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn thật lâu.

Uy! Cô đẩy anh ra thì phát hiện anh đã ngủ rồi.

Thật đáng yêu! Nhìn anh khê cong môi lên, Điềm Điềm không nhìn được nữa, liền hôn lên khoe môi anh.

Hôm nay để cho em phục vụ anh đi, trong quá khứ sau mỗi lần ân ái, anh sẽ tắm thật sạch sẽ cho cô, mà hôm nay tới phiên cô sẽ hầu hạ cho anh.

...!

120. Chương 120: Đại Kết Cục

Bữa trưa ngày chủ nhật, Điềm Điềm nằm trên ghế dựa ngoài sân phơi nắng.

Gần đây cô luôn mệt rũ rời, luôn thích ngồi hưởng thụ ánh nắng ấm áp, hưởng thụ cuộc sống.

Có một bé trai mũm mĩm chạy đến gần cô, xem bộ dáng đón chừng hai tuổi, mới biết đi chập chững.

Mẹ! Mẹ! Bé vừa chạy vừa kêu.

Ừ? Điềm Điềm mở mắt ra nhìn con trai đang đi tới gần cô, Ôô Ôô, sao vậy? Con mau tới đây.

Tên của bé gọi là Ôô Ôô, bởi vì lúc bé sinh ra trên người rất mũm mĩm, cho nên cô đặt tên bé là Ôô Ôô.

Điềm Điềm ôm bé ngồi trên đùi, thân thể bé rất mềm mại ôm vào lòng rất thoải mái.

Ôô Ôô, cha con đang làm cái gì vậy?

A, Cha đang cùng người đẹp nói chuyện điện thoại ! Bé chu cái miệng nhỏ nhắn ra, nói chuyện rất tự nhiên. Thật?

Đương nhiên là thật, gạt người chính là cún con nha. Bé ngất cái mũi của mình, còn Ưông Ưông kêu vài tiếng , chọc cho Điềm Điềm cười không ngừng.

Mặc dù Ôô Ôô chỉ có hai tuổi, nhưng là cô cảm thấy bé thông minh hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, thậm chí bé còn hiểu được rất nhiều chuyện của người lớn.

Vậy cha con và ai đang nói chuyện điện thoại? Diễm Diễm m Đô Đô đổi tư thế, để cho bé tựa vào lồng ngực của mình, làm ặt trời ấm áp chiếu lên thân hai người.

Ừ. Để con suy nghĩ ! Vì vậy tay của bé đặt lên cái đầu nhỏ của mình, làm ra bộ dáng đang nghiền ngẫm.

A! Con nhớ rồi, cha và bà nôi xinh đẹp đang nói chuyện! Ha ha ha.

Hai mẹ con đang nói chuyện gì mà vui quá vậy? ! Mạnh Tử Long vừa đi tới liền nghe được tiếng cười của con.

Anh không phải đang cùng mỹ nữ nói chuyện sao? Diễm Diễm nghiêm mặt chất vấn.

Mạnh Tử Long vô tội cực kì, không biết mình làm sao lại bị oan uổng như vậy.

Có phải con trai đã nói gì với em? Mạnh Tử Long nhắc Đô Đô từ trên người của Diễm Diễm lên, giọng thật cao , Nói, con có nói xấu ba trước mặt mẹ hay không ?

Đô Đô nháy mắt, chu mỏ, Không có nha!

Thật chứ?

Ừ. Bé gật đầu, dù sao bé còn nhỏ, bé không biết chuyện gì đang xảy ra, uất nhìn Diễm Diễm, Mẹ, con mới vừa rồi có nói xấu ba sao?

Con không nhớ hả ? Diễm Diễm nghiêm mặt nhìn con trai, thật ra trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả rồi.

Con không nhớ! Đô Đô nỗ lực suy nghĩ xem bé có nói xấu ba không.

Ha ha ha. Nhìn bộ dáng ủy khuất của bé, Diễm Diễm nhịn không được cười ra tiếng.

Nhìn Diễm Diễm cười, Đô Đô quăn bách, nháy mắt nhìn Mạnh Tử Long ‘ hiện tại là chuyện gì đang xảy ra? ,

Nhìn bộ dạng mê mang của bé, thật ra anh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Diễm Diễm là người nghĩ ra ý đồ xấu là hiểu rõ nhất.

Anh bắt đắc dĩ liếc nhìn con trai của mình, sử dụng ánh mắt trả lời, ‘ ba cũng không biết. ’

Diễm Diễm cười một hồi mới dừng lại, Sao rồi? Mẹ nói gì với anh?

Thì ra anh và con trai điều bị đùa bỡn, nhưng anh cũng không có tức giận, A, mẹ nói mẹ và cha tạm thời sẽ không trở lại.

Ba mẹ Mạnh Tử Long hàng năm đều đi du lịch, hai người đã già rồi muốn đi du lịch cho cuộc đời thêm vui vẻ.

Nói thật Diễm Diễm rất hâm mộ bọn họ, cô hi vọng sau này mình già rồi, có thể cùng Mạnh Tử Long đi du lịch toàn thế giới.

Nhưng cái ý nghĩ này cô cho tới bây giờ còn chưa có nói với anh, nhưng cô tin tưởng vợ chồng thì có thể hiểu rõ lòng của nhau.

A! Diễm Diễm nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Mạnh Tử Long nhìn cô và con trai, hai người đều rất thích ngủ.

Anh nghĩ đến anh và cô mỗi ngày triền miên với nhau, chắc cô cũng chuẩn bị có thai rồi.

Mặc dù cô không muốn có con, lúc ân ái cô đều nhắc anh mau bảo hộ, nhưng anh vẫn hi vọng cô sinh cho anh một đứa con gái.

Anh hiểu rõ một mình cô đơn lớn lên là buồn cỡ nào, cho nên anh hi vọng Đô Đô sẽ có bạn, hơn nữa bé trai sẽ chăm sóc bé gái, chắc chắn sẽ không để em gái bị khi dễ.

Con người khi còn sống có thể có được một trai một gái, thì cuộc sống hoàn mỹ đến cỡ nào.

Anh ghé vào lỗ tai bé nói nhỏ, Đô Đô, con muốn có em gái không?

Đô Đô nghiêm túc suy nghĩ sau đó gật đầu, Ừ, như vậy sau này con có thể bảo em vệ em.

Vậy con hãy nói với mẹ con muốn có em gái đi.

Điềm Điềm nhắm mắt lại, nghe Mạnh Tử Long và Đô Đô hai người đang nói nhỏ, nhưng cụ thể là nói cái gì cô không nghe rõ.

Mẹ! Mạnh Tử Long đã đem Đô Đô đặt ở đặt trên đùi Điềm Điềm, anh cũng thuận lợi ngồi gần cô.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của bé con, Con muốn gì? Đô Đô!

Mẹ, mẹ sinh em gái chơi với con có được hay không? Như vậy sau này con có thể bảo vệ em ấy!

Điềm Điềm sững sốt nhìn bé con, sau đó cô dời tầm mắt nhìn Mạnh Tử Long, cô nhìn trên mặt anh nhưng cô không thấy bất kỳ cảm xúc nào.

Chẳng lẽ không phải là anh dạy, Đô Đô, ai dạy con nói những lời này?

Đô Đô nhìn Mạnh Tử Long một chút sau đó bé lại nhìn Điềm Điềm, Đô Đô tự mình nghĩ, Đô Đô muốn có em, mẹ sinh em cho con được không? Có được hay không?

Nhìn biểu hiện của con trai, trong lòng Mạnh Tử Long hồi hộp, con trai của anh thật thông minh.

Điềm Điềm hung hăng trợn mắt nhìn anh, Đô Đô, nếu như mẹ sinh em bé sau này mẹ không giống như bây giờ chỉ thích một mình con, mẹ còn muốn yêu em của con, như vậy con cũng nguyện ý sao?

Đô Đô nhìn Điềm Điềm, đầu điềm cuồn cuộn chuyển, Ừ, con nguyện ý, bởi vì con là anh, con cũng muốn yêu thương, chăm sóc em của mình.

Điềm Điềm cảm động, cô không có nghĩ đến con trai của mình mới có hai tuổi mà đã hiểu chuyện như vậy.

Vậy nếu mẹ sinh em, sau mẹ sẽ ngủ với em con, không chịu ngủ với con, con có chịu không?

Mặc dù bé không cam lòng, nhưng bé suy nghĩ, sau đó bé vỗ vỗ ngực nói, Chờ mẹ sinh em bé, lúc đó con đã trưởng thành rồi, không cần ngủ với mẹ nữa, Đô Đô đã là đàn ông rồi.

Nghe con trai nói như vậy, Mạnh Tử Long đột nhiên cả kinh, các bé đều sợ chia sẻ cha mẹ của mình, nhưng Đô Đô lại không giống như vậy.

Ách. Điềm Điềm muốn nói điều gì, nhưng cô cảm thấy muốn ới, vội vàng đặt Đô Đô dưới đất, ngồi xuống phun ra, nhưng cô không phun ra được thứ gì cả.

Mẹ sao vậy? Nhìn bộ dạng Điềm Điềm như vậy, Đô Đô nắm ống quần Mạnh Tử Long hỏi.

Mạnh Tử Long ôm bé, Đô Đô, con rất nhanh sẽ có em gái.

Có thật không? Bé thật sự rất vui liền ôm cổ Mạnh Tử Long.

Thật.

Oa, thật tốt quá, con lập tức sẽ có em gái! Bé hoan hô.

Không trách được gần đây cô lại thích ngủ như vậy, bây giờ còn bắt đầu ới, tất cả đều là dấu hiệu của người mang thai, nhưng cô cũng rất kinh ngạc, bởi vì hai người làm biện pháp ngừa thai, cho nên sẽ không có biện pháp mang thai được, chắc là do cô mệt mỏi.

Cô nhìn Mạnh Tử Long, Anh nói, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Cô nhớ mỗi lần đều kêu anh mang bảo hộ mà.

Mạnh Tử Long thả Đô Đô xuống, nói nhỏ bên lỗ tai cô, Bà xã, thật ra thì do anh giở trò! Ha ha ha. Chỉ nghe tiếng cười của anh vang dội khắp sân vườn.

Điềm Điềm nhìn dáng vẻ đắc ý của anh, cô muốn bóp chết anh, tay cô không tự chủ được sờ lên bụng của mình, nơi này đang có sinh mạng lớn lên.

————-oHoàno————-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-kho-thuan-phuc>